

OLE OMA ITSESI
Sri Ramana Maharshin Opetukset

Editoinut: David Godman

ARKANA
PENGUIN BOOKS

Koska Arthur Osbornen kokoamaa kirjaa ”**Ramana Maharshin opetuksia**” eikä Helmer Sanden kokoamaa kirjaa ”**Intian yogien ja viisaiden parissa**” ei ole enää saatavilla, käännsin tämän niitä hyvin vastaavan teoksen edes netissä luettavaksi. Toivon tämän hieman auttavan niitä etsijöitä, jotka ovat kyseisiä kirjoja kyselleet.

Lisäksi tahdon tällä käännöksellä kiittää Guruani Sri Ramana Maharshia kaikesta siitä, mitä hän on hyväkseni tehnyt. Hän opettaa hiljaisuuteen ja hiljaisuus opettaa meitä.

Pentti Mäntylä
04.07.2014
Jyväskylä

Sisällysluettelo

Omistuskirjoitukset		5
Johdanto		6
OSA YKSI	ITSE	12
	1 Itsen luonne	13
	2 Itsetietoisuus ja Itsetietämättömyys	24
	3 <i>Jnani</i>	40
OSA KAKSI	TUTKIMUS JA ANTAUTUMINEN	52
	4 Itsetutkimus – teoria	53
	5 Itsetutkimus – harjoitus	63
	6 Itsetutkimus – väärinkäsitykset	79
	7 Antautuminen	91
OSA KOLME	GURU	103
	8 Guru	104
	9 Hiljaisuus ja <i>sat-sanga</i>	116
OSA NELJÄ	MIETISKELY JA JOOGA	125
	10 Mietiskely ja keskittyminen	126
	11 <i>Mantrat ja japa</i>	136
	12 Eläminen maailmassa	145
	13 Jooga	155
OSA VIISI	KOKEMUS	167

14	Samadhi	168
15	Näyt ja psyykkiset voimat	177
16	Ongelmat ja kokemukset	185
OSA KUUSI	TEORIA	195
17	Luomisteoriat ja maailman todellisuus	196
18	Jälleensyntymä	207
19	Jumalan luonne	215
20	Kärsimys ja moraali	225
21	Karma, kohtalo ja vapaa tahto	235
Lähdeluettelo		243
Hakemisto		245
Sanasto		256

Omistuskirjoitukset

Sri Ramanasramamille, joka on antanut luvan lainata otteita lähdeluettelossa mainituista kirjoista.

Lontoolaiselle Rider and Co:lle, joka on antanut luvan lainata otteita kirjasta ”*A Seach in Secret India*” (Salaista Intiaa etsimässä).

Sadhu Om:lle, joka on antanut luvan käyttää ”*The Path of Sri Ramana:n*” aineistoa ja käyttää ja muokata hänen Sri Ramana Maharshin ja *Guru Vachaka Kovai:n* kirjoitusten julkaisemattomia käännöksiä.

Michael Jamesille hänen avustaan, kun hän muokkasi *Guru Vachaka Kovain* säkeitä ja tarjosi rakentavia neuvoja läpi koko kirjan valmistumisvaiheen.

Johdanto

Vuonna 1896 16-vuotias koulupoika jätti kotinsa ja sisäisen kehotuksen ajamana kulki verkkaisesti Arunachalaan, pyhälle vuorelle, Etelä-Intian pyhiinvaelluskeskukseen. Matkansa aikana hän heitti pois kaiken rahansa ja omaisuutensa ja alistui vasta löydetylle tietoisuudelle, että hänen todellinen luontonsa oli muodoton, aina läsnä oleva tietoisuus. Hänen imeytyneisyytensä tähän tietoisuuteen oli niin intensiivistä, että hän oli täysin tietämätön ruumiistaan ja maailmasta; hyönteiset repivät paloja hänen jaloistaan, hänen ruumiinsa riutui, koska hän oli harvoin tarpeeksi tietoinen syödäkseen ja hänen hiuksensa ja kyntensä kasvoivat vallattomasti pituutta. Oltuaan kaksi tai kolme vuotta tässä tilassa, hän alkoi hitaasti palata fyysisesti normaaliksi, prosessi, jonka lopullinen valmistuminen otti useita vuosia. Tämä fyysinen muutos ei vaikuttanut hänen tietoisuuteensa itseltään tietoisuutena ja se säilyi jatkuvana ja himmentymättömänä läpi hänen loppuelämänsä. Hindulaisen sanontatavan mukaan hän oli 'oivaltanut Itsen'; toisin sanoen, hän oli suoran kokemuksen kautta oivaltanut, että mitään ei ollut olemassa erillään näkymättömästä ja universaalista tietoisuudesta, joka koettiin ilmenemättömässä muodossa olemisena tai tietoisuutena ja ilmenneenä muotona maailmankaikkeuden ilmentymänä.

Normaalisti tämä tietoisuus kehittyi vasta pitkän ja ankaran henkisen harjoituksen jälkeen, mutta tässä tapauksessa se tapahtui spontaanisti ilman aiempaa ponnistusta tai halua. Venkataraman, 16-vuotias koulupoika, oli yksin yläkerran huoneessa setänsä talossa Maduraissa (lähellä Intian eteläkärkeä), kun häneen yhtäkkiä iski voimakas kuolemanpelko. Muutaman seuraavan minuutin aikana hän kävi läpi jäljitellyn kuolemankokemuksen, jonka aikana hän ensimmäisen kerran tuli tietoiseksi siitä, että hänen todellinen luontonsa oli katoamaton ja että se ei mitenkään liittynyt ruumiiseen (kehoon), mieleen tai yksilöllisyyteen. Monet muutkin ovat kertoneet vastaavista arvaamattomista kokemuksista, mutta ne ovat lähes aina tilapäisiä. Venkataramanin tapauksessa kokemus oli pysyvä ja peruuttamaton. Siitä hetkestä lähtien hänen tietoisuutensa siitä, että hän oli yksittäinen

henkilö, lakkasi olemasta eikä enää koskaan toiminut hänessä.

Venkataraman ei puhunut kokemuksestaan kenellekään ja kuusi viikkoa hän piti yllä tavallisen koulupojan julkisivua. Kuitenkin hän huomasi asiantilan aina vain vaikeammaksi säilyttää ja kuuden viikon jälkeen hän hylkäsi perheensä ja meni suoraan Arunachalan pyhälle vuorelle.

Arunachalan valinta oli kaukana sattumasta. Koko lyhyen elämänsä ajan hän oli yhdistänyt Arunachalan nimen Jumalaan ja hänelle oli suuri yllätys, kun hänelle selvisi, ettei se ollut jokin taivaallinen alue vaan kouriintuntuva, maallinen kokonaisuus. Vuorta oli hindujen keskuudessa pitkään pidetty Sivan, hindulaisen Jumalan ilmentymänä ja myöhemmin vuosina Venkataraman sanoi usein, että Arunachalan henkinen voima oli se, joka oli tuonut esiin hänen Itseivalluksensa. Hänen vuorta kohtaan osoittamansa rakkaus oli niin suurta, että siitä päivästä lähtien, kun hän sinne saapui vuonna 1896 siihen päivään saakka, kun hän kuoli vuonna 1950, hän ei koskaan suostunut menemään kahta mailia kauemmas sen jallustalta.

Elettyään muutamia vuosia sen rinteillä, hänen sisäinen tietoisuutensa alkoi ilmetä ulkoisena hengellisenä säteilynä. Hänen säteilynsä veti puoleensa pienen seuraajien piirin ja vaikka hän pysyi suurimman osan aikaa vaiti, hän antautui opetustyöhön. Yksi ensimmäisistä seuraajista, joka vaikutui nuoren miehen ilmiselvästä pyhydestä ja viisaudesta, päätti nimetä hänet Bhagavan Sri Ramana Maharshiksi – Bhagavan merkitsee Herraa eli Jumalaa, Sri on intialainen kunnianarvoisa titteli, Ramana on Venkataramanin lyhenne ja Maharshi tarkoittaa sanskritin kielessä 'suurta näkijää'. Nimi sai kannatusta muiden seuraajien keskuudessa ja pian siitä tuli arvonimi, jonka avulla hänet tunnettiin maailmalla.

Tässä elämänvaiheessaan Sri Ramana puhui hyvin vähän ja niinpä hänen opetuksensa välittyivät epätavallisella tavalla. Sen sijaan, että hän olisi antanut sanallisia ohjeita, hän säteili alinomaa hiljaista voimaa tai kykyä, joka hiljensi niiden mielet, jotka olivat virittyneet siihen ja aika ajoin antoi heille jopa suoran kokemuksen tilasta, johon hän itse oli pysyvästi uppoutunut. Myöhemmin vuosina hän tuli halukkaammaksi antamaan sanallisia opetuksia, mutta jopa silloin hiljainen opetus oli aina heidän saatavillaan, joille siitä oli hyötyä. Koko elämänsä ajan Sri Ramana vakuutti, että tämä voiman hiljainen virta edusti hänen opetustensa kaikkein suorinta ja tiiveintä muotoa. Tärkeys, jonka hän liitti tämän opetuksen voimaan, selviää hänen myöhemmistä lausumistaan. Hän sanalliset opetuksensa on

tarkoitettu vain heille, joilla ei ole kykyä ymmärtää hänen hiljaisuuttaan.

Kun vuodet vierivät, hänestä tuli yhä tunnetumpi. Yhteisö kasvoi hänen ympärilleen, tuhannet vierailijat kokoontuivat nähdäkseen hänet ja elämänsä viimeiset kaksikymmentä vuotta häntä pidettiin Intian kaikkein suosituimpana ja kunnioitetuimpana pyhänä miehenä. Tuhansia heistä veti puoleensa hänen läheisyydessään tuntemansa rauha, toisia se arvovaltainen tapa, jolla hän ohjasi hengellisiä etsijöitä ja tulkitsi uskonnollisia opetuksia, ja jotkut tulivat vain kertomaan hänelle ongelmistaan. Siitä huolimatta mikä kunkin saapujan syy oli, lähes jokainen, joka kohtasi hänet, vaikutui hänen yksinkertaisuudestaan ja vaatimattomuudestaan. Hän oli vierailijoiden saatavilla ympäri vuorokauden elämällä ja nukkumalla yhteisessä hallissa, johon jokainen pääsi ja hänen ainoat omaisuutensa olivat lannevaate, vesiruukku ja kävelykeppi. Vaikka tuhannet palvoivat häntä elävänä Jumalana, hän ei sallinut kenenkään kohdella häntä erityishenkilönä ja hän aina kieltäytyi hyväksymästä mitään, mitä ei jaettu tasan kaikkien kanssa hänen ashramissaan. Hän osallistui yhteisiin töihin ja useat vuodet hän nousi ylös klo 03.00 aamulla valmistaakseen ruokaa ashramin asukkaille. Hänen yhdenvertaisuuden tunteensa oli tarumaista. Kun vierailijat tulivat tapaamaan häntä – ei ollut väliä olivatpa he VIP-henkilöitä, maalaisia tai eläimiä – kaikille heille osoitettiin yhtäläistä kunnioitusta ja huomaavaisuutta. Hänen tasa-arvoisuutensa ulottui jopa paikallisiin puihin; hän kehotti seuraajiaan luopumaan kukkien ja lehtien poiminnasta ja hän yritti varmistaa, että jos ashramin puusta otettiin hedelmä, se tapahtuisi sillä tavoin, että puu kärsisi mahdollisimman vähän.

Koko tämän ajan (1925-50) koko ashramin keskus oli pieni halli, jossa Sri Ramana asui, nukkui ja piti vastaanottoa. Hän vietti suurimman osan päivästäan istuen yhdessä nurkassa säteillen hiljaista voimaansa ja vastaten samanaikaisesti jatkuvana virtana tuleviin kysymyksiin vierailijoilta, jotka olivat saapuneet hänen luokseen maapallon joka kolkalta. Hän pani harvoin ajatuksiaan paperille ja niin sanalliset vastaukset, jotka annettiin tämän jakson aikana (ylivoimaisesti hänen elämänsä parhaiten kirjattu ajanjakso), edustavat hänen opetustensa suurinta eloon jäänyttä lähdetä.

Nämä sanalliset opetukset virtasivat auktoritatiivisesti hänen suorasta tiedostaan, että tietoisuus oli ainoa olemassa oleva todellisuus. Niinpä kaikkien hänen selitystensä ja ohjeidensa tarkoituksena oli vakuuttaa hänen vierailijoilleen, että tämä oli heidän todellinen ja luonnollinen tilansa. Vain muutamat hänen seu-

raajistaan kykenivät omaksumaan tämän totuuden sen korkeimmassa ja kaikkein puhtaimmassa muodossaan ja niinpä hän usein sovitti opetuksensa niiden hänen luokseen tulleiden vierailijoiden mukaiseksi, joiden ymmärrys oli rajoittunutta. Tästä johtuen hänen opetuksestaan on mahdollista erottaa monia eri tasoja. Korkeimmalla tasolla, joka voidaan sanoa ilmaista, hän saattoi sanoa, että ainoastaan tietoisuus on olemassa. Jos tähän suhtauduttiin kriittisesti, hän saattoi sanoa, että tämän totuuden tietämisen tiellä on mielen itseään rajaavat ajatukset ja jos nämä ajatukset hylätään, silloin tietoisuuden todellisuus paljastuu. Suurin osa hänen seuraajistaan piti tätä korkeatasoista lähestymistä hieman liian teoreettisena – he olivat niin uppoutuneita itseään rajaaviin ajatuksiin, että Sri Ramana kehotti heitä pudottamaan pois sen miltä heistä tuntui, sillä totuus tietoisuudesta paljastuisi heille vain jos he kävisivät läpi pitkän henkisten harjoitusten ajanjakson. Tyydyttääkseen sellaisia ihmisiä Sri Ramana esitti itsensä tarkkaamisen innovatiivisen menetelmän, jota hän kutsui itsetutkimukseksi. Hän suositteli tätä tekniikkaa niin usein ja niin tarmokkaasti, että monet pitivät sitä hänen opetustensa kaikkein tunnusomaisimpana aiheena.

Edes silloin monet eivät olleet tyytyväisiä ja he saattoivat jatkaa kyselemällä neuvoja muihin metodeihin tai yrittivät vetää hänet teoreettista filosofiaa koskeviin keskusteluihin. Sellaisten ihmisten kohdalla Sri Ramana saattoi hetkellisesti luopua absoluuttisesta näkökannastaan ja antaa soveliaista neuvoa siltä tasolta, jolta sitä pyydettiin. Jos hän osallistui näihin keskusteluihin suostumalla ja hyväksymällä monet väärinkäsitykset, joita hänen vierailijoillaan oli itsestään, se tapahtui vain jotta hän saisi vedettyä heidän huomionsa hänen opetustensa johonkin aspektiin, jonka hän tunsu voivan auttaa heitä paremmin ymmärtämään hänen todelliset näkemyksensä.

Vääjäämättä tämä hänen opetustensa muotoilun menetelmä, jolla hän kohosi erilaisten ihmisten tarpeet, johti moniin ristiriitaisuuksiin. Hän saattoi esimerkiksi kertoa yhdelle henkilölle, että yksilöllistä minää ei ole olemassa ja kääntyä toisen henkilön puoleen ja antaa tällä yksityiskohtaisen kuvauksen siitä kuinka yksilöllinen minä toimii, kokooa *karmaa* ja syntyy uudelleen. Sivusta seuraavan on mahdollista sanoa, että sellaiset vastakkaiset lausunnot voivat molemmat olla totta, kun niitä katsoo eri näkökulmista, mutta aiempi lausunto on selvästikin paljon paikkansapitävämpi, kun sitä katsoo Sri Raman oman kokemuksen absoluuttiselta näkökulmalta. Tämä näkökulma, joka kiteytyy hänen lausunnossaan, että ai-

noastaan tietoisuus on olemassa, on lopultakin se ainut mittatikka, minkä avulla ihminen voi todenmukaisesti määrittää hänen suuresti toisistaan eroavien ja vastakkaisten lausuntojen keskinäisen totuuden. Poikkesivatpa hänen lausuntonsa kuinka paljon tahansa tästä, voidaan kuitenkin olettaa, että laajenivatpa ne mihin hyvänsä, ne ovat totuuden laimennuksia.

Kun olen pitänyt tämän mielessäni, olen yrittänyt sovittaa aineistoa tässä kirjassa sillä tavalla, että hänen korkeimmat opetuksensa tulevat ensin ja vähemmän tärkeät tai kaikkein miedoimmat viimeksi. Ainut poikkeus on kappale, jossa hän puhuu hiljaisista opetuksistaan. Sen pitäisi olla jossain lähellä alkua, mutta minusta tuntui monesta syystä paljon sopivammalta sijoittaa se keskelle kirjaa.

Minä valitsin tämän kokonaisvaltaisen rakenteen kahdesta syystä. Ensimmäkin se antaa lukijalle mahdollisuuden vertailla useiden esitettyjen ajatusten keskinäistä kiinnostavuutta ja toiseksi ja paljon tärkeämmin, se oli Sri Ramanan itse suosima opetuksen metodi. Kun vierailijat tulivat tapaamaan häntä, hän yritti aina saada heidät vakuuttuneeksi korkeimpien opetusten totuudesta ja vain jos he tuntuivat haluttomilta hyväksymään niitä, hän saattoi laimentaa vastauksiaan ja puhua paljon kysyjää vastaavammalta tasolta.

Opetukset esitetään kysymysten ja vastausten sarjoina, joissa Sri Ramana vetää yhteen näkemyksensä eri aiheista. Jokainen kappale käsittelee eri aluetta ja jokaisen alueen johdannossa on muutamia alustavia ja selittäviä huomautuksia. Kysymykset ja vastaukset, jotka muodostavat jokaisen kappaleen rungon, on poimittu useista lähteistä ja koottu sillä tavalla, että ne antavat kuvan jatkuvasta keskustelusta. Tällainen tapa oli pakko hyväksyä, sillä saatavilla ei ollut pitkään jatkuvien keskustelujen, jotka olisivat kattaneet hänen näkemystensä täyden kirjon, keskusteltiinpa mistä aiheesta tahansa. Heille, joita kiinnostaa, lainauksen lähteet, jotka muodostavat keskustelun, on merkitty kirjan loppuun.

Sri Ramana vastasi yleensä kysymyksiin jollakin Etelä-Intian kansankielistä: tamil, telugu ja malayalam. Keskusteluja ei koskaan nauhoitettu ja useimmat hänen vastauksistaan kirjoitettiin kiireellä englanniksi hänen virallisten tulkkien toimesta. Koska osa tulkeista ei ollut täysin sujuvia englannin kielessä, jotkin käännökset olivat joko kieliopillisesti virheellisiä tai kirjoitettu väkiväisellä englannilla, joka saa välillä Sri Ramanan kuulostamaan mahtipontiselta kuninkaalliselta. Olen poikennut julkaistuista kirjoituksista korjaamalla kaikkein pahimpia tämän kaltaisia esimerkkejä; sellaisessa tapauksessa merkitykseen ei ole kajottu,

vaan vain ilmaisun tyyliin. Olen myös supistanut joitakin kysymyksiä ja vastauksia poistaakseni aineistoa, joka poikkeaa liian kauas keskusteltavasta aiheesta. Läpi kirjan kysymyksiin viitataan kirjaimella 'K:' ja Sri Ramanan vastauksiin kirjaimella 'V:'.

Ne alkuperäiset tekstit, joista keskustelut on lainattu, ovat täynnä isolla kirjaimella alkavia sanoja. Olen karsinut useimmat niistä pois ja jättänyt jäljelle vain kolme termiä, Guru, Itse ja Sydän, isolla alkukirjaimella. Sri Ramana käytti usein näitä termejä tietoisuuden synonyymeinä ja silloin, kun tarkoitetaan tätä merkitystä, olen säilyttänyt ison kirjaimen välttääkseni sekaannuksen.

Niiden sanskritinkielisten sanojen, joita tekstissä ei ole käännetty, täydellinen sanasto löytyy kirjan lopusta. Sama sanasto sisältää myös lyhyen kuvauksen vieraista henkilöistä, paikoista ja hengellisistä kirjoituksista, joita tekstissä mainitaan. Tavallisesti Sri Ramana käytti sanskritin termejä epätavallisin tavoin. Joissakin kohdissa, joissa hän tekee niin, olen sivuuttanut perinteisen sanakirjallisen määritelmän ja antanut sen sijaan määritelmän, joka paljon tarkemmin viittaa tarkoitettuun merkitykseen.

OSA YKSI

Itse

Se, jossa kaikki nämä maailmat tuntuvat olevan olemassa vakaasti, se, josta näitä kaikkia maailmoja hallitaan, se, josta kaikki nämä maailmat kohoavat, se, jossa kaikki nämä maailmat ovat olemassa, se, jonka toimesta kaikki nämä maailmat tulevat olemassaoloon ja se, joka todellakin on kaikkea tätä – se yksin on olemassa oleva todellisuus. Vaalikaamme sitä Itseä, joka on todellisuus, Sydämessä.¹

¹ S. Om (käänt.), *The Original Writings of Sri Ramana, Ulladu Narpadu Anubandham* siunaava säe.

KAPPALE 1

Itsen luonne

Sri Ramanan opetusten perusydin ilmaistaan hänen jatkuvasti toistuvissa vakuutuksissaan, että on olemassa yksi ainoa läsnä oleva todellisuus, joka on jokaisen suoraan koettavissa, joka on samalla kertaa kaiken sen, joka on olemassa, alkulähde, ydin ja todellinen luonne. Hän antoi sille useita nimiä, joista jokainen kuvaili saman näkymättömän todellisuuden eri aspekteja. Seuraava luokittelu sisältää kaikki hänen yleisimmät synonyyminsä ja selittää yleisesti käytettyjen termien merkitykset.

1 *Itse* Tämä on termi, jota käytetään kaikkein yleisimmin. Hän täsmensi sitä sanomalla, että todellinen Itse eli todellinen 'Minä' on, päinvastoin kuin havaittava kokemus, ei yksilöllisyyden kokemus, vaan henkilökohtaisuudeton, kaiken sisältävä tietoisuus. Sitä ei tule sekoittaa yksilölliseen itseen, jonka hän sanoi olevan pohjimmiltaan olematon, ollen mielen sepitelmä, joka ehkäisee todellisen Itsen aidon kokemuksen. Hän vakuuttaa, että todellinen Itse on aina läsnä ja se koetaan aina, mutta hän tähdentää sitä, että ihminen on vain tietoisesti selvillä siitä, millainen se todella on, kun mieltä rajoittavat ominaisuudet ovat hävinneet. Pysyvä ja jatkuva Itsetietoisuus tunnetaan Itseoivalluksena.

2 *Sat-chit-ananda* Tämä on sanskritinkielinen termi, joka käännetään olemassaolo-tietoisuus-autuus. Sri Ramana opetti, että Itse on puhdas oleminen, omakohtainen tietoisuus 'Minä olen', joka on täysin vailla tunnetta 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen tuo'. Itsessä ei ole havaittsijoita eikä havaittavia, siinä on vain olemisen tieto. Koska tämä tieto on jatkuvaa, se tunnetaan myös tietoisuutena. Tämän tietoisuuden suora kokemus on, Sri Ramanan mukaan, katkeamattoman onnen tila ja niinpä myös termiä *ananda* eli autuus käytetään kuvailemaan sitä.

Nämä kolme aspektia, oleminen, tietoisuus ja autuus, koetaan jakamattomana kokonaisuutena eikä Itsen erillisinä ominaisuuksina. Ne ovat samalla tavoin toisistaan erottumattomat kuin märkyys, läpikuultavuus ja nestemäisyys ovat veden toisistaan erottumattomia ominaisuuksia.

3 *Jumala* Sri Ramana vakuutti, että maailmankaikkeus on Itsen voiman ylläpitämä. Koska testit (jumalauskoiset) tavallisesti määrittivät tämän voiman Jumalalle, hän käytti usein sanaa Jumala Itsen synonyyminä. Hän käytti usein myös sanoja *Brahman*, hinduismin korkein olento ja Siva, Jumalan hindulainen nimi, samalla tavoin. Sri Ramanan Jumala ei ole persoonallinen Jumala. Hän on muodoton oleminen, joka ylläpitää maailmankaikkeutta. Hän ei ole maailmankaikkeuden luoja. Maailmankaikkeus on vain hänen sisäisen voimansa ilmentymä; hän on siitä erottumaton, mutta sen ilmestyminen tai katoaminen ei vaikuta häneen.

4 *Sydän* Sri Ramana käytti usein sanskritin sanaa *hridayam*, kun hän puhui Itsestä. Se käännetään tavallisesti sanalla 'Sydän', mutta paljon sananmukaisempi käännöksen olisi 'tämä on keskus'. Käyttäessään tätä erityistä termiä, hän ei tarkoittanut, että oli olemassa erityinen alue tai keskus Itseä varten. Hän vain ilmaisi, että Itse oli alkulähde, josta kaikki ilmiöt ilmaantuivat.

5 *Jnana* Itsen kokemusta kutsutaan joskus *jnanaksi* tai tiedoksi. Tätä termiä käytettäessä ei tulisi luulla, että on olemassa henkilö, jolla on Itsen tieto, koska Itsetietoisuuden tilassa ei ole paikallistettavaa tietäjää eikä mitään mikä on Itsestä erillään, joka voidaan tietää. Todellinen tieto, eli *jnana*, ei ole kokemuksen kohde eikä se ole sellaisen tilan ymmärtämistä, joka on eri kuin tietäjä tai erillään tietäjistä; se on ainoan todellisuuden suoraa ja tietävää tietoisuutta, jossa havaitsijat ja havaitsemisen kohteet ovat lakanneet olemasta. Hänet, joka vakiintuu tähän tilaan, tunnetaan *jnanina*.

6 *Turiya ja turyatita* Hindulainen filosofia edellyttää suhteellisen tietoisuuden kolmea vaihtelevaa tilaa – valveillaolo, unennäkö ja syväuni. Sri Ramana sanoi, että Itse oli alla oleva todellisuus, joka piti pystyssä kolmen muun hetkellisen tilan ilmenemistä. Tästä johtuen hän joskus kutsui Itseä *turiya avastaksi* eli

neljänneksi tilaksi. Joskus hän käytti myös sanaa *turiyatita*, tarkoittaen 'ylittää neljäs', ilmaistakseen, että todellisuudessa neljää tilaa ei ole olemassa vaan että on vain yksi todellinen tuonpuoleinen tila.

7 *Muut termit* Itsen kolme muuta termiä eivät ole minkään arvoisia. Sri Ramana korosti usein sitä, että Itse oli ihmisen todellinen ja luonnollinen olemisen tila ja tästä syystä hän joskus käytti termejä *sahaja sthiti*, joka tarkoittaa luonnollista tilaa ja *swarupa*, joka tarkoittaa todellista muotoa tai todellista tilaa. Hän käytti myös sanaa 'hiljaisuus' viitatakseen siihen, että Itse oli hiljainen häiriöttömän rauhan ja täydellisen hiljaisuuden ajattelusta vapaa tila.

K: *Mitä on todellisuus?*

V: Todellisuuden täytyy aina olla todellinen. Se ei riipu nimistä ja muodoista. Se, joka on näiden alla, on todellisuus. Se on rajoitusten alla, ollen itse rajaton. Sitä ei ole sidottu. Se on epätodellisten alla, ollen itse todellinen. Todellisuus on se, joka on. Se on niin kuin se on. Se ylittää puheen. Se on ilmausten 'olemassaolo, olemattomuus' jne.² tuolla puolen.

Se todellisuus, joka on pelkkää tietoisuutta, joka jää jäljelle, kun tietämättömyys tuhoutuu yhdessä kohteiden tietämisen kanssa, yksin on Itse [*atma*]. Tässä *Brahma-swarupassa* [*Brahmanin* todellisessa muodossa], joka on yltäkyläistä Itsetietoisuutta, ei ole vähintäkään tietämättömyyttä.

Todellisuus, joka loistaa täysin, ilman kärsimystä ja ilman ruumista (keho), ei vain silloin, kun maailma tunnetaan (havaitaan) vaan myös silloin, kun maailmaa ei tunneta (havaita), on sinun todellinen muotosi [*nija-swarupa*].

Tietoisuus-autuuden säteily, joka on sekä sisä- että ulkopuolella yhtä lailla loistavan tietoisuuden muodossa, on korkein ja autuaallisin alkuperäinen todellisuus. Sen muotona on hiljaisuus ja *jnanit* kertovat, että se on todellisen tiedon [*jnanan*] lopullinen ja rajoittamaton tila.

Tiedä, että *jnana* yksin on riippumattomuutta; *jnana* yksin on puhtautta; *jnana* yksin on Jumalan saavuttamista; *jnana*, joka on täysin vailla Itsen unohtamista, yksin on kuolemattomuutta; *jnana* yksin on kaikkea.³

K: *Mikä on tämä tietoisuus ja miten ihminen voi saavuttaa ja kehittää*

2 M. Venkataramiah (koost.), *Talk with Sri Ramana Maharshi*, s. 123.

3 Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 1036, 1034, 901, 438.

sitä?

V: Sinä olet tietoisuus. Tietoisuus on sinun toinen nimesi. Koska olet tietoisuus, ei ole mitään tarvetta saavuttaa tai kehittää sitä. Kaikki, mitä sinun täytyy tehdä, on lakata olemasta tietoinen muista asioista, toisin sanoen ei-Itsestä. Jos lakkaat olemasta tietoinen niistä, silloin jäljelle jää puhdas tietoisuus ja se on Itse.⁴

K: *Jos Itse on tietoinen itsestään, miksen minä ole tietoinen siitä edes nyt?*

V: Kaksinaisuutta ei ole olemassa. Nykyinen tietosi johtuu egosta ja se on vain suhteellista. Suhteellinen tieto edellyttää havaitsijan ja havaitun, kun taas Itsen tietoisuus on absoluuttista eikä edellytä kohdetta.

Myös muistaminen on yhtä lailla suhteellista, edellyttäen kohteen, jonka muistaa ja havaitsijan, joka muistaa. Kun kaksinaisuutta ei ole, kuka muistaa ketnet?⁵

Itse on alati läsnä oleva. Jokainen tahtoo tuntea Itsen. Mitä apua ihminen tarvitsee itsensä tuntemiseksi? He tahtovat nähdä Itsen jonakin uutena. Mutta se on ikuinen ja pysyy kaiken aikaa samana. He haluavat nähdä hänen liekehtivänä valona jne. Kuinka se voi olla niin? Se ei ole valo eikä pimeys. Se on vain niin kuin se on. Sitä ei voi kuvailla. Paras kuvaus on 'Minä olen se, joka Minä olen'. *Srutit* [pyhät kirjoitukset] kertovat Itsen olevan ihmisen peukalon, hiuksen pään, sähkökipinän, valtavan suuren, hienovaraisimmista hienovaraisimman, jne kokoinen. Niissä ei tosiasiaassa ole mitään perää. Se on ainoastaan oleminen, mutta erilainen kuin todellinen ja epätodellinen; se on tieto, mutta erilainen kuin tieto ja tietämättömyys. Kuinka sitä voidaan ollenkaan kuvailla? Se on yksinkertaisesti oleminen.⁶

K: *Kun ihminen oivaltaa Itsen, mitä hän näkee?*

V: Ei ole näkemistä. Näkeminen on olemista. Itseoivalluksen tilassa, kuten me sitä kutsumme, ei ole mitään uuden hankkimista tai jonkin päämäärän saavuttamista, joka on kaukana, vaan yksinkertaisesti olemista, joka sinä aina olet ja joka sinä aina olet ollut. Kaikki, mitä tarvitaan, on että sinä lakkaat ajattelemasta ei-todellista todellisena. Me kaikki pidämme todellisena sitä, mikä ei ole todellista. Meidän on vain omalta osaltamme luovuttava tästä tavasta. Silloin tulemme

4 D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 244.

5 M. Venkataramiah, kuten edellä s. 243.

6 Kuten edellä, s. 110-11.

oivaltamaan Itsen Itsenä; toisin sanoen, 'Olemaan Itse'. Yhdessä vaiheessa tulet nauramaan itsellesi yrityksestäsi löytää Itse, joka on niin itsestään selvä. Niinpä, mitä voimme sanoa tähän kysymykseen?

Se vaihe ylittää näkijän ja nähdyn. Siellä ei ole olemassa näkijää, joka näkisi mitään. Se näkijä, joka näkee kaiken tämän nyt, lakkaa olemasta ja Itse yksin jää jäljelle.⁷

K: *Kuinka tämän tietää suoran kokemisen kautta?*

V: Jos Me puhumme Itsen tietämisestä, täytyy olla olemassa kaksi itseä, yksi tietävä itse ja toinen itse, joka tiedetään sekä tietämisen prosessi. Se tila, jota me kutsumme oivallukseksi, on yksinkertaisesti itsenään olemista, ei minkään tietämistä tai miksikään tulemista. Jos joku on oivaltanut, hän on se, joka yksin on ja joka on aina ollut. Hän ei voi kuvailla sitä tilaa. Hän voi vain olla se. Tietysti me puhumme löyhästi Itseoivalluksesta paremman termin puutteessa. Kuinka 'toteuttaa'⁸ tai tehdä todelliseksi se, joka yksin on todellinen?⁹

K: *Joskus te sanotte, että Itse on hiljaisuus. Miksi näin?*

V: Heille, jotka elävät Itsessä kauneutena vailla ajattelua, ei ole olemassa mitään, mitä tulisi ajatella. Se, mihin tulisi sitoutua, on vain hiljaisuuden kokemus, sillä siinä korkeimmassa tilassa ei ole olemassa mitään muuta saavutettavaa kuin itsensä.¹⁰

K: *Mitä on mouna [hiljaisuus]?*

V: Se tila, joka ylittää puheen ja ajattelun, on *mouna*. Se, joka on, on *mouna*.¹¹ Kuinka *mounaa* voi selittää sanoin?¹²

Viisaat sanovat, että se tila, jossa ajatus 'minä' [ego] ei nouse edes pienimmässäkään määrin, yksin on Itse [*swarupa*], joka on hiljaisuus [*mouna*]. Tämä hiljainen Itse yksin on Jumala; Itse yksin on *jiva* [yksilöllinen sielu]. Itse yksin on tämä ikivanha maailma.

Kaikki muu tieto on vain mitätöntä ja muuttuvaa tietoa; hiljaisuuden kokemus yksin on todellista ja täydellistä tietoa. Tiedä, että lukuisat ulkoiset eroavai-

7 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 296.

8 Suomentaja: käytän tässä vertauksen vuoksi sanaa toteuttaa vaikka yleensä suomenkielissä teksteissä käytetään ja omissanikin käytän sanaa oivaltaa!

9 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 155.

10 Muruganar, kuten edellä, säe. 1161.

11 T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 15.

12 S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 81.

suudet eivät ole todellisia vaan ovat vain asetettu Itsen päälle, joka on todellisen tiedon muoto.¹³

K: *Kun ruumiita ja niitä liikuttelevia minuuksia havaitaan jatkuvasti kaikkialla lukemattomin määrin, kuinka voidaan sanoa, että Itse on ainut?*

V: Jos hyväksytään ajatus 'Minä olen ruumis [keho]', minuudet kertautuvat. Tila, jossa tämä ajatus katoaa, on Itse, sillä siinä tilassa ei ole muita kohteita. Tämän johdosta Itseä pidetään ainoana.¹⁴

Koska ruumista ei ole olemassa todellisen Itsen luonnollisessa näkemisessä, vaan ainoastaan mielen ulospäin suuntautuneessa näkemisessä, jota erehdyttää harhaluulon voima, Itsen, tietoisuuden avaruuden, kutsuminen *dehiksi* [ruumiin haltijaksi] on virhe.

Maaailmaa ei ole olemassa ilman ruumista, ruumista ei koskaan ole olemassa ilman mieltä, mieltä ei koskaan ole olemassa ilman tietoisuutta ja tietoisuutta ei koskaan ole olemassa ilman todellisuutta.

Viisaalle, joka on tuntenut Itsen kaivautumalla itseensä, ei ole mitään muuta tunnettavaa kuin Itse. Miksi? Koska kun ego, joka samaistaa ruumiin muodon 'minäksi', on kadonnut, hän [viisas] on muodoton olemassaolo-tietoisuus.¹⁵

Jnani [hän, joka on oivaltanut Itsen] tietää, että hän on Itse ja ettei mitään, ei hänen ruumistaan tai mitään muutakaan ole olemassa paitsi Itse. Mitä erilaisuutta sellaiselle ruumiin olemassaolo tai poissaolo voisi tehdä?

On valheellista puhua oivalluksesta. Mitä on oivallettava? Todellinen on aina niin kuin se on. Me emme luo mitään uutta tai toteuta jotain, jota meillä ei aiemmin ollut. Kirjoissa on tällainen esimerkki. Me kaivamme kaivon ja luomme valtavan kuopan. Kaivossa tai kuopassa oleva tila ei ole meidän luomamme. Me olemme vain poistaneet maan, joka on siinä täyttänyt tilan. Tila oli siinä jo aiemmin ja on siinä myös nyt. Samalla lailla meidän on yksikertaisesti heitettävä ulos kaikki iänikuiset *samskarat* [luontaiset taipumukset], jotka ovat sisäpuolellamme. Kun kaikista niistä on luovuttu, Itse yksin loistaa.¹⁶

K: *Mutta kuinka tämä tehdään ja saavutetaan vapaus?*

V: Vapaus on meidän todellinen luontomme. Me olemme se. Juuri se

13 Muruganar, kuten edellä, säkeet 1056, 422.

14 S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 20.

15 Muruganar, kuten edellä, säkeet 97, 99, 343.

16 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 88.

tosiseikka, että me kaipaamme vapautta, osoittaa, että vapaus kaikista siteistä on meidän todellinen luontomme. Se ei ole vasta hankittu. Kaikki, mitä täytyy tehdä, on päästä eroon siitä virheellisestä tiedosta, että olemme sidottuja. Kun me toteutamme tämän, ei ole minkään sortin halua tai ajatusta. Niin kauan kun joku kaipaa vapautta, niin kauan, voit olla varma, hän on orjuudessa.¹⁷

K: *Hänestä, joka on oivaltanut Itsen, sanotaan, että hänellä ei ole valveillaolon, unennäkemisen eikä syväunen kolmea tilaa. Onko tämä totta?*

V: Mikä saa sinut sanomaan, että heillä ei ole kolmea tilaa? Sanoessasi 'minulla oli uni; olin syväunessa; olen hereillä' sinun täytyy myöntää, että olit siellä kaikissa kolmessa tilassa. Tämä tekee selväksi, että olit siellä koko ajan. Jos pysyt sellaisena kuin nyt olet, olet valvetilassa; tästä tulee piilevä unennäkötilassa; ja unennäkötila katoaa, kun olet syväunessa. Olit siellä silloin, olet siellä nyt ja olet siellä kaiken aikaa. Kolme tilaa tulevat ja menevät, mutta sinä olet aina siellä. Se on kuin elokuva. Valkokangas on aina siellä, mutta monenlaiset kuvat ilmestyvät kankaalle ja sitten katoavat. Mikään ei tartu kankaaseen, se pysyy kankaana. Samalla lailla, sinä pysyt omana Itsenäsi kaikissa kolmessa tilassa. Jos tiedät tämän, kolme tilaa eivät vaivaa sinua, aivan kuten kuvat, jotka ilmestyvät kankaalle, eivät siihen tartu. Joskus sinä näet kankaalla valtavan valtameren täynnä loputtomasti aaltoja; se katoaa. Toisella kertaa näet tulen riehuvan yltympäriinsä; myös se katoaa. Kangas on siinä kummassakin tapahtumassa. Kastuiko kangas läpimäräksi tai paloiko se pilalle? Mikään ei vaikuttanut kankaaseen. Samalla tavalla asiat, jotka tapahtuvat valvetilan, unennäkemisen ja syväunen aikana, eivät vaikuta sinuun ollenkaan; sinä pysyt omana Itsenäsi.

K: *Tarkoittaako tämä sitä, että vaikka ihmisillä on kaikki nämä kolme tilaa, valveillaolo, unennäkö ja syväuni, nämä eivät vaikuta heihin?*

V: Kyllä, näin se on. Kaikki nämä tilat tulevat ja menevät. Itseä se ei vaivaa; sillä on vain yksi tila.

K: *Tarkoittaako se sitä, että sellainen henkilö on tässä maailmassa ainoastaan todistajana?*

V: Niin se on; tästä nimenomaisesta asiasta Vidyaranya, *Panchadasin* kymmenennessä kappaleessa, antaa esimerkkinä lampun, jota pidetään teatterin näyttämöllä. Kun draamaa esitetään, siellä on lamppu, joka valaisee erottelematta kaikki näyttelijät, olivatpa he kuninkaita tai palvelijoita tai tanssijoita ja myös

¹⁷ D. Mudaliar, kuten edellä, s. 65.

koko yleisön. Tämä valo on siellä ennen kuin draama alkaa, esityksen aikana ja myös sen jälkeen kun esitys on ohi. Samalla lailla valo sisällä, toisin sanoen Itse, antaa valoa egolle, älylle, muistille ja mielelle altistumatta itse lisääntymisen ja häviämisen prosesseihin. Vaikka syväunen ja muiden tilojen aikana ei ole egon tunnetta, niin Itse pysyy ominaisuudettomana ja jatkaa omaa loistoaan.¹⁸

Itse asiassa ajatus, että Itse on todistaja, on vain mielessä; se ei ole lopullinen totuus Itsestä. Todistaminen riippuu todistetuista kohteista. Sekä todistus että hänen kohteensa ovat mentaalisia luomuksia.¹⁹

K: *Ovatko kolme tietoisuuden tilaa todellisuudeltaan alempiarvoisia neljänteen [turiyaan] verrattuna? Mikä on näiden kolmen tilan ja neljännen tilan välinen tosiasiallinen suhde?*

V: On olemassa vain yksi tila, tietoisuuden eli tiedon eli olemassaolon tila. Valveillaolon, unennäkemisen ja syväunen kolme tilaa eivät voi olla todellisia. Ne yksinkertaisesti tulevat ja menevät. Todellinen on aina olemassa. 'Minä' eli olemassaolo, joka yksin jatkaa olemassaoloaan kaikissa kolmessa tilassa, on todellinen. Kolme muuta eivät ole todellisia ja niinpä ei ole mahdollista sanoa, että niillä on sellainen ja sellainen todellisuuden aste. Me voimme karkeasti esittää sen näin. Olemassaolo eli tietoisuus on ainut todellisuus. Tietoisuus plus valveillaolo, me kutsumme sitä valveillaoloksi. Tietoisuus plus nukkuminen, me kutsumme sitä nukkumiseksi. Tietoisuus plus unennäkö, me kutsumme sitä uneksimiseksi. Tietoisuus on se valkokangas, jonka päällä kuvat tulevat ja menevät. Kangas on todellinen, kuvat ovat pelkkiä varjoja sen päällä. Koska pitkään kestäneestä tottumuksestamme johtuen olemme alkaneet pitää näitä kolmea tilaa todellisina, me kutsumme puhtaan tiedon eli tietoisuuden tilaa neljänneksi. Neljättä tilaa ei kuitenkaan ole, vaan on vain yksi tila.²⁰

Unennäkemisen ja valveillaolon tilojen välillä ei ole mitään muuta eroa kuin, että unitila on lyhyt ja valvetila pitkä. Molemmat ovat mielen tuotetta. Koska valvetila on pitkä, me kuvittelemme, että se on todellinen tilamme. Mutta tosiasiallisesti meidän todellinen tilamme on *tyriya* eli neljäs tila, joka on aina niin kuin se on eikä tiedä mitään valveillaolon, unennäön ja syväunen tiloista. Koska me kutsumme näitä kolmea *avasthoiksi* [tiloiksi], kutsumme myös neljättä tilaa *turiya*

18 S. Nagamma, kuten edellä, s. 310-11.

19 'Who', *Maha Yoga*, s. 202.

20 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 90.

avasthaksi. Mutta se ei ole *avastha*, vaan Itsen todellinen ja luonnollinen tila. Kun tämä oivalletaan, me tiedämme, ettei se ole *turiya* eli neljäs tila, sillä neljäs tila on vain suhteellinen, vaan *turiyatita*, tuonpuoleinen tila.²¹

K: *Mutta miksi näiden kolmen tilan tulisi tulla ja mennä Itsen todellisen tilan eli kankaan päällä?*

V: Kuka esittää tämän kysymyksen? Sanooko Itse, että nämä tilat tulevat ja menevät? Näkijä on se, joka sanoo niiden tulevan ja menevän. Näkijä ja nähty muodostavat yhdessä mielen. Ota selvää onko sellaista asiaa kuin mieli olemassa. Silloin mieli imeytyy Itseen eikä ole näkijää eikä nähtyä. Niinpä todellinen vastaus kysymykseesi on, 'Ne eivät tule eivätkä mene'. Itse yksin pysyy sellaisena kuin se aina on. Kolmen tilan olemassaolo johtuu tutkimattomuudesta ja tutkimus lopettaa ne. Joku saattaa selittää vaikka kuinka paljon, mutta asia ei tule selväksi ennen kuin hän saavuttaa Itseoivalluksen ja ihmettelee kuinka hän niin kauan oli sokea itsestään selvälle ja ainoalle olemassaololle.

K: *Mikä on mielen ja Itsen välinen ero?*

V: Niillä ei ole eroa. Mieli käännettynä sisäänpäin on Itse; ulospäin käännettynä se muuttuu egoksi ja kaikiksi maailmoiksi. Kun teemme puuvillasta erilaisia vaatteita, me kutsumme niitä eri nimillä. Kun teemme kullasta erilaisia koruja, me kutsumme niitä eri nimillä. Mutta kaikki vaatteet ovat puuvillaa ja kaikki korut kultaa. Puuvilla [kulta] on todellinen, muut ovat pelkkiä nimiä ja muotoja.

Mutta mieli ei ole Itsestä erillään, toisin sanoen sillä ei ole itsenäistä olemassaoloa. Itse on olemassa ilman mieltä, mutta mieli ei koskaan ole ilman Itseä.²²

K: *Brahmanin sanotaan olevan sat-chit-ananda. Mitä se tarkoittaa?*

V: Kyllä. Niin se on. Se mikä on, on vain *sat*. Sitä kutsutaan *Brahmaniksi*. *Satin* loisto on *chit* ja sen luonne on *ananda*. Nämä eivät ole *satista* erillään. Kaikkia näitä kolme yhdessä kutsutaan *sat-chit-anandaksi*.²³

K: *Kun Itse on olemassaolo [sat] ja tietoisuus [chit], mistä syystä sen kuvataan eroavan olemassa olevasta ja olemattomasta, tuntevasta ja elottomasta?*

V: Vaikka Itse on todellinen, koska se sisältää kaiken, se ei anna sijaa

21 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 79.

22 Kuten edellä, s. 90-91.

23 S. Nagamma, kuten edellä, s. 196.

kysymyksille, jotka koskevat sen todellisuuden tai epätodellisuuden kaksinaisuutta. Sen vuoksi sen sanotaan eroavan todellisesta ja epätodellisesta. Samalla lailla, vaikka se on tietoisuus, koska sille ei ole olemassa mitään mitä tietää tai mitään mille tehdä itsensä tietäväksi, sen sanotaan eroavan tuntevasta ja elottomasta.²⁴

Sat-chit-anandan sanotaan ilmaisevan, että korkein ei ole *asat* [erillään olemisesta], ei *achit* [erillään tietoisuudesta] eikä *anananda* [erillään onnesta]. Koska olemme havaittavassa maailmassa, me puhumme Itsestä *sat-chit-anandana*.²⁵

K: *Millä tavoin onnellisuus eli autuus [ananda] on todellista luotoamme?*

V: Täydellinen autuus on *Brahman*. Täydellinen rauha on Itseä. Tämä yksin on olemassa ja on tietoisuus.²⁶ Se, mitä kutsutaan onneksi, on vain Itsen luonnetta; Itse ei ole mitään muuta kuin täydellinen onni. Se, mitä kutsutaan onneksi, yksin on olemassa. Tämän tosiseikan tietämällä ja pysymällä Itsen tilassa, nauti onnesta ikuisesti.²⁷

Jos ihminen ajattelee, että hänen onnensa riippuu ulkoisista syistä ja hänen omaisuudestaan, on järkeen käypää päätellä, että hänen onnensa täytyy lisääntyä omaisuuden lisääntyessä ja vähentyä se pienentyessä. Sen vuoksi, jos hän on vailalla omaisuutta, hänen onnensa tulisi olla nolla. Mikä on ihmisen todellinen kokemus? Noudattaako se tätä näkemystä?

Syväunessa ihminen on vailla omaisuutta, oma ruumis mukaan lukien. Sen sijaan, että hän olisi onneton, hän on täysin onnellinen. Jokainen haluaa nukkua kunnolla. Johtopäätöksenä on, että onni on ihmisellä sisäisenä eikä johdu ulkoisista syistä. Ihmisen täytyy oivaltaa Itse avatakseen puhtaan onnen varaston.²⁸

K: *Sri Bhagavan puhuu Sydäimestä tietoisuuden istuimena ja samana kuin Itse. Mitä Sydän tarkkaan ottaen merkitsee?*

V: Kutsu sitä millä nimellä hyvänsä, Jumala, Itse, Sydän tai tietoisuuden istuin, se on aivan sama. Asian ydin, johon tarttua, on se, että Sydän tarkoittaa

24 S. Natanananda, kuten edellä, s. 21.

25 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 402.

26 Kuten edellä, s. 31.

27 Muruganar, kuten edellä, säe 1029.

28 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 1.

ihmisen olemuksen todellista ydintä, keskusta, jota ilman ei ole mitään.²⁹

Sydän ei ole fyysinen, se on henkinen. *Hridayam* yhdistää *hrit* ja *ayam*; se tarkoittaa 'tämä on keskus'. Se on se, josta ajatukset ilmestyvät, jonka päällä ajatukset oleilevat ja jonne ne katoavat. Ajatukset ovat mielen sisältö ja ne muotoilevat maailmankaikkeuden. Sydän on kaiken keskus. *Upanishadeissa* sanotaan, että se, josta olennot tulevat olemassaoloon, on *Brahman*. Se on Sydän. *Brahman* on Sydän.³⁰

K: *Kuinka Sydän oivalletaan?*

V: Ei ole olemassa ketään, joka on hetkeäkään kokematta Itseä. Sillä kukaan ei myönnä, että hän koskaan seisoi Itsestä erillään. Hän on Itse. Itse on Sydän.³¹

Sydän on keskus, josta kaikki ponnahtaa. Koska havaitset maailman, ruumiin jne., sanotaan, että niille on olemassa keskus, jota kutsutaan Sydämeksi. Kun olet Sydämessä, Sydämen tunnetaan olevan ei keskus eikä kehä. Ei ole olemassa mitään muuta siitä erillään.³²

Tietoisuus, joka on todellinen olemassaolo ja joka ei mene ulos tuntemaan noita asioita, jotka ovat muuta kuin Itseä, yksin on Sydän. Sen jälkeen kun Itse tunnetaan vain siksi tietoisuudeksi, joka on täysin ilman toimintaa, se tietoisuus, joka aina pysyy kiinnittämällä huomion Itseen, yksin on puhtaan tiedon loiste.³³

29 T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 72.

30 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 92-3.

31 Kuten edellä, s. 93.

32 Kuten edellä, s. 229.

33 Muruganar, kuten edellä, säe 435.

KAPPALE 2

Itsetietoisuus ja Itsetietämättömyys

Sri Ramana ilmaisi välillä, että hengellisiä etsijöitä oli kolme eri luokkaa. Kaikkein edistyneimmät oivaltavat Itsen heti kun he kuulevat sen todellisesta luonteesta. Toisen luokan etsijöiden täytyy pohtia sitä jonkin aikaa ennen kuin Itsetietoisuus vakiintuu lujaksi. Kolmannen kategorian hakijat ovat vähemmän onnekkaita, koska he yleensä tarvitsevat usean vuoden kestävästä intensiivistä hengellistä harjoitusta saavuttaakseen Itseoivalluksen päämäärän. Sri Ramana käytti joskus esimerkkinä mielikuvaa palamisesta kuvatessaan kolmea tasoa: ruuti syttyy yhdestä kipinästä, puuhiiltä täytyy kuumentaa jonkin aikaa ja märkää hiiltä pitää ensin kuivattaa ja sitten kuumentaa pitkään ennen kuin se syttyy palamaan.

Noiden kahden ylimmän luokan hyödyksi Sri Ramana opetti, että ainoastaan Itse on olemassa ja se voidaan kokea suoraan ja jatkuvasti pelkästään lopettamalla kiinnittämästä huomiota väriin kuvitelmiin, joita meillä on itsestämme. Näitä väriä kuvitelmia hän kutsui yhteisellä nimellä 'ei-Itse', koska ne ovat väärin ajatusten ja harhakäsitysten kuvitteellista kasvua, jotka peittävät tehokkaasti todellisen Itsen oikean kokemuksen. Keskeisimpänä harhakäsityksenä on ajatus, että Itse rajoittuu ruumiiseen ja mieleen. Niin pian kuin ihminen lakkaa kuvittelemasta, että hän on yksittäinen henkilö, joka asuu tietyissä ruumissa, koko väärin ajatusten päällysrakenne romahtaa ja sen korvaa todellisen Itsen pysyvä ja jatkuva tietoisuus.

Opetuksen tällä tasolla ei ole kysymys ponnistuksesta tai harjoituksesta. Kaikki, mitä tarvitaan, on sen ymmärtäminen, että Itse ei ole saavutettava päämäärä. Se on ainoastaan tietoisuus, joka vallitsee, kun kaikki ei-Itseä koskevat rajaavat ajatukset on heitetty menemään.

K: *Kuinka voin saavuttaa Itseoivalluksen?*

V: Oivallus ei ole mitään uudelleen saavutettavaa; se on jo. Kaikki, mitä tarvitaan, on vain päästä eroon ajatuksesta 'En ole oivaltanut'.

Hiljaisuus eli rauha on oivallus. Ei ole hetkeäkään, jolloin Itseä ei ole. Niin kauan kun on oivaltamattomuuden epäily tai tunne, yrityksen tulisi kohdistua näistä ajatuksista eroon pääsemiseen. Ne johtuvat Itsen samaistamisesta ei-Itseen. Kun ei-Itse katoaa, Itse yksin jää jäljelle. Tilaa tehtäessä riittää, että esteet poistetaan. Tilaa ei tuoda jostain muualta.

K: *Koska oivallus ei ole mahdollista ilman vasana-kshayaa [sielullisten taipumusten tuhoutumista], kuinka minun on ymmärrettävä se tila, jossa taipumukset täysin tuhoutuvat?*

V: Olet siinä tilassa nyt.

K: *Tarkoittaako se sitä, että pitäytymällä Itseen vasanat [sielulliset taipumukset] tulisi tuhota milloin ja kun ne ilmestyvät?*

V: Ne tuhoutuvat itsestään, jos pysyt sellaisena kuin olet.

K: *Kuinka minun tulisi saavuttaa Itse?*

V: Itsen saavuttamista ei ole. Jos Itse olisi saavutettavissa, se tarkoittaisi sitä, että Itse ei ole täällä ja nyt ja että on vielä saavutettava. Se, mikä saataisiin uudelleen, myös menetettäisiin. Niinpä se ei olisi pysyvää. Se, mikä ei ole pysyvää, ei ole ponnistelemisen arvoista. Niinpä sanon, että Itse ei ole saavutettavissa. Sinä ole Itse, olet jo se.

Tosiasia on, että olet tietämätön autuaallisesta tilastasi. Tietämättömyys ilmestyy ja heittää verhon puhtaasti Itsen ylle, joka on autuus. Yritykset on kohdistettava tämän tietämättömyyden verhon poistamiseen, joka on pelkkää väärää tietoa. Väärä tieto on Itsen virheellistä samaistamista ruumiiseen ja mieleen. Tämän virheellisen samaistuksen täytyy hävitä ja silloin Itse yksin jää jäljelle.

Siksi oivallus on kaikkia varten; oivallus ei erottele hakijoita. Juuri tämä epäily, voitko oivaltaa ja ajatus 'En-ole-oivaltanut' ovat sinällään esteitä. Ole vapaa myös näistä esteistä.³⁴

K: *Kuinka kauan kestää saavuttaa mukti [vapautuminen]?*

V: *Mukti* ei ole saavutettavissa tulevaisuudessa. Se on aina, tässä ja nyt.

K: *Olen samaa mieltä, mutten koe sitä.*

V: Kokemus on tässä ja nyt. Kukaan ei voi kieltää omaa Itseään.

34 T.N. Venkataram (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 31-2.

K: *Se merkitsee olemassaoloa, muttei onnellisuutta.*

V: Olemassaolo on samaa kuin onni ja onni on samaa kuin oleminen. Sana *mukti* provosoi niin valtavasti. Miksi ihmisen tulisi etsiä sitä? Hän uskoo, että on orjuudessa ja etsii siksi vapautta. Mutta tosiasia on, ettei ole orjuutta vaan vain vapaus. Miksi antaa sille nimi ja etsiä sitä?

K: *Totta – mutta olemme tietämättömiä.*

V: Poista ainoastaan tietämättömyys. Se on ainut mitä tulee tehdä.

Mitään *muktia* koskevia kysymyksiä ei tule sallia. *Mukti* merkitsee vapautumista orjuudesta, joka sisältää nykyisen orjuuden olemassaolon. Orjuutta ei ole ja niin muodoin ei *muktiakaan*.³⁵

K: *Minkä luonteinen on länsimaisten oivallus, jotka kertovat, että heillä on ollut kosmisen tietoisuuden välähdyksiä?*

V: Se ilmestyi välähdyksenä ja katosi samalla tavalla. Sen, jolla on alku, täytyy myös loppua. Vain kun iäti läsnä oleva tietoisuus oivalletaan, se on pysyvä. Tietoisuus on todellakin aina meissä. Jokainen tietää 'Minä olen'. Kukaan ei voi kumota omaa olemistaan. Syväunessa ihminen ei ole tietoinen; sen sijaan valveilla hän tuntuu oleva tietoinen. Mutta se on sama henkilö. Ei ole tapahtunut mitään muutosta siitä, joka nukkui, siihen, joka on nyt hereillä. Syväunessa hän ei ollut tietoinen ruumiistaan, joten siellä ei ollut ruumistietoisuutta. Valvetilassa hän on tietoinen ruumiistaan ja niin siellä on ruumistietoisuus. Niinpä muutos tapahtuu ruumistietoisuuden ilmestymisessä eikä mitään muutosta todellisessa tietoisuudessa.

Ruumis ja ruumistietoisuus ilmestyvät yhdessä ja katoavat yhdessä. Kaikki tämä johtaa sanomaan, että syväunessa ei ole rajoituksia, kun taas valvetilassa niitä on. Nämä rajoitukset ovat orjuutta. Tunne 'Ruumis olen minä' on virhe. Tämä virheellisen 'minä'-tunteen täytyy poistua. Todellinen 'Minä' on aina läsnä. Se on tässä ja nyt. Se ei koskaan ilmesty uutena ja taas katoa. Sen, mikä on, täytyy pysyä ikuisesti. Se, joka ilmestyy uutena, myös menetetään. Vertaa syväunta ja valvetilaa. Ruumis ilmestyy toisessa tilassa, muttei toisessa. Sen vuoksi ruumis menetetään. Tietoisuus oli ennalta olemassa ja jää ruumiin jälkeen eloon.

Ei ole ketään, joka ei sano 'minä olen'. Väärä tieto 'minä olen ruumis' on kaikkien kepposten syy. Tämän virheellisen tiedon täytyy hävitä. Se on oivallus. Oivallus ei ole minkään uuden hankintaa eikä se ole uusi kyky. Se on vain kaik-

³⁵ M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 326-7.

kien naamiointien poistamista.

Lopullinen totuus on hyvin yksinkertainen. Se ei ole mitään muuta kuin alkuperäisessä tilassa olemista. Tämä on kaikki mitä tarvitsee sanoa.³⁶

K: *Onko ihminen syväunessa lähempänä tietoisuutta kuin valvetilassa?*

V: Syväunen, unennäön ja valveillaolon tilat ovat pelkkiä havaittavia ilmiöitä Itsen päällä, joka itse on muuttumaton. Se on myös yksinkertaisen tietoisuuden tila. Voiko kukaan olla poissa Itsestä minään hetkenä? Tämä kysymys voi ilmestyä vain jos se olisi mahdollista.

K: *Eikö monesti sanota, että ihminen on lähempänä puhdasta tietoisuutta syväunessa kuin valvetilassa?*

V: Kysymys voidaan myös esittää muodossa 'Olenko lähempänä itseäni unessani kuin valvetilassani?'

Itse on puhdasta tietoisuutta. Kukaan ei koskaan voi olla Itsestä erillään. Kysymys on mahdollinen vain jos on kaksinaisuutta. Mutta puhtaan tietoisuuden tilassa ei ole kaksinaisuutta.

Sama henkilö nukkuu, uneksii ja herää. Valvetilan ajatellaan olevan täynnä kauniita ja mielenkiintoisia asioita. Sellaisen kokemuksen puuttuminen saa ihmisen sanomaan, että unitila on ikävystyttävä. Ennen kuin etenemme pidemmälle, tehkäämme tämä kohta selväksi. Myönnäthän sen, että olet olemassa nukkuessasi?

K: *Kyllä.*

V: Olet sama henkilö kuin se, joka on nyt hereillä. Eikö niin?

K: *Kyllä.*

V: Niinpä on jatkuvuutta uni- ja valvetilojen välillä. Mikä on tätä jatkuvuutta? Se on vain puhtaan olemisen tila.

Näiden kahden tilan välillä on ero. Mikä se ero on? Tapahtumat, nimittäin ruumis, maailma ja kohteet ilmestyvät valvetilassa, mutta ne katoavat unessa.

K: *Mutta minä en ole tietoinen unessani.*

V: Totta, siellä ei ole tietoisuutta ruumiista tai maailmasta. Mutta sinun täytyy olla olemassa unessasi voidaksesi sanoa 'En ollut tietoinen unessani'. Kuka nyt sanoo niin? Se on hereillä oleva henkilö. Nukkuva ei voi sanoa niin. Siitä on sanottava, että yksilö, joka samaistaa nyt Itsen ruumiiseen, sanoo, että sellaista tietoisuutta ei ollut olemassa unessa. Koska samaistat itsesi ruumiiseen, näet

³⁶ M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 91-2.

maailman ympärilläsi ja sanot, että valvetila on täynnä kauniita ja kiinnostavia asioita. Syväunen tila näyttää ikävystyttävältä, koska et ollut siellä yksilönä ja sen vuoksi näitä asioita ei ollut. Mutta mikä on tosiasia? Kaikissa kolmessa tilassa on olemisen jatkuvuutta, muttei yksilöllisyyden ja kohteiden jatkuvuutta.

K: *Kyllä.*

V: Se, mikä on jatkuvaa, on myös kestävä, joka on pysyvää. Se, mikä on keskeytyvää, on ohikiitävää.

K: *Kyllä.*

V: Siksi olemisen tila on pysyvä ja ruumis ja maailma eivät. Ne ovat ohikiitäviä ilmiöitä, jotka kulkevat olemisen-tietoisuus-kankaan päällä, joka on ikuinen ja muuttumaton.

K: *Eikö suhteellisesti ottaen unen tila ole lähempänä puhdasta tietoisuutta kuin valvetila?*

V: Kyllä tässä mielessä; kun siirrytään unesta valveille, 'minä'-ajatuksen täytyy alkaa ja mielen täytyy tulla peliin mukaan. Silloin ajatukset syntyvät ja ruumiin toiminnot alkavat tapahtua. Kaikki nämä yhdessä saavat meidät sanomaan, että olemme hereillä. Unelle on tyypillistä näiden kaikkien toimintojen puuttuminen ja siksi se on lähempänä puhdasta tietoisuutta kuin valvetila.

Mutta ihmisen ei sen vuoksi tulisi haluta olla aina unessa. Ensinnäkin se on mahdotonta, sillä muut tilat pakostakin vuorottelevat sen kanssa. Toiseksi se ei voi olla autuuden tila, jossa *jnani* on, sillä hänen tilansa on pysyvä eikä vaihtelee. Sen lisäksi ihmiset eivät tunnista unitilaa tietoiseksi, mutta viisaat ovat aina tietoisia. Täten unitila eroaa siitä tilasta, jossa viisaat pysyvät.

Vielä lisää, unitila on vapaa ajatuksista ja niiden vaikutuksista yksilöön. Sitä ei voi muuttaa ihmisen tahdolla, koska siinä tilanteessa ponnistus on mahdotonta. Vaikkakin lähempänä puhdasta tietoisuutta, se ei ole sovelias tila ponnistella itsen oivaltamiseksi.³⁷

K: *Eikö ihmisen ehdottoman olemisen oivallus, toisin sanoen Brahmanana, ole jotain täysin saavuttamatonta minun kaltaiselleni maalaiselle?*

V: *Brahma-jnana* ei ole hankittavissa oleva tieto, niin että saavuttamalla sen voi olla onnellinen. On ihmisen harhaluuloa, että hänen tulisi antaa periksi. Itse, jota etsit tunteaksesi, on tosiaankin sinä itse. Sinun omaksumasi tietämättömyys aiheuttaa sinulle loppumattoman murheen niin kuin niille kymmenelle

³⁷ M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 561-3.

hölmöläiselle, jotka itkivät kadonnutta kymmenettä miestä, joka ei ollut koskaan hukassa.

Vertauksessa kymmenen hölmöläistä ylitti joen kahlaamalla ja saavuttuaan toiselle rannalle, he halusivat varmistua, että kaikki olivat päässeet turvallisesti joen yli. Yksi heistä alkoi laskea, mutta unohti laskeessaan laskea itsensä mukaan. 'Sain vain yhdeksän, aivan varmasti olemme kadottaneet yhden. Kuka se voisi olla?' hän sanoi. 'Laskitko tarkkaan?' toinen kysyi ja laski itse. Mutta myös hän sai vain yhdeksän. Yksi toisensa jälkeen kaikki kymmenen laskivat yhdeksään, unohtaen itsensä. 'Meitä on vain yhdeksän' olivat kaikki varmoja 'mutta kuka on kadonnut?' he kyselivät toisiltaan. Kaikki yritykset selvittää kuka oli kadonnut epäonnistuivat. 'Kuka hyvänsä hukkunut onkin,' sanoi tunteellisin kymmenestä hölmöläisestä 'me olemme kadottaneet hänet'. Näin sanottuaan hän purskahti itkuun ja loput yhdeksän yhtyivät hänen itkuunsa. Nähdessään heidän itkevän joen rannalla, myötätuntoinen kulkija kysyi siihen syytä. He kertoivat mitä oli tapahtunut ja sanoivat, että vaikka he olivat laskeneet toisensa useita kertoja, eivät olleet löytäneet enempää kuin yhdeksän. Kuullessaan tarinan ja nähdessään edessään kaikki kymmenen, hän arvasi mitä oli tapahtunut. Saadakseen heidät huomaamaan, että heitä toisiaan on kymmenen ja että kaikki olivat ylittäneet joen turvallisesti, hän kertoi heille: 'Laskekoon jokainen itsensä, mutta yksi kerrallaan peräkkäin, yksi, kaksi, kolme jne. aina kun annan teille iskun, niin että voitte olla varmoja, että olette laskussa mukana ja mukana vain kerran. Kadonnut kymmenes tulee löytymään.' Kuultuaan tämän he iloitivat siitä, että tulisivat löytämään kadonneen toverinsa ja suostuivat kulkurin ehdottamaan menetelmään. Kun ystäväallinen kulkuri antoi iskun jokaiselle kymmenestä vuorollaan, hän, joka sai iskun, laski itsensä ääneen. 'Kymmenen' sanoi viimeinen mies saatuaan viimeisenä iskun. Yllättyneinä he katsoivat toisiaan. 'Meitä on kymmenen' he sanoivat yhdestä suusta ja kiittivät kulkuria, joka oli ratkaissut heidän pulmansa.

Tällainen oli vertaus. Mistä kymmenes mies löytyi? Oliko hän edes kadonnut? Tietäen, että hän oli ollut paikalla koko ajan, oppivatko he mitään uutta? Heidän surunsa syynä ei ollut yhden katoaminen, vaan heidän oma tietämättömyytensä, mieluummin heidän pelkkä uskonsa, että yksi heistä oli kateissa [vaikka eivät voineet saada selville kuka hän oli], koska laskivat vain yhdeksään.³⁸

Sama koskee sinua. Tosiasiassa sinulla ei ole mitään syytä olla epätoivoi-

38 Oma suomennos: *Kaikkiallinen Henki*, s. 25-6.

nen ja onneton. Sinä itse langetat rajoituksia äärettömän olemisesi todellisen luonteen päälle ja itket sitten, että olet pelkkä kuoleva luontokappale. Sitten sinä paneudut tähän tai tuohon hengelliseen harjoitukseen ylittääksesi olemattomat rajoituksesi. Mutta jos hengellinen harjoituksesi itse olettaa rajoitusten olemassaolon, kuinka se voi auttaa sinua ylittämään ne?

Näin ollen minä sanon, tiedä, että sinä todellakin olet ääretön puhdas oleminen, Itse. Sinä olet aina se Itse etkä mitään muuta kuin Itse. Siksi, et voi koskaan olla oikeasti Itsestä tietämätön. Sinun tietämättömyytesi on kuvitteellista tietämättömyyttä niin kuin kymmenen hölmöläisen tietämättömyys kymmenennen miehen katoamisesta. Tätä tietämättömyys sai heidät itkemään.

Tiedä silloin, että todellinen tieto ei luo sinulle uutta olemista, se vain poistaa tietämättömän tietämättömyytesi. Autuutta ei lisätä luontoosi, se pelkästään paljastuu todellisena luontaisena tilanasi, ikuisena ja kuolemattomana. Ainut tie päästä vapaaksi murheestasi on tuntea ja olla Itse. Kuinka tämä voi olla saavuttamatonta?

K: *Opettipa Bhagavan meitä kuinka usein tahansa, me emme kykene ymmärtämään.*

V: Ihmiset sanovat, etteivät kykene tuntemaan Itseä, joka levittäytyy kaikkialle. Mitä minä voin tehdä? Jopa pienin lapsi sanoo, 'Minä olen olemassa; minä teen; tämä on minun.' Niinpä jokainen ymmärtää, että asia 'minä' on aina olemassa. Johtuu vain siitä kun tämä 'minä' on läsnä, että on olemassa tunne, että sinä olet ruumis, hän on Venkanna, tämä on Ramanna, jne. Kun tietää, että se, joka on aina esillä, on oma Itse, onko sitä tarpeen etsiä kynttilällä? Kun sanomme, että emme tunne *atma swarupaa* [Itsen todellista luonnetta], joka ei ole erillään, vaan joka on ihmisen oma Itse, on samaa kuin sanoisimme, 'Minä en tunne itseäni.'¹³⁹

K: *Mutta kuinka ihminen saavuttaa tämän tilan?*

V: Ei ole mitään saavutettavaa päämäärää. Ei ole mitään saavutettavaa. Sinä olet Itse. Olet aina olemassa. Mikään ei voi olla Itseä vakuuttavampaa kuin että se on olemassa. Jumalan tai Itsen näkeminen ei ole muuta kuin olemista Itse eli oma itsesi. Näkeminen on olemista. Sinä, olemalla Itse, haluat tietää kuinka Itse saavutetaan. Se on jotain samanlaista kuin kun Ramanasramamissa oleva mies kysyy kuinka monta tietä johtaa Ramanasramamiin ja mikä niistä sopii par-

39 S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 201.

haiten hänelle. Kaikki mitä sinulta edellytetään on, että luovut ajatuksesta, että olet tämä ruumis ja luovut kaikista ulkoisten asioiden eli ei-Itsen ajattelemisesta.⁴⁰

K: *Mikä on ego-itse? Miten se liittyy todelliseen Itseen?*

V: Ego-itse ilmestyy ja katoaa ja on hetkellinen, kun taas todellinen Itse on pysyvä. Vaikka sinä tosiasiallisesti olet todellinen Itse, sinä samaistat todellisen Itsen virheellisesti ego-itseen.

K: *Kuinka erehdys tapahtuu?*

V: Ota selvää onko sitä tapahtunut.

K: *Ihmisen täytyy ylevöittää (muokata) ego-itse todelliseksi Itseksi.*

V: Ego-itseä ei ole ollenkaan olemassa.

K: *Miksi se tuottaa meille vaivaa?*

V: Kenelle on vaivaa? Vaiva on myös kuviteltua. Vaiva ja nautinto ovat vain egolle.

K: *Miksi maailma on niin täynnä tietämättömyyttä?*

V: Pidä huolta itsestäsi. Anna maailman pitää huolta itsestään. Tutki Itseäsi. Jos sinä olet ruumis, myös karkea maailma on. Jos sinä olet henki, kaikki on vain henkeä.

K: *Se on hyväksi yksilölle, mutta miten loput?*

V: Tee se ensin ja katso sitten herääkö vielä kysymyksiä.

K: *Onko avidyaa [tietämättömyyttä]?*

V: Kenelle sitä on?

K: *Ego-itselle.*

V: Aivan, egolle. Poista ego ja *avidya* häviää. Etsi sitä, ego katoaa ja todellinen Itse jää yksin jäljelle. Egon tuottamaa *avidyaa* ei havaita. Tosiasiallisesti *avidyaa* ei ole. Kaikki *sastrojen* [pyhien kirjoitusten] tarkoituksena on osoittaa vääräksi *avidyan* olemassaolo.

K: *Kuinka ego ilmestyi?*

V: Egoa ei ole. Vai tunnustatko kahden minän olemassaolon? Kuinka *avidyaa* voi olla egon puuttuessa? Jos alat tutkia, huomaat *avidyasta*, joka jo on olematon, ettei sitä ole tai sanot, että se on lentänyt tiehensä.

Tietämättömyys liittyy egoon. Miksi ajattelet egoa ja lisäksi kärsit? Mitä tietämättömyys taas on? Se on sitä, mitä ei ole. Silti maallinen elämä kaipaa *avidyan* olettamista. *Avidya* on vain tietämättömyyttä eikä mitään muuta. Se on

40 D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 287.

tietämättömyyttä eli Itsen muistamattomuutta. Voiko auringon edessä olla pimeyttä? Samalla lailla, voiko tietämättömyyttä olla ilmiselvän ja itsestään valaisevan Itsen edessä? Jos tunnet Itsen, ei ole olemassa pimeyttä, ei tietämättömyyttä eikä kurjuutta.

Mieli on se, joka tuntee onnettomuutta ja kurjuutta. Pimeys ei koskaan tule tai mene. Näe aurinko eikä pimeyttä ole. Samalla lailla, näe Itse ja huomaat ettei *avidyaa* ole olemassa.⁴¹

K: *Kuinka epätodellinen on ilmestynyt? Voiko epätodellinen pulpahtaa todellisesta?*

V: Selvitä onko se pulpahtanut. Toiselta näkökulmalta sellaista asiaa kuin epätodellinen ei ole. Itse yksin on olemassa. Kun yrität tavoittaa egoa, joka on maailman ja kaiken muun havainnoinnin perusta, huomaat, ettei egoa ole olemassakaan eikä koko tätä luomakuntaa, jonka näet.⁴²

K: *On Jumalan julmaa leelaa [leikkiä] tehdä Itsen tunteminen niin vaikeaksi.*

V: Itsen tunteminen on Itsenä olemista ja oleminen tarkoittaa olemassaoloa, ihmisen omaa olemassaoloa. Kukaan ei kiellä olemassaoloaan aivan samoin kuin kukaan ei kiellä omia silmiään vaikkei voi niitä nähdä. Ongelmasi johtuu halustasi havainnollistaa Itsesi, aivan samoin kuin havaitset silmäsi, kun laitat peilin niiden eteen. Olet niin tottunut havainnointiin, että olet kadottanut tiedon itsestäsi yksinkertaisesti siitä syystä, että Itseä ei voi havainnollistaa. Kenen on tunnettava Itse? Voiko tunnoton ruumis sitä tehdä? Puhut ja ajattelet kaiken aikaa itsestäsi 'minänä', silti heti, kun sitä kysytään, sinä kumoat sen tiedon. Sinä olet Itse, silti kysyt kuinka Itse tunnetaan. Missä silloin on Jumalan *leela* ja missä sen julmuus? Koska ihmiset kieltävät Itsen, *sastrat* puhuvat *mayasta*, *leelasta*, jne.⁴³

K: *Auttaako oivallukseni muita?*

V: Kyllä, varmasti. Se on parasta mahdollista apua. Mutta ei ole kehtään muita joita auttaa. Sillä oivaltanut näkee vai Itsen, aivan samoin kuin erilaisia kultakoruja arvioiva kultaseppä näkee vain kullan. Kun samaistat itsesi ruumiiseen, silloin vain nimet muodot ovat paikalla. Mutta kun ylität ruumiisi, silloin muut katoavat yhdessä ruumistietoisuutesi kanssa.

41 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 330-1.

42 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 74.

43 S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 63.

K: *Koskeeko tämä myös kasveja, puita jne.?*

V: Ovatko ne ollenkaan Itsestä erillään? Ota selvää. Sinä ajattelet, että näet ne. Ajatus työntyy esiin Itsestä. Ota selvää mistä se nousee. Ajatukset lakkaavat nousemasta ja Itse yksin jää jäljelle.

K: *Ymmärrän teoreettisesti. Mutta ne ovat silti siellä.*

V: Kyllä. Se on kuin elokuva. Kankaalla on valo ja varjot kiitävät sen yli ja vaikuttaa katsojista jonkinlaiselta esitykseltä. Jos samassa esityksessä myös katsojat näkyvät kankaalla osana esitystä, sekä näkijä että nähty ovat molemmat kankaalla. Sovella sitä itseesi. Sinä olet kangas, Itse on luonut egon, egolla on lisänään ajatuksensa, jotka esiintyvät maailmana, puina ja kasveina, joista kysyt. Todellisuudessa ne eivät ole mitään muuta kuin Itseä. Jos näet Itsen, sama löytyy kaikista, kaikkialta ja aina. Mitään muuta kuin Itse ei ole olemassa.

K: *Kyllä, mutta ymmärrän yhä vain teoreettisesti. Silti vastaukset ovat yksinkertaisia, kauniita ja vakuuttavia.*

V: Jopa ajatus 'Minä en ymmärrä' on este. Tosiasiassa Itse yksin on.⁴⁴

Todellinen luonteesi on *mukti*. Mutta me kuvittelemme olevamme sidottuja ja teemme monenlaisia, rasittavia yrityksiä vapautua samalla kun olemme koko ajan vapaita. Tämä tulee ymmärretyksi vasta kun saavutamme tämän tason. Me yllätymme siitä, että olimme raivokkaasti yrittäneet saavuttaa jotakin, jota olimme aina olleet ja olemme. Esimerkki selventää tätä. Mies käy hallissa nukkumaan. Hän näkee unta, että hän kiertää ympäri maailmaa, kulkee yli mäkien ja laaksojen, metsien ja maaseutujen, aavikoiden ja merien, halki useiden mannerten, ja monivuotisen kuumen ja rasittavan matkan jälkeen palaa tähän maahan, saapuu Tiruvannamalahin, tulee ashramiin ja kävelee halliin. Juuri samalla hetkellä hän herää ja huomaa, ettei ole hievahtanut tuumaakaan vaan on maannut siinä mihin asettui. Hän ei ole palannut pitkien ponnistelujen jälkeen tähän halliin, vaan on ja on aina ollut hallissa. Asia on juuri näin. Jos minulta kysytään, 'Vaikka olemme vapaita, miksi kuvittelemme olevamme sidottuja?' minä vastaan, 'Miksi, vaikka olit hallissa, sinä kuvittelit ylittäväsi mäkiä ja laaksoja, autiomaita ja meriä? Se on kaikki mieltä eli *mayaa* [harhaa].'⁴⁵

K: *Kuinka sitten tämän yhden ja ainoan todellisuuden tietämättömyys ilmestyy onnettomasti ajnanin [hänen, joka ei ole oivaltanut Itseä] tapauksessa?*

44 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 6.

45 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 79-80.

V: *Ajnani* näkee vai mielen, joka on puhtaan tietoisuuden valon heijastus, joka ilmestyy Sydäimestä. Itse Sydäimestä hän on tietämätön. Miksi? Koska hänen mielensä on ulospäin suuntautunut eikä ole koskaan etsinyt alkulähdettään.

K: *Mikä estää ääretöntä, muuttumatonta tietoisuuden valoa, joka ilmestyy Sydäimestä, paljastamasta itseään ajnanille?*

V: Juuri kuten ruukussa oleva veden pinta heijastaa valtavan auringon ruukun ahtaissa rajoissa, samalla lailla *vasanat* eli yksilön mielen piilevät taipumukset, toimien heijastavana aineena, tarttuvat tietoisuuden kaikkialle levittäytyvään, äärettömään valoon, joka ilmestyy Sydäimestä. Tämän heijastuksen muotona on ilmiö nimeltä mieli. Nähdessään vain tämän heijastuksen, *ajnani* harhautuu uskomaan, että hän on kuolevainen olento, *jiva*, yksilöllinen itse (minä).⁴⁶

K: *Mitkä ovat ne esteet, jotka estävät Itseoivalluksen?*

V: Ne ovat mielen taipumukset [*vasanat*].

K: *Kuinka sielulliset taipumukset [*vasanat*] voitetaan?*

V: Oivaltamalla Itse.

K: *Tämä on noidankehä.*

V: Ego on se, joka nostaa sellaisia vaikeuksia, luoden esteitä ja kärsien sitten näennäisten paradoksien hämmennyksestä. Ota selvää kuka tekee tutkimusta ja Itse löytyy.⁴⁷

K: *Miksi tämä sielullinen orjuus on niin sitkeä?*

V: Orjuuden luontona on vain nouseva, tuhoisa ajatus, 'Minä olen todellisuudesta erillään'. Koska ihminen ei varmasti voi pysyä todellisuudesta erillään, hylkää tämä ajatus aina kun se syntyy.⁴⁸

K: *Miksi en koskaan muista, että olen Itse?*

V: Ihmiset puhuvat Itsen täyteen muistamisesta ja unohtamisesta. Unohdus ja muisto ovat vain ajatusmuotoja. Ne vuorottelevat niin kauan kun ne ovat ajatuksia. Mutta todellisuus sijaitsee niiden takana. Muiston tai unohduksen täytyy riippua jostakin. Tämän jonkin täytyy samoin olla Itseen kuulumaton, muutoin ei olisi unohtamista. Se, josta muisto ja unohdus riippuvat, on yksilöllisen itsen ajatus. Kun joku etsii sitä, tätä yksilöllistä 'minää' ei löydy, koska se ei ole todellinen. Joten tämä 'minä' merkitsee samaa kuin harha eli tietämättömyys [*maya*,

46 T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 86-7.

47 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 4.

48 Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 779.

avidya tai ajnana]. Sen tietäminen, ettei koskaan ole tietämättömyyttä, on kaikkien hengellisten kirjoitusten päämäärä. Hänen täytyy olla vailla tietämättömyyttä, joka on tietoinen. Tietoisuus on *jnana*. *Jnana* on ikuista ja luonnollista, *ajnana* on luonnotonta ja epätodellista.

K: *Kun on kuullut tämän totuuden, miksei ihminen pysy tyytyväisenä?*

V: Koska *samskaroita* [luontaisia sisäisiä taipumuksia] ei ole tuhottu. Elleivät *samskarat* lakkaa olemasta, syntyy aina epäilyä ja sekaannusta. Kaikki ponnistus täytyy kohdistaa epäilyn ja sekaannuksen tuhoamiseen. Niin tehdäkseen, niiden juuret täytyy katkaista. Niiden juurena ovat *samskarat*. Niistä tehdään tehottomia Gurun määräämällä harjoituksella. Guru jättää etsijän tehtäväksi näin paljon niin että hän saattaisi itse saada selville, ettei tietämättömyyttä ole. Totuuden kuuleminen [*sravana*] on ensimmäinen taso. Jos ymmärrys ei ole luja, etsijän on harjoitettava sen pohdiskelua [*mananaa*] ja siihen kohdistuvaa keskeytymätöntä mietiskelyä [*nididhyasanaa*]. Nämä kaksi harjoitusta korventavat *samskaroiden* siemenet, niin että ne tehdään tehottomiksi.

Jotkut tavallisuudesta poikkeavat ihmiset saavat horjumattoman *jnanan* kuultuaan totuuden vain kerran. He ovat edistyneitä etsijöitä. Aloittelijoilta kestää pidempään saavuttaa se.

K: *Kuinka tietämättömyys [avidya] ylipäänsä syntyi?*

V: Tietämättömyyttä ei koskaan synny. Sillä ei ole todellista olemassaoloa. Se, mikä on, on vain *vidyaa* [tietoa].

K: *Miksi en sitten oivalla sitä?*

V: *Samskaroiden* vuoksi. Silti, ota selvää kuka ei oivalla ja mitä hän ei oivalla. Silloin tulee selväksi, että *avidyaa* ei ole.⁴⁹

K: *Niinpä on väärin alkaa pyrkiä päämäärään, eikö totta?*

V: Jos on olemassa saavutettava päämäärä, se ei voi olla pysyvä. Päämäärän täytyy jo olla siellä. Me pyrimme saavuttamaan päämäärän egolla, mutta päämäärä on olemassa ennen egoa. Se, mikä on päämäärässä, on jopa ennen syntymäämme, toisin sanoen, egon syntymää. Koska me olemme olemassa, myös ego näyttää olevan olemassa.

Jos me katsomme Itseä egona, silloin meistä tulee ego, jos mielenä, meistä tulee mieli, jos ruumiina, meistä tulee ruumis. Ajattelu on se, joka kehittää ylleen tuppia niin monin tavoin. Veden pinnalla olevan varjon huomataan heiluvan.

49 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 248-9.

Voiko kukaan saada heilumista loppumaan? Jos se voisi lakata heilumasta, sinä et huomaisi veden pintaa vaan vain valon. Samalla lailla, älä kiinnitä huomiotasi egoon ja sen aktiivisuuksiin, vaan näe ainoastaan sen takainen valo. Ego on 'minä'-ajatus. Todellinen 'Minä' on Itse.

K: *Jos on kysymys vain ajatuksista luopumisesta, silloin se on vain yksi askel oivallukseen.*

V: Toteutuminen on aina läsnä. Ajatuksista vapaa tila on ainut todellinen tila. Ei ole sellaista tapahtumaa kuin oivallus. Onko olemassa ketään, joka ei ole oivaltanut Itseä? Kieltäkö kukaan oman olemassaolonsa? Oivalluksesta puhuminen edellyttää kahta minää – yhden, joka oivaltaa ja toisen, joka oivalletaan. Se, mitä ei ole oivallettu, ei ole oivaltamisen arvoinen. Kun kerran myönnämme oman olemassaolomme, kuinka on mahdollista, ettemme tunne omaa Itseämme?

K: *Ajatusten, mielen vuoksi.*

V: Aivan niin. Mieli on se, joka peittää onnemme. Kuinka tiedämme, että olemme olemassa? Jos sanot, että maailmasta, joka on ympärillämme, kuinka sitten tiedät, että olet olemassa syväunessa?

K: *Kuinka mielestä pääsee eroon?*

V: Mielikö on se, joka tahtoo tappaa itsensä? Se ei voi tappaa itseään. Niinpä sinun tehtäväsi on löytää mielen todellinen luonne. Silloin tulet huomamaan, että mieltä ei ole. Kun Itseä etsitään, mieltä ei ole missään. Pysymällä Itsessä ihmisen ei tarvitse välittää mielestä.⁵⁰

K: *Onko mukti sama kuin oivallus?*

V: *Mukti* eli vapaus on todellinen luonteesi. Se on meidän toinen nimmemme. *Muktin* haluamisemme on hyvin hassu juttu. Se on aivan samaa kuin mies, joka lepää varjossa, poistuu vapaaehtoisesti varjosta ja menee auringonpaisteeseen ja kokee sen aiheuttaman poltteen, tekee valtavia ponnistuksia päästäkseen takaisin varjoon ja sitten iloitsee, 'Kuinka ihanaa on olla varjossa! Olen lopultakin päässyt varjoon!' Me kaikki teemme täsmälleen samoin. Emme ole todellisuudesta erillään. Me kuvittelemme olevamme erillään, toisin sanoen, me luomme *bheda bhavan* [erillisyyden tunteen] ja käymme sitten läpi suuria *sadhanoita* [henkisiä harjoituksia] päästäksemme eroon *bheda bhavasta* ja oivaltaaksemme itsemme. Miksi kuvitella tai luoda *bheda bhava* ja sitten tuhota se?⁵¹

50 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 128-9.

51 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 148.

K: *Tämän voi oivaltaa vain mestarin armon avulla. Lueskelin Sri Bhagavataa. Siinä sanotaan, että autuus voidaan saada vain mestarin jalkojen tommun kautta. Minä rukoilen armoa.*

V: Mitä muuta autuus on kuin omaa olemistasi? Et ole olemisesta erillään, joka on sama kuin autuus. Ajattelet nyt, että olet ruumis tai mieli, jotka kummatkin ovat muuttuvia ja tilapäisiä. Mutta olet muuttumaton ja ikuinen. Tämä on se, mikä sinun tulisi tietää.

K: *Se on tietämättömyyttä ja minä olen tietämätön.*

V: Tämän tietämättömyyden täytyy poistua. Vielä, kuka sanoo 'Minä olen tietämätön'? Hänen täytyy olla tietämättömyyden todistaja. Se on se, joka sinä olet. Sokrates sanoi, 'Minä tiedän, etten tiedä mitään.' Voiko se olla tietämättömyyttä? Se on viisautta.

K: *Miksi sitten tunnen itseni onnettomaksi, kun olen Velloressa ja tunnen rauhaa tiedän lähellänne?*

V: Voiko tunne tässä paikassa olla autuutta? Kun jätät tämän paikan, sanot, että olet onneton. Siksi tämä rauha ei ole pysyvää, se sekoittuu onnettomuuteen, jota tunnetaan toisessa paikassa. Sen vuoksi et voi löytää autuutta paikoista etkä ajanjaksoista. Sen täytyy olla pysyvää, jotta se olisi hyödyllistä. Oma olemisesi on se, joka on pysyvää. Ole Itse ja se on autuutta. Olet aina se.⁵²

Itse on aina oivallettu. Ei ole mitään tarvetta etsiä oivallusta, joka jo on ja aina on oivallettu. Sillä et voi kumota omaa olemassaoloasi. Tämä olemassaolo on tietoisuus, Itse.

Jollet ole olemassa, et voi esittää kysymyksiä. Niinpä sinun täytyy myöntää olemassaolosi. Tämä olemassaolo on Itse. Se on jo oivallettu. Siksi sinun ponnistuksesi oivaltaa johtaa sinut vain oivaltamaan nykyisen erehdyksesi – ettet ole oivaltanut Itseäsi. Ei ole uutta oivallusta. Itse paljastuu.

K: *Tämä ottaa useita vuosia.*

V: Miksi vuosia. Ajatus ajasta on vain mielessäsi. Sitä ei ole Itsessä. Itselle ei ole aikaa. Aika syntyy ajatuksena sen jälkeen, kun ego syntyy. Mutta sinä olet Itse ajan ja paikan tuolla puolen. Olet olemassa vaikka aikaa ja paikka ei ole.⁵³

Jos on totta, että oivallat sen myöhemmin, se tarkoittaa, ettet ole oivaltanut nyt. Jos oivallus on poissa tällä hetkellä, se voi toistua minä hetkenä tahansa tule-

⁵² M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 615.

⁵³ Kuten edellä, s. 589.

vaisuudessa, sillä aika on ikuinen. Niinpä sellainen oivallus on väliaikaista. Mutta se ei ole todellista. On väärin ajatella oivalluksen olevan pysymätön. Se on todellinen, ikuinen tila, joka ei voi muuttua.

K: *Kyllä, minun tulisi ymmärtää se aikaa myöten.*

V: Olet se jo nyt. Aika ja tila eivät voi vaikuttaa Itseen. Ne ovat sinussa. Niin myös kaikki mitä näet ympärilläsi on sinussa. On olemassa tarina, joka havainnollistaa tätä. Naisella oli arvokas kaulaketju kaulassaan. Kerran ollessaan kiihdyksissä, hän unohti sen ja sen kautta kaulaketju katosi. Hän tuli levottomaksi ja etsi sitä kodistaan, muttei löytänyt sitä. Hän kyseli ystäviltään ja naapureiltaan tiesivätkö he mitään kaulakorusta. He eivät tieneet. Lopulta hänen kiltti ystävänsä pyysi häntä tunnustelemaan kaulaketjua kaulaltaan. Hän huomasi, että se oli koko ajan ollut hänen kaulassaan ja oli onnellinen. Kun toiset myöhemmin kysyivät häneltä oliko hän löytänyt kadonneen kaulaketjunsä, hän sanoi, 'Kyllä, olen löytänyt sen.' Hänestä tuntui yhä siltä, että hän oli saanut kadonneen korun takaisin.

No, kadottiko hän sitä lainkaan. Se oli kaiken aikaa hänen kaulassaan. Mutta arvioi hänen tunteitaan. Hän oli onnellinen ikään kuin olisi saanut kadonneen korun takaisin. Sama pätee meihin, me kuvittelemme, että tulemme oivaltaamaan tämän Itsen joskus toiste, vaikka emme koskaan ole mitään muuta kuin Itse.⁵⁴

K: *Täytyy olla jotakin, jotta voi saavuttaa tämän tilan.*

V: Se käsitys, että on olemassa päämäärä ja polku siihen, on väärä. Me olemme jo päämäärä ja rauha. Siitä käsityksestä eroon pääseminen, ettemme ole rauha, on kaikki mitä tarvitaan.

K: *Kaikissa kirjoissa sanotaan, että Gurun ohjaus on välttämätöntä.*

V: Guru sanoo vain sen, mitä minä nyt olen sinulle sanomassa. Hän ei anna sinulle mitään mitä et ole jo saanut. Kenenkään ei ole mahdollista saada sitä, mitä hän on jo saanut. Jos hän saisi jotain sellaista, se katoaisi samalla tavalla. Sen, mikä tulee, täytyy myös poistua. Se, mikä aina on, yksin pysyy. Guru ei voi antaa sinulle mitään uutta, jota sinulla ei jo ole. Sen käsityksen poistaminen, ettemme ole oivaltaneet Itseä, on kaikki mitä tarvitaan. Olemme aina Itse, muttemme oivalla sitä.⁵⁵

54 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 564-5.

55 D. Mudaliar, kuten edellä, s. 15-16.

Me pyörimme ympyrää *atmaa* [Itseä] etsien, sanoen, 'Missä on *atma*? Missä se on?' kunnes lopulta *jnana drishtin* [tiedon näkökyvyn] sarastaminen saavutetaan ja me sanomme, 'Tämä on *atma*, tämä on minä'. Meidän tulisi hankkia tämä näkökyky. Kun kerran on tämän näkökyvyn saavuttanut, jäljellä ei ole mitään kiintymyksiä, vaikka sekaantuu maailmaan ja liikuskelee siinä. Kun kerran puet kengät, sinun jalkasi eivät tunne kipua vaikka kävelet lukemattomien kivien ja piikkien yli. Kävelet eteenpäin vailla pelkoa tai huolta, vaikka edessäsi on vuoria. Samalla tavalla, kaikki on luonnollista niille, jotka ovat saavuttaneet *jnana drishtin*. Mitä siinä on omasta Itsestä erillään?

K: *Luonnollinen tila voidaan tuntea vasta kun koko tämä maallinen näky vajoaa. Mutta kuinka se upotetaan?*

V: Jos mieli vajoaa, koko maailma vajoaa. Mieli on kaiken tämän syy. Jos se vajoaa, luonnollinen tila näyttää itsensä. Itse ilmaisee koko ajan itseään 'Minä – Minä'-nä. Se on täällä. Kaikki tämä on sitä. Me olemme vain siinä. Koska olemme siinä, miksi etsiä sitä? Vanhimmat sanovat: 'Omaksamalla *jnanan* näyn, ihminen näkee maailman *Brahmanina*'.⁵⁶

⁵⁶ S. Nagamma, kuten edellä, s. 130.

KAPPALE 3

Jnani

Monilla Sri Ramanan vierailijoilla tuntui olevan kyltymätön uteliaisuus Itseoivalluksen tilaa kohtaan ja he olivat erityisen kiinnostuneita tietämään kuinka *jnani* koki itsensä ja ympärillään olevan maailman. Myös joitakin sellaisia kysymyksiä otettiin esiin, joiden aihe kosketteli niitä omituisia käsityksiä, joita monilla ihmisillä oli tästä tilasta, mutta useimmat keskittyivät eri variaatioihin neljästä seuraavasta kysymyksestä:

1. Kuinka *jnani* voi toimia ilman mitään tietoisuuden henkilökohtaista tietoisuutta?
2. Kuinka hän voi sanoa, että hän 'ei tee mitään' (toteamus, jonka Sri Ramana usein teki), vaikka muut näkivät hänen toimivan maailmassa?
3. Kuinka hän havaitsee maailman? Havaitseeko hän maailmaa ollenkaan?
4. Kuinka *jnanin* puhtaan tietoisuuden tietoisuus on suhteessa jatkuvasti vaihtelevien ruumin ja mielen kokemuksiin valveen, unitilan ja syväunen tietoisuuksiin?

Kaikkien tällaisten kysymysten takana piilossa olevana oletuksena on usko, että on olemassa persoona (*jnani*), joka kokee tilan, jota hän kutsuu Itseksi. Tämä oletus on harhaa. Se on vain heidän keksimänsä sielullinen käsitys, jotka eivät ole oivaltaneet Itseä (*ajnanit*), jotta he saisivat selvää *jnanin* kokemuksesta. Jopa sanan *jnani* käyttö ilmaisee tätä virheellistä uskoa, koska kirjaimellisesti se merkitsee *jnanan*, todellisuuden tuntijaa. *Ajnani* käyttää tätä sanaa, koska hän kuvittelee, että maailma koostuu todellisuuden etsijöistä ja todellisuuden tuntijoista; Itsen totuuden mukaan ei ole sen paremmin *jnaneja* kuin *ajnanejakaan*, vain

jnana on.

Sri Ramana huomautti tästä sekä suoraan että epäsuoraan monissa yhteyksissä, mutta harvat hänen kysyjistään kykenivät käsittämään, edes käsitteellisesti, sellaisen lausunnon vihjauksia. Tämän vuoksi hän yleensä muokkasi ajatuksiaan sillä tavoin, että ne myötäilivät hänen kuuntelijoidensa ennakkokäsityksiä. Useimmissa tämän kappaleen keskusteluissa hän hyväksyy, että hänen kysyjänsä ymmärtävät *jnanin* ja *ajnanin* välisen eron ja ilman että haastaa tämän olettamuksen perustaa, hän omaksuu *jnanin* roolin ja yrittää selittää tässä tilassa olemisen seuraamuksia.

K: *Mikä sitten on baddhan ja muktan, sidotun ja vapaan ihmisen välinen ero?*

V: Tavallinen ihminen elää aivoissa tietämättä itsestään Sydämessä. *Jnana siddha* [*jnani*] elää Sydämessä. Kun hän liikkuu ja toimii ihmisten ja asioiden keskellä, hän tietää, että se, mitä hän näkee, ei ole erillään korkeimmasta todellisuudesta, *Brahmanista*, jonka hän oivalsi Sydämessä omana Itsenään, todellisenä.

K: *Miten sitten tavallinen ihminen?*

V: Kuten olen juuri sanonut, hän näkee asiat itsensä ulkopuolella. Hän on erillään maailmasta, omasta syvemmästä totuudestaan, totuudesta, joka kannattelee häntä ja jota hän näkee. Ihminen, joka on oivaltanut oman olemassaolonsa korkeimman totuuden, oivaltaa, että se sama korkein todellisuus, joka on hänen takanaan, on maailman takana. Tosiasiassa, hän on tietoinen itsestään todellisena, Itsenä kaikissa yksilöissä, kaikissa asioissa, ikuisena ja muuttumattomana kaikessa, joka on väliaikaista ja muuttuvaa.⁵⁷

K: *Missä keskinäisessä suhteessa ovat jnanin oivaltama puhdas tietoisuus ja 'Minä olen'-tunne⁵⁸, joka myönnetään kokemisen peruslähtökohdaksi?*

V: Puhtaan olemisen erilaistumaton tietoisuus on Sydän eli *hridayam*, joka on se, joka sinä todella olet. Sydäimestä nousee 'Minä olen'-tunne oman kokemisen peruslähtökohtana. Itsestään se on luonteensa mukaisesti täydellisen puhdas [*suddha-sattva*]. Tässä tahrattomassa muodossa [*suddha-sattva-swarupa*] jota eivät saastuta *rajas* ja *tamas* [aktiivisuus ja typeruus], se 'Minä' näyttää elävän

⁵⁷ K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. 20.

⁵⁸ Tunne, tieto, että 'Minä olen'. ('I am'-ness).

jnanissa.

K: *Jnanissa ego elää puhtaassa muodossa ja näyttää siksi joltain todelliselta. Olenko oikeassa?*

V: Egon ilmeneminen missä tahansa muodossa, sekä *jnanissa* että *ajnanissa*, on itsensä kokemus. Mutta *ajnanille*, joka erehtyy luulemaan, että valvetila ja maailma ovat todellisia, myös ego näyttää todelliselta. Koska hän näkee *jnanin* toimivan kuten muutkin yksilöt, hän pakosta olettaa joidenkin yksilöllisyyden käsitteiden viittaavan myös *jnaniin*.

K: *Kuinka sitten aham-vritti ['minä'-ajatus, yksilöllisyyden tunne] toimii jnanissa?*

V: Se ei toimi hänessä ollenkaan. *Jnanin* todellinen luonne on Sydän, koska hän on yksi ja sama kuin muuttumaton, puhdas tietoisuus, johon viitataan *Upanishadeissa prajnanana* [täytenä tietoisuutena]. *Prajnana* on todellakin *Brahman*, absoluutti eikä ole muuta *Brahmania* kuin *prajnana*.⁵⁹

K: *Onko jnanilla sankalpoja [haluja]?*

V: Tavallisen mielen pääominaisuudet ovat *tamas* ja *rajas* [laiskuus ja kiihkeys]; koska se on täynnä egoistisia haluja ja heikkouksia. Mutta *jnanin* mieli on *suddha-sattva* [puhdasta rauhaa] ja muodoton toimien syvässä *vijnanamayakoshassa* [tiedon tupessa], jonka kautta hän pitää yhteyttä maailmaan. Sen vuoksi myös hänen halunsa ovat puhtaat.⁶⁰

K: *Olen yrittänyt ymmärtää jnanin näkökulmaa maailmasta. Havaitaanko maailmaa Itseoivalluksen jälkeen?*

V: Miksi huolehdit maailmasta ja siitä mitä sille tapahtuu Itseoivalluksen jälkeen? Oivalla ensin Itse. Mitä sillä on väliä havaitaanko maailma vai ei? Tarvitsetko mitään auttamaan sinua etsinnässä maailman ollessa poissa syväunen aikana? Vastaavasti, mitä menetät nyt, kun havaitset maailman? *Jnanille* tai *ajnanille* on täysin merkityksetöntä havaitseeko hän maailman vai ei. Se on molempien havaitsema, mutta heidän näkökulmansa eroavat.

K: *Jos jnani ja ajnani havaitsevat maailman samalla tavoin, missä on heidän välisensä ero?*

V: Nähdessään maailman, *jnani* näkee Itsen, joka on perustana kaikelle, mitä hän näkee; *ajnani*, näkipä hän maailman tai ei, on tietämätön todellisesta

59 T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 85-6.

60 S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 101-2.

olemisestaan, Itsestä.

Ota esimerkiksi elokuvassa valkokankaalla liikkuvat kuvat. Mitä on edessäsi ennen kuin elokuva alkaa? Pelkkä kangas. Tällä kankaalla näet koko esityksen ja kuvat ovat vaikutelmaltaan todellisia. Mutta mene ja yritä tarttua niihin. Mihin tartut? Pelkkään kankaaseen, jolla kuvat esiintyvät. Esityksen jälkeen, kun kuvat katoavat, mitä jää jäljelle? Vain kangas.

Sama koskee Itseä. Se yksin on olemassa, kuvat tulevat ja menevät. Jos pidät kiinni Itsestä, sinä et joudu kuvien ilmenemisen vuoksi harhaan. Eikä ole väliä ilmestyvätkö kuvat vai katoavat. Ummistamalla silmänsä Itseltä, *ajnani* ajattelee, että maailma on todellinen, samalla lailla kuin, kun hän sulkee silmänsä kankaalta, hän näkee pelkästään kuvia, ikään kuin ne olisivat olemassa siitä erillään. Jos joku tietää, että ilman näkijää ei ole mitään nähtävää, aivan kuten ei ole kuvia ilman kangasta, hän ei harhaannu. *Jnani* tietää, että kangas ja kuvat ovat vain Itseä. Kuvissa Itse on ilmenevässä muodossaan; ilman kuvia se pysyy ilmenemättömässä muodossaan. *Jnanille* on täysin merkityksetöntä olipa Itse yhdessä tai toisessa muodossa. Hän on aina Itse. Mutta kun *ajnani* näkee *jnanin* toimivan, hän hämmentyy.⁶¹

K: *Näkeekö Bhagavan maailman itsensä osana tai lohkona? Kuinka hän näkee maailman?*

V: Itse yksin on eikä mitään muuta. Kuitenkin, sitä erotellaan tietämättömyyden mukaan. Erittelemistä on kolmenlaista:

1. samankaltaiseksi;
2. erilaiseksi; ja
3. siinä olevina osina.

Maailma ei ole toinen Itsen kaltainen Itse. Se ei ole erilainen kuin Itse; eikä se ole Itsen osa.

K: *Eikö maailma heijastu Itselle?*

V: Heijastukseen täytyy olla kohde ja kuva. Mutta Itse ei myönnä näitä eroavaisuuksia.⁶²

K: *Näkeekö jnani unta?*

61 T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 60-2.

62 M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 217.

V: Kyllä, hän näkee, mutta hän tietää, että se on unta, samalla tavalla kuin hän tietää valvetilan olevan unta. Voi kutsua niitä uniksi 1 ja 2. Koska *jnani* on vakiintunut neljänteen tilaan – *turiyaan*, korkeimpaan todellisuuteen – hän puolueettomasti todistaa kolmea muuta valveen, unennäön ja syväunen tilaa sen päälle asetettuina kuvina.⁶³

Heille, jotka kokevat valveen, unennäön ja syväunen tilaa, valveilla olevan nukkumisen tilaa, joka on noiden kolmen tuolla puolen, nimitetään *turiyaksi* [neljänneksi]. Mutta koska tämä *turiya* yksin on olemassa ja koska näitä näennäisiä kolmea tilaa ei ole olemassa, tiedä aivan varmasti, että *turiya* on itsessään *turiyatita* [se, joka ylittää neljänneen].⁶⁴

K: Silloin *jnanille* ei ole kolmen mielentilan välistä vaihtelua?

V: Kuinka sitä voisi olla, kun itse mieli hajonnut ja kadonnut tietoisuuden valoon?

Jnanille kaikki kolme tilaa ovat yhtä epätodellisia. Mutta *ajnani* ei kykene ymmärtämään tätä, koska hänelle todellisuuden mittana on valvetila, kun taas *jnanille* todellisuuden mittana on itse todellisuus. Tämä puhtaan tietoisuuden todellisuus on luonteeltaan ikuinen ja pysyy siksi samalla tavoin hengissä sinun nimeämiesi valveen, unennäön ja syväunen aikana. Hänelle, joka on yhtä tämän todellisuuden kanssa, ei ole mieltä eikä sen kolmea tilaa eikä siksi sisäänpäin- eikä ulospäinsuuntautumista.

Hänen on alati valveilla oleva tila, sillä hän on tietoinen ikuisesta Itsestä; hänen on alati uneksiva tila, sillä hänelle maailma ei ole sen parempi kuin toistuvasti esitettävä unen ilmiö; hänen on alati nukkuva tila, sillä hän on kaiken aikaa vailla 'ruumis-olen-minä'-tietoisuutta.⁶⁵

K: Eikö *jnanille* ole *dehatma buddhia* [*minä-olen-ruumis-ajatusta*]? Jos esimerkiksi hyttynen pistää *Sri Bhagavana*, eikö hän tunne sitä?

V: Sekä tunne että *dehatma buddhi* ovat olemassa. Jälkimmäinen on yhteistä sekä *jnanille* että *ajnanelle* sillä erolla, että *ajnani* pitää vain ruumista itsenään, kun taas *jnani* tietää kaiken olevan Itseä eli kaikki tämä on *Brahmania*. Jos on kipua, olkoon. Myös se on osa Itseä. Itse on *poorna* [täydellinen].

Ylitettyään *dehatma buddhin*, ylittäjästä tulee *jnani*. Tämän ajatuksen

63 S. Cohen, kuten edellä, s. 100.

64 S. Om (käänt.), 'The Original Writings of Sri Ramana', *Ulladu Narpadu Anubandham*, säe 32.

65 T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 88.

puuttuessa *kartritvaa* [tekijyyttä] tai *kartaa* [tekijää] ei voi olla olemassa. Joten *jnanilla* ei ole *karmaa* [toisin sanoen *jnani* ei tee mitään]. Se on hänen kokemuk- sensa. Muussa tapauksessa hän ei ole *jnani*. Silti *ajnani* samaistaa *jnanin* hänen ruumiiseensa, jota *jnani* ei tee.⁶⁶

K: Näen teidän toimittelevan asioita. Kuinka voitte sanoa, ettette koskaan tee mitään?

V: Radio laulaa ja puhuu, mutta jos puratte sen, huomaatte, ettei sisäl- lä ole ketään. Samalla lailla, kokemukseni on kuin avaruus; vaikka tämä ruumis puhuu kuin radio, sisällä ei ole ketään tekijää.⁶⁷

K: Huomaan, että tätä on vaikea ymmärtää. Olisitteko niin ystävälli- nen ja selittäisitte tätä tarkemmin.

V: Kirjoissa on annettu useita erilaisia selityksiä, jotka antavat meille mahdollisuuden ymmärtää kuinka *jnani* voi elää ja toimia ilman mieltä, vaikka eläminen ja toimiminen edellyttävät mielen käyttöä. Ruukunvalajan pyörä jatkaa pyörimistään vielä sen jälkeen kun valaja on lakannut sitä pyörittämästä, koska ruukku on valmis. Samalla tavalla, sähkötuuletin jatkaa pyörimistään vielä muuta- man minuutin sen jälkeen kun katkaisemme virran. *Prarabdha* [ennalta määrätty karma], joka loi ruumiin, jatkaa kulkuaan läpi niiden toimien, joita sen oli tarkoi- tus tehdä. Mutta *jnani* kulkee näiden kaikkien toimien läpi ilman käsitettä, että hän on niiden tekijä. On vaikea ymmärtää kuinka tämä on mahdollista. Tavallises- ti esimerkiksi annetaan se, että *jnani* tekee työtään samalla lailla kuin lapsi, joka syömään herätettynä syö ruuat, muttei seuraavana aamuna muista, että söi. On muistettava, että mitkään näistä selityksistä eivät ole *jnanille*. Hän tietää eikä hä- nellä ole epäilyksiä. Hän tietää, ettei hän ole ruumis ja tietää, ettei hän ole teke- mässä mitään vaikka hänen ruumiinsa saattaa osallistua joihinkin töihin. Nämä se- litykset ovat sivullisille, jotka ajattelevat *jnania* yhdeksi ruumiin kanssa ja joita ei voi vieroittaa samaistamasta häntä ruumiiseensa.

K: On sanottu, että oivalluksen järkytys on niin voimakas, ettei ruumis voi siitä selviytyä.

V: On olemassa useita kiistoja ja ajattelun koulukuntia siitä kuinka *jnani* voi jatkaa elämistään fyysisessä ruumiissaan oivalluksen jälkeen. Jotkut pi- tävät kiinni siitä, että hän, joka kuolee, ei voi olla *jnani*, koska hänen ruumiinsa

66 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 349-50.

67 S. Om, *Guru Vachaka Kovai Urai*, s. 360.

tulisi hävitä ilmaan, tai muita samanlaisia asioita. He esittävät kaikensorttisia hassuja käsityksiä. Jos ihmisen täytyisi välittömästi jättää ruumiinsa, kun hän oivaltaa Itsen, minä ihmettelen kuinka mitään Itsen tai oivalluksen tilan tietoa voi siirtyä eteenpäin muille ihmisille. Ja tämä merkitsisi myös sitä, että kaikkia noita, jotka ovat antaneet meille Itseoivallustensa hedelmät kirjoissa, ei voitaisi pitää *jnaneina*, koska he jatkoivat elämistään oivalluksen jälkeen. Ja jos pidetään kiinni siitä, että ihmistä ei voida pitää *jnanina* niin kauan kun hän tekee töitä maailmassa (ja toiminta on mahdotonta ilman mieltä), silloin ei ainoastaan suuria viisaita, jotka jatkoivat monenlasia töitä *jnanan* saavuttamisen jälkeen, täytyisi pitää *ajnaneina*, mutta myös jumalia ja *Iswaraa* [hinduismin korkeinta persoonallista Jumalaa], koska hän jatkaa maailmasta huolehtimista. Tosiasia on, että kaikenlaista toimintaa voidaan tehdä ja tehtiin aivan hyvin *jnanin* toimesta, ilman että hän samaistaa itsensä siihen millään tavoin tai edes kuvittelee, että hän on tekijä. Jokin voima toimii hänen ruumiinsa kautta ja käyttää hänen ruumistaan saadakseen työn tehtyä.⁶⁸

K: *Kykeneekö jnani tekemään syntiä tai onko synnin tekeminen mahdollista?*

V: *Ajanani* näkee jonkun *jnanina* ja samaistaa hänet ruumiiseen. Koska hän ei tunne Itseä ja erehtyy pitämään ruumistaan Itsenä, hän ulottaa saman erehdyksen *jnanin* tilaan. Sen vuoksi *jnanin* ajatellaan olevan fyysinen keho.

Lisäksi koska *ajnani*, vaikkei ole tekijä, kuvittelee olevansa tekijä ja pitää ruumiin tekoja ominaan, hän ajattelee *jnanin* toimivan samalla lailla, kun ruumis on aktiivinen. Mutta *jnani* itse tietää totuuden eikä hämmenny. *Ajnani* ei voi määrittellä *jnanin* tilaa ja siksi kysymys vaivaa vain *ajnania* eikä koskaan ilmesty *jnanille*. Jos hän on tekijä, hänen täytyy arvostella toimintojen luonnetta. Itse ei voi olla tekijä. Ota selvää kuka on tekijä ja Itse paljastuu.

K: *Niinpä se merkitsee tätä. Jnanin näkeminen ei ole hänen ymmärtämistään. Näet jnanin ruumiin etkä hänen jnanaansa. Täytyy itse olla jnani tunteakseen jnanin.*

V: *Jnani* ei näe ketään *ajnanina*. Hänen näkemänään kaikki ovat vain *jnaneja*. Tietämättömyyden tilassa ihminen asettaa oman tietämättömyytensä *jnanin* päälle ja erehtyy pitämään häntä tekijänä. *Jnanan* tilassa *jnani* ei näe mitään Itsestä erillään. Itse on kaikkialla loistavaa ja ainutta puhdasta *jnaanaa*. On

68 D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 189-90.

olemassa esimerkki, joka kuvaa tämän kaltaista harhaa eli päälle asettamisesta. Kaksi ystävästä kävi vierekkäin nukkumaan. Toinen heistä näki unta, että he tekivät yhdessä pitkän matkan ja että heillä oli outoja kokemuksia. Herättyään hän kääntyi ystävänsä puoleen ja kysyi häneltä eikö asia ollutkin niin. Toinen vain pilkkasi häntä sanoen, että se oli vain hänen unensa eikä voinut vaikuttaa toiseen.

Näin on myös *ajnanin* tapauksessa, joka asettaa harhaiset ajatuksensa muiden päälle.⁶⁹

K: *Olette sanonut, että jnani voi olla ja on aktiivinen ja huolehtii ihmisistä ja asioista. Nyt en epäile sitä yhtään. Mutta samaan aikaan te sanotte, että hän ei näe eroavaisuuksia; hänelle kaikki on yhtä, hän on aina tietoisuudessa. Jos on niin, kuinka hän käsittelee eroavaisuuksia ihmisissä, asioissa, jotka varmasti ovat erilaisia?*

V: Hän näkee nämä eroavaisuudet ainoastaan ilmentyminä eikä näe niitä totuudesta, todellisuudesta erillään, jonka kanssa hän on yhtä.

K: *Jnani tuntuu olevan paljon tarkkanäköisempi ilmauksissaan, hän ymmärtää eroavaisuuksia paremmin kuin tavallinen ihminen. Jos sokeri on minusta makeaa ja koiruoho karvasta, myös hän tuntuu oivaltavan ne samoin. Tosi-asiassa, kaikki muodot, kaikki äänet, kaikki maut, jne. ovat samaa hänelle kuin toisillekin. Jos on niin, kuinka voidaan sanoa, että ne ovat pelkkiä ilmiöitä? Eivätkö ne muodosta osaa hänen elämäkokemuksestaan?*

V: Olen sanonut, että tasa-arvoisuus on *jnanan* todellinen näkemys. Pelkkä tasa-arvoisuuden termi viittaa eroavaisuuksien olemassaoloon. Ykseys on se, mitä *jnani* havaitsee kaikissa eroavaisuuksissa, jota (ykseyttä) minä kutsun tasa-arvoisuudeksi. Tasa-arvoisuus ei merkitse erojen tietämättömyyttä. Kun sinulla on oivallus, voit nähdä, että nämä erot ovat hyvin pinnallisia ja että ne eivät todellakaan ole olennaisia ja pysyviä ja että oleellisinta kaikissa näissä ilmiöissä on yksi totuus, todellisuus. Sitä minä kutsun ykseydeksi. Sinä viittaat ääneen, makuun, muotoon, tuoksuun, jne. Kyllä *jnani* havaitsee erot, mutta aina hän havaitsee ja kokee yhden todellisuuden niissä kaikissa. Siksi hänellä ei ole mieltymyksiä. Olipa kyse hänen liikkumisistaan tai puheistaan tai teoistaan, se on kaikki yhtä todellisuutta, jossa hän toimii tai liikkuu tai puhuu. Hänellä ei ole mitään, mikä on yhdestä korkeimmasta totuudesta erillään.⁷⁰

69 M. Verkataramiah, kuten edellä, s. 479-80.

70 K. Sastri, kuten edellä, s. 30-31.

K: *Sanotaan, että jnani osoittaa täydellistä tasa-arvoisuutta kaikkia kohtaan?*

V: Kyllä.

Ystävyys, ystävällisyys, iloisuus ja muut sellaiset *bhavat* [ominaisuudet] tulevat hänelle luonnollisiksi. Hyvän rakastaminen, ystävällisyys avutonta kohtaan, iloisuus tehtäessä hyviä tekoja, anteeksianto ilkeälle, kaikki sellaiset asiat ovat *jnanin* luonnollisia ominaisuuksia (Patanjali, *Yoga Sutras*, 1:37).⁷¹

Sinä kysyt *jnaneista*: he ovat sama kaikissa tiloissa tai tilanteissa, sillä he tuntevat todellisuuden, totuuden. Päivittäisissä ruuan vastaanottamisen, liikkumisen, yms. rutiineissaan he, *jnanit*, toimivat vain toisten hyväksi. Yhtäkään tekoa ei tehdä itselle. Olen useaan kertaan kertonut sinulle, että aivan kuten on olemassa paljon ihmisiä, joiden työnä on mouruta palkkiota, niin myös *jnanit* tekevät asioita muiden hyväksi välinpitämättömyydellä, ilman että ne vaikuttavat häneen.

Jnani itkee itkevän kanssa, nauraa nauravan kanssa, leikkii leikkisän kanssa, laulaa niiden kanssa, jotka laulavat, varaten aikaa laululle. Mitä hän menettää? Hänen läsnäolonsa on kuin puhdas, kirkas peili. Se heijastaa kuvan juuri sellaisena kuin se on. Mutta *jnaniin*, joka on vain peili, ei toiminta vaikuta. Kuinka voivat heijastukset vaikuttaa peiliin tai telineeseen, johon se on asennettu? Mikään ei vaikuta heihin, koska he ovat pelkkiä tukipylväitä. Toisaalta, maailmassa toimijoiden – kaikkien tekojen tekijöiden, *ajnanien* – täytyy itse päätellä mikä laulu ja mikä teko on hyväksi maailmalle, mikä on *sastroihin* sopivaa ja mikä on käyttökelpoista.⁷²

K: *Sanotaan, että on olemassa sadeha mukta [vapautuminen ruumiissa eläen] ja videha mukta [vapautuminen kuoleman hetkellä].*

V: Ei ole olemassa vapautumista ja missä ovat *muktit*?

K: *Eivätkö hindujen sastrat puhu muktista?*

V: *Mukti* merkitsee samaa kuin Itse. *Jivan mukti* [ruumiissaan eläen vapautunut] ja *videha mukti* ovat pelkästään tietämättömille. *Jnani* ei ole *muktista* tai *bandhasta* [orjuudesta] tietoinen. Orjuudesta, vapautumisesta ja kaikista muista

⁷¹ S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 147.

⁷² Kuten edellä, s. 139-41.

mukteista puhutaan vain *ajnaneille*, jotta tietämättömyydestä voidaan päästä eroon. On vain *mukti* eikä mitään muuta.

K: *Bhagavanin näkökannalta tämä on ihan kunnossa. Mutta entäs me muut?*

V: Eroavaisuudet 'hän' ja 'minä' ovat *jnanan* esteitä.

K: *Kerran te sanoitte: 'Vapautunut on vapaa tekemään mitä hän lystää ja kun hän jättää maallisen ruumiinsa, hän saavuttaa vapautuksen eikä palaa tähän syntymään, joka on oikeasti kuollut.'*

Tämä lausunto antaa sellaisen vaikutelman, että vaikka jnani ei synny enää tälle tasolle, hän saattaa jatkaa työtään hienommilla tasoilla, jos hän niin valitsee. Onko hänellä enää jäljellä mitään halua valita?

V: Ei, tätä en tarkoittanut.

K: *Lisäksi. Eräs Intian filosofi, tulkitessaan eräässä kirjassaan Sankaraa, sanoo, että sellaista asiaa kuin videha mukti ei ole olemassa, sillä kuolemansa jälkeen mukta ottaa valon ruumiin, jossa hän pysyy siihen saakka kunnes koko ihmiskunta on vapautunut.*

V: Tämä ei voi olla Sankaran näkemys. *Vivekachudamanin* säkeessä 566 hän sanoo, että fyysisen ruumiin hajoamisen jälkeen vapautuneesta tulee kuin 'veteen kaadettua vettä ja öljyyn kaadettua öljyä'. Se on tila, jossa ei ole orjuutta eikä vapautumista. Toisen ruumiin ottaminen merkitsee verhon heittämistä, olipa kuinka hienojakoinen tahansa, todellisuuden ylle, joka on orjuutta. Vapautuminen on täydellinen ja peruuttamaton.⁷³

K: *Kuinka voimme sanoa, ettei jnani ole kahdella tasolla? Hän liikuskelee kanssamme maailmassa ja näkee lukuisia asioita, joita me näemme. Ei ole niin, että hän ikään kuin ei näkisi niitä. Esimerkiksi hän kulkee eteenpäin. Hän näkee polun, jota hän kulkee. Kuvitellaan, että tämän polun yli on laitettu tuoli tai pöytä; hän näkee sen, väistää ja kiertää sen. Niinpä, eikö meidän ole myönnettävä, että hän näkee maailman ja esineet siellä samalla kun hän näkee Itsen?*

V: Sanot, että *jnani* näkee polun, kulkee sitä pitkin, ylittää esteitä, huomioi ne, jne. Kenen näköaistissa kaikki tämä on, *jnanin* vai sinun? Hän näkee vain Itsen ja kaiken Itsessä.

K: *Onko missään kirjoissamme annettu meille esimerkkiä, joka selittää sahan [luonnollisen] tilan meille selvästi?*

⁷³ S. Cohen, kuten edellä, s. 101-2.

V: Kyllä on. Esimerkiksi sinä näet heijastuksen peilissä ja peilin. Tiedät, että peili on todellinen ja että siinä oleva kuva on vain heijastus. Onko välttämätöntä, että kun näemme peilin, meidän tulisi lakata näkemästä sen päällä olevaa heijastusta?

K: *Mitkä ovat ne keskeisimmät kokeet, joilla saadaan suuret hengenmiehet selville, kun joidenkin todetaan käyttäytyvän kuin mielenvikainen?*

V: Vain *jnani* tuntee *jnanin* mielen. Täytyy itse olla *jnani*, jotta voi ymmärtää toista *jnania*. Silti mielenrauha, joka ympäröi viisaan ilmapiiriä, on ainut keino, jolla etsijä ymmärtää viisaan suuruuden.

Hänen sanansa tai tekonsa tai ulkonäkönsä eivät viittaa hänen suuruutensa, sillä ne ovat yleensä tavallisen ihmisen käsityskyvyn yläpuolella.⁷⁴

K: *Miksi pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että viisas on kuin lapsi?*

V: Lapsi ja *jnani* ovat tavallaan samanlaisia. Tapahtumat kiinnostavat lasta vain niin kauan kun ne jatkuvat. Hän lakkaa ajattelemasta niitä, kun he ovat hävinneet. Niinpä on selvää, etteivät ne jätä mitään vaikutelmia lapseen eikä vaikuta heihin henkisesti. Sama koskee *jnania*.⁷⁵

K: *Te olette Bhagavan. Niinpä teidän tulisi tietää milloin minä saavutan jnanan. Kertokaa minulle milloin minusta tulee jnani.*

V: Jos minä olen Bhagavan, ei ole ketään muuta kuin Itse – siksi ei ole *jnania* tai *ajnania*. Jos on toisin, minä olen yhtä hyvä kuin sinä ja tiedän yhtä paljon kuin sinä. Kummassakaan tapauksessa en voi vastata kysymykseesi.⁷⁶

Lisäksi, jotkut ihmiset eivät kysy itsestään. He kysyvät: 'Näkeekö *jivanmukta* maailman? Vaikuttaako *karma* häneen? Millainen vapaus on ruumiista luopumisen jälkeen? Tapahtuuko vapautuminen vasta ruumiista luopumisen jälkeen vai ruumiissa elettyäessä? Tulisiko viisaan ruumiin purkautua valoksi tai kadota näkyvistä jollain muulla tavalla? Voiko hän olla vapautunut vaikka jättää kehonsa jäljelle ruumiina?'

Heidän kysymyksillään ei ole loppua. Miksi vaivata itseään niin monin tavoin? Muodostuuko vapautuminen kaikkien näiden asioiden tietämisestä?

Siksi sanon heille, 'Jättäkää vapautuminen rauhaan. Onko orjuutta olemas-

⁷⁴ M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 393.

⁷⁵ Kuten edellä, s. 3.

⁷⁶ Kuten edellä, s. 53.

51

sa? Tiedä se. Ota kaikkein ensimmäiseksi selvää itsestäsi.¹⁷⁷

¹⁷⁷ M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 534.

OSA KAKSI

Tutkimus ja antautuminen

'Minä olen olemassa' on jokaisen ainut pysyvä, itsestään selvä kokemus. Mikään ei ole niin itsestään selvää kuin 'minä olen'. Se, mitä ihmiset kutsuvat itsestään selväksi, toisin sanoen, kokemus, jonka he saavat aisteillaan, on kaukana itsestään selvästä. Itse yksin on se. Niinpä itsetutkimuksen tekeminen ja olla tämä 'minä olen', on ainut asia, mitä tulee tehdä. 'Minä olen' on todellisuus. Minä olen sitä tai tätä on epätodellista. 'Minä olen' on totuus, toinen nimi Itselle.⁷⁸

Antautuminen ei ole mitään muuta kuin itsensä tuntemista.⁷⁹

Kun korkeinta antaumusta ja *jnanaa* verrataan toisiinsa, ne ovat luonteeltaan yksi ja sama. Jos sanotaan, että toinen näistä kahdesta on keino toiseen, se kertoo ettei tunneta kummankaan luonnetta. Tiedä, että *jnanan* polku ja antaumuksen polku ovat yhteydessä toisiinsa. Seuraa näitä kahta eroamatonta polkua erottamatta toista toisesta.⁸⁰

78 D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 157.

79 M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 176.

80 Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 722, 731.

KAPPALE 4

Itsetutkimus – teoria

Tulee muistaa, että kappaleessa Itsetietoisuus ja Itsetietämättömyys Sri Ramana toisti, että Itseoivallus saavutetaan pelkästään luopumalla ajatuksesta, että on olemassa yksilöllinen minä, joka toimii ruumiin ja mielen avulla. Muutama hänen kehittyneimmistä oppilaistaan kykeni tekemään tämän nopeasti ja helposti, mutta muut kokivat lähes mahdottomaksi luopua elinikäisistä piintyneistä tavoista ilman että kävivät läpi jonkinlaisia henkisiä harjoituksia. Sri Ramana suhtautui myötätunnolla heidän ahdinkoonsa ja aina kun häntä pyydettiin määräämään harjoitusta, joka johtaisi Itsetietoisuuteen, hän suositteli tekniikkaan, jota hän kutsui itsetutkimukseksi. Tämä harjoitus oli hänen käytännön filosofiansa kulmakivi ja seuraavat kolme kappaletta on omistettu kaikkien sen aspektien yksityiskohtaiseen esittelemiseen.

Ennen kuin ryhdytään itse tekniikan selitykseen, on tarpeen selittää Sri Ramanan näkemystä mielen luonteesta, koska itsetutkimuksen päämääränä on paljastaa, suoran kokemuksen kautta, että mieltä ei ole olemassa. Sri Ramanan mukaan jokainen mielen tai ruumiin tietoinen aktiivisuus päättyy piilevään oletukseen, että on olemassa 'minä', joka tekee jotakin. Yhteinen vaikuttaja toteamuksissa 'minä ajattelen', 'minä muistan', 'minä toimin' on 'minä', joka olettaa, että se on vastuussa kaikista näistä toimista. Sri Ramana kutsuu tätä yhteistä vaikuttajaa 'minä'-ajatukseksi (*aham-vrittiksi*). Sananmukaisesti *aham-vritti* tarkoittaa 'minän sielullista muunnosta'. Itse eli todellinen 'minä' ei koskaan kuvittele, että se tekee tai ajattelee mitään; 'minä', joka kuvittelee kaiken tämän, on sielullinen kuvitelma ja niin sitä kutsutaan Itsen sielulliseksi (mentaaliseksi) muunnokseksi. Koska tämä on pelkkä *aham-vrittin* kömpelö käänös, se tavallisesti käännetään 'minä'-ajatukseksi.

Sri Ramana vaali näkemystä, että yksilöllisyyden käsite on vain 'minä'-

ajatus, joka ilmentää itseään eri tavoin. Sen sijaan, että hän pitäisi mielen erilaisia aktiivisuuksia (kuten ego, äly ja muisti) erillisinä toimintoina, hän suosii sitä näkemystä, että ne kaikki ovat 'minä'-ajatuksen erilaisia muotoja. Koska samaistaa yksilöllisyyden mieleen ja mielen 'minä'-ajatukseen, siitä seuraa, että yksilöllisyyden tunteen katoaminen (t.s. Itseoivallus) merkitsee sekä mielen että 'minä'-ajatuksen katoamista. Tätä vaikutusta kuvailee hänen toistuva lausuntonsa, että Itseoivalluksen jälkeen ei ole ajatusten ajattelijaa, ei toimintojen suorittajaa eikä yksilöllisen olemassaolon tietoisuutta.

Koska hän vaali käsitystä, että Itse on ainut olemassa oleva todellisuus, hän piti 'minä'-ajatusta virheellisenä oletuksena, jolla ei ollut omaa todellista olemassaoloa. Hän selitti sen ilmenemistä sanomalla, että se voi näyttää olevan olemassa vain samaistumalla kohteeseen. Kun ajatuksia syntyy, 'minä'-ajatus väittää olevansa niiden omistaja – 'minä ajattelen', 'minä uskon', 'minä haluan', 'minä toimin' – mutta ei ole erillistä 'minä'-ajatusta, joka on itsenäisesti olemassa riippumatta siitä kohteesta, johon se samaistuu. Se ainoastaan näyttää olevan olemassa todellisena jatkuvana itsenäisenä kokonaisuutena, joka johtuu samaistumisen jatkuvasta virrasta, mitä tapahtuu kaiken aikaa. Lähes kaikki tällaiset samaistumiset voidaan johtaa alkuperäiseen oletukseen, että 'minä' rajoittuu ruumiiseen, joko sen fyysisen muodon omistaja-asukkaana tai sen fyysiseen muotoon laajentuneena. Tämä 'minä olen ruumis'-ajatus on kaikkien sitä seuraavien väärien samaistusten perimmäinen alkulähde ja sen häviäminen on itsetutkimuksen päämäärä.

Sri Ramana väitti, että tätä itseään rajoittavaa taipumusta voidaan tutkia yrittämällä irrottaa 'minä' niistä ajattelun kohteista, joihin se samaistuu. Koska yksilöllinen 'minä'-ajatus ei voi olla ilman kohdetta, jos huomio kohdistetaan 'minän' tai 'minä olen' omakohtaiseen tunteeseen sellaisella innolla, että ajatuksia 'minä olen tämä' tai 'minä olen tuo' ei synny, silloin yksilöllinen 'minä' ei kykene yhdistymään kohteisiin. Jos tätä 'minän' tietoisuutta pidetään yllä, yksilöllinen 'minä' ('minä'-ajatus) katoaa ja sen tilalla on Itsen suora kokemus. Tätä jatkuvaa huomion kiinnittämistä 'minän' tai 'minä olen' sisäiseen tietoisuuteen Sri Ramana kutsui itsetutkimukseksi (*vichara*) ja hän suositteli sitä jatkuvasti kaikkein tehokkaimpana ja suorimpana menetelmänä paljastaa 'minä'-ajatuksen epätodellisuus.

Sri Ramanan terminologiassa 'minä'-ajatus ilmestyy Itsestä eli Sydäimestä ja vajoaa takaisin Itseen, kun sen taipumus samaistaa itsensä ajattelukohteisiin lakkaa. Tästä johtuen hän usein räätäloi opastuksensa myötäilemään tätä 'minän'

ilmestymisen ja katoamisen mielikuvaa. Hän saattoi sanoa ”seuraa 'minä'-ajatusta takaisin sen alkulähteelle” tai ”ota selvää mistä 'minä' ilmestyy”, mutta merkitys oli aina sama. Käyttipä hän mitä kieltä tahansa, hän neuvoi seuraajiaan pitämään yllä 'minä'-ajatuksen tietoisuutta kunnes se hävisi alkulähteeseen, josta se tuli.

Joskus hän mainitsi, että 'minän' mentaalinen ajatteleminen tai toistaminen voisi johtaa käyttäjänsä oikeaan suuntaan, mutta on tärkeää muistaa, että tämä on vain harjoituksen alustava vaihe. 'Minän' toistaminen sisältää vielä subjektin ('minä'-ajatuksen), jolla on kohteen (ajatukset 'minä, minä') käsitys ja kun sellainen kaksinaisuus on olemassa, 'minä'-ajatus jatkaa rehotustaan. Se katoaa lopullisesti vain, kun kaikkien kohteiden käsitys, sekä fyysisten että mentaalisten, häviää. Sitä ei saada aikaan olemalla tietoinen 'minästä' vaan vain *olemalla* 'minä'. Tämän subjektin kokeminen mieluummin kuin kohteesta tietoisena oleminen on itsetutkimuksen huipentava vaihe ja sitä selitetään yksityiskohtaisemmin seuraavassa kappaleessa.

Tämä tärkeä erillaisuus on avainosa, joka erottaa itsetutkimuksen lähes kaikista muista henkisistä harjoituksista ja se selittää miksi Sri Ramana jatkuvasti toisti, että useimmat muut harjoitukset olivat tehottomia. Hän huomautti useasti, että perinteiset mietiskelyt ja joogaharjoitukset edellyttivät subjektin olemassaoloa, joka mietiskelee kohdetta ja hänellä oli tapana lisätä, että sellainen suhde ruokkii 'minä'-ajatusta sen sijaan että eliminoisi sitä. Hänen näkemyksensä mukaan sellaiset harjoitukset saattavat tehokkaasti vaientaa mielen ja ne saattavat jopa tuottaa autuaallisia kokemuksia, mutta ne eivät koskaan huipennu Itseovalukseen, koska 'minä'-ajatusta ei ole erotettu ja poistettu identtisyystään.

Ne keskustelut, joista tämä kappale koostuu, käsittelevät enimmäkseen Sri Ramanan näkemystä itsetutkimuksen teoreettisesta taustasta. Tekniikan käytännöllisiä аспекteja selitetään yksityiskohtaisemmin kappaleessa 5.

K: *Mikä on mielen luonne?*

V: Mieli ei ole mitään muuta kuin 'minä'-ajatus. Mieli ja ego ovat yksi ja sama. Muut sielulliset kyvyt kuten äly ja muisti ovat vain tätä. Mieli [*manas*], äly [*buddhi*], sielullisten taipumusten varasto [*chittam*] ja ego [*ahamkara*]; kaikki nämä ovat vain sama mieli. Tämä on aivan samaa kuin kun ihmiselle annetaan eri nimiä eri toimintojen mukaan. Yksilöllinen sielu [*jiva*] ei ole mitään muuta kuin

tämä sielu eli ego.⁸¹

K: *Kuinka meidän tulisi selvittää mielen luonne, toisin sanoen, sen pohjimmainen syy eli asia itsessään (noumenon), josta se on ilmentymä?*

V: Ajatusten arvojärjestyksessä 'minä'-ajatus on kaikkein tärkein ajatus. Persoonallisuusidea tai -ajatus on myös kaikkien muiden ajatusten juuri tai tyvi, koska jokainen idea tai ajatus ilmestyy jonkun ajatuksena eikä sen tiedetä olevan olemassa egosta riippumatta. Siksi ego esittää ajatustoimintaa. Toinen ja kolmas persoona [hän, sinä, se, jne.] eivät ilmene ilman ensimmäistä persoonaa [minä]. Siksi ne ilmestyvät vasta ensimmäisen persoonan ilmestymisen jälkeen, niinpä kaikki nämä kolme persoonaa tuntuvat ilmestyvän ja katoavan yhdessä. Jäljitä, silloin, 'minän' eli persoonallisuuden pohjimmaista syytä.⁸²

Mistä tämä 'minä' ilmestyy? Etsi sitä sisäpuolelta; silloin se katoaa. Tämä on viisauden takaa-ajoa. Kun mieli loputtomasti tutkii omaa luonnettaan, tulee ilmi, että sellaista asiaa kuin mieli ei ole. Tämä on kaikille käyvä suora polku. Mieli on pelkkiä ajatuksia. Kaikista ajatuksista ajatus 'minä' on juuri. Siksi mieli on ainoastaan ajatus 'minä'.⁸³

'Minä'-ajatuksen syntymä on ihmisen oma syntymä, sen kuolema on yksilön kuolema. Sen jälkeen, kun 'minä'-ajatus on ilmestynyt, väärä samaistuminen ruumiiseen ilmestyy. Hankkiudu eroon 'minä'-ajatuksista. Niin kauan kun 'minä' on elossa, riittää murhetta. Kun 'minä' lakkaa olemasta, ei ole murhetta.

K: *Kyllä, mutta kun keskityn 'minä'-ajatukseseen, muita ajatuksia ilmestyy ja ne häiritsevät minua.*

V: Ota selvää kenen ajatuksia ne ovat. Ne katoavat. Niiden juurena on yksittäinen 'minä'-ajatus. Tartu siihen ja ne katoavat.⁸⁴

K: *Kuinka mikään egon aloittama tutkimus voi paljastaa sen oman epätodellisuuden?*

V: Egon ilmiöllinen olemassaolo ylitetään, kun kaivaudut siihen alkulähteeseen, josta 'minä'-ajatus ilmestyy.

K: *Mutta eikö aham-vritti ole vain yksi kolmesta muodosta, joissa ego*

81 M. Spenser, 'Sri Bhagavan's letter to Ganapati Muni', *The Mountain Path*, 1982, nid. 19, s. 96.

82 M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 25.

83 A. Osborne (edit.), *The Collected Works of Ramana Maharshi, Upadesa Saram*, säkeet 19, 17, 18, s. 85.

84 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 232-3.

esittää itseään. Yoga Vasistha ja muut muinaiset tekstit kuvailevat, että egolla on kolminkertainen muoto.

V: Niin se on. Egolla kuvataan olevan kolme ruumista, karkea, hieno ja kausaalinen, mutta tämä tarkoittaa vain analyyttistä selitystä. Jos tutkimuksen menetelmä riippuu egon muodosta, voit olla varma, että jokainen tutkimus tulisi täysin mahdottomaksi, sillä niitä muotoja, joita ego voi omaksua, on legioonittain. Sen vuoksi, itsetutkimuksen päämäärien tähden sinun täytyy edetä perustaan, jossa egolla ei ole kuin yksi muoto, nimittäin *aham-vrittin* muoto.

K: *Mutta se saattaa paljastua riittämättömäksi jnanan oivaltamiseksi.*

V: Itsetutkimus seuraamalla *aham-vrittin* aavistusta on kuin koiran jäljittäessä isäntäänsä hajun perusteella. Isäntä saattaa olla jossakin syrjäisessä tuntemattomassa paikassa, mutta se ei estä koira jäljittämästä häntä. Isännän tuoksu on pettämätön vihje eläimelle eikä mikään muu, eivät sellaiset kuin hänen kantamansa vaate tai ruumiinrakenne ja koko jne. Tähän tuoksuun koira keskittyy herkeämättä häntä etsiessään ja lopulta se onnistuu tavoittamaan hänet.

K: *Vielä jää jäljelle kysymys siitä miksi aham-vrittin alkulähteen etsintää, joka eroaa muista vritteistä [mielen muunnoksista], tulisi pitää suorana keinona Itseoivallukseen?*

V: Vaikka 'minuuden' käsite tai 'olevuuden'-tunne tunnetaan kielenkäytössä *aham-vrittinä*, se ei todellisuudessa ole *vritti* [muunnos] kuten muut mielen *vrittit*. Koska toisin kuin muilla *vritteillä*, joilla ei ole keskinäistä riippuvuutta, *aham-vritti* on samalla tavalla ja olennaisesti kytköksessä jokaiseen mielen *vrittiin*. Ilman *aham-vrittiä* muita *vrittejä* ei voi olla, mutta *aham-vritti* voi tulla toimeen itsekseen mielen muista *vritteistä* riippumatta.

Niinpä sitten, *aham-vrittin* alkulähteen etsiminen ei ole vain yhden egon muodon perustan etsimistä, vaan perustan itsensä, josta ilmestyy 'minä olen'-tunne. Toisin sanoen, etsintä ja egon alkulähteen oivallus *aham-vrittin* muodossa merkitsee välttämättä egon ylittämistä sen kaikissa mahdollisissa muodoissa.

K: *Kun myönnetään, että aham-vritti pohjimmiltaan sisältää kaikki egon muodot, miksi yksin tämä vritti tulisi valita itsetutkimuksen keinoksi?*

V: Koska se on kokemuksesi ainut häviämätön tosiseikka ja koska sen alkulähteen etsiminen on ainut mahdollinen reitti, jonka voit ottaa käyttöön oivaltaksesi Itsen. Egolla sanotaan olevan kausaalinen ruumis ['minän' tila syväunen aikana], mutta kuinka voit panna sen tutkimuksesi kohteeksi? Kun ego omaksuu

tämän muodon, sinä uppoat unen pimeyteen.

K: *Mutta eikö ego hienossa ja kausaalisisessa muodoissaan ole liian vaikeatajuinen, johon tarttua, kun tutkitaan aham-vrittin alkulähdettä vaikka se suoritetaan, kun mieli on hereillä?*

V: Ei. *Aham-vrittin* alkulähteen tutkimus koskee egon aitoa olemassaoloa. Siksi egon muodon hienovaraisuus ei ole aineen huomioimista.

K: *Samalla kun ainoana päämääränä on oivaltaa Itsen ehdoton, puhdas oleminen, joka ei ole millään tavoin riippuvainen egosta, kuinka voi tutkimuksesta, joka koskee egoa aham-vrittin muodossa, olla mitään hyötyä?*

V: Käytännölliseltä näkökannalta egolla on yksi ja vain yksi erityispiirre. Ego toimii Itsen, joka on puhdasta tietoisuutta ja fyysisen ruumiin, joka on eloton ja tuntemiseen kykenemätön, välissä solmuna. Egoa kutsutaan sen vuoksi *chit-jada-granthiksi* [tietoisuuden ja elottoman kehon väliseksi solmuksi], sinä hyväksyt olennaisen *chitin* [tietoisuuden] egon aspektiksi (muodoksi). Tästä syystä tutkimuksen täytyy johtaa Itsen puhtaan tietoisuuden oivallukseen.⁸⁵

Sinun täytyy pystyä erottamaan 'Minä', sinällään puhdas, ja 'minä'-ajatus toisistaan. Jälkimmäinen, joka on pelkkä ajatus, näkee havaitsijan ja kohteen, nukkuu, herää, syö ja ajattelee, kuolee ja syntyy uudelleen. Mutta puhdas 'Minä' on puhdasta olemista, ikuista olemassaoloa, vapaana tietämättömyydestä ja ajatusharhasta. Jos pysyt 'Minänä', ollen yksin, ilman ajattelua, 'minä'-ajatus tulee katoamaan ja harhaluulo häviää iäksi. Elokuvaesityksessä voit nähdä kuvia vain hyvin hämärässä tai pimeydessä. Mutta kun kaikki valot sytytetään, kuvat katoavat. Niin myös korkeimman *atmanin* kirkkaassa valaistuksessa kaikki kohteet (objektit) katoavat.

K: *Se on tuonpuoleinen tila.*

V: Ei. Tuonpuoleistaa mitä ja kenen toimesta? Sinä yksin olet olemassa.⁸⁶

K: *Sanotaan, että Itse on mielen takana ja kuitenkin oivallus tapahtuu mielellä. 'Mieli ei voi ajatella sitä. Se ei voi olla mielen ajattelun kohde ja mieli yksin voi sen oivaltaa.' Kuinka nämä ristiriidat ratkaistaan?*

V: *Atman* oivalletaan *mruta manaksella* [kuolleella mielellä], t.s. mieli on vailla ajatuksia ja käännettynä sisäänpäin. Silloin mieli näkee oman alkuläh-

85 T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 83-5.

86 S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 46.

teensä ja tulee siksi [Itseksi]. Se ei ole ikään kuin subjekti havaitsisi objektin.

Kun huone on pimeä, tarvitaan lamppua valaisemaan ja silmiä huomaamaan kohteet. Mutta kun aurinko on noussut, lamppua ei tarvita kohteiden näkemiseksi. Auringon näkemiseksi ei tarvita lamppua, riittää kun käännät silmäsi kohti itseloistavaa aurinkoa.

Sama koskee mieltä. Kohteiden näkemiseksi tarvitaan mielen heijastunutta valoa. Sydämen näkemiseksi riittää, että mieli käännetään sitä kohti. Silloin mieli menettää itsensä ja Sydän loistaa esiin.⁸⁷

Mielen olemus on vain tietoa eli tietoisuutta. Kun ego, kuitenkin, dominoi sitä, se toimii järkeilevänä, ajattelevana tai tuntevana kykynä. Kosmisella mielellä, jota ego ei rajoita, ei ole mitään itsestään erillään ja on siksi vain tietoa. Tätä Raamattu tarkoittaa sanoessaan 'Minä olen se, joka Minä olen'.⁸⁸

Kun mieli tuhoutuu ihmisen oman Itsen korkeimmassa tietoisuudessa, tiedä että kaikki moninaiset voimat, jotka alkavat mieltymisen voimasta [ja sisältävät tekemisen ja tietämisen voiman] katoavat lopullisesti, kun niiden huomataan olevan epätodellisia kuviteltuja ilmentymiä hänen omassa tietoisuuden muodossaan. Epäpuhdas mieli, joka toimii ajatellen ja unohtaen, yksin on *samsaraa*, joka on syntymän ja kuoleman kiertoa. Todellinen 'Minä', josta ajattelemisen ja unohtamisen aktiivisuus on kadonnut, yksin on puhdas vapautuminen. Se on vailla *pramadaa* [Itsen unohtamista], joka on syntymän ja kuoleman syy.⁸⁹

K: *Kuinka ego hävitetään?*

V: Tartu ensin egoon ja kysy sitten kuinka se tuhoetaan. Kuka esittää kysymyksen? Se on ego. Tämä kysymys on varma tapa vaalia egoa eikä tappaa sitä. Jos etsit egoa, tulet huomaamaan, ettei sitä ole olemassa. Tämä on sen tuhoamisen keino.⁹⁰

K: *Kuinka oivallus tehdään mahdolliseksi?*

V: On olemassa absoluuttinen Itse, josta lähtee kipinä kuin tulesta. Kipinää kutsutaan egoksi. Tietämättömän tapauksessa ihminen samaistaa itsensä kohteeseen samalla hetkellä kun se syntyy. Se ei pysty jäämään itsenäiseksi yhdistymättä sellaisiin kohteisiin. Yhdistyminen on *ajnanaa* eli tietämättömyyttä ja sen

87 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 94-5.

88 Kuten edellä, s. 154-5.

89 Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 42, 613.

90 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 574.

tuhoaminen on kaikkien ponnistelujemme päämäärä. Jos sen esineellistävä taipumus tapetaan, se jää jäljelle puhtaana ja imeytyy myös alkulähteeseensä. Virheellinen samaistuminen ruumiiseen on *dehatma buddhi* ['minä olen ruumis'-ajatus]. Tämän täytyy hävitä ennen kuin siitä seuraa hyviä tuloksia.

'Minä' sen puhtaimmassa muodossaan koetaan kahden tilan tai kahden ajatuksen välisessä tauossa. Ego on kuin katerpillari, joka päästää otteensa vasta tartuttuaan toiseen. Sen todellinen luonne pystytään löytämään, kun sillä ei ole yhteyttä kohteisiin eli ajatuksiin.⁹¹

Tämä aaveenomainen ego, joka on vailla muotoa, tulee olemassaoloon tarttumalla muotoon; tarttumalla muotoon se sitoutuu; ravittuaan itseään muodoilla, joihin se tarttuu, se kasvaa lisää; jätettyään yhden muodon se tarttuu toiseen, mutta kun sitä etsitään, se lentää tiehensä.

Vain jos ensimmäinen persoona, ego, muodossa 'minä olen ruumis' on olemassa, voivat toinen ja kolmas persoona [sinä, hän, he, jne.] olla olemassa. Jos ensimmäisen persoonan totuutta tutkimalla ensimmäinen persoona tuhoutuu, toinen ja kolmas persoona lakkaavat olemasta ja ihmisen oma luonne, joka silloin loistaa yhtenä, tulee todella olemaan Itsen tila.⁹²

Ajatus 'Minä olen tämä lihasta ja verestä koostuva ruumis' on pohjalanka, joka sitoo yhteen lukemattomat muut ajatukset. Siksi, jos me käännyimme sisäin päin tutkimaan 'Missä on tämä minä?', kaikki ajatukset ('minä'-ajatus mukaan lukien) päättyvät ja Itsetieto loistaa silloin spontaanisti esiin.⁹³

K: *Kun luen Sri Bhagavanin teoksia, huomaan, että tutkimuksen sanotaan olevan ainut oivalluksen menetelmä.*

V: Kyllä, se on *vichara* [itsetutkimus].

K: *Kuinka se tehdään?*

V: Kysyjän täytyy myöntää Itsensä olemassaolo. 'Minä olen' on oivallus. Seurata johtolankaa oivallukseen saakka on *vichara*. *Vichara* ja oivallus ovat yksi sama.

K: *Se on epäselvää. Mitä minun tulisi mietiskellä?*

V: Mietiskely edellyttää kohteen, jota mietiskellä, kun *vicharassa* sen sijaan on vain subjekti ilman objektia. Tällä tavoin mietiskely eroaa *vicharasta*.

91 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 244-5.

92 S. Om (käänt.), 'Ulladu Narpadu – Kalivenba', *The Mountain Path*, 1981, nid. 18, s. 220, 219.

93 S. Om (käänt.), *The Path of Sri Ramana, Atmavidya Kirtanam*, säe 2, s. 45.

K: *Eikö dhyana [mietiskely] ole yksi tehokkaista menetelmistä oivallukseen?*

V: *Dhyana* on keskittymistä kohteeseen. Se auttaa pitämällä poissa moninaiset ajatukset ja keskittyy yhteen ajatukseen, jonka täytyy myös kadota ennen oivallusta. Mutta oivallus ei ole mitään uutena löydettävää. Se on aina, mutta ajatusten verho peittää sen. Kaikkien yritystesi on keskityttävä nostamaan tätä verhoa ja silloin oivallus paljastuu.

Jos etsijöitä neuvotaan mietiskelemään, monet saattavat poistua ja olla tyytymättömiä neuvon. Mutta jotkut heistä saattavat muuttaa mielensä ja kysyä, 'Kuka minä olen mietiskelemään kohdetta?' Sellaisen täytyy pyytää etsimään Itseä. Se on lopullinen ratkaisu. Se on *vicharaa*.

K: *Toimiiko vichara itsekseen, kun ei ole mietiskelyä?*

V: *Vichara* on sekä prosessi että päämäärä. 'Minä olen' on päämäärä ja lopullinen todellisuus. Pitäytyminen siihen ponnistuksella on *vicharaa*. Kun se on spontaania ja luonnollista, se on oivallus.⁹⁴

Jos joku jättää *vicharan*, kaikkein tehokkaimman *sadhanan*, sikseen, ei ole olemassa toista riittävää menetelmää mielen tyyntymiseksi. Jos se saadaan muilla keinoin tyyntymään, se pysyy ikään kuin tyyntyneenä, mutta herää taas.⁹⁵ Itsetutkimus on ainut pettämätön keino, ainut suora keino oivaltaa ehdoton, absoluuttinen oleminen, joka sinä todella olet.

K: *Miksi vain itsetutkimusta tulisi pitää suorana reittinä jnanaan?*

V: Koska jokainen muu *sadhana*, *atma-vicharaa* [itsetutkimusta] lukuun ottamatta, edellyttää mielen säilyttämistä *sadhanaa* kannattelevana instrumenttina ja ilman mieltä sitä ei voi suorittaa. Ego saattaa ottaa erilaisia ja hienoja muotoja harjoituksen eri tasoilla, mutta itse se ei koskaan häviä.

Kun Janaka huudahti, 'Olen nyt löytänyt varkaan, joka on tarvellyt minua kaiken aikaa. Hänet täytyy hoitaa pikaisesti', kuningas todellakin viittasi egoon eli mieleen.

K: *Mutta varas voidaan yhtä hyvin ottaa kiinni myös muilla sadhanoilla.*

V: Yritys tuhota ego tai mieli muilla keinoin kuin *atma-vicharalla* on samaa kuin kun varkaasta tehtäisiin poliisi, joka ottaisi kiinni varasta, joka hän

⁹⁴ M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 357.

⁹⁵ Muruganar, kuten edellä, säe 756.

itse on. Vain *atma-vichara* voi paljastaa totuuden, ettei egoa tai mieltä todellisuudessa ole olemassa, ja tehdä ihmisen kykeneväksi oivaltamaan Itsen eli absoluutin puhtaan, muuttumattoman olemisen.

Oivallettuaan Itsen, mitään tiedettävää ei jää jäljelle, koska se on täydellistä rauhaa, se on kaikki.⁹⁶

K: *Miksi itsetutkimus on paljon suurempi menetelmä kuin muut?*

V: Huomion kiinnittäminen omaan Itseen, joka on iäti loistava 'minä', ainut jakaantumaton ja puhdas todellisuus, on ainoa lautta, jolla yksilö, joka harhautuu ajattelemaan 'Minä olen ruumis', voi ylittää loppumattomien syntymien valtameren.⁹⁷

Todellisuus on yksinkertaisesti egon hävitys. Tuhoa ego etsimällä sen henkilöllisyyttä. Koska ego ei ole itsenäinen kokonaisuus, se katoaa automaattisesti ja todellisuus loistaa esiin itsestään. Tämä on suora menetelmä, kun taas muita menetelmiä harjoitetaan vain säilyttämällä ego. Noissa menetelmissä syntyy monia epäilyjä ja ikuinen kysymys 'Kuka minä olen?' jää jäljelle, jonka kimppuun on lopulta käytävä. Tässä menetelmässä lopullinen kysymys on se ainoa ja se esitetään alusta lähtien. Mitään *sadhanoita* ei tarvita, kun paneudutaan tähän kyselyyn.

Ei ole suurempaa mysteeriä kuin tämä – ollaksemme todellisuus me etsimme saavuttaaksemme todellisuuden. Me ajattelemme, että jokin peittää todellisuutemme ja että se täytyy tuhota ennen kuin todellisuuden löytää. Se on naurettavaa. Vielä nousee se päivä, jolloin naurat menneille ponnisteluillesi. Se tuleva päivä, jolloin naurat, on myös tässä ja nyt.⁹⁸

96 T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 51.

97 Muruganar, kuten edellä, säe 294.

98 M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 130.

KAPPALE 5

Itsetutkimus – harjoitus

Sri Ramana neuvoi itsetutkimuksen aloittelijoita kiinnittämään huomionsa 'minän' sisäiseen tunteeseen ja säilyttämään tätä tunnetta niin kauan kun mahdollista. Heille kerrottiin, että jos heidän huomionsa kohdistui muihin ajatuksiin, heidän tulisi palauttaa 'minä'-ajatuksensa tietoisuus heti kun huomaisivat, että heidän huomionsa oli alkanut vaellella. Hän esitti monenlaisia apukeinoja, jotka edesauttoivat tätä prosessia – joku voisi kysyä itseltään 'Kuka minä olen?' tai 'Mistä tämä minä tulee?' – mutta pohjimmainen tavoite oli olla jatkuvasti tietoinen 'minästä', joka olettaa, että se on syypää kaikkeen ruumiin ja mielen aktiivisuuteen.

Harjoituksen varhaisilla tasoilla 'minän' tunteen huomioiminen on sielullista aktiivisuutta, joka valitsee ajatuksen tai havainnon muodon. Kun harjoitus kehittyy, ajatus 'minä' antaa sijaa omakohtaisemmin koetulle 'minän' tunteelle ja kun tunne lakkaa yhdistymästä ja samaistumasta ajatuksiin ja kohteisiin, se katoaa täysin. Se, mitä jää jäljelle, on olemisen kokemus, jossa yksilöllisyyden tunne on tilapäisesti lakannut toimimasta. Kokemus saattaa olla aluksi tilapäistä, mutta jatkuvalla toistolla sitä on helpompi ja helpompi saavuttaa ja pitää yllä. Kun itsetutkimus saavuttaa tämän tason, se on ponnistuksetonta olemisen tietoisuutta, jossa henkilökohtainen ponnistus ei ole enää mahdollista, koska 'minä', joka ponnistelee, on tilapäisesti lakannut olemasta. Se ei ole Itseoivallus, koska 'minä'-ajatus nousee ajoittain itsestään esiin, mutta on harjoituksen korkein taso. Tämän olemisen tilan jatkuva toistaminen heikentää ja tuhoaa *vasanat* (sielulliset taipumukset), jotka ovat syynä 'minä'-ajatuksen ilmestymiselle ja kun niiden ote on riittävästi heikentynyt, Itsen voima tuhoaa jäljelle jääneet taipumukset niin täysin, ettei 'minä'-ajatusta koskaan enää ilmesty. Tämä on Itseoivalluksen lopullinen ja vastustamaton tila.

Tämä itsensä huomioimisen tai 'minä'-ajatuksen tiedostamisen harjoitus on

lempeä tekniikka, joka sivuuttaa tavalliset menetelmät, jotka hallitsevat mieltä tukahduttamalla. Se ei ole keskittymiskyvyn harjoitus eikä sen tarkoituksena ole tukahduttaa ajatuksia; se vain herättää henkiin sen alkulähteen tietoisuuden, josta mieli nousee. Itsetutkimuksen menetelmänä ja päämääränä on pysyä mielen alkulähteessä ja olla tietoisena siitä, mitä todella on, vetämällä huomio ja kiinnostus pois siitä mitä ei ole. Varhaisimmilla tasoilla ponnistus siinä muodossa, että ajatusten huomioimisesta siirrytään ajattelijan huomioimiseen, on tarpeen, mutta heti kun 'minä'-tunteen tietoisuus vakiintuu lujaksi, lisäponnistus on haitallista. Siitä eteenpäin se on enemmänkin olemisen kuin tekemisen prosessi, ponnistuksetonta olemista mieluummin kuin ponnistusta olla.

Olla se, mitä ihminen jo on, on ponnistuksetonta, koska oleminen on aina läsnä ja koetaan aina. Toisaalta, esiintyä sinä, mikä ei ole (t.s. ruumiina ja mieleinä) edellyttää jatkuvaa sielullista ponnistusta vaikka ponnistus on lähes aina tiedostamattomalla (alitajuisella) tasolla. Sen vuoksi siitä on seurauksena, että itsetutkimuksen korkeammilla tasoilla ponnistus ottaa huomion pois olemisen kokemisesta, samalla kun sielullisen ponnistuksen loppuminen paljastaa sen. Loppujen lopuksi, itse ei paljastu minkään tekemisen vaan vain olemisen tuloksena. Kuten Sri Ramana itse huomautti:

'Älä mietiskele – ole!
 Älä ajattele mitä olet – ole!
 Älä ajattele olemista – sinä olet!'⁹⁹

Itsetutkimusta ei tulisi pitää mietiskelyn harjoituksena, joka tapahtuu tiettyinä tunteina ja tietyissä asennoissa; sen tulisi jatkua läpi koko valveillaolon ajan riippumatta siitä mitä ollaan tekemässä. Sri Ramana ei nähnyt mitään ristiriitaa työnteon ja itsetutkimuksen välillä ja huomautti, että pienellä harjoittelulla sitä voidaan tehdä missä olosuhteissa tahansa. Joskus hän sanoi lisäksi, että ulkonaisen harjoitusten säännölliset jaksot olivat hyväksi aloittelijoille, mutta hän ei koskaan puoltanut pitkään kestäviä istualtaan tehtyjä mietiskelyjä ja vastusti aina sitä, jos joku hänen seuraajistaan esitti halun luopua arkipäiväisistä tehtävistään mietiskelevän elämän hyväksi.

99 S. Abhishiktananda, *The Secret of Arunachala*, s. 73.

K: *Te sanotte, että ihminen voi oivaltaa Itsen sitä etsimällä. Millainen on tämän etsinnän luonne?*

V: Sinä olet mieli tai ajattelet, että olet mieli. Mieli ei ole mitään muuta kuin ajatuksia. Nyt jokaisen erityisen ajatuksen takana on yleisajatus, joka on 'minä', joka olet sinä itse. Kutsukaamme tätä 'minää' ensimmäiseksi ajatukseksi. Tartu tähän 'minä'-ajatukseseen ja tutki sitä saadaksesi selville mitä se on. Kun pitädyt lujasti tähän tutkimukseen, et voi ajatella muita ajatuksia.

K: *Kun teen näin ja takerrun itseeni, toisin sanoen, 'minä'-ajatukseseen, muita ajatuksia tulee ja menee, mutta sanon itselleni 'Kuka minä olen?' eikä mitään vastausta tule. Tässä tilassa oleminen on harjoitusta. Onko näin?*

V: Tämä on se virhe, jonka ihmiset yleensä tekevät. Se, mitä tapahtuu, kun teet vakavan tutkimuksen Itseen, on että 'minä'-ajatus katoaa ja jokin muu syvyyksistä tarttuu sinuun eikä se ole 'minä', joka aloitti tutkimuksen.

K: *Mikä on tämä jokin muu?*

V: Se on todellinen Itse, 'minän' sisälllys. Se ei ole ego. Se on korkein oleminen.

K: *Mutta olette useaan kertaan sanonut, että ihmisen täytyy hylätä muut ajatukset, kun hän aloittaa tutkimuksen, mutta ajatuksia on loputtomasti. Jos yksi ajatus hylätään, toinen tulee ja sille ei tunnu tulevan loppua.*

V: En sano, että sinun täytyy jatkuvasti hylätä ajatuksia. Takerru itseesi, toisin sanoen, 'minä'-ajatukseseen. Kun kiinnostuksesi pitää sinut tässä ainoassa ajatuksessa, muut ajatukset hylkäytyvät automaattisesti ja häviävät.

K: *Ja niinpä ajatusten hylkääminen ei ole tarpeen?*

V: Ei. Se voi olla tarpeen toistaiseksi. Saatat kuvitella, että jos jatkat jokaisen ilmestyvän ajatuksen hylkäämistä, se ei pääty koskaan. Se ei pidä paikkaansa, sille on loppu. Jos olet valpas ja teet ankan ponnistuksen hylätäksesi jokaisen ajatuksen, kun se ilmestyy, tulet pian huomaamaan, että olet menossa syvemmälle ja syvemmälle omaan sisäiseen itseesi. Tällä tasolla ei ole tarpeen ponnistella hylätäkseen ajatuksia.

K: *Silloin on mahdollista olla ilman ponnistusta, ilman räsitusta.*

V: Ei ainoastaan niin, sinun on mahdotonta tehdä ponnistusta tietyn ponnistelun jälkeen.

K: *Haluan lisää valaistusta. Eikö minun tulisi yrittää ponnistella ol- lenkaan?*

V: Nyt sinun on mahdotonta olla ilman ponnistelua. Kun menet syvemmälle, sinun on mahdotonta tehdä mitään ponnistusta.¹⁰⁰

Jos mielestä tulee sisäänpäin kääntynyt *aham-vrittin* alkulähteen tutkimisen vuoksi, *vasanat* tulevat katoamaan. Itsen valo lankeaa *vasanoiden* ylle ja tuottaa heijastusilmiön, jota me kutsumme mieleksi. Täten, kun *vasanat* poistuvat, myös mieli häviää imeydyttyään ainoan todellisuuden, Sydämen valoon.

Tämä on kaiken sen yhteenveto ja pääsisältö mitä etsijän tulee tietää. Se, mitä häneltä ehdottomasti vaaditaan, on vakava ja yksipisteinen tutkimus *aham-vrittin* alkulähteeseen.¹⁰¹

K: *Kuinka aloittelijan tulisi aloittaa tämä harjoitus?*

V: Mieli tyyntyy vain tutkimisen keinolla 'Kuka minä olen?'. Ajatus 'Kuka minä olen?' tuhoaa kaikki muut ajatukset ja tuhoutuu lopulta itse niin kuin seiväs, jota käytetään hautarovion kääntelyssä. Jos muita ajatuksia ilmestyy, aloittelijan tulisi, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, kysyä 'Kenelle ne ilmestyivät?' Mitä sillä on väliä montako ajatusta ilmestyy? Samalla hetkellä, kun jokainen ajatus ilmestyy, jos valppaasti kysyt 'Kenelle tämä ilmestyi?', tiedetään, että 'Minulle'. Jos silloin kysyy 'Kuka minä olen?', mieli kääntyy takaisin alkulähteelle [Itseen] ja ajatus, joka oli ilmestynyt, tyyntyy myös. Kun harjoittelee tällä tavoin, vahvistuu mielen voima pysytellä alkulähteessään.

Vaikka taipumuksia kohti aistikohteita [*vishaya-vasanat*], jotka ovat toistuneet iäisyksiä, ilmestyy lukemattomin määrin kuin valtameren aaltoja, ne katoavat kaikki, kun oman luontonsa mietiskelystä tulee entistä tiiviinpää. Antamatta sijaa edes epäilevälle ajatukselle, 'Onko mahdollista tuhota kaikki nämä taipumukset [*vasanat*] ja pysyä vain Itsenä?', etsijän tulisi itsepintaisesti takertua lujasti itsensä huomioimiseen.

Niin kauan kun mielessä on taipumuksia aistikohteita kohti, kysely 'Kuka minä olen?' on tarpeen. Koska ja kun ajatukset ilmestyvät, etsijän tulisi tuhota ne kaikki kyselyn avulla silloin ja siellä niiden alkuperäisessä paikassa. Keskittymättä johonkin-muuhun [*anya*] on kiintymättömyyttä [*vairagya*] eli haluamattomuutta [*nirasa*]. Poistumatta Itsestä on tietoa [*jnana*]. Tosiasiassa nämä kaksi [haluamattomuus ja tieto] ovat yksi ja sama. Juuri kuten helmensukeltaja, sitoen kiven vyötärölleen, sukeltaa mereen ja ottaa pohjalla makaavan helmen, samoin jokai-

100K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. iii-iv.

101T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Golpel*, s. 87.

sen, sukeltaen syvälle sisäänsä kiintymättömyyden avulla, voi saavuttaa Itsen helmen. Jos etsijä turvautuu keskeytyksettä oman todellisen luonteensa [*swarupa-smarana*] muistamiseen kunnes hän saavuttaa Itsen, se yksin riittää.

Kyseleminen 'Kuka minä olen, joka olen orjuudessa?' ja oman todellisen luonteensa [*swarupa*] tietäminen yksin on vapaus. Vain mielensä pitämistä aina kiinnitettynä Itseen kutsutaan 'itsetutkimukseksi', kun taas mietiskely [*dhyana*] on itsensä ajattelemista absoluuttina [*Brahman*], joka on olemassaolo-tietoisuus-
autuus [*sat-chit-ananda*].¹⁰²

K: *Joogit sanovat, että ihmisen täytyy luopua tästä maailmasta ja mennä syrjäisiin metsiin, jos hän tahtoo löytää totuuden.*

V: Toimintaelämästä ei tarvitse luopua. Jos mietiskelet tunnin tai parin päivittäin, voit siitä huolimatta hoitaa velvollisuuksiasi. Jos mietiskelet oikein, silloin mielen virta jatkaa virtaamistaan jopa työsi keskellä. On ikään kuin olisi kaksi tapaa kokea sama idea; sama suuntaus, jonka valitset mietiskelyssä koetaan töissäsi.

K: *Mikä on näin toimimisen seuraus?*

V: Kun jatkat, tulet huomaamaan, että asenteesi ihmisiä, tapahtumia ja kohteita kohtaan muuttuu asteittain. Mietiskelyjesi seurauksena toimintasi muuttuvat itsestään.

K: *Silloin ette ole samaa mieltä joogien kanssa?*

V: Ihmisen tulisi luopua henkilökohtaisesta itsekkyydestään, joka sitoo hänet tähän maailmaan. Luopua väärästä minästä on todellista luopumista.

K: *Kuinka on mahdollista tulla epäitsekkääksi vaikka elää maallisen aktiivisuuden elämää?*

V: Työn ja viisauden välillä ei ole ristiriitaa.

K: *Tarkoitatteko, että ihminen voi jatkaa kaikkia vanhoja töitään esimerkiksi ammatissaan ja samalla valaistua?*

V: Miksei? Mutta siinä tapauksessa hän ei ajattele, että vanha persoonallisuus on se, joka työtä tekee, koska hänen tietoisuutensa tulee vähitellen siirtymään kunnes se keskittyy siihen, mikä on pienen minän takana.

K: *Jos ihminen sitoutuu työhönsä, hänelle jää hyvin vähän aikaa mietiskellä.*

V: Vain pieni joukko hengellisiä aloittelijoita tarvitsee erillistä aikaa

102S. Om, *The Path of Sri Ramana*, s. 157, 159, 160, 163.

mietiskelyä varten. Ihminen, joka edistyy, alkaa nauttia syvemmästä autuudesta tekipä hän työtä tai ei. Vaikka hänen kätensä ovat yhteisössä, hän pitää päänsä viileänä yksinäisyydessä.

K: *Silloin te ette opeta joogan tietä?*

V: Joogi yrittää ajaa mielensä päämäärään, niin kuin paimen ajaa härkää kepillä, mutta tällä polulla etsijä houkuttelee härkää ojentamalla kourallisen ruohoa.

K: *Kuinka se tapahtuu?*

V: Sinun täytyy kysyä itseltäsi kysymys 'Kuka minä olen?' Tämä tutkimus johtaa sinut lopulta löytämään jonkin, joka on mielen takana. Ratkaise tämä suuri ongelma ja sinä ratkaiset kaikki muut ongelmat.¹⁰³

K: *'Minää' etsittäessä ei ole mitään nähtävää.*

V: Koska olet tottunut samaistamaan itsesi ruumiiseen ja näkösi silmiin, sanot, ettet näe mitään. Mitä nähtävää siellä on? Kenen on nähtävä? Kuinka nähdä? On olemassa vain yksi tietoisuus joka, ilmetessään 'minä'-ajatuksena, samaistaa itsensä ruumiiseen, heijastaa itsensä silmien kautta ja näkee kohteet ympärillään. Yksilö rajoittuu valvetilaan ja olettaa näkevänsä jonkin toisen. Hänen aistiensa todistus on hänen todistuksensa vahvistus. Mutta hän ei myönnä, että näkijä, nähty ja näkeminen ovat kaikki saman tietoisuuden – nimittäin 'Minä-Minän' – ilmentymiä. Mietiskely [harkinta] auttaa ihmistä ylittämään sen harhan, että Itseen täytyy olla näkyvä. Totuuden mukaisesti, mitään näkyvää ei ole. Kuinka tunnen 'minän' nyt? Tarvitsetko peiliä eteesi tunteaksesi oman itsesi? Tieto on 'minä'. Oivalla se ja se on totuus.

K: *Ajatusten alkuperää tutkittaessa tapahtuu 'minän' havainto. Mutta se ei tyydytä minua.*

V: Aivan oikein. 'Minän' havainto liittyy muotoon, ehkäpä ruumiiseen. Puhtaaseen Itseen ei tulisi liittyä mitään. Itse on mihinkään liittymätön, puhdas todellisuus, jonka valossa ruumis ja ego loistavat. Tyynnyttämällä kaikki ajatukset puhdas tietoisuus jää jäljelle.

Juuri sillä hetkellä, kun herätään unesta ja ennen kuin tullaan tietoiseksi maailmasta, on se puhdas 'Minä, Minä'. Tartu siihen nukkumatta tai sallimatta ajatusten hallita sinua. Jos siihen takerrutaan lujaa, ei ole väliä vaikka maailma ha-

103P. Brunton, *A Search in Secret India*, s. 156-7.

vaitaan. Näkijä pysyy ilman että ilmiö vaikuttaa.¹⁰⁴

Mikä on ego? Tutki. Ruumis on tuntemiseen kykenemätön eikä voi sanoa 'minä'. Itse on puhdasta tietoisuutta ja ei-kaksinainen. Se ei voi sanoa 'minä'. Kukaan ei sano 'minä' unessa. Mitä ego sitten on? Se on jonkinlainen välittäjä elottoman ruumiin ja Itsen välissä. Sillä ei ole *locus standia* (oikeutettua olemassaoloa). Kun sitä etsitään, se katoaa kuin aave. Yöllä ihminen saattaa kuvitella, että hänen vierellään on aave, koska varjot liikkuvat. Jos hän tutkii lähemmin, hän havaitsee, ettei aavetta ole ja että se, jonka hän kuvitteli aaveeksi, olikin puu tai pylvä. Jos hän ei tutki tarkemmin, aave saattaa pelottaa häntä. Kaikki mitä tarvitaan on tutkia tarkemmin ja aave katoaa. Aavetta ei ollut koskaan paikalla. Sama koskee egoa. Se on käsittämätön linkki ruumiin ja puhtaan tietoisuuden välissä. Se ei ole todellinen. Niin kauan, kun sitä ei tutkita tarkemmin, se jatkaa kiusaamistaan. Mutta kun sitä etsii, huomataan ettei sitä ole olemassa.

Eräs toinen tarina havainnollistaa tätä. Hindulaiset hääjuhlat kestävät usein viisi tai kuusi päivää. Eräässä tilaisuudessa morsiamen seurue erehtyi pitämään muukalaista bestmanina ja kohteli häntä siksi suurella kunnioituksella. Huomatuaan, että tätä kohdellaan kunnioittavasti, sulhasen seurue uskoi, että hänellä oli tärkeä suhde morsiamen seurueeseen ja siksi myös he osoittivat hänelle erityistä kunnioitusta. Sen vuoksi muukalainen oli kertakaikkisen mielissään. Samalla hän oli kaiken aikaa tietoinen tilanteesta. Erään kerran sulhasen seurue halusi viitata häneen jonkin seikan johdosta ja niinpä he kysyivät morsiamen seurueelta hänestä. Samalla hetkellä tämä vainusi vaikeuksia ja häipyi tiehensä. Sama koskee egoa. Jos etsit sitä, se katoaa. Jos et, se jatkaa kiusaamistaan.¹⁰⁵

K: *Jos yritän tehdä tutkimusta 'Kuka minä olen?' minä nukahdan. Mitä minun tulisi tehdä?*

V: Pidä itsepintaisesti kiinni tutkimuksesta koko valveillaoloaikasi. Tämä riittää täysin. Jos jatkat tutkimustasi siihen saakka kun nukahdat, tutkimus jatkuu myös nukkumisen aikana. Paneudu taas tutkimukseen heti kun heräät.¹⁰⁶

K: *Kuinka saavutan rauhan? En tunnu saavan sitä vicharan avulla.*

V: Rauha on luonnollinen tilasi. Mieli on se, joka estää luonnollisen tilan. Jos et koe rauhaa, se tarkoittaa, että *vicharasi* on tehty vain mielessä. Tutki

104M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 161-2.

105Kuten edellä, s. 571-2.

106D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 73.

mitä mieli on ja se katoaa. Sellaista asiaa kuin mieli ei ole ajattelusta erillään. Oli miten oli, ajattelun ilmenemisen vuoksi sinä otaksut jotakin, josta se alkaa ja nimität sitä mieleksi. Kun tutkit sitä nähdäksesi mitä se on, huomaat, että tosiasiaa sellaista asiaa kuin mieli ei ole. Kun mieli on näin kadonnut, sinä oivallat ikuisen rauhan.¹⁰⁷

K: *Kun ryhdyn tutkimaan alkulähdettä, josta 'minä' syntyy, saavutan mielen hiljaisuuden tason, jonka jälkeen en pysty etenemään pidemmälle. Minulla ei ole minkäänlaista ajatusta ja jäljellä on tyhjyys, pimeys. Himmeää valoa leviää ja tunnen, että se olen minä ruumiittomana. Minulla ei ole sen paremmin havaintoa kuin näkyäkään ruumiista ja muodosta. Kokemus päättyy noin puolen tunnin kuluttua ja se on miellyttävää. Onko oikein päätellä, että kaikki tämä oli tarpeen varmistukseen ikuisen onnen, toisin sanoen vapauden eli pelastuksen tai miten sitä kutsutaankin ja että tulisi jatkaa tätä harjoitusta siihen saakka, että tämä kokemus jatkuisi tunteja, päiviä ja kuukausia yhtä päätä.*

V: Tämä ei merkitse pelastusta. Sellaista tilaa nimitetään *manolayaksi* eli ajattelun tilapäiseksi hiljaisuudeksi. *Manolaya* tarkoittaa keskittymistä, tilapäistä ajatusten liikkeen estämistä. Samalla hetkellä kun keskittyminen lakkaa, ajatukset, vanhat ja uudet, ryntäävät kuten ennenkin; ja vaikka tämä mielen tilapäinen tyyntyminen kestäisi tuhansia vuosia, se ei koskaan johda ajattelun täydelliseen tuhoutumiseen, joka on se, jota kutsutaan syntymästä ja kuolemasta vapautumiseksi. Siksi harjoittajan täytyy olla aina valpas ja tutkia sitä, jolla tämä kokemus on ja joka huomaa sen miellyttävyyden. Ilman tätä tutkimusta hän painuu pitkään transsiin tai syvään uneen [*yoga nidra*]. Kun eivät ole saaneet oikeaa ohjausta henkisen harjoituksen tässä tilassa, monet ovat harhautuneet ja jääneet virheellisen vapautumisentunteen vangiksi ja vain harva on kyennyt saavuttamaan päämäärän turvallisesti.

Seuraava tarina havainnollistaa erinomaisesti asiaa. Joogi harjoitti katumusta [*tapasta*] useiden vuosien ajan Gangesin rannalla. Koska hän oli saavuttanut korkea-asteisen keskittymisen, hän uskoi, että pysyessään yhä pidempiä aikoja tässä tilassa, hänen osanaan olisi pelastus ja sen tähden hän jatkoi sen harjoittelua. Eräänä päivänä ennen *samadhia* [syvän keskittymisen tilaa] hän tunsu itsensä janoiseksi ja pyysi oppilastaan tuomaan hänelle hieman juomavettä Gangesista, mutta ennen kuin oppilas palasi veden kanssa, hän oli mennyt *samadhiin* ja pysyi

¹⁰⁷T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 43.

tässä tilassa lukemattomia vuosia. Kun hän heräsi tästä kokemuksestaan, hän sanoi ensimmäiseksi, 'vettä, vettä', mutta ei oppilasta sen paremmin kuin Gangestakaan enää näkynyt.

Ensimmäinen asia, mitä hän pyysi, oli vesi, koska ajatus ennen hänen syvään keskittymiseen menemistään ja päällimmäinen ajatus hänen mielessään keskittymisen aikana koski vettä. Kuinka syvä ja pitkitetty keskittyminen saattoi olla, hän oli kyennyt tyynnyttämään ajattelunsa vai väliaikaisesti. Sen tähden, kun hän heräsi keskittyneisyydestään, tämä päällimmäinen ajatus lensi ylös suurella nopeudella ja tulvi voimalla murtautuen läpi vallien. Jos ja kun tämä oli totuus sen ajatuksen suhteen, joka muotoutui välittömästi ennen hänen menemistään meditaatioon, ei ole epäilystäkään etteivätkö muut ajatukset, jotka olivat juurtuneet aiemmin paljon syvemmälle, yhä säilyisi tuhoamatta. Jos ajatusten tuhoaminen on pelastus, voidaanko hänen sanoa saavuttaneen pelastuksen.¹⁰⁸

Sadhakat [etsijät] ymmärtävät harvoin tämän mielen tilapäisen tyyntymisen [*manolayan*] ja ajattelun pysyvän tuhoutumisen [*manonasan*] välisen eron. *Manolayassa* tapahtuu ajatusaaltojen tilapäinen laantuminen ja vaikka tämä tilapäinen jakso saattaa kestää jopa tuhansia vuosia, ajatukset, jotka näin tilapäisesti tyynnytetään, heräävät heti kun *manolaya* päättyy. Siksi ihmisen täytyy seurata hengellistä edistymistään huolella. Hänen ei tulisi jäädä sellaisten ajatusten tyyntymisen ajanjaksojen valtaan. Kokiessaan tämän, hänen täytyy palata tietoisuuteen ja tutkia häntä, joka kokee tämän tyyneyden. Vaikkei sallikaan minkään ajatuksen häiritä, hänen ei pidä, samanaikaisesti, jäädä kiinni tähän syvään uneen [*yoga nidraan*] eli itsehypnoosiin. Vaikka tämä on merkinä prosessista kohti päämäärää, silti se on myös kohta, jossa vapautumiseen ja *yoga nidraan* johtavien polkujen eroaminen tapahtuu. Helppo tie, suora tie, lyhin kanava pelastukseen on kyselyn menetelmä. Sellaisella kyselyllä ajat ajatuksen voimaa syvemmälle, kunnes se saavuttaa alkulähteensä ja sulautuu siihen. Silloin olet saava vastauksen sisältäsi ja huomaat, että lepää siellä, tuhoten kaikki ajatukset lopullisesti.¹⁰⁹

K: Tämä 'minä'-ajatus ilmestyy minusta. Mutten tunne Itseä.

V: Kaikki nämä ovat vain mentaalisia käsitteitä. Samaistat nyt itsesi vääraän 'minään', joka on 'minä'-ajatus. Tämä 'minä'-ajatus ilmestyy ja katoaa, kun taas 'minän' todellinen merkitys on molempien takana. Olemisessasi ei voi olla

108Oma käännös '*Kaikkiallinen Henki*', s. 38.

109R. Swarnagiri, *Crumbs from his Table*, s. 25-7.

taukoa. Sinä, joka nukuit, olet nyt myös hereillä. Syväunessasi ei ole murhetta, kun taas nyt sitä esiintyy. Mitä sellaista nyt on tapahtunut, että tätä erilaisuutta koetaan? Syväunessa ei ollut 'minä'-ajatusta, kun se taas nyt on läsnä. Todellinen 'minä' ei ole nyt selvä ja väärä 'minä' pöyhistelee itseään. Tämä väärä 'minä' on esteenä oikeaan tietoon. Ota selvää mistä tämä väärä 'minä' ilmestyy. Silloin se katoaa. Tulet silloin olemaan se mitä olet, toisin sanoen, absoluuttinen oleminen.

K: *Kuinka se tehdään? En ole toistaiseksi menestynyt.*

V: Tutki 'minä'-ajatuksen alkulähdettä. Siinä on kaikki mitä tarvitsee tehdä. Maailmankaikkeus on olemassa 'minä'-ajatuksen johdosta. Jos tämä loppuu, myös kaikki kärsimys loppuu. Väärä 'minä' loppuu vasta kun sen alkulähdettä etsitään.¹¹⁰

Lisäksi ihmiset kyselevät usein kuinka mieli hallitaan. Sanon heille, 'Näytä minulle mieli ja silloin tiedät mitä tehdä.' Totuus on, että mieli on vain nippu ajatuksia. Kuinka voit tuhota sen sen tuhoamisen ajatuksella tai halulla? Ajatuksesi ja halusi ovat mielen osia ja lohkoja. Mieli yksinkertaisesti lihoo uusista ilmestyvistä ajatuksista. Siksi on typerää yrittää tappaa mieltä mielen keinoin. Ainut keino tehdä se, on löytää sen alkulähde ja pitää siitä kiinni. Silloin mieli katoaa itsestään. Jooga opettaa *chitta vritti nirodha* [mielen toimintojen hallintaa]. Mutta minä sanon *atma vichara* [itsetutkimusta]. Tämä on käytännöllinen tie. *Chitta vritti nirodha* tapahtuu unessa, pyörtymisessä tai nälkäkuoleman toimesta. Heti kun syy poistuu, ajatukset puhkeavat uudestaan. Mitä hyötyä siitä sitten on? Horroksen tilassa on rauha eikä murhetta. Mutta murhe palautuu, kun horros häviää. Niinpä *nirodha* [hallinta] on turhaa eikä siitä voi olla pysyvää hyötyä.

Kuinka sitten voi hyödyn saada pysymään? Löytämällä kärsimyksen syy. Kärsimys johtuu kohteiden havaitsemisesta. Jos niitä ei ole, ei ole niistä riippuvia ajatuksia ja niin kärsimys häipyy. 'Kuinka kohteet lakkaavat olemasta?' on seuraava kysymys. *Srutit* [pyhät kirjoitukset] ja viisaat sanovat, että kohteet (asiat ja esineet) ovat vain mentaalaisia luomuksia. Niillä ei ole itsenäistä olemassaoloa. Tutkikaa asiaa ja varmistakaa lausunnon todenperäisyys. Tulokseksi tulee se johtopäätös, että ulkoinen maailma on yksilöllisessä tietoisuudessa. Itse on täten ainut todellisuus, joka täyttää ja myös sulkee sisäänsä maailman. Koska kaksinaisuutta ei ole, ei ilmesty mitään ajatuksia häiritsemään rauhaasi. Tämä on Itsen oivallus. Itse on ikuinen ja samoin oivallus.

¹¹⁰M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 184-5.

Abhyasa [hengellinen harjoitus] muodostuu Itsen sisään vetäytymisestä joka kerta, kun ajatus häiritsee sinua. Se ei ole mielen keskittämistä tai tuhoamista vaan vetäytymistä Itseen.¹¹¹

K: *Miksi keskittyminen on tehotonta?*

V: Pyytää mieltä tappamaan mieli, on kuin tekisi varkaasta poliisin. Hän kulkee kanssasi ja teeskentelee nappaavansa varkaan, mutta mitään ei tapahdu. Niinpä sinun täytyy kääntyä sisäänpäin ja katsoa mistä mieli nousee ja silloin se lakkaa olemasta.

K: *Kun käännämme mielen sisäänpäin, emmekö kuitenkin käytä mieltä?*

V: Tietysti käytämme mieltä. Se tosiasia on tunnettu ja hyväksytty, että vain mielen avulla voidaan mieli tappaa. Mutta sen sijaan että sanot, että minulla on mieli ja haluan tappaa sen, alat etsiä mielen alkulähdettä ja huomaat, ettei mieltä ole ollenkaan olemassa. Ulospäin käännettynä mieli tuottaa ajatuksia ja kohteita. Sisäänpäin käännettynä siitä itsestään tulee Itse.¹¹²

K: *Siitä huolimatta en ymmärrä. 'Minä', te sanotte, on väärä 'minä' nyt. Kuinka eliminoin väärän 'minän'?*

V: Sinun ei tarvitse eliminoida väärää 'minää'. Kuinka 'minä' voi eliminoida itsensä. Kaikki mitä sinun tarvitsee tehdä, on löytää sen alkuperä ja pysyä siellä. Ponnistuksesi voivat yltää vain näin pitkälle. Sen jälkeen tuonpuoleinen pitää huolen itsestään. Siellä olet avuton. Sitä ei saavuteta millään ponnistuksella.

K: *Jos 'minä' olen aina, tässä ja nyt, miksi en tunne niin?*

V: Näin se on. Kuka sanoo, ettei sitä tunne? Sanooko todellinen 'minä' sen vai väärä 'minä'? Selvitä se. Tulet huomaamaan, että se on väärä 'minä'. Väärä 'minä' on este. Se täytyy poistaa, jotta todellinen 'minä' ei olisi piilossa. Tunne, että en ole oivaltanut, on oivalluksen este. Tosiasiassa se on aina oivallettuna eikä ole mitään muuta oivallettavaa. Muutoin oivallus olisi uutta. Jos se ei olisi tähän mennessä ollut olemassa, sen täytyisi tapahtua tulevaisuudessa. Mikä syntyy, myös kuolee. Jos oivallus ei ole ikuinen, se ei ole saamisen arvoista. Siksi se, mitä etsimme, ei ole sitä, minkä täytyy tapahtua uudestaan. Se on vain sitä, joka on ikuisen, mutta jota ei tunneta esteiden vuoksi. Se on sitä, mitä me etsimme. Kaikki se, mitä meidän täytyy tehdä, on poistaa este. Johtuu tietämättömydestä, että sitä,

¹¹¹M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 463-4.

¹¹²D. Muduliar, kuten edellä, s. 31.

mikä on ikuinen, ei tunneta niin. Tietämättömyys on este. Ylitä tietämättömyys ja kaikki on hyvin.

Tietämättömyys on täysin sama kuin 'minä'-ajatus. Etsi sen alkulähde ja se katoaa.

'Minä'-ajatus on kuin henki joka, vaikkei ole käsin kosketeltava, syntyy yhdessä ruumiin kanssa, kukoistaa ja katoaa sen kanssa. Ruumistietoisuus on väärä 'minä'. Luovu tästä ruumistietoisuudesta. Se tapahtuu etsimällä 'minän' alkulähdettä. Ruumis ei sano 'minä olen'. Se olet sinä, joka sanot 'minä olen ruumis'. Ota selville kuka tämä 'minä' on. Etsimällä sen alkulähdettä se katoaa.¹¹³

K: *Kuinka kauan mieli voi pysyä tai voidaan pitää Sydämessä?*

V: Jakso pitenee harjoittelulla.

K: *Mitä jakson lopussa tapahtuu?*

V: Mieli palaa nykyiseen normaaliin tilaansa. Ykseys Sydämessä korvautuu havaittujen ilmiöiden moninaisuudella. Tätä kutsutaan ulosmeneväksi mieleksi. Sydämeen menevää mieltä kutsutaan lepääväksi mieleksi.¹¹⁴

Kun ihminen päivittäin yhä enemmän harjoittelee tällä tavoin, mielestä tulee erityisen puhdas, kun sen virheet poistuvat ja harjoitus tulee niin helpoksi, että puhdistunut mieli pulahtaa Sydämeen heti kun tutkimus alkaa.¹¹⁵

K: *Onko sellaisen henkilön, jolla kerran on ollut sat-chit-anandan kokemus mietiskelyssä, mahdollista samaistaa itsensä ruumiiseen, kun hän on pois mietiskelystä?*

V: Kyllä, se on mahdollista, mutta vähitellen hän menettää samaistuksen harjoituksensa aikana. Itsen valokeilassa harhan pimeys häviää iäksi.¹¹⁶

Kokemus, joka saavutetaan ilman että juuritaan kaikkia *vasanoita*, ei voi pysyä vakaana. Täytyy ponnistella repiäkseen juurineen *vasanat*; tieto voi pysyä horjumatta sen jälkeen kun kaikki *vasanat* juuritaan pois.¹¹⁷

Meidän täytyy taistella iänikuisia mentaalisia taipumuksia vastaan. Niiden kaikkien täytyy hävitä. Ne poistuvat verrattain pian heiltä, jotka ovat harjoittaneet *sadhanaa* menneisyydessä ja muilta myöhemmin.

113M. Venkataraman, kuten edellä, s. 163.

114Kuten edellä, s. 27.

115Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 399.

116S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 91.

117M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 145.

K: *Häviävätkö taipumukset asteittain vai voivatko ne kaikki kadota yhtäkkiä päivässä? Kysyn tätä siksi, että vaikka olen ollut täällä pitkän aikaa, en havaitse itsessäni vähäisintäkään muutosta.*

V: Kun aurinko nousee, häviääkö pimeys asteittain vai yhdellä kertaa?¹¹⁸

K: *Kuinka voin itse tunnistaa edistynkö tutkimuksessani?*

V: Ajatusten poissaolon aste on edistymisesi mitta kohti Itseoivallusta. Itseoivallus ei itse anna sijaa edistykselle, se on ikuisesti sama. Itse pysyy aina oivalluksessa. Esteinä ovat ajatukset. Edistystä mitataan sen mukaan kuinka paljon on poistanut esteitä sen ymmärtämisen tieltä, että Itse on aina oivallettu. Niinpä ajatukset täytyy tyrehdyttää tutkimalla kenelle ne ilmestyvät. Niin etenet niiden alkulähteelle, jossa ne eivät ilmene.

K: *Epäilyjä ilmestyy jatkuvasti. Tämän vuoksi kysyn.*

V: Epäily ilmestyy ja häipyy. Toinen ilmestyy ja se selviää tehden tilaa yhä uudelle; ja niin se jatkuu. Niinpä ei ole mahdollista selvittää kaikkia epäilyjä. Tutki kenelle epäilyt ilmestyvät. Mene niiden alkulähteelle ja pysy siinä. Silloin ne lakkaavat ilmestymästä. Tällä tavoin kaikki epäilyt selviävät.¹¹⁹

K: *Tulisiko minun jatkuvasti kysellä 'Kuka minä olen?' vastaamatta? Kuka kysyy keneltä? Minkälainen bhavana [asenne] mielessä tulisi tutkimisen aikana olla? Mitä on 'minä', Itse vai ego?*

V: Kyselyssä 'Kuka minä olen?', 'minä' on ego. Kysymys todellisuudessa tarkoittaa, että mikä on tämän egon alkulähde eli alkuperä? Sinulla ei tarvitse olla mitään *bhavanaa* [asennetta] mielessäsi. Kaikki, mitä tarvitaan, on että sinun täytyy luopua *bhavanasta*, että olet ruumis, sellaisella ja sellaisilla tuntomerkeillä, sellaisella ja sellaisella nimellä, jne. Ei ole tarvetta olla *bhavanaa* todellisesta luonteestasi. Se on olemassa sellaisena kuin se aina on. Se on todellinen eikä *bhavana*.¹²⁰

K: *Mutta eikö ole hassua, että 'minän' tulisi etsiä 'minää'. Eikö kysely 'Kuka minä olen?' osoittaudu loppujen lopuksi tyhjäksi kaavaksi? Vai onko minun toistettava itselleni kysymystä loputtomasti kuin jonkinlaista mantraa?*

V: Itsetutkimus ei varmasti ole tyhjä kaava ja se on enemmän kuin

118D. Mudaliar, kuten edellä, s. 7.

119M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 582-3.

120D. Mudaliar, kuten edellä, s. 76.

minkään *mantran* toistamista. Jos kysely 'Kuka minä olen?' olisi pelkkää mentaalista kyselemistä, se ei olisi paljonkaan arvoinen. Itsetutkimuksen ainoa tarkoitus on keskittää koko mieli alkulähteeseensä. Sen vuoksi se ei ole yhden 'minän' etsimistä toisella 'minällä'. Vielä vähemmän itsetutkimus on tyhjä kaava, sillä se edellyttää koko mieleltä intensiivistä aktiivisuutta pitää se vakaasti rauhallisena puhtaassa Itsetietoisuudessa.¹²¹

K: *Riittääkö jos varaan aamulla ja illalla jonkin verran aikaa tätä atma-vicharaa varten? Vai tulisiko minun tehdä sitä aina vaikka kun kirjoitan tai kävelen?*

V: Mikä on todellinen luonteesi? Onko se kirjoittaminen, käveleminen vai oleminen? Ainut muuttumaton todellisuus on oleminen. Siihen saakka, kunnes oivallat sen puhtaan olemisen tilan, sinun tulisi harjoittaa kyselyä. Jos olet kerran vakiintunut siihen, muusta ei tarvitse huolehtia.

Kukaan ei kysele ajatusten alkulähdettä ellei ajatuksia ilmesty. Niin kauan kun ajattelet 'minä kävelen' tai 'minä kirjoitan', kysy kuka sitä tekee.¹²²

K: *Jos hylkään jatkuvasti ajatuksia, voinko kutsua sitä vicharaksi?*

V: Se saattaa olla astinlauta. Mutta todellinen *vichara* alkaa, kun taikerrut itseesi ja olet jo irti sielullisesta liikehdinnästä, ajatusaalloista.

K: *Silloin vichara ei ole älyllistä?*

V: Ei, se on *antara vicharaa*, sisäisempää etsintää.¹²³

Mielestä kiinnipitämistä ja sen tutkimista neuvotaan aloittelijalle. Mutta mitä mieli kaiken kaikkiaan on? Se on Itsen heijastus. Tutki kenelle se ilmestyy ja mistä se syntyy. 'Minä'-ajatuksen huomataan olevan sen juurisyy. Painu syvemmälle. 'Minä'-ajatus katoaa ja paikalla on rajattomasti leviävä 'Minä'-tietoisuus.¹²⁴

K: *Esitin Äidille Sri Aurobindo Ashramissa seuraavan kysymyksen: 'Pidän mieleni tyhjänä ilman että ajatuksia ilmestyy, jotta Jumala voisi esittää itsensä todellisessa olemuksessaan. Mutta en havaitse mitään.' Vastaus oli jotain tämä tapaista: 'Asenne on oikea. Voima tulee alas ylhäältä. Se on suora kokemus.' Pitäisikö minut sen lisäksi tehdä mitään muuta?*

V: Ole mitä olet. Ei ole mitään mikä tulee alas tai tulee julki. Kaikki,

121T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 50.

122M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 550.

123K. Sastri, kuten edellä, s. 9.

124M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 470.

mikä on tarpeen, on hävittää ego. Se, mikä on, on jo siellä. Jopa nyt olet se. Et ole siitä erillään. Tyhjiys on sinun havaitsemasi. Olet läsnä havaitaksesi tyhjiyden. Mitä odotat? Ajatus, 'En ole havainnut', näkemisen odotus ja jonkin saamisen halu ovat kaikki egon toimintaa. Olet kaatunut egon ansalankoihin. Ego sanoo kaiken tämän etkä sinä. Ole oma itsesi eikä enempää!

Kun synnyt, saavutat jotakin. Jos saavutat sen, sinä myös palaat takaisin. Luovu siksi kaikesta tästä sanahelinästä. Tutki kuka olet ja pysy Itsenä, vapaana syntymisestä, menemisestä, tulemisesta ja palaamisesta.¹²⁵

K: *Kuinka ihminen tuntee Itsen?*

V: Itsen tunteminen merkitsee Itsenä olemista. Voitko sanoa ettet tunne Itseä? Vaikka et voikaan nähdä silmiäsi ja vaikka et hanki peiliä mistä katsoa, kiellätkö silmiesi olemassaolon? Samalla lailla, olet tietoinen Itsestä vaikka Itse ei ole havainnoitavissa. Vai kiellätkö Itsesi, koska se ei ole havainnoitavissa? Kun sanot, 'En voi tuntea Itseä', se tarkoittaa suhteellisen tiedon poissaoloa, koska olet tottunut suhteelliseen tietoon, koska samaistat itsesi siihen. Sellainen virheellinen henkilöllisyys on aiheuttanut vaikeuden tuntea ilmiselvää Itseä, koska sitä ei voi havainnollistaa. Ja sitten sinä kysyt, 'Kuinka ihmisen tuntee Itsen?'

K: *Te puhutte olemisesta. Olla mitä?*

V: Velvollisuutesi on olla eikä olla tämä tai tuo. 'Minä olen se, joka Minä olen' vetää yhteen koko totuuden. Menetelmä kootaan yhteen sanoilla 'Ole hiljaa'. Mitä hiljaisuus merkitsee? Se merkitsee itsensä tuhoamista. Sillä jokainen muoto ja asu on ongelman syy. Luovu käsitteestä 'Minä olen se ja se'.¹²⁶ Kaikki, mitä tarvitaan Itsen oivaltamiseksi, on olla hiljaa. Mikä voisi olla helpompaa kuin se? Näin ollen *atma-vidya* [Itsetieto] on helpointa saavuttaa.¹²⁷

Itsen totuus yksin on tutkimisen ja tuntemisen arvoinen. Ottamalla sen oman tarkkaavaisuutensa päämääräksi, hänen tulisi syvästi tuntea se Sydämessä. Tämä itsensä tieto paljastuu vain tietoisuudessa, joka on hiljaa ja vapaana harhautuneen ja kärsivän mielen toiminnoista. Tiedä, että tietoisuus, joka aina loistaa Sydämessä muodottomana Itsenä, 'Minänä' ja joka tunnetaan olemalla hiljaa ilman että ajattelee mitään olemassa olevana tai olemassa olemattomana, yksin on täy-

125M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 151-2.

126Kuten edellä, s. 332-3.

127T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 35.

78

dellinen todellisuus.¹²⁸

¹²⁸Muruganar, kuten edellä, säkeet 433, 1232.

KAPPALE 6

Itsetutkimus – väärinkäsitykset

Sri Ramanan filosofiset lausunnot olivat hyvin samankaltaisia kuin *advaita vedantan* intialaisella koulukunnalla, joka on kukoistanut yli tuhat vuotta. Sri Ramana ja *advaitistit* olivat yksimielisiä suurimmassa osassa teoreettisista asioista, mutta heidän suhtautumisensa harjoitukseen eroaa radikaalisti. Kun Sri Ramana kannatti itsetutkimusta, suurin osa *advaitisista* opettajista suositteli mietiskelyn menetelmää, joka henkisesti myönsi, että Itse oli ainut todellisuus. Näitä tunnustuksia kuten 'Minä olen *Brahman*' tai 'Minä olen hän' käytetään yleensä *mantroina*, tai paljon harvemmissä tapauksissa joku mietiskelee niiden merkitystä ja yrittää kokea lausunnon seuraamukset.

Koska itsetutkimus alkaa usein kysymyksellä 'Kuka minä olen?', monet perinteisen *advaitan* seuraajat olettivat, että vastaus kysymykseen oli 'Minä olen *Brahman*' ja he täyttivät mielensä tämän mentaalisen ratkaisun toistamisella. Sri Ramana kritisoi tätä lähestymistapaa sanomalla, että kun mieli jatkuvasti sitoutui etsimään tai toistamaan ratkaisua kysymykseen, se ei koskaan voisi vajota alkulähteeseensä ja kadota. Hän oli samalla lailla kriittinen, ja samasta syystä, heille, jotka yrittivät käyttää kysymystä 'Kuka minä olen?' *mantrana*, sanomalla, että molemmat lähestymistavat menettivät itsetutkimuksen ytimen. Kysymys 'Kuka minä olen?', hän sanoi, ei ole kutsu tutkia mieltä ja tulla ratkaisuun sen luonteesta eikä se ole *mantrinen* kaava, vaan se on yksinkertaisesti työkalu, joka auttaa kohdistamaan huomion ajatuskohteista ja havainnosta ajattelijaan ja niiden havaintisijaan. Sri Ramanan näkemyksen mukaan ratkaisua kysymykseen 'Kuka minä olen?' ei ole löydettävissä mielestä tai mielen avulla, sillä ainut todellinen vastaus on mielen poissaolon kokemus.

Toinen laajalle levinnyt väärinkäsitys syntyi hindulaisesta uskosta, että Itse voidaan paljastaa hylkäämällä mentaalisesti kaikki ajattelun ja havainnon kohteet

ei-Itsenä. Perinteisesti tätä kutsutaan *neti-neti*-lähestymiseksi (ei tämä, ei tämä). Tämän menetelmän harjoittaja hylkää suullisesti kaikki kohteet, joihin 'minä' samaistuu – 'Minä en ole mieli', 'Minä en ole ruumis', jne. – olettaen, että todellinen 'minä' koetaan lopulta puhtaassa saastumattomassa muodossaan. Hindulaisuus kutsuu tätä harjoitusta 'itsetutkimukseksi' ja, johtuen samanlaisesta nimestä, se sotkettiin Sri Ramanan menetelmään. Sri Ramanan asenne tätä itsensä erittelyn perinteistä menetelmää kohtaan oli täysin kielteinen ja hän kehotti omia seuraajiaan luopumaan siitä kertomalla heille, että se oli älyllistä toimintaa, joka ei vienyt heitä mielen yli. Kun häneltä kysyttiin tämän harjoituksen tehokkuudesta, hän saattoi tavallisesti sanoa, että sellaiset erottelemisen toimet pitävät 'minä'-ajatusta yllä ja että 'minä', joka eliminoi ruumiin ja mielen 'ei-minänä', ei koskaan voi eliminoida itseään.

Sellaisten koulukuntien kuin 'Minä olen *Brahman*' ja '*neti-neti*' seuraajat jakavat yleisen uskon, että Itse voidaan paljastaa mielen avulla joko myöntämisen tai kieltämisen kautta. Tämä usko, että mieli voi omien toimiensa kautta saavuttaa Itsen, on juurena suurimpaan osaan itsetutkimuksen harjoittamisen väärinkäsityksistä. Klassinen esimerkki tästä on usko, että itsetutkimus koskee keskittymistä tiettyyn keskukseen ruumissa, jota kutsutaan Sydänkeskukseksi. Tämä laajalti kannatettu näkemys on seurausta jonkin Sri Ramanan Sydäntä koskevan lausunnon virhetulkinnasta ja on syytä ottaa lähempään tarkasteluun joitakin hänen ajatuksiaan tästä kohteesta, jotta ymmärrämme kuinka tämä usko on syntynyt.

Kuvatessaan 'minä'-ajatuksen alkuperää, hän sanoi joskus, että se nousi aivoihin pitkin kanavaa, joka alkoi keskuksesta, joka oli rinnan oikealla puolella. Hän kutsui tätä keskusta Sydänkeskukseksi ja sanoi, että kun 'minä'-ajatus vajosi Itseen, se palasi keskukseen ja katosi. Hän sanoi myös, että kun Itse koetaan tietoisesti, on olemassa todellinen tieto, että tämä keskus on sekä mielen että maailman alkulähde. Kuitenkaan nämä lausunnot eivät ole ehdottomasti totta ja Sri Ramana määritteli niitä joskus sanomalla, että ne olivat vain kaavamaisia esityksiä, joita annettiin sellaisille ihmisille, jotka pysyivät samaistuneina ruumiisiinsa. Hän sanoi, että Sydän ei todellisuudessa sijoitu ruumiiseen ja että korkeimmalta näkökannalta on täysin väärin sanoa, että 'minä'-ajatus ilmestyy tästä ja vajoaa tähän rinnan oikealla puolella olevaan keskukseen.

Koska Sri Ramana sanoi usein 'Etsi paikka, josta ”Minä” ilmestyy' tai 'Etsi mielen alkulähdettä', monet tulkitsivat näiden lausumien tarkoittavan, että heidän

tulisi keskittyä tähän tiettyyn keskukseen, kun harjoittavat itsetutkimusta. Sri Ramana torjui tämän tulkinnan useaan kertaan sanomalla, että mielen tai 'minän' alkulähde on löydettävissä vain kohdistamalla huomio 'minä'-ajatuksen eikä keskittymällä tiettyyn ruumiin kohtaan. Hän sanoi myös joskus, että tähän keskukseen huomionsa kiinnittäminen on hyvää keskittymisen harjoitusta, mutta hän ei koskaan yhdistänyt sitä itsetutkimukseen. Joskus hän myös sanoi, että Sydämen mietiskely oli tehokas keino saavuttaa Itse, mutta jälleen, hän ei koskaan sanonut, että tämä tulisi tehdä keskittymällä Sydänkeskukseen. Sen sijaan hän sanoi, että ihmisen tulisi mietiskellä Sydäntä 'sellaisena kuin se on'.¹²⁹ Sydän 'sellaisena kuin se on' ei ole paikka, se on läsnä oleva Itse ja sen todellisesta luonteesta voi olla tietoinen vain olemassa se. Sitä ei voi saavuttaa keskittymällä.

Vaikka on olemassa useita mahdollisesti tämän kaltaisiksi tulkittavia kommentteja Sydäimestä ja Sydänkeskuksesta, missään hänen kirjoituksissaan tai kootuissa keskusteluissa ei ole yhtäkään lausuntoa, joka puoltaisi väitettä, että itsetutkimusta olisi harjoitettava keskittymällä tähän keskukseen. Tosiasiassa, hänen tähän aiheeseen kohdistuneiden lausuntojensa tarkemmalla tutkimuksella voidaan tulla vain yhteen johtopäätökseen, että vaikka Itsen kokemus sisältää tämän keskuksen tietoisuuden, tähän keskukseen keskittyminen ei tuota Itsen kokemista.

K: *Aloitin kysymällä itseltäni 'Kuka minä olen?', poistamalla ruumiin 'ei-minänä', hengityksen 'ei-minänä', mutta en pysty etenemään pidemmälle.*

V: No niin, tämän pidemmälle äly ei voi mennä. Sinun menetelmäsi on vain älyllistä. Tosiaan, kaikki pyhät kirjoitukset mainitsevat menetelmän vain ohjatakseen etsijää tuntemaan totuuden. Totuutta ei voi ilmaista suoraan. Siitä seuraa tämä älyllinen menetelmä.

Nähkääs, hän, joka poistaa kaiken 'ei-minän', ei voi poistaa 'minää'. Kun sanoo 'Minä en ole tämä' tai 'Minä olen se', täytyy olla 'minä'. Tämä 'minä' on vain ego tai 'minä'-ajatus. Sen jälkeen kun tämä 'minä'-ajatus ilmestyy, kaikki muut ajatukset ilmestyvät. Siksi 'minä'-ajatus on juuriajatus. Jos juuri revitään pois, kaikki muut juuritaan samalla kertaa. Sen vuoksi etsi juuri-'minää' kysyen itseltäsi 'Kuka minä olen?'. Selvitä sen alkulähde ja silloin kaikki nämä muuta ajatukset katoavat ja puhdas Itse jää jäljelle.

K: *Kuinka se tehdään?*

129S. Om (käänt.), *'Ulladu Narpadu – Kalivenba', The Mountain Path, 1981, nid. 18, s. 217.*

V: 'Minä' on aina – syväunessa, unessa ja valveilla oltaessa. Se, joka nukkuu, on sama kuin se, joka nyt puhuu. 'Minä'-tunne on aina. Kiellätkö olemassaolosi? Et. Sanot 'Minä olen'. Ota selvää kuka on.¹³⁰

K: *Mietiskelen neti-neti [ei tämä – ei tämä].*

V: Ei – tämä ei ole mietiskelyä. Etsi alkulähdettä. Sinun täytyy ehdottomasti päästä alkulähteelle. Väärä 'minä' häviää ja tosi 'minä' oivalletaan. Edellinen ei voi olla olemassa ilman jälkimmäistä.¹³¹

Nyt Itse samaistetaan virheellisesti ruumiiseen, aisteihin, jne. Sinä ryhdyt hylkäämään näitä ja se on *netiä*. Tämä voidaan tehdä vain pitämällä kiinni siitä, jota ei voi hylätä. Se on *iti* [se, joka on].¹³²

K: *Kun ajattelen 'Kuka minä olen?', vastaukseksi tulee 'En ole tämä kuolevainen ruumis vaan olen chaitanya, atma [tietoisuus, Itse].' Ja samassa ilmestyy toinen kysymys, 'Miksi atma on tullut maya'an [harhaan]?' eli toisin sanoen 'Miksi Jumala on luonut tämän maailman?'*

V: Kysely 'Kuka minä olen?' todella tarkoittaa yritystä löytää egon eli 'minä'-ajatuksen alkulähde. Sinun ei tulisi ajatella muita ajatuksia kuten 'Minä en ole tämä ruumis'. 'Minän' alkulähteen etsiminen palvelee keinona päästä eroon kaikista muista ajatuksista. Meidän ei tulisi antaa tilaa muille ajatuksille, sellaisille kuin äsken mainitsit, vaan sinun tulisi pitää huomiosi kiinni 'minä'-ajatuksen alkulähteen tutkimisessa, kysymällä, kun jokainen ajatus ilmestyy, kenelle ajatus ilmestyy. Jos vastaus on 'Minä saan ajatuksen', jatka tutkimista kysymällä 'Kuka on tämä "minä" ja mikä on sen alkulähde?'¹³³

K: *Tulisiko minun toistaa kysymystä 'Kuka minä olen?' ikään kuin mantraa?*

V: Ei. 'Kuka minä olen?' ei ole *mantra*. Se tarkoittaa, että sinun täytyy tutkia missä sinussa ilmestyy 'minä'-ajatus, joka on kaikkien muiden ajatusten aiheuttaja.¹³⁴

K: *Olisiko minun mietiskeltävä 'Minä olen Brahman' [aham Brahmasmi]?*

130M. Venkataramiah (koost.), *Taks with Sri Ramana Maharshi*, s. 162.

131Kuten edellä, s. 47-8.

132Kuten edellä, s. 235.

133D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 68.

134Kuten edellä, s. 192-3.

V: Teksti ei ole tarkoitettu ajateltavaksi '*Minä olen Brahman*'. *Ahamin* ['Minän'] tuntevat kaikki. *Brahman* asuu *ahamina* jokaisessa. Tutki 'minää'. 'Minä' on jo *Brahman*. Sinun ei tarvitse ajatella niin. Yksinkertaisesti tutki 'minää'.

K: *Eikös tupprien hylkääminen [neti-neti] mainita sastroissa?*

V: Sen jälkeen kun 'minä'-ajatus syntyy, tapahtuu 'minän' virheellinen samaistaminen ruumiiseen, aisteihin, mieleen, jne. 'Minä' yhdistetään virheellisesti niihin ja todellinen 'minä' häviää näkyvistä. Tämä hylkääminen [*neti-neti*] mainitaan, jotta puhtaan 'minän' voisi seuloa irti pilaantuneesta 'minästä'. Mutta se ei tarkalleen merkitse ei-Itsen hylkäämistä, se tarkoittaa todellisen Itsen etsimistä. Todellinen Itse on ääretön 'minä'. Se 'minä' on täydellisyys. Se on ikuinen. Sillä ei ole alkua eikä loppua. Toinen 'minä' syntyy ja myös kuolee. Se on väliaikainen. Huomaa kenelle vaihtuvat ajatukset kuuluvat. Niiden huomataan ilmestyvän 'minä'-ajatuksen jälkeen. Takerru 'minä'-ajatukseen ja ne tyyntyvät. Hakeudu 'minä'-ajatuksen alkulähteelle. Itse yksin jää jäljelle.

K: *Sitä on vaikea seurata. Ymmärrän teorian. Mutta mikä on harjoitus?*

V: Muut menetelmät on tarkoitettu niitä varten, jotka eivät pysty Itsen tutkimiseen. Jopa *aham Brahmasmin* toistamisessa tai sen ajattelemisessa tekijä on välttämätön. Kuka se on? Se on 'minä'? Ole se 'minä'. Se on suora menetelmä. Myös muut menetelmät tulevat lopulta johtamaan jokaisen tähän Itsen tutkimisen menetelmään.

K: *Olen tietoinen 'minästä'. Silti ongelmani eivät lopu.*

V: Tämä 'minä'-ajatus ei ole puhdas. Sitä saastuttaa ruumiiseen ja aisteihin yhdistyminen. Tutki kenelle ongelma on. Se on 'minä'-ajatukselle. Tartu siihen. Silloin muut ajatukset katoavat.

K: *Kyllä. Kuinka se tehdään? Siinä koko ongelma.*

V: Ajattele 'minä, minä' ja takerru tähän yhteen ajatukseen kaikkien muiden poissulkemiseksi.¹³⁵

K: *Eikö Jumalan vahvistus ole paljon vaikuttavampaa kuin etsintä 'Kuka minä olen?' Vahvistus on positiivista kun taas toinen on kieltämistä. Sitä paitsi se viittaa erillisyyteen.*

V: Niin kauan kun etsit tietääksesi kuinka oivaltaa, sinulle annetaan tämä neuvo tutkia Itseä. Menetelmän etsimisesi ilmaisee erillisyytesi.

135M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 202.

K: *Eikö ole parempi sanoa 'Minä olen korkein olento' kuin kysyä 'Kuka minä olen?'*

V: Kuka väittää? Täytyy olla joku, joka sen tekee. Tutki häntä.

K: *Eikö mietiskely ole parempaa kuin tutkimus?*

V: Mietiskely merkitsee mentaalista kuvittelua, kun taas tutkimus on kohti todellisuutta. Edellinen pyrkii päämäärään, kun taas jälkimmäinen on oma-kohtaista.

K: *Tähän subjektiin täytyy olla tieteellinen lähestymistapa.*

V: Karttaa epätodellista ja etsiä todellista on tieteellistä.

K: *Tarkoitin, että täytyy tapahtua asteittaista hävittämistä, ensin mielen, sitten älyn, sitten egon.*

V: Itse yksin on todellinen. Kaikki muut ovat epätodellisia. Mieli ja äly eivät säily sinusta erillään.

Raamattu sanoo, 'Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala.' Hiljaisuus on ainut edellytys Itsen oivaltamiseksi Jumalana.¹³⁶

K: *Onko soham [vahvistus 'Minä olen hän'] sama kuin 'Kuka minä olen?'*

V: Yhteistä niissä on vain *aham* 'minä'. Toinen on *soham*. Toinen on *koham* (Kuka minä olen?). Ne ovat erilaisia. Miksi meidän täytyisi koko ajan sanoa *soham*. Ihmisen täytyy tutkia todellista 'minää'. Kysymyksessä 'Kuka minä olen?' 'minä' viittaa egoon. Yrittämällä jäljittää sitä ja tutkia sen alkulähdettä me huomaamme, ettei sillä ole erillistä olemassaoloa vaan se sulautuu todelliseen 'minään'.¹³⁷

Sinä koet vaikeuksia. *Vichara* eroaa menetelmänä mietiskelystä *sivoham* tai *soham* ['Minä olen Siva' tai 'Minä olen hän']. Minä ennemmin panen painoa Itsetiedolle, sillä sinä olet ensin tekemisissä itsesi kanssa ennen kuin tulet tietoiseksi maailmasta ja sen Herrasta. *Sohamin* mietiskely tai 'Minä olen *Brahman*':in mietiskely on enemmän tai vähemmän mentaalinen ajatus. Mutta Itsen etsiminen, josta minä puhun, on suora menetelmä, todella ylivoimainen menetelmä, kun sitä verrataan muihin menetelmiin. Siitä hetkestä lähtien kun alat etsiä itseä ja menet syvemmälle ja syvemmälle, todellinen Itse odottaa sinua siellä ottaakseen sinut sisään. Silloin, tehdäänpä mitä hyvänsä, sen tekee joku muu eikä sinulla ole mitään

136M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 306-7.

137D. Mudaliar, kuten edellä, s. 72.

tekemistä sen kanssa. Tässä prosessissa kaikista epäilyistä ja sivuhyppäyksistä (asiasta poikkeamisista) luovutaan automaattisesti aivan kuten hän, joka nukkuu, unohtaa, toistaiseksi, kaikki huolensa.

K: *Mitä varmuutta on siitä, että jokin muu odottaa minua siellä toivot-
taakseen minut tervetulleeksi?*

V: Kun ihmisen sielu on riittävän kehittynyt [*pakvi*], hän vakuuttuu luontaisesti.

K: *Kuinka tämä kehittyminen on mahdollista?*

V: Siihen annetaan monenlaisia vastauksia. Mutta olipa nykyinen kehitystaso millainen hyvänsä, *vichara* nopeuttaa sitä.

K: *Tämä on ympyrässä pyörimistä Minun on kehityttävä, jotta olen sopiva tutkimaan, mutta tutkimus itse aiheuttaa minun kehittymiseni.*

V: Mielellä on aina tällaisia ongelmia. Se haluaa varman teorian tyydyttämään itseään. Tosiasiassa hän, joka vakavissaan haluaa lähestyä Jumalaa tai oivaltaa oman todellisen olemisensa, ei tarvitse mitään teoriaa.¹³⁸

K: *Epäilemättä Bhagavanin opettama menetelmä on suora. Mutta se on vaikea. Emme tiedä kuinka aloittaa. Jos me kysellemme jatkuvasti 'Kuka minä olen?', 'Kuka minä olen?' kuin japaa [Jumalan nimen toistamista] tai mantraa, siitä tulee ikävää. Muissa menetelmissä on jotain valmistelevaa ja positiivista, jolla voi aloittaa ja edetä sitten askel askeleelta. Mutta Bhagavanin menetelmässä ei ole mitään sellaista ja Itsen etsiminen heti, vaikkakin suoraan, on vaikeaa.*

V: Sinä itse myönnät, että se on suora menetelmä. Se on suora ja helppo menetelmä. Jos muiden, meille ennestään tuntemattomien, asioiden luo meneminen on meistä helppoa, kuinka on muka vaikeaa mennä oman Itsen luo? Sinä puhut 'Mistä aloittaa?' Ei ole aloittamista ja lopettamista. Sinä olet itsesi alussa ja lopussa. Jos sinä olet täällä ja Itse jossain muualla ja sinun täytyy saavuttaa se Itse, sinulle voidaan sanoa kuinka aloittaa, kuinka kulkea ja sitten kuinka saavuttaa. Oleta että sinä, joka olet nyt Ramanasramamissa, kysyt, 'Haluan mennä Ramanasramamiin. Kuinka minun tulisi aloittaa ja kuinka saavun sinne?', mitä hänelle on sanottava? Ihmisen Itsen etsiminen on juuri tätä. Hän on aina Itse eikä mitään muuta. Sanot, että 'Kuka minä olen?' muuttuu *japaksi*. Ei ole tarkoitus, että sinä jatkuvasti toistaisit 'Kuka minä olen?' Tässä tapauksessa ajattelu ei kuole niin helposti. Suorassa menetelmässä, kuten sinä sitä kutsut, kysyessäsi itseltäsi 'Kuka

138K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. 8-9.

minä olen?' sinua neuvotaan keskittymään itseesi, jossa 'minä'-ajatus, kaikkien muiden ajatusten juuri, ilmestyy. Koska Itse ei ole ulkopuolellasi vaan sisäpuolellasi, sinua pyydetään kaivautumaan ulosmenemisen sijasta sisäänpäin. Mikä voisi olla helpompaa kuin mennä itseensä? Mutta tosiasia on, että joistakin tämä menetelmä tuntuu vaikealta eikä vetoa heihin. Tästä syystä opetetaan niin monia erilaisia menetelmiä. Jokainen niistä vaikuttaa joistakin parhaimmalta ja helpoimmalta. Tämä johtuu heidän *pakvastaan* eli pätevyydestään. Mutta joitakin ei viehätä mikään muu kuin *vichara marga* [tutkimisen tie]. He kysyvät, 'Te haluatte minun tietävän tai näkevän sitä tai tätä. Mutta kuka on tietäjä, näkijä?' Valittiinpa mikä muu menetelmä hyvänsä, siellä on aina tekijä. Sitä ei voi välttää. Täytyy saada selville kuka tekijä on. Ennen sitä *sadhana* ei voi loppua. Niinpä lopulta kaikkien täytyy päätyä tutkimaan 'Kuka minä olen?' Sinä valitat, ettei ole mitään valmistelevaa tai positiivista, jolla aloittaa. Sinulla on 'minä', jonka kanssa aloittaa. Sinä tiedät, että olet aina olemassa, kun taas ruumis ei ole aina olemassa, kuten esim. unessa. Unitila paljastaa, että olet olemassa ilman ruumista. Me samaistamme 'minän' ruumiiseen, me olemme sitä mieltä, että Itsellä on ruumis, on rajoituksia ja siitä seuraavat kaikki vaikeutemme. Kaikki, mitä meidän täytyy tehdä, on lakata samaistamasta Itseä ruumiiseen, muotoihin ja rajoituksiin, ja silloin me tunnemme itsemme Itsenä, joka aina olemme.¹³⁹

K: *Onko minun ajateltava 'Kuka minä olen?'*

V: Olet tiennyt, että 'minä'-ajatus loikkaa esiin. Takerru 'minä'-ajatuksen ja etsi sen alkulähdeä.

K: *Voinko tietää tien?*

V: Tee niin kuin sinulle on nyt kerrottu ja ota selvää.

K: *En ymmärrä mitä minun tulisi tehdä.*

V: Jos on mitään kohdetta, tie voidaan näyttää siihen tähtäävästi. Tämä on omakohtaista (henkilökohtaista).

K: *Mutta en ymmärrä.*

V: Mitä! Et ymmärrä mitä sinä olet?

K: *Olkaa niin hyvä ja kertokaa minulle tie.*

V: Onko tarpeen näyttää tietä oman kotisi sisällä? Tämä on sinun sisäpuolellasi.¹⁴⁰

139D. Mudaliar, kuten edellä, s. 280-1.

140M. Venkataramiah, kuten edellä, 464-5.

K: *Olette sanonut, että Sydän on Itsen keskus.*

V: Kyllä, se on Itsen ainut korkein keskus. Sitä sinun ei tarvitse epäillä. Todellinen Itse on siellä Sydämessä *jivan* eli egominän takana.

K: *Kertokaa nyt ystävällisesti minulle missä se on ruumiissa.*

V: Et voi tietää sitä mielelläsi. Et voi oivaltaa sitä kuvittelemalla, kun kerron sinulle, että se on tässä [osoittaen rinnan oikeaa puolta]. Ainut suora tie oivaltaa se, on lakata kuvittelemasta ja yrittää olla oma itsesi. Kun oivallat, tunnet automaattisesti, että keskus on siellä.

Tämä on keskus, Sydän, josta pyhissä kirjoituksissa puhutaan *hritguhana* [sydämen onkalona], *arulina* [armona], *ullamina* [Sydämenä].

K: *Missään löytämässäni kirjassa ei sanota, että se on siellä.*

V: Kauan sen jälkeen, kun tulin tänne, löysin *Ashtangahridayamin* (*ayurvedan* [hindulaisen lääketieteen] perusteos) malayalaminkielisestä versiosta säkeen, jossa *ojas sthanan* [ruumiillisen energisyyden tai valon paikan] mainitaan sijaitsevan rinnan oikealle puolelle ja sitä kutsutaan tietoisuuden istuimeksi [*samvit*]. Mutten tiedä yhtään muuta teosta, jossa viitataan sen sijaitsevan siellä.

K: *Voinko olla varma, että vanhimmat tarkoittivat tätä keskusta nimityksellä 'Sydän'?*

V: Kyllä, niin se on. Mutta sinun tulisi mieluummin yrittää olla kuin paikallistaa kokemusta. Ihmisen ei tarvitse tutkia missä hänen silmänsä ovat, kun hän tahtoo nähdä. Sydän on aina siellä sinulle auki jos huolit sinne mennä, iäti tukien kaikkia liikkeitäsi vaikket olisi siitä tietoinen. Ehkä on sopivampaa sanoa, että Itse on Sydän kuin sanoa, että se on Sydämessä. Todellakin, Itse on keskus. Se on kaikkialla, tietoisena itsestään 'Sydämenä', Itsetietoisena.¹⁴¹

K: *Siinä tapauksessa, kuinka se voidaan paikantaa mihinkään ruumiinosaan? Kun Sydämelle määrätään jokin paikka, sen seurauksena on fysiologisten rajoitusten asettamista sille, joka on ajan ja paikan tuolla puolen.*

V: Aivan oikein. Mutta henkilö, joka esittää kysymyksen Sydämen sijainnista, ajattelee olevansa ruumiin kera tai ruumiissa. Kun esität kysymyksen nyt, sanotko, että ruumiisi on nyt täällä, mutta itse puhut jostain muualta? Et, sinä hyväksyt ruumiillisen olemassaolosi. Tästä näkökulmasta johtuu mikä tahansa viittaus ruumiiseen.

Toden sanoakseni, puhdas tietoisuus on näkymätön, se on vailla osia. Sillä

141K. Sastri, kuten edellä, s. 17-9.

ei ole muotoa eikä asua, ei 'sisällä' eikä 'ulkopuolella'. Sille ei ole 'oikeata' eikä 'vasenta'. Puhdas tietoisuus, joka on Sydän, sisältää kaiken eikä mikään ole sen ulkopuolella tai siitä erillään. Tämä on lopullinen totuus.

Tältä absoluuttiselta näkökannalta Sydämellä, Itsellä tai tietoisuudella ei voi olla mitään tiettyä paikkaa mihin sen sijoittaa fyysisessä ruumiissa. Mistä syystä? Koska ruumis itse on vain pelkkä mielen heijaste ja mieli on ainoastaan loistavan Sydämen halju heijaste. Kuinka se, johon kaikki sisältyy, voidaan eristää fyysisen ruumiin pikkaraiseen osaan, joka on vain ainoan todellisuuden häviävän pieni, havaittava ilmestys?

Mutta ihmiset eivät ymmärrä tätä. He eivät voi lakata ajattelemasta fyysisen ruumiin ja maailman käsittein. Esimerkiksi, sinä sanot, 'Olen tullut tähän ashramiin kaukaa Himalajan takaisesta maastani.' Mutta se ei ole totta. Missä on 'tuleminen' tai 'meneminen' tai mikä tahansa liike yhdelle, kaikkialle levittäytyvälle hengelle, joka sinä todellisuudessa olet? Olet siellä missä olet aina ollut. Sinun ruumiisi on se, joka liikkuu tai siirrettiin paikasta toiseen kunnes se saapui tähän ashramiin. Tämä on yksikertainen totuus. Mutta ihmisestä, joka pitää itseään aineena, joka asuu ulkoisessa maailmassa, se näyttää joltain täysin utopistiselta!

Kun laskeudutaan tavallisen ymmärryksen tasolle, Sydämelle osoitetaan tämä paikka fyysisessä ruumiissa.

K: *Kuinka minun sitten täytyy ymmärtää Bhagavanin lausunto, että Sydänkeskuksen kokeminen on tiettyssä paikassa rinnassa?*

V: Sen jälkeen, kun olet hyväksynyt sen, että todelliselta ja absoluuttiselta näkökannalta Sydän puhtaana tietoisuutena on ajan ja paikan tuolla puolen, sinun on helppo ymmärtää loppu sen oikeassa perspektiivissä.¹⁴²

K: *Sydämen sanotaan olevan oikealla, vasemmalla tai keskellä. Kun on näin erilaisia näkemyksiä, kuinka meidän on sitä mietiskeltävä?*

V: Sinä olet ja se on tosiseikka. *Dhyana* [mietiskely] on sinun teemmäsi, sinua ja sinussa. Sinun täytyy mennä sinne missä olet. Se ei voi olla ulkopuolellasi. Niinpä olet *dhyanan* keskus ja se on Sydän.

Epäilyjä ilmestyy vain kun samaistat sen johonkin kouriintuntuvaan ja fyysiseen. Sydän ei ole mielikuva, ei mietiskelyn kohde. Mutta se on mietiskelyn istuin. Itse pysyy kaiken aikaa. Sinä näet ruumiin Sydämessä, myös maailma on siinä. Mikään ei ole siitä erillään. Niinpä kaikenlainen ponnistus paikannetaan vain

142T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 73-4.

sinne.¹⁴³

K: *Te sanotte, että 'minä'-ajatus syntyy Sydänkeskuksesta. Tulisiko meidän etsiä sen alkulähdettä sieltä?*

V: Minä pyydän sinua tutkimaan missä 'minä' ilmestyy ruumiissasi, muttei ole aivan oikein sanoa, että 'minä' syntyy ja sulautuu Sydämessä rinnan oikealla puolella. Sydän on todellisuuden toinen nimi eikä se ole ruumiin sisä- eikä ulkopuolella. Sille ei voi olla sisäistä eikä ulkoista, sillä vain se on.¹⁴⁴

K: *Tulisiko minun mietiskellä rinnan oikeata puolta mietiskellessäni Sydäntä?*

V: Sydän ei ole fyysinen. Mietiskelyn ei tulisi kohdistua oikeaan eikä vasempaan. Mietiskelyn tulisi kohdistua Itseen. Jokainen tietää 'Minä olen'. Kuka on 'minä'? Se ei ole sisäpuolella eikä ulkopuolella, ei oikealla eikä vasemmalla. 'Minä olen' – siinä kaikki.¹⁴⁵

Jätä syrjään ajatus oikeasta ja vasemmasta. Ne liittyvät ruumiiseen. Sydän on Itse. Oivalla se ja silloin huomaat itse.¹⁴⁶ Ei ole tarpeen tietää missä ja mitä Sydän on. Se hoitaa tehtävänsä, jos sinä sitoudut etsimään Itseä.¹⁴⁷

K: *Mikä on se Sydän, johon viitataan Upadesa Saramin säkeessä, jossa sanotaan, 'Sydämessä pysyminen on parasta karmaa, joogaa, bhaktia ja jnanaa'?*

V: Se, joka on kaiken alkulähde, se, jossa kaikki elävät ja se, johon kaikki lopulta sulautuvat, on Sydän, johon viitataan.

K: *Kuinka voimme käsittää sellaista Sydäntä?*

V: Miksi sinun pitäisi käsittää mitään? Sinun täytyy vain huomata mistä 'minä' ponnahtaa.¹⁴⁸ Sitä, josta kaikki ruumiillisten olentojen ajatukset virtaavat esiin, kutsutaan Sydämeksi. Kaikki sen selitykset ovat vain mentaalisia käsitteitä.¹⁴⁹

K: *Rinnassa sanotaan olevan kuusi eriväristä keskusta, joista Sydä-*

143M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 378.

144D. Mudaliar, kuten edellä, s. 202.

145M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 229.

146Kuten edellä, s. 488.

147'Who' *Maha Yoga*, s. 197.

148D. Mudaliar, kuten edellä, s. 185.

149G. Muni, *Sri Ramana Gita*. kpl. 5, säe 2.

men sanotaan oleva kaksi sormenleveyttä keskilinjan oikealla puolella.¹⁵⁰ Mutta Sydän on myös muodoton. Tulisiko meidän kuvitella sille muoto ja mietiskellä sitä?

V: Ei. Vain etsintä 'Kuka minä olen?' on tarpeen. Se, mikä pysyy läpi syväunen ja valveillaolon, on sama. Mutta valveilla oltaessa on kurjuutta ja ponnistelua sen poistamiseksi. Kun sinulta kysytään, kuka herää unesta, sinä sanot 'minä'. Nyt sinua pyydetään takertumaan tiukasti tähän 'minään'. Jos se tehdään, ikuinen olemassaolo paljastuu itsestään. 'Minän' tutkiminen on asian ydin eikä Sydänkeskuksen mietiskeleminen. Ei ole mitään sisäisen tai ulkoisen kaltaista. Molemmat tarkoittavat joko samaa tai ei mitään.

Tietysti on myös Sydänkeskuksen mietiskelemisen harjoitusta. Se on vain harjoitusta eikä tutkimista. Vain hän, joka mietiskelee Sydäntä, voi pysyä tietoisena, kun mieli lakkaa olemasta aktiivinen ja pysyy tyynenä, kun taas he, jotka mietiskelevät muita keskuksia, eivät voi olla yhtä tietoisia, vaan sen jälkeen, kun siitä tulee taas aktiivinen, he päättelevät, että mieli oli hiljaa.¹⁵¹

Ajattelipa ihminen Itsen olevan missä paikassa tahansa ruumiissa, tämän ajatuksen voimasta johtuen hänestä, joka ajattelee näin, näyttää ikään kuin Itse asuisi tässä paikassa. Kuitenkin, rakas Sydän yksin on tämän syntyvän ja sulautuvan 'minän' turvapaikka. Tiedä, että vaikka sanotaan, että Sydän on olemassa sekä sisä- että ulkopuolella, absoluuttisessa totuudessa sitä ei ole olemassa sisä- eikä ulkopuolella, koska ruumis, joka näyttää erojen 'sisäpuoli' ja 'ulkopuoli' perustalta, on ajattelevan mielen kuvitelma. Sydän, alkulähde, on kaiken alku, keskikohta ja loppu. Sydän, ylin tila ei ole koskaan muoto. Se on totuuden valo.¹⁵²

¹⁵⁰Tämä kuvaus on *Ashtangahridayamista*, joka on mainittu tässä kirjassa jo aiemmin.

¹⁵¹M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 116.

¹⁵²Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet, 251, 261, 257.

KAPPALE 7

Antautuminen

Monet maailman uskonnollisista perinteistä kannattavat Jumalalle antautumista keinona ylittää yksilöllinen minä. Sri Ramana hyväksyi sellaisen lähestymistavan ja sanoi usein, että tämä menetelmä oli yhtä tehokasta kuin itsetutkimus. Perinteisesti antautumisen tie yhdistetään kaksinaisiin hengellisiin harjoituksiin, mutta sellaiset harjoitukset olivat Sri Ramanasta vähempiarvoisia. Sen sijaan hän painotti, että todellinen antautuminen ylittää Jumalan palvonnan palvoja-palvottava-suhteessa, koska se voidaan tehdä onnistuneesti vain kun hän, joka kuvittelee olevansa Jumalasta erillään, lakkaa olemasta. Tämän päämäärän saavuttamiseksi hän suositteli kahta harjoitusta:

1. 'Minä'-ajatuksesta kiinnipitämistä, kunnes hän, joka kuvittelee, että hän on Jumalasta erillään, katoaa.
2. Kaiken vastuun omasta elämästä täydellistä siirtämistä Jumalalle tai Itselle. Jotta sellainen itseantautuminen olisi tehokasta, antautujalla ei tule olla omaa tahtoa tai halua ja hänen täytyy olla täysin vapaa ajatuksesta, että hän on yksittäinen henkilö, joka kykenee toimimaan Jumalasta riippumatta (itsenäisesti).

Ensimmäinen menetelmä on selvästi itsetutkimusta, joka esiintyy toisen nimen valepuvussa. Sri Ramana yhdisti usein antautumisen ja tutkimuksen menetelmät samaksi sanomalla, että ne ovat saman prosessin eri nimiä tai että ne ovat ainoat tehokkaat keinot, joilla Itseoivallus voidaan saavuttaa. Tämä liittyy täysin hänen näkemykseensä, että jokainen harjoitus, joka sisältää 'minä'-ajatuksen tietoisuuden, oli sopiva ja suora pääväylä Itseen, kun taas kaikki harjoitukset, jotka eivät sisältäneet, eivät olleet.

Tämä vaatimus, että 'minän' sisäinen tietoisuus oli ainut keino saavuttaa Itse, sävytti hänen suhtautumistaan antautumisen [*bhaktin*] ja palveluksen menetelmiä kohtaa, jotka tavallisesti yhdistettiin Jumalalle antautumiseen. Hän ei koskaan taivutellut palvojiaan luopumaan sellaisista harjoituksista, mutta hän huomautti, että jokainen suhde Jumalaan (kannattaja, palvoja palvelija, jne.) oli kuvitteellista, koska Jumala yksin oli olemassa. Todellinen antaumus, hän sanoi, on pysyä sinä mitä todella on, olemisen tilassa, jossa kaikki ajatukset suhteista Jumalaan lakkaavat olemasta.

Toinen menetelmä, oman elämänsä vastuun luovuttaminen Jumalalle, yhdistyy myös itsetutkimukseen, sillä se pyrkii tuhoamaan 'minä'-ajatuksen erottamalla sen kohteista ja teoista, joihin se jatkuvasti samaistaa itsensä. Tätä menetelmää seurattaessa tulisi olla jatkuva tietoisuus siitä, ettei ole olemassa yksittäistä 'minää', joka toimii tai haluaa, että vain Itse on olemassa ja ettei Itsestä erillään ole mitään, joka pystyy toimimaan siitä riippumatta (itsenäisesti). Kun tätä menetelmää seurataan, kun harjoittaja tulee tietoiseksi, että hän ottaa vastuun ajatuksista ja teoista – esimerkiksi, 'Minä haluan' tai 'Minä teen tätä' – hänen tulisi yrittää vetää mieli takaisin sen ulkoisista kontakteista ja kiinnittää se Itseen. Tämä vastaa huomion siirtämistä, joka tapahtuu itsetutkimuksessa, kun tajuaa, että itsensä huomioiminen on kadonnut. Molemmissa tapauksissa päämääränä on eristää¹⁵³ 'minä'-ajatus ja saada se katoamaan alkulähteeseensä.

Sri Ramana myönsi, että 'minän' spontaani ja täydellinen antautuminen tällä menetelmällä oli useimmille mahdoton tavoite ja niinpä hän joskus neuvoi seuraajiaan ryhtymään valmistaviin harjoituksiin, jotka vahvistaisivat heidän antautumistaan ja hillitsisivät heidän mieliään. Useimmat näistä harjoituksista koskivat Jumalan tai Gurun ajattelemista tai mietiskelemistä tai hänen nimensä jatkuvaa toistamista (*japaa*) tai hänen muotonsa kuvittelemista. Hän kertoi kannattajilleen, että jos tätä tehtiin säännöllisesti rakkaudella ja tunteella, silloin mieli imeytyisi vaivattomasti mietiskelyn kohteeseen.

Kun tämä toteutetaan, täydellisestä antautumisesta tulee paljon helpompaa. Jumalan vakaa tietoisuus estää mieltä samaistumasta muihin kohteisiin ja kehittää vakaumusta, että Jumala yksin on olemassa. Se tuottaa Itsestä myös päinvastaisen voiman tai armon virran, joka heikentää 'minä'-ajatuksen otetta ja tuhoaa *vasanat*, jotka kasvattavat ja vahvistavat sen olemassaoloa. Lopulta 'minä'-ajatus kutistuu

¹⁵³'Minä' on kulkutauti, joka hävitetään eristämällä!

helposti hallittaviin mittasuhteisiin ja pienellä itsensä huomioimisella se saadaan uppoamaan tilapäisesti Sydämeen.

Niin kuin itsetutkimuksella, lopullinen oivallus saavutetaan automaattisesti Itsen voimalla. Kun kaikki mielen ulosmenevät taipumukset on tuhottu olemisen toistuvilla kokemuksilla, Itse tuhoaa 'minä'-ajatuksen jäänteet niin täysin, ettei se ikinä enää ilmesty. Tämä 'minän' täydellinen tuhoutuminen tapahtuu vain jos itsensä luovuttaminen on ollut täysin motiiviton. Jos se tehdään armon tai Itseoival-luksen halusta, se ei koskaan voi olla muuta kuin osittaista antautumista, liiketoi-mintaa, jossa 'minä'-ajatus tekee ponnistuksen odottaen sitä seuraava palkintoa.

K: *Mitä on ehdoton antautuminen?*

V: Jos joku antautuu, jäljelle ei jää ketään, joka esittää kysymyksiä tai jota ajatellaan. Ajatukset häviävät joko pitämällä juuriajatuksista 'minä' kiinni tai antautumalla varauksetta korkeammalle voimalle. Nämä kaksi ovat ne ainoat tiet, jotka johtavat oivallukseen.¹⁵⁴

K: *Eikö täydellinen antautuminen vaadi, ettei jäljellä tulisi olla edes vapautumisen tai Jumalan halua?*

V: Täydellinen antautuminen edellyttää, ettei sinulla ole omaa halua. Sinun täytyy tyytyä kaikkeen mitä Jumala sinulle antaa ja se merkitsee, ettei omia haluja ole.

K: *Nyt kun olen vakuuttunut tuosta asiasta, haluan tietää mitkä ovat ne toimenpiteet, joilla voin saavuttaa antautumisen?*

V: On kaksi menettelytapaa. Toisessa otetaan selvää 'minän' alkulähteestä ja sulaudutaan tuohon lähteeseen. Toisessa tunnetaan että 'Olen yksin avu-ton, vain Jumala on kaikkivoipa ja ellen heitä itseäni kokonaan hänelle, minulla ei ole muuta turvakeinoa itselle.' Tällä tavoin ihminen vähitellen kehittää vakaumuksen, että vain Jumala on olemassa ja että ego on merkityksetön. Molemmat menetelmät johtavat samaan päämäärään. Täydellinen antautuminen on *jnanan* tai vapautumisen toinen nimi.¹⁵⁵

K: *Huomaan antautumisen helpommaksi. Tahdon valita sen polun.*

V: Kuljitpa mitä polkua hyvänsä, sinun on hävitettävä itsesi sillä polulla. Antautuminen on täydellistä vain kun saavutat vaiheen 'Sinä olet kaikki' ja

154M. Venkataramiah (koost.), *Taks with Sri Ramana Maharshi*, s. 285.

155D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 140.

'Tapahtukoon sinun tahtosi'.

Tila ei eroa *jnanasta*. *Sohamissa* [vakuutuksessa 'Minä olen hän'] on *dvaitaa* [kaksinaisuutta]. Tosiasiassa sen paremmin *dvaitaa* kuin *advaitaa* [ei-kaksinaisuutta] ei ole olemassa, vaan se, joka on. Antautuminen näyttää helpolta, koska ihmiset kuvittelevat, että heti kun he päästävät huuliltaan 'Minä antaudun' ja panevat taakkansa Herralleen, he voivat olla vapaita ja tehdä mitä lystää. Mutta tosiasia on, ettei sinulla ei voi olla mieltymyksiä tai vastenmielisyyksiä sen jälkeen kun olet antautunut; sinun tahdostasi pitäisi tulla täysin olematon, kun Herran tahto ottaa sen paikan. Egon kuolema tällä tavoin aiheuttaa tilan, joka ei ole erilainen kuin *jnana*. Niinpä kuljitpa mitä polkua hyvänsä, sinun täytyy tulla *jnanaan*, ykseyteen.¹⁵⁶

K: *Mikä on paras tapa tappaa ego?*

V: Jokaiselle se tapa on paras, joka tuntuu helpoimmalta tai miellyttää eniten. Kaikki tavat ovat yhtä hyviä, jos ne johtavat samaan päämäärään, joka on egon sulautuminen Itseen. Se, mitä *bhakta* [palvoja] kutsuu antautumiseksi, sitä mies, joka tekee *vicharaa*, kutsuu *jnanaksi*. Molemmat vain yrittävät johtaa egon takaisin siihen alkulähteeseen, josta se nousee ja saada se sulautumaan sinne.¹⁵⁷

K: *Eikö armo voi nopeuttaa sellaista pätevyyttä etsijässä?*

V: Jätä se Herralle. Antaudu ehdoitta. Jompikumpi kahdesta on tehtävä. Joko antaudu, koska myönnät avuttomuutesi ja tarvitset korkeampaa voimaa sinua auttamaan, tai tutki kärsimyksen syytä menemällä alkulähteelle ja sulautumalla Itseen. Kummallakin tavalla sinä vapaudut kärsimyksestä. Jumala ei koskaan hylkää sitä, joka on antautunut.

K: *Mikä on mielen ajatusten suunta antautumisen jälkeen?*

V: Synnyttääkö antautunut mieli kysymyksen?¹⁵⁸

K: *Toivon, että jatkuvan antautumisen halun vuoksi koen armon lisääntyvän.*

V: Antaudu kerta kaikkiaan ja luovu halusta. Niin kauan kun on tekijyyden tunnetta jäljellä, niin kauan on halua. Se on myös persoonallisuus. Jos tämä häviää, Itsen huomataan loistavan esiin puhtaana. Tekijyyden tunne on orjuutta eivätkä itse teot.

156D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 72.

157Kuten edellä, s. 30.

158M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 334.

'Olkaa hiljaa ja tietäkää, minä olen Jumala'. Tässä hiljaisuus on täydellistä antautumista ilman yksilöllisyyden jäännöstä. Vallitsee hiljaisuus eikä jäljellä ole mielen levottomuutta. Mielen levottomuus on haluamisen, tekijyyden tunteen ja yksilöllisyyden syy. Jos tämä pysähtyy, vallitsee rauha. Siinä 'tietäminen' merkitsee 'olemista'. Sitä ei voi verrata suhteelliseen tietoon, joka sisältää tietäjän, tietämisen ja tiedetyn kolmikon.

K: *Auttavatko ajatukset 'Minä olen Jumala' tai 'Minä olen korkein olento'?*

V: 'Minä olen se, joka Minä olen.' 'Minä olen' on Jumala, ei ajattelemisen 'Minä olen Jumala.' Oivalla 'Minä olen' äläkä ajattele 'Minä olen.' Sanotaan 'Tiedä, että Minä olen Jumala' eikä 'Ajattele, että Minä olen Jumala.'¹⁵⁹

Kaikki puhe antautumisesta on kuin ruskean sokerin nipistämistä Herra Ganesan ruskeasta sokeripatsaasta ja sen tarjoamista *naivedyana* [ruuan tarjoamisena] samalle Herra Ganesalle. Sanot, että tarjoat ruumiisi, sielusi ja kaiken omaisuutesi Jumalalle. Olivatko ne sinun niin että saatoit ne tarjota? Parhaassakin tapauksessa voit ainoastaan sanoa, 'Kuvittelin tähän asti virheellisesti, että nämä kaikki, joka ovat sinun, olivat minun. Nyt oivallan, että ne ovat sinun. Minun ei pitäisi enää toimia ikään kuin ne olisivat minun.' Tämä tieto, ettei mitään muuta ole kuin Jumala tai Itse, että minää eikä minun ole olemassa ja että vain Itse on olemassa, on *jnana*. Täten *bhaktin* ja *jnanan* välillä ei ole mitään eroa. *Bhakti* on *jnana mata* eli *jnanan* äiti.¹⁶⁰

K: *Maaailman ihmisillä, joita me olemme, meillä on yhden- jos toisenlaisia murheita emmekä tiedä miten päästä niistä yli. Me rukoilemme Jumalaa emmekä ole tyytyväisiä. Mitä voimme tehdä?*

V: Luottakaa Jumalaan.

K: *Me antaudumme; siitä ei kuitenkaan ole apua.*

V: Kyllä. Jos olette antautuneet, teidän täytyy kyetä tyytymään Jumalan tahtoon eikä valittaa siitä mikä ei teitä miellytä. Asiat saattavat päättyä eri lailla kuin miltä ne alun perin näyttivät. Kärsimys johtaa usein ihmiset uskomaan Jumalaan.

K: *Mutta me olemme maailmallisia. On vaimo, lapsia, ystäviä ja sukulaisia. Emme voi kieltää heidän olemassaoloaan ja alistua jumalalliseen tahtoon*

159M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 322-3.

160D. Mudaliar, kuten edellä, s. 42.

ilman että jätämme itsellemme edes pientä yksilöllisyyttä.

V: Tämä tarkoittaa, ettet ole antautunut kuten väität. Sinun täytyy vain luottaa Jumalaan.¹⁶¹

Antaudu hänelle ja tyydy hänen tahtoonsa ilmestyipä tai katosipa hän. Odota hänen tahtoaan. Jos pyydät häntä tekemään oman mielesi mukaan, se ei ole antaumusta vaan hänen käskemistään. Sinä et voi saada häntä tottelemaan itseäsi ja silti ajatella, että olet antautunut. Hän tietää mikä on parasta ja milloin ja kuinka sen tehdä. Jätä kaikki täysin hänelle. Hänen on kuorma, sinulla ei ole enää mitään huolia. Kaikki sinun huolesi ovat hänen. Sitä on antautuminen. Tämä on *bhaktia*.

Tai tutki kenelle nämä kysymykset ilmestyvät. Sukella syvälle Sydämeen ja pysy Itsenä. Toinen näistä kahdesta tiestä on auki hakijalle.¹⁶²

K: *Antautuminen on mahdotonta.*

V: Kyllä. Aluksi täydellinen antautuminen on mahdotonta. Osittainen antautuminen on tietysti mahdollista kaikille. Ajan myötä se johtaa täydelliseen antautumiseen. No, jos antautuminen on mahdotonta, mitä pitäisi tehdä? Ei ole mielenrauhaa. Olet neuvoton sen saamisesta. Se voidaan saada vain antautumalla.¹⁶³

K: *Onko antautuminen itsessään riittävää Itsen saavuttamiseksi?*

V: Riittää että luovuttaa itsensä. Antautuminen on itsensä luovuttamista oman olemisensa alkuperäiselle syyllä. Älä harhauta itsesi kuvittelemalla, että sellainen alkulähde olisi jokin itsesi ulkopuolella oleva Jumala. Alkulähteesi on sisäpuolellasi. Luovuta itsesi sille. Se merkitsee, että sinun tulisi etsiä alkulähde ja sulautua siihen.¹⁶⁴

K: *[Annettu Sri Ramanalle paperilapulla.] Sanotaan, että ihminen voi saavuttaa kaiken jos hän turvautuu vain ja ainoastaan Jumalaan ajattelematta mitään muuta. Tarkoittaako se yhdessä paikassa istumista ja jatkuvaa Jumalan mietiskelemistä hylkäämällä kaikki ajatukset, jopa ajatukset ruuasta, joka on tarpeen ruumiin ravinnoksi? Tarkoittaako se, että kun sairastuu, ei tulisi ajatella lääkettä ja hoitoa, vaan antaa oma terveytensä tai sairautensa yksinomaan kaitsemuksen tehtäväksi?*

161M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 49.

162Kuten edellä, s. 425.

163Kuten edellä, s. 195.

164Kuten edellä, s. 175.

Bhagavad Gitassa sanotaan: 'Hän, joka karistaa kaiken haluamisen ja liikkuu vailla huolia, vapaana 'minä'- ja 'minun'-tunteesta, hän saavuttaa rauhan' (2:71). Se merkitsee kaikkien halujen hylkäämistä. Tulisiko meidän sen tähden pyhittää itsemme yksinomaan Jumalan mietiskelylle ja hyväksyä ruoka ja vesi vain jos ne ovat saatavilla Jumalan armosta ilman että itse niitä pyytää? Vai tarkoitaako se, että meidän tulisi hiukan ponnistella? Bhagavan, olisitteko niin ystävällinen ja selittäisitte minulle tämän saranagatin [antautumisen] salaisuuden?

V: [Sen jälkeen kun Sri Ramana oli lukenut lapun, hän piti puheen kaikille huoneessa olleille.] *Ananya saranageti* [täydellinen antautuminen] merkitsee epäilemättä täydellistä kiintymättömyyttä ajatuksiin, mutta se ei tarkoita jopa ruuan ja veden hylkäämistä, jotka ovat tarpeen ruumiin ravinnoksi? Hän kysyy, 'Tulisiko minun syödä vain jos saan sen Jumalan suunnalta ilman että sitä pyydän?' Hyvä on. Ajatellaanpa, että meidän täytyy syödä ruokaa, joka tulee omasta halustaan. Mutta jopa silloin, kenen on syötävä? Oleta, että joku panee sen suuhusi, eikö meidän lopulta tulisi nielaista se? Eikö se ole ponnistus? Hän kysyy, 'Jos sairastun, tulisiko minun ottaa lääkettä vai tulisiko minun pysyä vaiti ja jättää terveyteni ja sairauteni Jumalan käsiin?' Sankaran kirjoittamassa kirjassa *Sadhana Panchakam* tuodaan julki, että näläksi kutsutun sairauden hoitamiseksi ihmisen tulisi syödä ruokaa vastaanotettuna almuna. Mutta silloin hänen täytyy sentään mennä ulos ja kerjätä sitä. Jos kaikki ihmiset sulkevat silmänsä ja istuvat sanoen yhä, että jos ruokaa tulee, me syömmme, kuinka maailma etenisi? Siksi ihmisen täytyy ottaa asioita vastaan kun ne tulevat hänen perinteittensä mukaisesti, mutta hänen täytyy olla vapaa siitä tunteesta, että hän tekee ne itse. Tunne, että olen tekemässä sitä, on orjuus. Siksi on tarpeen harkita ja selvittää epäily tulisiko lääkettä antaa jos on sairas tai tulisiko ruokaa ottaa jos on nälkä. Sellaiset epäilyt jatkavat ilmestymistään eivätkä ne koskaan pääty. Jopa sellaisia epäilyjä kuin 'Tulisiko minun valittaa jos tunnen kipua? Voinko vetää henkeä kun olen hengittänyt ulospäin?' myös ilmestyy. Kutsu sitä *Iswaraksi* [Jumalaksi] tai kutsu sitä *karmaksi* [kohtaloksi]; sama *karta* [korkeampi voima] jatkaa kaikkea tässä maailmassa jokaisen yksilön mielen kehityksen mukaisesti. Jos vastuu kaikesta heitetään korkeammalle voimalle, asiat jatkuvat itsestään. Me kävelemme tällä maaperällä. Samalla kun teemme niin, ajattelemmeko me joka askeleella, että tulisiko meidän nostaa toista jalkaa toisen jälkeen vai pysähtyä jossain vaiheessa? Eikö käveleminen suju automaattisesti? Sama tapahtuu sisään- ja uloshengityksessä. Mitään eri-

tyistä ponnistusta ei tehdä hengitettiinpä sisään tai ulos. Sama koskee myös tätä elämää. Voimmeko me luopua mistä tahansa jos tahdomme tai tehdä mitä tahansa niin kuin tahdomme? Suuri joukko asioita tapahtuu automaattisesti ilman että olemme siitä tietoisia. Täydellinen Jumalalle antautuminen merkitsee kaikista ajatuksista luopumista ja mielen keskittämisestä häneen. Jos me voimme keskittyä häneen, muut ajatukset häviävät. Jos mielen, puheen ja ruumiin toiminnot sulautuvat Jumalaan, kaikki elämämme taakat ovat hänen.¹⁶⁵

K: *Mutta onko Jumala todella kaiken sen toiminnan tekijä, jota minä suoritan?*

V: Nykyinen pulma johtuu siitä, että ihminen ajattelee, että hän on tekijä. Korkeampi voima on se, joka tekee kaiken ja ihminen on vain väline. Jos hän hyväksyy tämän tilanteen, hän on vailla huolia, muuten hän kosiskelee niitä. Ota esimerkiksi kuva *gopuramissa* (temppelin tornissa), joka näyttää kantavan hartioillaan tornin painoa. Sen asento ja ilme kuvaavat suurta räsytystä sen kannatella tornin hyvin suurta painoa. Mutta mieti. Torni on rakennettu maalle ja se lepää sen perustuksella. Kuva (kuten Atlas maapallo hartioillaan) on osa tornia, mutta saatu näyttämään siltä, että se muka kantaisi tornin. Eikö se ole hassua? Samoin on ihmisellä, joka kuvittelee olevansa tekijä.¹⁶⁶

K: *Swami, on hyvä rakastaa Jumalaa, eikö niin? Miksi emme sitten seuraa rakkauden polkua?*

V: Kuka on sanonut ettei sinun tulisi seurata sitä? Voit tehdä niin. Mutta kun puhut rakkaudesta, siinä on kaksinaisuutta, eikö totta – henkilö, joka rakastaa ja kokonaisuus nimeltä Jumala, jota rakastetaan? Yksilö ei ole Jumalasta erillään. Joten rakkaus merkitsee, että ihmisen on kohdistettava rakkautensa omaan Itseensä.

K: *Juuri tämän vuoksi kysyn teiltä voisiko Jumalaa palvoa rakkauden polun kautta?*

V: Tämä on tarkalleen sitä mitä sanoin. Rakkaus on Jumalan todellinen voima. Jos sanomalla 'En rakasta tätä, en rakasta tuota' hylkää kaikki asiat, se, mitä jää jäljelle, on *swarupa*, joka on Itsen todellinen muoto. Se on puhdasta autuutta. Kutsu sitä puhtaaksi autuudeksi, Jumalaksi, *atmaksi* tai miksi haluat. Se on kiintymystä, se on oivallusta ja se on kaikkea.

165S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 181-3.

166M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 69.

Jos näin hylkäätkä kaiken, se, mitä jää jäljelle, on pelkkä Itse. Se on todellinen rakkaus. Hän, joka tuntee tämän rakkauden salaisuuden, huomaa, että maailma on täynnä universaalia rakkautta.¹⁶⁷

Tietoisuuden unohtamattomuuden kokemus yksin on antaumuksen [*bhaktin*] tila, joka on kuolemattoman todellisen rakkauden suhde, koska Itsen todellinen tieto, joka loistaa jakaantumattomana korkeimpana autuutena, tulvii ylös rakkauden olemuksena.

Vain jos tietää rakkauden totuuden, joka on Itsen todellinen olemus, voi vahva elämään kiinni juuttunut solmu avautua. Vain jos saavuttaa rakkauden huiipun, saavuttaa vapautumisen. Sellainen on kaikkien uskontojen sydän. Itsen kokeminen on vain rakkautta, joka on vain rakkauden näkemistä, vain rakkauden kuulemistä, vain rakkauden tuntemista, vain rakkauden maistamista ja vain rakkauden haistamista, joka on autuutta.¹⁶⁸

K: *Ikävöin bhaktia. Haluan lisää tätä ikävää. Edes oivalluksella ei ole minulle mitään merkitystä. Olkoon ikävöintini vahvaa.*

V: Jos ikävöinti on läsnä, oivallus tunkee yllesi vaikket sitä tahdo.¹⁶⁹ Ikävöi niin kiihkeästi, että mieli sulaa antaumukseen. Kun kamferi palaa, mitään ei jää jäljelle. Mieli on kamferia. Kun se on hajottanut itsensä Itseen jättämättä jälkeensä pienintäkään merkkiä, se on Itsen oivallus.¹⁷⁰

K: *Minä uskon murti dhyaanaan [muodon palvontaan]. Auttaako se minua saavuttamaan jnanan?*

V: Varmasti. *Upasana* [mietiskely] auttaa mielen keskittymistä. Silloin mieli on vapaa muista ajatuksista ja täynnä mietiskelyä muotoa. Sitten mieli tulee yhdeksi mietiskelyn kohteen kanssa ja tekee siitä melko puhtaan. Ajattele sitten kuka on palvoja. Vastaus on 'minä', toisin sanoen, Itse. Tällä tavoin Itse lopulta saavutetaan.¹⁷¹

Palvoa muodotonta todellisuutta ajatuksettomalla ajatuksella on parasta palvontaa. Mutta kun joku ei ole sopiva sellaiseen Jumalan muodottomaan palvontaan, vain muodon palvonta on sopivaa. Muodoton palvonta on mahdollista

167S. Nagamma, kuten edellä, s. 309-10.

168Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 974, 652, 655.

169M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 219.

170Kuten edellä, s. 133.

171Kuten edellä, s. 69.

vain hänelle, joka on vailla egomuotoa. Tiedä, että kaikki palvonta, jonka suorittaa hän, joka omaa egomuodon, on vain muodon palvontaa.

Puhdas tila, joka on kiinnittyneenä armoon [Itseen], joka on vailla kaikkea kiintymystä, yksin on ihmisen oma hiljaisuuden tila, joka on vailla kaikkia muita asioita. Tiedä, että hänen, joka iäti pysyy tänä hiljaisuutena, koettuaan sen sellaisena kuin se on, yksin on todellinen mentaalinen palvonta [*manasika-puja*]. Tiedä, että keskeytymättömän, todellisen ja luonnollisen palvonnan suorittaminen, jossa mieli vakiintuu nöyrästi ainoana Itsenä, asetettuaan Herran Sydämen valtaistumelle, on hiljaisuus, paras kaikista palvonnan muodoista. Hiljaisuus, joka on vailla määrätietoista egoa, yksin on vapautuminen. Itsen paha muistamattomuus, joka aiheuttaa lipeämisen alas tästä hiljaisuudesta, yksin on antaumuksettomuutta [*vibhaktia*]. Tiedä, että pysyminen tänä hiljaisuutena mieli tyyntyneenä ei-erilaiseksi kuin Itse, on Siva *bhaktin* [Jumalalle antautumisen] totuus.

Kun on täysin jättäytynyt Sivan jalkoihin, siten Itsen luonteelle sopivaksi, tuottaen yltäkylläistä rauhaa, jossa ei ole pienintäkään aihetta Sydämessä tehdä mitään valitusta omista virheistään ja puutteistaan, yksin on korkeimman antautumisen luonne. Näin tultuaan orjaksi Herralle ja pysyen hiljaa ja tyynenä, vailla jopa egoistista ajatusta 'Olen hänen orjansa', on Itse-pysymistä, ja tämä on korkein tieto.¹⁷²

K: *Voivatko hengelliset etsijät saavuttaa tämän päämäärän elämässä, jos he kulkevat maailmalla syventyneenä laulamaan lauluja Jumalan ylistykseksi? Vai tulisiko heidän pysyä yhdessä paikassa?*

V: On hyvä pitää mieli keskittyneenä vain yhteen asiaan vaelteleepä hän missä hyvänsä. Mitä hyötyä on pitää ruumista yhdessä paikassa, jos mielen sallitaan vaellella?

K: *Onko ahetuka bhakti [antautuminen ilman syytä] mahdollista?*

V: Kyllä. Se on mahdollista.¹⁷³ Palvoa Jumalaa halutun kohteen vuoksi on palvontaa vain tämän halutun kohteen vuoksi. Minkä tahansa halutun asian ajattelun täydellinen lopettaminen on ensimmäinen edellytys mielessä, joka toivoo saavuttavansa Sivan tilan.¹⁷⁴

K: *Sri Bhagavan esittelee pääpiirteittäin tapaa löytää Krishna Sydä-*

172Muruganar, kuten edellä, säkeet 658, 657, 521, 520, 721, 1205, 472.

173S. Nagamma, kuten edellä, s. 18.

174Muruganar, kuten edellä, säe 683.

messä kaikkien eteen heittäytymisen ja kaikkien Herrana näkemisen kautta. Onko tämä oikea polku, joka johtaa Itseoivallukseen? Eikö olisi helpompaa palvoa Bhagavana missä tahansa hän kohtaa mielen kuin etsiä ylimentaalista mentaalisen tutkimuksen 'Kuka minä olen?' kautta?

V: Kyllä, kun näet Jumalan kaikessa, ajatteletko Jumalaa vai et? Sinun täytyy varmasti ajatella Jumalaa jos tahdot nähdä Jumalan kaikkialla ympärilläsi. Kun pidät Jumalaa tällä tavoin mielessäsi, siitä tulee *dhyanaa* [mietiskelyä] ja *dhyana* on tila ennen oivallusta. Oivallus voi olla vain Itsessä ja Itseä. Se ei koskaan voi olla Itsestä erillään. *Dhyanan* täytyy edeltää oivallusta, mutta se, suoritatko *dhyanaa* Jumalalle vai Itselle, on epäolennaista, sillä päämäärä on sama. Sinä et voi millään keinoin paeta Itseä. Tahdot nähdä Jumalan kaikessa, mutta et itsessäsi? Jos kaikki on Jumalaa, etkö itse sisälly tähän kaikkeen? Olemalla itse Jumala, onko se ihme, että kaikki ovat Jumalaa? Tämä on se menetelmä, jota neuvotaan *Sri Bhagavatamissa* ja muiden toimesta muualla. Mutta jopa tätä harjoitusta varten täytyy olla näkijä tai ajattelija. Kuka hän on?

K: *Kuinka nähdä Jumala, joka on kaikkialle levittäytyvä?*

V: Nähdäkseen Jumalan on oltava Jumala. Ei ole kaikkea Jumalasta erillään, johon hän levittäytyy. Hän yksin on.¹⁷⁵

K: *Bhakta tarvitsee Jumalaa, jolle hän voi tehdä bhaktia. Onko hänen ajateltava, että on vain yksi Itse, ei palvojaa eikä palvottavaa?*

V: Tietysti, Jumalaa tarvitaan *sadhanaa* varten. Mutta *sadhanan* päätös, jopa *bhakti margassa* [antautumisen polulla], saavutetaan vain täydellisen antautumisen jälkeen. Mitä se merkitsee muuta kuin, että egon pois pyyhkimisestä jää jäljelle Itse sellaisena kuin se aina on ollut. Valitaanpa mikä polku hyvänsä, 'minä' on vääjäämätön, 'minä', joka tekee *nishkama karmaa* [epäitsestä toimintaa], 'minä', joka kaipaa nautintoa Herralta, josta hän tuntee olevansa erillään, 'minä', josta tuntuu, että hän on langennut pois todellisesta luonnostaan, jne. Tämän 'minän' alkulähde täytyy saada selville. Silloin kaikki kysymykset ratkeavat.¹⁷⁶

K: *Jos myös 'minä' on harhakuva, kuka silloin hylkää harhan?*

V: 'Minä' hylkää 'minän' harhan ja jää silti jäljelle 'minänä'. Sellainen on Itseoivalluksen paradoksi. Oivaltanut ei näe siinä mitään ristiriitaa. Otapa

175T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 24.

176D. Mudaliar, kuten edellä, s. 157.

bhaktin tapaus. Minä lähestyn *Iswaraa* ja rukoilen sulautumista häneen. Sitten antaudun luottavaisena ja keskittyneenä hänelle. Mitä tämän jälkeen jää jäljelle? Täydellinen itsensä antaminen jättää alkuperäisen 'minän' paikalle Jumalan tähden, jossa 'minä' on kadonnut. Tämä on antautumisen ja palvonnan korkein muoto [*parabhakti*] ja *vairagyan* [kiintymättömyyden] huippu.

Sinä luovut tästä ja tuosta 'minun' omaisuudestani. Jos sen sijaan luovut 'minästä' ja 'minun', kaikesta luovutaan yhdellä iskulla. Omistamisen aito siemen katoaa. Tällöin paha rusennetaan nuppuna tai nipistetään ituna. Intohimottomuuden [*vairagyan*] täytyy olla erittäin vahvaa tämän tekemiseksi. Kiihkeys tämän tekemiseksi täytyy olla yhtä vahvaa kuin miehellä, jota pidetään veden alla, on halu nousta pintaan henkensä pelastamiseksi.¹⁷⁷

177M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 29-30.

OSA KOLME

Guru

Jumala ja Guru eivät todellisuudessa ole eri. Samoin kuin saalis, joka on joutunut tiikerin hampaisiin, ei voi paeta, samoin he, jotka ovat tulleen Gurun armon katseen alle, pelastuvat varmasti eikä heitä koskaan hylätä; silti hänen tulisi seurata pysähtymättä Gurun osoittamaa polkua.¹⁷⁸

Bhagavanin näkökulmalta oppilaita ei ole olemassa, mutta oppilaan näkökulmalta Gurun armo on kuin valtameri. Jos tulee kupin kanssa, saa vain kupillisen. Ei ole mitään syytä valittaa valtameren nuukuutta; mitä isompi astia, sitä enemmän pystyy kantamaan. Se riippuu täysin itsestä.¹⁷⁹

Yksi tilapäisten mentaalisten toimintojen pysäyttämisen turvaamisen menetelmä on viisaiden seurassa oleminen. He ovat *samadhin* asiantuntijoita ja heidän seurassaan siitä tulee helpompaa, luonnollisempaa ja jatkuvampaa. He, jotka liikkuvat tiiviisti heidän kanssaan ja heille myötämielisenä, imeytyvät pikku hiljaa heiltä omaksumaansa *samadhiin*.¹⁸⁰

178S. Om, *The Path of Sri Ramana*, s. 160.

179A. Osborne, *Ramana Maharshi and the Path of Self Knowledge*, s. 142.

180P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 35.

KAPPALE 8

Guru

Termiä Guru käytetään usein virheellisesti jokaisesta, joka antaa hengellisiä neuvoja, mutta Sri Ramanan sanastossa sanalla on hyvin paljon rajatumpi (kohdistetumpi) merkitys. Hänelle todellinen Guru on joku, joka on oivaltanut Itsen ja joka kykenee käyttämään voimaansa edistääkseen toisia kohti Itseoivalluksen maalia.

Sri Ramana sanoi usein, että Jumala, Guru ja Itse ovat yksi ja sama; Guru on Jumala ihmisen muodossa ja samanaikaisesti hän on myös Itse jokaisen palvojan Sydämessä. Tästä sisä- ja ulkopuolella olemisesta johtuen hänen voimansa toimii kahdella tavalla. Ulkoinen Guru antaa ohjeita ja hänen voimansa johdosta palvoja pystyy pitämään huomionsa Itsessä; sisäinen Guru vetää palvojan mieltä takaisin alkulähteeseensä, imee sen Itseen ja lopulta tuhoaa sen.

Sri Ramanan opetusten peruseriaate on, että Guru on välttämätön lähes jokaiselle, joka pyrkii kohti Itsen pysyvää tietoisuutta. Gurun katalyyttinen rooli hengellisessä kehityksessä on näin ollen keskeinen; harvoja tapauksia lukuun ottamatta Itsen tietämättömyys on niin syvään juurtunut, että yksittäiset etsijät eivät kykene pakenemaan siitä omin avuin.

Vaikka Sri Ramana opetti, että Guru on välttämätön heille, jotka etsivät Itseoivallusta, hän huomautti myös, että Gurulla ei ole voimaa saada aikaan oivallusta niissä, jotka eivät sitä aktiivisesti etsi. Jos yksittäinen etsijä tekee vakavan yrityksen paljastaa Itsen, silloin Gurun armo ja voima alkaa automaattisesti virrata. Jos sellaista yritystä ei tehdä, Guru on avuton.

Tämän kappaleen keskustelut tiivistävät Sri Ramanan näkemykset Gurun luonteesta ja roolista, jota hän esittää saadessaan aikaan Itsen oivalluksen. Hänelle tyypilliseen tapaan, jossa Sri Ramana käyttää hyödykseen omaa voimaansa, tutustutaan tarkemmin kappaleessa yhdeksän.

K: *Millainen on Gurun armo? Kuinka se johtaa Itseoivallukseen?*

V: Guru on Itse. Joskus ihminen tulee tyytymättömäksi elämäänsä ja tyytymättä siihen, mitä hänellä on, hän etsii haluilleen tyydytystä rukoilemalla Jumalaa. Hänen mielensä puhdistuu asteittain kunnes hän kaipaa tuntea Jumalan, enemmänkin saavuttaa hänen armonsä kuin tyydyttää maallisia halujaan. Silloin Jumalan armo alkaa ilmetä. Jumala ottaa Gurun hahmon ja ilmestyy palvojalle, opettaa hänelle totuuden ja, kaiken lisäksi, puhdistaa hänen mielensä yhdessäolon kautta. Palvojan mieli vahvistuu ja kykenee sen jälkeen kääntymään sisäänpäin. Mietiskelyn avulla se puhdistuu lisää ja se pysyy ääneti vailla pienintäkään värinää. Tämä tyyni lakeus on Itse.

Guru on sekä sisäinen että ulkoinen. Ulkopuolelta hän antaa mielelle töytäisyn kääntääkseen sen sisäänpäin. Sisäpuolelta hän vetää mieltä kohti Itseä ja auttaa mielen hiljentämisessä. Tätä on Gurun armo. Jumalalla, Gurulla ja Itsellä ei ole mitään eroa.

K: *Teosofisessa Seurassa mietiskellään jotta löydettäisiin mestareita heitä ohjaamaan.*

V: Mestari on sisäpuolella; mietiskelyn tarkoituksena on poistaa tietämättömän käsitys, että hän on vain ulkopuolella. Jos hän on muukalainen, jota odotat, hänen on myös pakko hävitä. Mitä hyötyä hänen kaltaisestaan katoavaisesta olenosta olisi? Mutta niin kauan kun ajattelet, että olet erillään tai että olet ruumis, ulkopuolinen mestari on myös tarpeen ja hänellä näyttää olevan ruumis. Kun vahva itsensä samaistaminen ruumiiseen häviää, mestarin havaitaan olevan ei kukaan muu kuin Itse.

K: *Auttaako Guru meitä tuntemaan Itsen vihkimyksen kautta?*

V: Pitääkö Guru sinua kädestä ja kuiskaa korvaasi? Voit ehkä kuvitella hänet itsesi kaltaiseksi. Koska kuvittelet, että sinulla on ruumis, ajattelet, että myös hänellä on ja että hän tekee sinulle jotain käsin kosketeltavaa. Hänen työnsä on sisäpuolella, hengellisessä alueella.

K: *Kuinka Gurun voi löytää?*

V: Guru, joka on läsnä oleva, armosaan kokee sääliä rakastavaa palvojaa kohtaan ja ilmestyy hänelle palvojan kehitystasoa vastaavasti. Palvoja ajattelee, että hän ihminen ja olettaa sitä kahden fyysisen ruumiin väliseksi suhteeksi. Mutta Guru, joka on Jumala tai Itse ruumiillistuneena, toimii sisäpuolella, auttaa

ihmistä näkemään erehdyksensä ja opastaa häntä oikealla polulla kunnes hän oivaltaa Itsen sisäpuolella.¹⁸¹

K: *Mitkä ovat oikean opettajan [satgurun] tuntomerkit?*

V: Vakaa pysyminen Itsessä, tasapuolinen suhtautuminen kaikkiin, horjumaton rohkeus kaikkina aikoina, kaikissa paikoissa ja olosuhteissa.¹⁸²

K: *Lukuisat hengelliset opettajat opettavat useita polkuja. Kenet minun tulisi valita Gurukseni?*

V: Valitse hänet, josta tunnet saavasi *shantia* [rauhaa].

K: *Eikö meidän tulisi harkita hänen opetuksiaan?*

V: Hän, joka neuvoa harrasta etsijää tekemään tätä tai tuota, ei ole todellinen mestari. Etsijä on jo aktiivisuuksiensa vaivaama ja tahtoo rauhaa ja lepoa. Jos opettaja kertoo hänelle, että hänen on tehtävä jotain muiden aktiivisuuksiensa lisäksi tai sijasta, voiko tästä olla apua etsijälle?

Aktiivisuus on luomista. Aktiivisuus on oman sisäisen onnensa tuhoamista. Jos aktiivisuutta puolletaan, opastaja ei ole mestari vaan tappaja. Sellaisissa tilanteissa sekä luojaan [*Brahman*] että kuoleman [*Yaman*] voidaan sanoa tulleen mestarin hahmossa. Sellainen henkilö ei voi vapauttaa hakijaa, hän pystyy vain tiukentamaan hänen kahleitaan.¹⁸³

K: *Kuinka voin löytää oman Guruni?*

V: Intensiivisellä mietiskelyllä.¹⁸⁴

K: *Jos on totta, että Guru on ihmisen oma Itse, mihin perustuu sellaisen lausunto, joka sanoo, että olipa oppilas kuinka oppinut hyvänsä tai omasipa hän millaisia yliluonnollisia voimia tahansa, hän ei voi saavuttaa Itseoivallusta ilman Gurun armoa?*

V: Vaikka absoluuttisessa totuudessa Gurun tila on oma [Itsen] tila, on minän, josta on tietämättömyyden kautta tullut yksilö [*jiva*], erittäin vaikeaa oivaltaa todellinen tilansa eli luontonsa ilman Gurun armoa.

K: *Mitkä ovat Gurun armon merkit?*

V: Se on sanojen ja ajatusten tuolla puolen.

K: *Jos asia on niin, kuinka sitten sanotaan, että oppilas oivaltaa to-*

181 T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 36-7.

182 S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 2.

183 M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 554-5.

184 'Who', *Maha Yoga*, s. 193.

dellisen tilansa Gurun armon kautta?

V: Se on niin elefantti, joka herää nähdessään unessaan leijonan. Niin kuin elefantti herää pelkästä leijonan näkemisestä, samoin on varmaa, että oppilas herää tietämättömyyden unesta todellisen tiedon valvetilaan Gurun armon hyvän-
tahtoisen silmäyksen toimesta.

K: *Mitä tarkoittaa sanonta, että todellisen Gurun luonne on sama kuin korkeimman Herran [sarvesvaran]?*

V: Ensinnäkin, yksilöllinen sielu, joka haluaa saavuttaa Jumaluuden tilan tai todellisen tiedon tilan, harjoittaa herkeämätöntä antaumusta. Kun oppilaan antaumus on saavuttanut kypsän tason, Herra, joka on tämän yksittäisen sielun todistaja ja yhteneväinen sen kanssa, ilmestyy. Hän tulee näkyviin ihmisenä *satchit-anandan*, hänen kolmen luonnollisen ominaisuutensa ja muodon ja nimen avulla, jotka hän myös armollisesti ottaa. Siunatun oppilaan vaehevussa hän sulattaa hänet itseensä. Tämän sanonnan mukaisesti Gurua voi todellakin kutsua Herraksi.

K: *Kuinka sitten jotkut suuret persoonat saavuttivat tiedon ilman Gurua?*

V: Muutamille kypsille persoonille Herra loistaa tiedon muodottomana valona ja välittää totuuden tietoisuuden.¹⁸⁵

K: *Kuinka voidaan valita sopiva Guru? Mikä on Gurun swarupa [luonne tai todellinen muoto]?*

V: Hän on kunnollinen Guru, johon mielesi virittyy. Jos kysyt, 'Kuinka voidaan valita sopiva Guru? Mikä on Gurun *swarupa*?' hänen tulisi olla varustettuna levollisuudella, kärsivällisyydellä, anteeksiannolla ja muilla hyveillä; hänen tulisi vetää muita puoleensa jopa silmillään niin kuin magneetti vetää puoleensa rautaa; hänen tulisi tuntea tasapuolisuutta kaikkea kohtaan. Hän, jolla on nämä ominaisuudet, on todellinen Guru, mutta jos tahtoo tietää Gurun *swarupan*, täytyy ensin tietää oma *swarupansa*. Kuinka kukaan voi tietää Gurun todellista luonnetta, jos hän ei ensin tiedä omaa todellista luonnettaan? Jos tahdot ymmärtää Gurun todellisen luonteen tai muodon, sinun täytyy ensin oppia katsomaan koko maailmankaikkeutta *Guru rupam* [Gurun muotona]. Täytyy nähdä Guru kaikissa elävissä olennoissa. Sama koskee Jumalaa. Sinun täytyy katsoa kaikkia kohteita Jumalan *rupa* [muotona]. Kuinka voi hän, joka ei tunne Itseään, havaita Jumalan todel-

185S. Natanananda, kuten edellä, s. 1-3.

lisen muodon tai Gurun todellisen muodon? Kuinka hän voi niitä määritellä? Sen vuoksi, kaikkein ensiksi tunne oma todellinen muotosi ja luontososi.

K: *Tarvitaanko jopa tämän tietämiseen Gurua?*

V: Se on totta. Maailma kantaa päällään useaa suurmiestä. Katsele häntä Gurunasi, johonka mielesi virittyy. Hän, johon sinulla on usko, on Gurusi.¹⁸⁶

K: *Mikä on Gurun armon merkitys vapautumisen saavuttamisessa?*

V: Vapautuminen ei ole missään ulkopuolellasi. Se on vain sisäpuolella. Jos ihminen on halukas vapautumaan, sisäinen Guru vetää häntä sisään ja ulkoinen Guru puskee häntä Itseen. Tämä on Gurun armoa.¹⁸⁷

K: *Jotkut ilmoittavat, että te olette sanonut, ettei Guru ei ole tarpeen. Toiset antavat päinvastaisen lausunnon. Mitä Maharshi itse sanoo?*

V: En ole koskaan sanonut ettei Gurua tarvita.

K: *Sri Aurobindo ja muut viittaavat teihin, jolla ei ole ollut Gurua.*

V: Kaikki riippuu siitä mitä kutsutte Guruksi. Hänen ei tarvitse olla ihmishahmossa. Dattatreyaalla oli kaksikymmentäneljä Gurua sisältäen viisi elementtiä – maa, vesi, jne. Jokainen kohde tässä maailmassa oli hänen Gurunsa.

Guru on ehdottoman tarpeellinen. *Upanishadit* sanovat, ettei kukaan muu kuin Guru voi ottaa ihmistä ulos älyn ja aistihavaintojen viidakosta. Niinpä Guru täytyy olla.

K: *Tarkoitat ihmismäistä Gurua – Maharshilla ei ollut sellaista.*

V: Minulla on saattanut olla aikoinaan. Mutta enkö laulanut hymnejä Arunachalalle?¹⁸⁸ Mitä on Guru? Guru on Jumala tai Itse. Aluksi ihminen rukoilee Jumalaa täyttämään hänen toiveensa. Tulee aika, jolloin hän ei enää rukoile maallisten halujensa täyttymistä, vaan itse Jumalaa. Silloin Jumala ilmestyy hänelle muodossa tai toisessa, ihmisen tai ei-ihmisen, opastamaan häntä itseensä vastauksena hänen rukoukseensa ja hänen tarpeidensa mukaan.¹⁸⁹

K: *Jos olet lojaali yhdelle Mestarille, voitko kunnioittaa muita?*

V: Guru on yksi ainoa. Hän ei ole fyysinen. Niin kauan kun on heikkoutta, tukipyöväiden voimaa tarvitaan.

186S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 161.

187M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 516.

188Sri Ramana kirjoitti useita runoja Arunachala-vuoren ylistykseksi. Joissakin säkeissään hän erityisesti sanoo, että se oli hänen Gurunsa, hänen Jumalansa ja hänen Itsensä.

189S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 67-8.

- K: *J. Krishnamurti sanoo, 'Guru ei ole välttämätön.'*
- V: Kuinka hän sen tietää? Sen voi sanoa oivalluksen jälkeen, mutta ei aiemmin.¹⁹⁰
- K: *Voiko Sri Bhagavan auttaa meitä oivaltamaan totuuden?*
- V: Apu on aina läsnä.
- K: *Silloin ei ole mitään syytä esittää kysymyksiä. En tunne aina läsnä olevaa apua.*
- V: Antaudu ja tulet sen löytämään.
- K: *Olen aina jalkojenne juuressa. Voiko Bhagavan antaa meille jonkin upadesan [opetuksen], jota seurata? Miten muutoin voimme saada apua, kun asumme 600:n mailin päässä?*
- V: *Sadguru [Guru, joka on yhtä olemisen kanssa] on sisäpuolella.*
- K: *Sadguru on tarpeen opastamaan minua ymmärtämään sen.*
- V: *Sadguru on sisäpuolella.*
- K: *Tahdon näkyvän Gurun.*
- V: *Se näkyvä Guru sanoo, että hän on sisäpuolella.¹⁹¹*
- K: *Riippuuko menestyminen Gurun armosta?*
- V: *Kyllä, näin se on. Eikö harjoituksesi johdu sellaisesta armosta? He delmät ovat tulosta harjoituksesta ja ne seuraavat siitä automaattisesti. Kaivalyassa on säkeistö, joka sanoo, 'Oi Guru! Olette ollut aina kanssasi, valvonut minua läpi lukuisten jälleensyntymien ja ohjailut minun kulkuani kunnes vapauduin.' Itse ilmenee ulkonaisesti Guruna, kun tilaisuus ilmestyy, muutoin hän on aina sisäpuolella tehden mitä on tarpeen.¹⁹²*
- K: *Jotkut Shirdi Sai Baban oppilaat palvovat hänen kuvaansa ja sanovat, että se on heidän Gurunsa. Kuinka näin voi olla? He voivat palvoa sitä Jumalana, mutta mitä hyötyä heille on palvoa sitä heidän Gurunaan?*
- V: He turvaavat tällä keskittymisensä.
- K: *Tässä se toimii, olen samaa mieltä. Se saattaa olla jonkinlainen keskittymisen harjoitus. Mutta eikö Gurua tarvita tähän keskittymiseen?*
- V: Varmasti, mutta loppujen lopuksi, Guru tarkoittaa vain *guria*, keskittymistä.

190M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 46.

191Kuten edellä, s. 404.

192Kuten edellä, s. 392.

K: *Kuinka eloton kuva voi auttaa kehittämään syvää keskittymistä? Se edellyttää elävää Gurua, joka voi esittää sitä harjoituksessa. Bhagavanin on ehkä mahdollista saavuttaa täydellisyys ilman elävää Gurua, mutta onko se mahdollista minun kaltaiselleni ihmiselle?*

V: Se on totta. Siitä huolimatta, palvomalla elotonta kuvaa mieli pääsee keskittymisessä tiettyyn pisteeseen. Tämä keskittyminen ei pysy vakaana ellei keskittyjä tunne omaa Itseään tutkimalla. Tätä tutkimista varten Gurun apu on välttämätön.¹⁹³

K: *Sanotaan, että Guru pystyy saamaan oppilaansa oivaltamaan Itsen siirtämällä tähän jonkin verran omaa voimaansa. Onko se totta?*

V: Kyllä. Guru ei saa aikaan Itseoivallusta. Hän yksinkertaisesti poistaa esteet siihen. Itse on aina oivallettuna.

K: *Onko etsijällä ehdottoman välttämättömästi oltava Guru jos hän etsii Itseoivallusta?*

V: Niin kauan kun etsit Itseoivallusta, Guru on tarpeen. Guru on Itse. Pidät Gurua todellisena Itsenä ja itseäsi yksilöllisenä itsenä. Tämän kaksinaisuuden tunteen katoaminen on tietämättömyyden poistaminen. Niin kauan kun sinussa on olemassa kaksinaisuutta, Guru on tarpeen. Koska samaistat itsesi ruumiiseen, ajattelet että myös Guru on ruumis. Et sinä eikä Guru ole ruumis. Sinä olet Itse ja niin on Guru. Tämä tieto saavutetaan sillä, mitä kutsut Itseoivallukseksi.

K: *Kuinka voi tietää onko tietystä yksilöstä Guruksi?*

V: Hänen läheisyydestään havaitusta mielenrauhasta ja häntä kohtaan tuntemastasi kunnioituksesta.

K: *Jos Guru osoittautuu puutteelliseksi, mikä on oleva sen oppilaan kohtalo, jolla on ehdoton usko häneen?*

V: Jokaisella ansioidensa mukaan.¹⁹⁴

K: *Voinko saada Gurun armon?*

V: Armo on aina läsnä.

K: *Mutta en tunne sitä.*

V: Antautuminen saa ihmisen ymmärtämään armon.

K: *Olen antautunut sydäntä ja sielua myöten. Olen sydämeni paras tuomari. En silti tunne armoa.*

193S. Nagamma, kuten edellä, s. 75.

194M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 240-1.

V: Jos olet antautunut, kysymyksiä ei ilmesty.

K: *Olen antautunut. Silti kysymyksiä ilmestyy.*

V: Armo on jatkuvaa. Sinun tuomiosi on vaihtelevaa. Missä muualla voisi virhe piillä?¹⁹⁵

K: *Voiko jollakin olla useampi kuin yksi hengellinen mestari?*

V: Kuka on mestari? Hän on loppujen lopuksi Itse. Mielen kehitystason mukaisesti Itse ilmestyy mestarina ulkoisesti. Kuulu muinainen pyhimys Dattatreya sanoi, että hänellä oli enemmän kuin kaksikymmentäneljä mestaria. Mestari on hän, jolta oppii jotakin. Guru voi olla joskus myös eloton, kuten Dattatreyan tapauksessa. Jumala, Guru ja Itse ovat yhteneväisiä.

Hengellismielinen ihminen ajattelee, että Jumala on kaikkialle levittäytyvä ja pitää Jumalaa Gurunaan. Myöhemmin Jumala saattaa hänet yhteyteen henkilökohtaisen Gurun kanssa ja ihminen tunnistaa hänen kaikkena kaikessa. Lopulta sama ihminen saadaan mestarin armon avulla tuntemaan, että hänen Itsensä on todellisuus eikä mitään muuta. Näin hän huomaa, että Itse on mestari.¹⁹⁶

K: *Srimad Bhagavad Gitassa sanotaan: 'Oivalla Itse puhtaalla älyllä ja myös palvelemalla Gurua ja tutkimalla.' Kuinka ne sovitetaan yhteen?*

V: *'Iswaro Gururatmeti' – Iswara, Guru ja Itse ovat yhtenevät. Niin kauan kun kaksinaisuuden tunne elää sinussa, etsit Gurua, ajatellen, että hän on sinusta erillään. Kuitenkin, hän opettaa sinulle totuuden ja sinä saavutat oivalluksen.*¹⁹⁷

Hän, joka lahjoittaa Itsen korkeimman tiedon sielulle saamalla sen kasvot kääntymään kohti Itseä, yksin on korkein Guru, jota viisaat palvovat Jumalan muotona, joka on Itse. Takerru häneen. Lähestymällä Gurua ja palvelemalla häntä uskollisesti palvelijan tulisi oppia hänen armonsa avulla oman syntymänsä ja kärsimyksensä syy. Tietäen silloin, että nämä johtuvat omasta Itsestä eksymisestä, on parasta pysyä lujasti Itsenä.

Vaikka he, jotka ovat omaksuneet ja vakaasti seuraavat polkua pelastukseen, voivat aika ajoin luiskahtaa sivuun Vedan polulta joko unohtamisen tai jonkin muun syyn vuoksi, tiedä, ettei heidän koskaan tulisi kulkea vastoin Gurun sanoja. Viisaiden sanat pitävät selvänä, että jos joku tekee väärin Jumalalle, sen voi

¹⁹⁵M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 281.

¹⁹⁶Kuten edellä, s. 20-1.

¹⁹⁷Kuten edellä, s. 242.

Guru korjata, mutta Gurua kohtaan tehtyä vääryyttä ei edes Jumala voi korjata.

Hänelle, jolla harvinaisesta, intensiivisestä ja runsaasta rakkaudesta johdun, on täydellinen usko Gurun lahjoittaman armon loisteeseen, ei ole kärsimystä ja hän elää tässä maailmassa kuin Puruhuta [Indran, jumalten kuninkaan nimi].

Rauhaa, ainutta asiaa, jota kaikki haluavat, ei voi saavuttaa millään tavoin, kukaan, minään aikana, missään paikassa ellei mielen hiljaisuutta saavuteta *sadgurun* armon kautta. Siksi etsi aina sitä armoa yksipisteisellä mielellä.¹⁹⁸

K: *Bhagavanilla on oppilaita, jotka ovat saaneet hänen armonsa ja oivaltaneet suuremmitta vaikeuksista. Myös minä toivon saavani sen armon. Koska olen nainen ja asun kaukana, en voi hyödyntää Maharshin pyhää seuraa niin paljon kuin tahtoisin ja niin usein kuin minun pitäisi. On mahdollista, etten enää pysty palaamaan takaisin. Minä anon Bhagavanin armoa. Kun olen palannut kotiini, tahdon muistaa Bhagavanin. Voisiko Bhagavan olla niin ystävällinen ja suostua pyyntööni.*

V: Mihin olet menossa? Et ole menossa mihinkään. Vaikka oletetaan, että olet ruumis, onko ruumiisi tullut Lucknowsta Tiruvannamalaihin? Sinä yksinkertaisesti istuit autossa ja yksi tai toinen kuljetus tapahtui. Ja lopulta sanot, että olet tullut tänne. Tosiasia on, että sinä et ole ruumis. Itse ei liiku, maailma liikkuu siinä. Sinä olet vain se, joka sinä olet. Sinussa ei tapahdu muutosta. Niinpä vaikka näyttääkin lähdöltä täältä, sinä olet täällä ja siellä ja kaikkialla. Nämä maisemat vaihtuvat.

Mitä armoon tulee, armo on sisälläsi. Jos se on ulkopuolinen, se on hyödytön. Armo on Itse. Et koskaan ole sen toiminnan ulkopuolella. Armo on aina läsnä.

K: *Tarkoitin, että kun muistan teidän muotoanne, mieleni pitäisi vahvistua ja vastauksen pitäisi tulla myös teidän puoleltanne. Minua ei tulisi jättää henkilökohtaisten ponnistusteni varaan, jotka ovat loppujen lopuksi melko heikot.*

V: Armo on Itse. Olen jo sanonut, että jos muistat Bhagavanin, Itse johdattaa sinua tekemään niin. Eikö armo ole jo läsnä. Onko olemassa hetkeäkään, jolloin armo ei toimi sinussa? Sinun muistosi on armon edelläkävijä. Se on vastaus, se on kiihoke, se on Itse ja se on armo.

Ei ole syytä huoleen.¹⁹⁹

K: *Voinko ohittaa ulkopuolisen avun ja saavuttaa omin avuin syvem-*

198Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 270, 248, 799, 800, 324, 290.

199M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 208.

män totuuden itsestäni?

V: Se tosiseikka, että sinä omistaudut Itsen tutkimukseen, on jumalaisen armon ilmestys. Se on säteilevä Sydämessä, sisäisessä olemuksessa, todellisessa Itsessä. Se vetää sinua sisäpuolelta. Sinun on yritettävä sisään ulkopuolelta. Sinun yrityksesi on vilpittömän tutkimus, syvä sisäinen liike on armo, tämän vuoksi sanon, ettei ole olemassa todellista tutkimusta ilman armoa eikä armo ole hänelle aktiivinen, joka ei etsi Itseä. Kummatkin ovat tarpeen.²⁰⁰

K: *Kuinka kauan Gurua tarvitaan Itseoivallukseen?*

V: Guru on tarpeen niin kauan kun on tietämättömyyttä. Tietämättömyys johtuu oma-aloitteisesta, mutta virheellisestä Itsen rajallisuudesta. Kun Jumalaa palvotaan, hän lahjoittaa hartauteen vakauden, joka johtaa antautumiseen. Kun palvoja antautuu, Jumala osoittaa armonsa ilmestymällä Guruna. Guru, toisin sanoen Jumala, opastaa palvojaa sanoen, että Jumala on sisäpuolella ja että hän ei ole Itsestä erillään. Tämä johtaa mielen sulkeutuneisuuteen ja lopulta oivallukseen.

K: *Jos armo on niin tärkeää, mikä on henkilökohtaisen ponnistuksen rooli?*

V: Ponnistusta tarvitaan oivalluksen tilaan saakka. Silloinkin Itsen tulisi ilmetä spontaanisti, muutoin onni ei ole täydellinen. Tähän spontaaniin tilaan saakka täytyy tapahtua jonkinlaista ponnistusta.²⁰¹

On olemassa tila meidän ponnistuksemme tai ponnistelemattomuutemme takana. Ennen kuin se oivalletaan, ponnistus on välttämätöntä. Sen jälkeen kun on maistanut sellaista autuutta, edes kerran, yrittää jatkuvasti saada sen takaisin. Kun on kerran kokenut rauhan autuuden, kukaan ei halua olla sitä vailla tai sitoutua mihinkään muihin toimiin.²⁰²

K: *Onko jumalainen armo välttämätöntä oivalluksen saavuttamiseksi vai voivatko yksilön vilpittömät ponnistukset itsessään johtaa tilaan, josta ei ole paluuta elämään ja kuolemaan?*

V: Jumalainen armo on olennaista oivaltamiseksi. Se johtaa Jumalan oivaltamiseen. Sellainen armo suodaan vain hänelle, joka on todellinen oppilas tai joogi. Se annetaan vain heille, jotka ovat ponnistelleet ahkerasti ja keskeytyksettä

200K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. 5.

201M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 80.

202Kuten edellä, s. 124.

polulla kohti vapautta.²⁰³

K: *Onko etäisyydellä mitään vaikutusta armoon?*

V: Aika ja paikka ovat meidän sisäpuolellamme. Olet aina Itsessäsi. Kuinka aika ja paikka vaikuttavat siihen?

K: *Radiota kuunneltaessa ne, jotka ovat lähempänä, kuulevat ensin. Te olette hindu, me olemme amerikkalaisia. Aiheuttaako se mitään eroa?*

V: Ei.

K: *Jotkut lukevat jopa ajatuksia.*

V: Se osoittaa, että kaikki on yhtä.²⁰⁴

K: *Tunteeko Bhagavan meitä kohtaan myötätuntoa ja osoittaa armoa?*

V: Olette kaulaanne myöten vedessä ja itkette silti vettä. Se on aivan samaa kuin sanoisi, että kaulaansa myöten vedessä seisova tuntee janoa tai että kala vedessä tuntee janoa tai että vesi tuntee janoa.²⁰⁵

Armo on aina läsnä. 'Välinpitämättömyyttä ei voi saavuttaa eikä totuuden oivallusta eikä Itseen kuulumista Gurun armon puuttuessa'.

Mutta myös harjoitus on tarpeen. Pysyminen Itsessä omin voimin on kuin kouluttaisi ovelaa härkää takaisin talliinsa viekoittelemalla sitä herkullisella heinällä ja estämällä sitä harhailemasta.²⁰⁶

K: *Olen äskettäin löytänyt sattumalta tamilinkielisen laulun, jossa kirjoittaja vaikertaa, ettei hän ole kuin sinnikäs nuori apina, joka voi takertua lujasti äitiinsä, vaan paremminkin kuin vikisevä kissanpentu, jota äidin täytyy niskasta kantaa hampaillaan. Siksi kirjoittaja rukoilee Jumalaa huolehtimaan hänestä. Minun tilanteeni on tismalleen sama. Teidän täytyy sääliä minua, Bhagavan. Ottakaa minua niskasta kiinni ja pitäkää huolta etten putoa ja loukkaannu.*

V: Se on mahdotonta. Molemmat ovat välttämättömiä: sinun ponnistella ja Gurun auttaa.²⁰⁷

K: *Kuinka kauan kestää saada Gurun armo?*

V: Miksi haluat tietää?

K: *Saadakseni toivoa.*

203M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 33.

204Kuten edellä, s. 114.

205Kuten edellä, s. 181.

206Kuten edellä, s. 183.

207D. Mudaliar, *My Reminiscences*, s. 106.

V: Jopa sellainen halu on este. Itse on ikuisesti läsnä, ei ole mitään ilman sitä. Ole Itse ja halut ja epäilyt tulevat katoamaan.²⁰⁸

Armo on alku, keskikohta ja loppu. Armo on Itse. Itsen virheellisestä samaistamisesta ruumiiseen johtuu, että Gurun luullaan olevan ruumis. Mutta Gurun näkökannalta Guru on vain Itse. Itse on yksi ainoa ja Guru kertoo sinulle, että Itse yksin on. Eikö silloin Itse ole Gurusi? Mistä muualta armo voi tulla? Se tulee vain Itsestä. Itsen ilmentymä on armon ilmentymä ja *vice versa*.²⁰⁹ Kaikki nämä epäilyt heräävät väärästä ajattelutavasta ja harhaan johtavasta ennakko-odotuksesta, että asiat ovat itsesi ulkopuolella. Mitään ei ole Itsen ulkopuolella.²¹⁰

208M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 5.

209'Päinvastoin'

210M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 136.

KAPPALE 9

Hiljaisuus ja sat-sanga

Vaikka Sri Ramana antoi mielellään sanallisia opetuksiaan jokaiselle, joka niitä pyysi, hän useaan kertaan huomautti, että hänen 'hiljainen opetuksensa' oli paljon suurempaa ja voimallisempaa. 'Hiljaiset opetukset' koostui hengellisestä voimasta, joka näytti säteilevän hänen muodostaan. Voima on niin vahva, että hän pitää sitä hänen opetustensa kaikkein suurimpana ja tärkeimpänä aspektina. Sen sijaan että hän antaisi suullisia ohjeita kuinka hallita mieltä, hän säteili vaivattomasti hiljaista voimaa, joka automaattisesti tyynnytti kaikkien mielet hänen lähipiirissään. Ihmiset, jotka olivat virittäytyneet tähän voimaan, kertoivat, että he kokivat sen sisäisen rauhan ja hyvinolon tilana; joissakin edistyneemmissä oppilaisissa se jopa joudutti Itsen suoraa kokemista.

Tällä menetelmällä on pitkät perinteet Intiassa, sen kaikkein tunnetuin edustaja oli Dakshinamurti, Sivan ilmentymä, joka aiheutti hiljaisuutensa voimalla Itsen kokemuksen neljälle oppineelle viisaalle. Sri Ramana puhui usein Dakshinamurtista suurella kunnioituksella ja hänen nimensä putkahtaa esiin monessa tämän kappaleen keskustelussa.

Tämän Gurusta virtaavan voiman voi vastaanottaa jokainen, jonka huomio kohdistuu Itseen tai Gurun muotoon; etäisyydellä ei ole merkitystä sen vaikutukseen. Tätä tarkkaavaisuutta kutsutaan usein *sat-sangaksi*, joka sanallisesti merkitsee 'yhdistymistä olevaan'. Sri Ramana rohkaisi täysin sydämin tähän harjoitukseen ja sanoi useasti, että se oli kaikkein tehokkain tapa saavuttaa Itsen suora kokemus. Perinteisesti se liittyi sellaisen henkilön fyysisessä läheisyydessä olemiseen, joka oli oivaltanut Itsen, mutta Sri Ramana antoi sille paljon väljemmän rajauksen. Hän sanoi, että *sat-sangassa* kaikkein tärkein elementti oli mentaalinen yhteys Guruun; *sat-sangaa* ei tapahtunut ainoastaan hänen läheisyydessään, vaan missä ja milloin tahansa, kun joku ajatteli häntä.

Seuraava luettelo esittelee *sat-sangan* voiman vaikutuksen. Se koostuu viidestä yksittäisestä sanskritinkielisestä säkeestä, joita Sri Ramana näytti useaan kertaan. Häneen ne tekivät niin suuren vaikutuksen, että hän käänsi ne tamilin kielelle ja hän liitti ne *Ulladu Narpadu Anubandhamiin*, yhteen hänen omin käsin kirjoittamaansa teokseen, joka käsittelee todellisuuden luonnetta.

1. *Sat-sangalla* yhdistyminen maailman kohteisiin poistuu. Kun tämä maallinen yhteys poistuu, mielen kiintymys ja taipumukset tuhoutuvat. He, jotka ovat vailla mentaalista kiintymystä, hajoavat siihen, joka on liikkumaton. Näin he saavuttavat *jivan muktin* [vapautumisen]. Vaali heidän seuraansa.
2. Korkein tila, jota ylistetään ja joka saavutetaan täällä tässä elämässä puhutaan *vicharan* kautta, joka ilmestyy Sydämessä, kun yhteys *sadhuun* [jaloon henkilöön tai häneen, joka on oivaltanut Itsen] saavutetaan, on mahdollonta saavuttaa kuuntelemalla saarnaajia, opiskelemalla ja oppimalla pyhien kirjoitusten merkitystä, hyveellisillä teoilla tai millään muullakaan tavoin.
3. Jos joku liittyy *sadhuihin*, mitä hyötyä on uskonnollisista menoista [*niyamoista*]? Kun erittäin viileä eteläinen tuulenvire puhalttaa, mitä hyötyä on käsiviuhkasta?
4. Kuumuuden poistaa viileä kuu, köyhyyden jumalainen toiveentäyttävä puu, synnin Ganges. Mutta tiedä, että kaikki nämä, kuumuudesta alkaen, poistaa pelkkä vertaansa vailla olevien *sadhujen darshan* [näkeminen].
5. Pyhiä kylpypaikkoja, jotka koostuvat vedestä, ja jumalaisia kuvia, jotka on tehty kivistä ja maasta, ei voi verrata noihin suuriin sieluihin [*mahatmoin*]. Aah, mikä ihme! Kylpypaikat ja jumaluudet lahjoittavat mielen puhtauden vasta lukemattomien päivien päästä, kun taas sellainen puhtaus lahjoitetaan välittömästi ihmisille heti kun *sadhut* näkevät heidät silmillään.²¹¹

K: *Miksi Bhagavan ei kulje ympäriinsä ja saarnaa totuutta ihmisille laajemmalti?*

V: Kuinka tiedät, etten sitä tee? Koostuuko saarnaaminen nousemisesta puhujapönttöön ja paasaamisesta ympärillä oleville ihmisille? Saarnaaminen on

211S. Om (käänt.), 'The Original Writings of Sri Ramana', *Ulladu Narpadu Anubandham*, säkeet 1-5.

yksinkertaisesti tiedon välittämistä; se voidaan tehdä aidosti vain hiljaisuudessa. Mitä ajattelet ihmisestä, joka kuuntelee saarnaa tunnin ja poistuu paikalta ilman että puhe on tehnyt häneen sellaisen vaikutuksen, joka olisi muuttanut hänen elämänsä? Vertaa häntä toiseen, joka istuu pyhässä läheisyydessä ja poistuu jonkin ajan kuluttua paikalta elämäkatsomus täysin muuttuneena. Kumpi on parempaa, saarnata ääneen ilman vaikutusta vai istua hiljaa säteillen ulospäin sisäistä voimaa?

Vielä, kuinka puhe syntyy? Ensimmäisenä on abstrakti tieto. Siitä saa alkunsa ego, joka puolestaan synnyttää ajatuksen ja ajatus puhutun sanan. Niinpä sana on alkuperäisen alkulähteen pojanpojanpoika. Jos sana tekee vaikutuksen, arvioi itse kuinka paljon tehokkaampaa täytyy äänettömän saarnaamisen olla?²¹²

K: *Kuinka hiljaisuus voi olla niin voimallista?*

V: Oivaltanut säteilee hengellisen vaikutuksen aaltoja, jotka vetävät monia ihmisiä häntä kohti. Silti hän saattaa istua luolassa ja pitää yllä täydellistä hiljaisuutta. Me voimme kuunnella luentoja totuudesta ja poistua tajuamatta asiasta tuskin mitään, mutta oivaltaneen kohtaaminen, vaikkei hän puhu sanaakaan, antaa paljon enemmän ymmärrystä asiaan. Hänen ei koskaan tarvitse mennä ulos yleisön joukkoon. Jos on tarpeen, hän voi käyttää muita instrumentteina.²¹³

Guru on hiljaisuuden säteilijä, joka levittää Itsetiedon valoa, joka loistaa jäljelle jääneenä todellisuutena. Puhutuista sanoista ei ole mitään hyötyä, jos Gurun silmät tavoittavat oppilaan silmät.²¹⁴

K: *Antaako Bhagavan dikshan [vihkimyksen]?*

V: *Mouna* [hiljaisuus] on paras ja kaikkein voimakkain *diksha*. Sitä Sri Dakshinamurti harjoitti. Vihkimykset kosketuksella, katseella, jne. ovat kaikki alempia luokkia. Äänetön vihkimys muuttaa kaikkien sydämet.²¹⁵

Dakshinamurti noudatti hiljaisuutta, kun oppilaat lähestyivät häntä. Se on vihkimisen korkein muoto. Se sisältää muut muodot. Subjekti-objekti-suhde täytyy olla toiminnassa muissa *dikshoissa*. Ensin täytyy subjektin (antajan) saada alkunsa ja sitten objektin (saajan). Ellei näitä kahta ole olemassa, kuinka toinen katsoo toista tai koskettaa häntä? *Mouna diksha* on kaikkein täydellisin; se sisältää

212S. T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 16.

213P. Bruton, *Conscious Immortality*, s. 141-2.

214Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 286.

215M. Venkataramiah (koost.), *Taks with Sri Ramana Maharshi*, s. 402.

katsomisen, kosketuksen ja opetuksen. Se puhdistaa yksilön kaikin tavoin ja vakiinnuttaa hänet todellisuuteen.²¹⁶

K: *Swami Vivekananda sanoo, että hengellinen Guru voi siirtää huomattavasti hengellisyyttä oppilaaseen.*

V: Onko mitään ydintä siirrettävissä? Siirto merkitsee oppilaana olemisen tunteen hävittämistä. Mestari tekee sen. Ei niin, että ihminen oli aikoinaan jotakin ja muuttui myöhemmin muuksi.

K: *Eikö armo ole Gurun lahja?*

V: Jumala, armo ja Guru ovat samanmerkityksisiä ja myös ikuisia ja sisäisiä. Eikö Itse ole jo sisäinen? Onko Gurun lahjoitettava se katseensa avulla? Jos Guru ajattelee niin, hän ei ansaitse sitä nimeä.

Kirjat sanovat, että on olemassa niin monenlaisia *dikshoja*, perehdyttämissä kädellä, koskettamalla, silmällä, jne. Niissä sanotaan myös, että Guru tekee joitain riittejä tulella, vedellä, *japalla*, *mantrilla*, jne. ja kutsuu sellaisia eriskummallisia suorituksia *dikshoiksi* niin että oppilas kypsyy vasta kun Guru on sellaiset prosessit tehnyt.

Jos etsit yksittäistä henkilöä, häntä ei löydy mistään. Sellainen on Guru. Sellainen on Dakshinamurti. Mitä hän teki? Hän oli hiljaa; oppilaat ilmestyivät hänen eteensä. Hän pysytteli hiljaa, oppilaiden epäilykset häipyivät, mikä merkitsee, että he menettivät yksilölliset identiteettinsä. Se on *jnanaa* eikä siihen tavallisesti liitetyt monisanaisuudet.

Hiljaisuus on toiminnan kaikkein vaikutuskykyisin muoto. Miten laaja-alaisia ja painokkaita tahansa *sastrat* saattavat olla, ne epäonnistuvat vaikutuksensa. Guru on hiljaa ja rauha vallitsee kaikkialla. Hänen hiljaisuutensa on paljon laaja-alaisempi ja painokkaampi kuin kaikki *sastrat* yhteensä. Nämä kysymykset heräävät tunteesta, että vaikka olet ollut täällä niin kauan ja kuullut niin paljon ja ponnistellut niin kovasti, et ole saavuttanut mitään. Sisällä tapahtuva työ ei ole silmin havaittavaa. Tosiasiassa Guru on aina sinussa sisällä.²¹⁷

K: *Voiko Gurun hiljaisuus todella saada aikaan hengellisen tietoisuuden kehittyneempiä tiloja?*

V: On olemassa vanha tarina, joka havainnollistaa Gurun hiljaisuuden voimaa. Tattvaraya kirjoitti *bharanin*, eräänlaisen tamilinkielisen esseän Gurunsa

²¹⁶M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 501.

²¹⁷Kuten edellä, s. 369-70.

Swarupanandan kunniaksi ja kokosi joukon oppineita panditeja kuulemaan teosta ja arvioimaan sen arvoa. Panditit nostivat vastalauseen, että *bharani* oli kirjoitettu vain suuren sankarin kunniaksi, joka kykeni tappamaan taistelussa tuhat elefanttia ja ettei ollut tapana kirjoittaa sellaista teosta askeetin kunniaksi. Tämän tähden kirjoittaja sanoi, 'Menkäämme yhdessä Guruni luo' ja sen jälkeen, kun he olivat istuneet, kirjoittaja kertoi Gurulle heidän vierailunsa syyn. Guru istui hiljaa ja myös muut pysyivät *mounassa*. Kului koko päivä, tuli yö ja lisää päiviä ja öitä ja yhä kaikki istuivat ääneti, kenellekään heistä ei ilmestynyt ainoatakaan ajatusta eikä kukaan ajatellut tai kysynyt miksi he olivat tänne tulleet. Kolmen, neljän tällaisen päivän jälkeen Guru liikautti mieltään hiukan ja kokoontuneet ihmiset saivat välittömästi takaisin ajatustensa aktiivisuuden. Silloin he julistivat, 'Tuhannen elefantin voittaminen ei ole mitään verrattuna tämän Gurun voimaan voittaa kaikkien egojemme kiimaiset elefantit yhtä aikaa. Niin varmasti hän ansaitsee kunniaukseen *bharanin*.'²¹⁸

K: *Kuinka tämä hiljainen voima toimii?*

V: Kieli on vain väline siirtää ajatuksensa toiselle. Se kutsutaan sisään vasta kun ajatuksia ilmestyy. Muut ajatukset syntyvät vasta 'minä'-ajatuksen syntymisen jälkeen ja niin 'minä'-ajatus on kaiken keskustelun juuri. Kun ihminen pysyy ajattelematta, hän ymmärtää toista hiljaisuuden kansainvälisen kielen kautta.

Hiljaisuus on lakkaamatonta puhumista. Se on jatkuvaa kielen virtaa, jota puhuminen häiritsee. Nämä sanat, jotka puhun, estävät sen äänettömän kielen. Esimerkiksi, sähkö virtaa johdossa. Vastuksena sen juoksulle se loistaa lamppuna tai pyörii tuulettimena. Johdossa se pysyy sähköisenä energiana. Samalla lailla myös hiljaisuus on kielen jatkuvaa virtaa, jonka sanat estävät.

Sen, mitä joku ei onnistu saamaan tietoonsa useita vuosia kestäneen keskustelun kautta, voi joku tietää heti hiljaisuudessa tai hiljaisuuden edessä – Dakshinamurti ja hänen neljä oppilastaan ovat hyvä esimerkki tästä. Tämä on korkeinta ja kaikkein vaikuttavinta kieltä.²¹⁹

K: *Bhagavan sanoo, 'Jnanin vaikutus hiipii oppilaaseen hiljaisuudessa'. Bhagavan sanoo myös, 'Yhteys suuriin persooniin [mahatmoihin] on yksi tehokas keino oivaltaa oma todellinen olemisensa.'*

V: Kyllä. Mitä ristiriitaa? *Jnani*, suuret persoonat, *mahatmat* – teetkö

218D. Mudaliar, Day by Day with Bhagavan, s. 34-5.

219M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 200-1.

eroa heidän välilleen?

K: *En.*

V: Yhteys heihin on hyväksi. He toimivat hiljaisuuden kautta. Puhumalla heidän voimansa vähenee. Hiljaisuus on kaikkein voimakkain. Puhe on aina vähemmän voimakasta kuin hiljaisuus, niinpä mentaalinen yhteys on parasta.

K: *Toimiiko tämä yhteys jnanin fyysisen ruumiin häviämisen jälkeen vai onko se totta vain niin kauan kun hän on ihminen?*

V: Guru ei ole fyysinen muoto. Niinpä yhteys säilyy vielä senkin jälkeen kun Gurun fyysinen ruumis katoaa. Ihminen voi mennä toisen Gurun luo, kun oma Guru katoaa, mutta kaikki Gurut on yhtä eikä kukaan heistä ole muoto, jonka näet. Mentaalinen yhteys on aina paras.²²⁰

K: *Tapahtuuko Gurun mielen armon toiminta oppilaan mielessä vai onko se erillinen prosessi?*

V: Armon korkein muoto on hiljaisuus. Se on myös korkeinta upadesaa [opetusta].

K: *Vivekananda on sanonut myös, että hiljaisuus on rukouksen äänekkäin muoto.*

V: Tämä koskee etsijän hiljaisuutta. Gurun hiljaisuus on äänekkäintä upadesaa. Se on myös armoa sen korkeimmassa muodossa. Kaikki muut *dikshat* [vihkimykset] juontuvat *mounasta* ja ovat siksi toissijaisia. *Mouna* on ensimmäinen muoto. Jos Guru on hiljaa, etsijän mieli puhdistuu omatoimisesti.²²¹

K: *Sri Bhagavanin hiljaisuus on itsessään tehokas voima. Se saa meissä aikaan tietyn mielenrauhan.*

V: Hiljaisuus on loppumatonta puhetta. Suullinen puhe estää hiljaisuuden puheen. Hiljaisuudessa ihminen on läheisessä kosketuksessa ympäristöönsä. Dakshinamurtin hiljaisuus poisti neljän viisaan epäilyt. *Mouna vyakhya prakatina tattvam* tarkoittaa totuuden paljastamista hiljaisuuden avulla. Hiljaisuuden sanotaan olevan esitelmä. Hiljaisuus on niin väkevä.

Sanallisessa puheessa puhe-elimet ovat tarpeen ja ne edeltävät puhetta. Mutta toinen puhe on jopa ajattelun tuolla puolen. Se on lyhyesti sanottuna yliaistillista puhetta tai lausumattomia sanoja [*para vak*].²²²

220D. Mudaliar, kuten edellä, s. 145-6.

221M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 500-1.

222Kuten edellä, s. 74-5.

K: *Voiko jokainen hyötyä tästä hiljaisuudesta?*

V: Hiljaisuus on todellista *upadesaa*. Se on täydellistä *upadesaa*. Se sopii vain kaikkein kehittyneimmille etsijöille. Muut eivät kykene vetämään siitä täyttä innoitusta. Siksi he tarvitsevat sanoja selittämään totuutta. Mutta totuus on sanojen tuolla puolen. Se ei jätä sijaa selityksille. Kaikki, mikä on mahdollista tehdä, on viitata siihen.²²³

K: *Sanotaan, että yksi mahatman silmäys riittää, että patsaat, pyhiinvaellukset, jne. eivät ole vaikuttavia. Olen ollut täällä kolme kuukautta, mutten tiedä kuinka Maharshin katse on minuun vaikuttanut.*

V: Katseella on puhdistava vaikutus. Puhdistumista ei voi havainnollistaa. Aivan kuten koksinpalalta kestää pitkään ennen kuin se syttyy, puuhiileltä ottaa lyhyemmän ajan ja kasa ruutia syttyy heti, sama koskee *mahatmojen* yhteyteen tulevien ihmisten kehitysasteita.²²⁴ Viisauden tuli tuhoaa kaiken toiminnan. Viisaus saavutetaan yhteydellä viisaaseen [*sat-sanga*] tai paremminkin sen mentaaliseen ilmapiiriin.²²⁵

K: *Voiko Gurun hiljaisuus saada aikaan oivalluksen, jos oppilas ei ponnistele?*

V: Suuren mestarin läheisyydessä *vasanat* lakkaavat toimimasta, mieli hiljenee ja seurauksena on *samadhi*. Näin oppilas saavuttaa todellisen tiedon ja oikean kokemuksen mestarin läheisyydessä. Jotta se pysyisi liikkumatta tulevaisuudessa, ponnistus on tarpeen. Aikaa myöten oppilas tulee tietämään sen olevan hänen todellinen olemuksensa ja vapautuu näin elämänsä aikana.²²⁶

K: *Jos etsintää on tehtävä sisäpuolella, onko välttämätöntä olla Mestarin fyysisessä läheisyydessä?*

V: Se on tarpeen siihen saakka kunnes kaikki epäilyt loppuvat.²²⁷

K: *En kykene keskittymään itseeni. Minä etsin voimaa minua auttamaan.*

V: Kyllä, sitä kutsutaan armoksi. Henkilökohtaisesti olemme kyvyttömiä, sillä mieli on heikko. Armo on välttämätöntä. *Sadhu seva* [sadhun palvelemi-

223M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 528.

224Kuten edellä, s. 135.

225Kuten edellä, s. 177.

226Kuten edellä, s. 123.

227Kuten edellä, s. 572.

nen] saa sen aikaan. Kuitenkaan mitään uutta ei ole saatavilla. Juuri kuten heikko mies tulee vahvemman hallintaan, ihmisen heikko mieli saadaan helpommin hallintaan vahvamielisen *sadhun* läheisyydessä. Se, joka on on vain armoa; mitään muuta ei ole.²²⁸

K: *Onko välttämätöntä palvella Gurua fyysisesti?*

V: *Sastrat* sanovat, että Gurua täytyy palvella kaksitoista vuotta Itseoivalluksen saavuttamiseksi. Mitä Guru tekee? Ojentaako hän sen oppilaalle? Eikö Itse ole aina oivallettuna? Mitä tämä yleinen uskomus sitten merkitsee? Ihminen on aina Itse ja silti hän ei sitä tiedä. Sen sijaan hän sekoittaa sen ei-Itseen, ruumiiseen, jne. Sellainen sekaannus johtuu tietämättömyydestä. Jos tietämättömyys hävitetään, sekoittuminen lakkaa olemasta ja todellinen tieto paljastuu. Pysymällä yhteydessä oivaltaneisiin viisaisiin, ihminen pikku hiljaa menettää tietämättömyytensä kunnes sen poisto on täydellistä. Näin ikuinen Itse paljastuu.²²⁹

K: *Te sanotte, että oppilaalta vaaditaan viisaiden kanssa seurustelua [sat-sangaa] ja heidän palvelemistaan.*

V: Kyllä, paras todella tarkoittaa yhteyttä ilmenemättömään *satiin* eli absoluuttiseen olemassaoloon, mutta koska vain hyvin harva voi sen tehdä, heidän täytyy turvautua toiseksi parhaaseen, joka on seurustelua ilmenneen *satin* kanssa, toisin sanoen, Gurun. Seurustelua viisaiden kanssa tulisi harjoittaa, koska ajatukset ovat niin sitkeitä. Viisas on jo ylittänyt mielen ja pysyy rauhassa. Hänen läheisyydessään olemisen auttaa saamaan tämän olotilan aikaan muissa, muussa tapauksessa ei ole mitään syytä etsiä hänen seuraansa. Guru tarjoaa tähän tarvittavan voiman, muiden huomaamatta. Palvelu on ensisijaisesti pysymistä Itsessä, mutta se sisältää myös Gurun ruumiillisesta hyvinvoinnista ja hänen asuinpaikastaan huolehtimisen. Yhteys Guruun on välttämätöntä, mutta tämä merkitsee hengellistä yhteyttä. Jos oppilas löytää Gurun sisäisesti, silloin ei ole väliä mihin hän menee. Pysymisen täällä tai missä muualla tahansa täytyy ymmärtää olevan samaa ja että niillä on sama vaikutus.²³⁰

K: *Ammattini vaatii minua pysymään lähellä työpaikkaani. En pysty jäämään sadhujen seuraan. Voinko saada oivalluksen jopa ilman sat-sangaa?*

V: *Sat on aham pratyaya saram*, itsen Itse. *Sadhu* on tämä itsen Itse.

228M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 247.

229Kuten edellä, s. 318.

230P. Brunton, kuten edellä, s. 147.

Hän on läsnä kaikissa. Voiko kukaan pysyä ilman Itseä? Ei. Niinpä kukaan ei ole poissa *sat-sangasta*.²³¹

K: *Onko Gurun läheisyydestä apua?*

V: Tarkoitatko fyysistä läheisyyttä? Mikä on sen hyvyys? Vain mielellä on väliä. Mielen täytyy liittyä.²³² *Sat-sanga* saa mielen sulautumaan Sydämeen.

Sellainen yhdistyminen on sekä mentaalista että fyysistä. Gurun äärimmäisen näkyvä olemus puskee mielen sisäänpäin. Hän on myös etsijän Sydämessä ja niinpä hän vetää jälkimmäisen sisäänpäin kääntynyttä mieltä Sydämeen.²³³

K: *Kaikki, mitä haluan tietää, on, että onko sat-sanga välttämätöntä ja auttaako tänne tulemiseni vai ei?*

V: Ensin sinun täytyy ratkaista mitä *sat-sanga* on. Se tarkoittaa yhteyttä *satiin* eli todellisuuteen. Häntä, joka tietää tai on oivaltanut *satina*, pidetään *satina*. Seurustelu sellainen *satina* kanssa tai hänen kanssaan, joka tuntee *satina*, on kaikille ehdottoman välttämätöntä. Sankara on sanonut, että kaikissa kolmessa maailmassa ei ole *sat-sangan* vertaista venettä kantamaan ihmisen turvallisesti yli syntymän ja kuoleman valtameren.²³⁴

Sat-sanga merkitsee *sangaa* [yhteyttä] *satiin*. *Sat* on vain Itse. Koska Itseä ei nyt ymmärretä *satiksi*, sen viisaan seuraan, joka on näin sen ymmärtänyt, on haikauduttava. Tämä on *sat-sangaa*. Sisäänpäin kääntyneisyys tuottaa tulosta. Silloin *sat* paljastuu.²³⁵

231M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 461.

232Kuten edellä, s. 140.

233Kuten edellä, s. 186.

234D.Mudaliar, kuten edellä, s. 236-7.

235M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 242.

OSA NELJÄ

Mietiskely ja jooga

Parasta mietiskelyä on se, joka jatkuu kaikissa kolmessa tilassa. Sen täytyy olla niin intensiivisestä, ettei se anna tilaa edes ajatukselle, 'Minä mietiskelen'.²³⁶

Kun on saanut mieltymyksen nähdä petollisilla aisteilla tyyntymään ja saanut sen kautta mielen, hyppivän egon, ulkokohtaisen tiedon päättymään, tuntea valottoman valon ja äänettömän äänen Sydämessä, on joogan todellinen voima [*yoga-sakti*].²³⁷

²³⁶S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 78.

²³⁷Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 691.

KAPPALE 10

Mietiskely ja keskittyminen

Sri Ramanan vaatimus, että 'minä'-ajatuksen tietoisuus oli edellytys Itseoivallukseen, johti hänet päätökseen, että kaikki hengellinen harjoitus, joka ei perustunut tähän ominaisuuteen oli epäsuoraa ja tehotonta:

Tämä polku ['minän' huomioiminen] on suora polku; kaikki muut ovat epäsuoria. Ensimmäinen johtaa Itseen, muut muualle. Ja vaikka myös jälkimmäiset johtavat Itseen, se johtuu vain siitä, että ne johtavat ensin ensimmäiselle polulle, joka lopulta kantaa ne päämäärään. Niinpä, loppujen lopuksi hakijan täytyy valita ensimmäinen polku. Miksei sitä tehdä jo nyt? Miksi hukata aikaa?²³⁸

Tämä tarkoittaa, että muut tekniikat saattavat joskus tuottaa harjoittajalleen hiljaisuuden sisäisen tilan, jossa itsensä huomioiminen tai itsetietoisuus tapahtuu tahattomasti, mutta se on hyvin epäsuora Itsen saavuttamisen tapa. Sri Ramana vakuutti, että muut menetelmät saattoivat viedä harjoittajansa vain kohtaan, josta itsetutkimus alkaa ja niinpä hän ei koskaan hyväksynyt niitä, jollei hän tuntenut, että tietty kysyjä oli kykenemätön tai haluton omaksumaan itsetutkimusta. Tätä havainnollistetaan *Sri Ramana Gitan* (hänen kysymystensä ja vastaustensa varhainen kokoelma) keskustelussa, jossa Sri Ramana selitti yksityiskodittain miksi itsetutkimus oli ainut tapa oivaltaa Itse. Sen jälkeen, kun kysyjä oli kuunnellut huolella Sri Ramanan selitystä, hän oli yhä haluton hyväksymään sitä, että itsetutkimus oli ainut väylä Itseen, ja niinpä hän kysyi oliko olemassa muita menetelmiä, joiden avulla Itse voitiin oivaltaa. Sri Ramana vastasi:

238P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 176.

Päämäärä on sama hänelle, joka mietiskelee [kohdetta] ja hänelle, joka harjoittaa Itsetutkimusta. Toinen saavuttaa hiljaisuuden mietiskelyllä, toinen tiedolla. Toinen yrittää saavuttaa jotakin; toinen etsii häntä, joka yrittää saavuttaa. Edellinen vaatii aikaa, mutta saavuttaa lopulta Itsen.²³⁹

Haluamatta järkyttää sellaisen ihmisen uskoa, jolla oli selvä taipumus kohteeseen kohdistuvaan mietiskelyyn ja saatuaan jo selville, että hän oli haluton itsetutkimukseen, Sri Ramana kehotti häntä seuraamaan itse valitsemaansa menetelmää kertomalla hänelle, että se auttaisi häntä saavuttamaan Itsen. Sri Raman näkemys oli, että mikä tahansa menetelmä oli parempi kuin ei mitään menetelmää, koska näin oli mahdollisuus, että se johtaa itsetutkimukseen.

Hän antoi useita samanlaisia vastauksia muille ihmisille samasta syystä. Näitä vastauksia, jotka ilmaisivat, että muut menetelmät kuin itsetutkimus tai antautuminen, voivat tuottaa Itseoivalluksen, ei tulisi ottaa täydestä, koska ne annettiin vain ihmisille, joita itsetutkimus ei viehättänyt ja jotka tahtoivat seurata omia menetelmiään. Kun hän puhui muille oppilaille, joita eivät viehättäneet ne, joita hän kutsui 'epäsuoriksi menetelmiksi', hän tavallisesti vakuutti, että itsensä huomioiminen oli lopulta välttämätöntä.

Vaikka Sri Ramana puolusti napakasti näkemystään itsetutkimuksesta, hän ei koskaan vaatinut, että kenenkään tulisi vaihtaa uskoaan tai menetelmiään ja jos hän ei kyennyt vakuuttamaan seuraajiaan paneutumaan itsetutkimukseen, hän antoi mielellään neuvoja muihin menetelmiin. Tämän kappaleen keskusteluissa hän yleensä vastaa sellaisten palvojen kysymyksiin, jotka tahtoivat neuvoa mietiskelyn [*dhyanan*] tavallisiin muotoihin. Antaessaan tämän neuvon, hän tavallisesti täsmänsi mietiskelyä keskittymisenä yhteen ajatukseen kaikkien muiden poissulkemiseksi, mutta joskus hän antoi sille korkeamman määritelmän sanomalla, että mielen pitäminen kiinnittyneenä Itseen oli todellista mietiskelyä. Tämä jälkimmäinen harjoitus oli todellisuudessa itsetutkimuksen toinen nimi, sillä kuten hän selitti yhdessä aiemmin kirjoittamissaan teoksissa, 'Vain mielen pitämistä aina kiinnittyneenä Itseen kutsutaan itsetutkimukseksi, kun taas mietiskely on ajattelemista, että on itse *Brahman*.'²⁴⁰

239G. Muni, *Sri Ramana Gita*, kpl. 7, säkeet 26, 22.

240S. Om, *The Path of Sri Ramana*, s. 163.

K: *Mikä on mietiskelyn [dhyanan] ja tutkimuksen [vicharan] välinen ero?*

V: Molemmat merkitsevät samaa. Heidän, jotka ovat sopimattomia tutkimukseen, täytyy harjoittaa mietiskelyä. Mietiskelyssä hakija itsensä unohtaen mietiskelee 'Minä olen *Brahman*' tai 'Minä olen Siva' ja kiinnittyy tällä menetelmällä *Brahmaniin* tai Sivaan. Tämä päättyy lopulta *Brahmanin* tai Sivan jäljelle jäävään tietoisuuteen olemisena. Silloin hän oivaltaa, että tämä on puhdasta olemista, Itseä.

Hän, joka ryhtyy tutkimukseen, aloittaa sen pitämällä kiinni itsestään ja kysymällä itseltään 'Kuka minä olen?' Itse selviää hänelle.²⁴¹

Mentaalinen kuvittelu, että on itse korkein todellisuus, joka loistaa olemassaolo-tietoisuus-autuutena, on mietiskelyä. Mielen kiinnittäminen Itseen niin, että harhan epätodellinen siemen kuolee, on tutkimusta.

Kuka hyvänsä mietiskelee Itseä millä tahansa *bhavalla* [mentaalisella kuvalla], saavuttaa sen vain tässä kuvassa. He rauhalliset, jotka pysyvät ääneti ilman yhtäkään sellaista *bhavaa*, saavuttavat *kaivalyan* jalon ja täydellisen tilan, Itsen muodottoman tilan.²⁴²

K: *Mietiskely on paljon suurempaa kuin tutkimus, koska edellinen pitää kiinni totuudesta, kun taas jälkimmäinen seuloa totuuden epätodesta.*

V: Aloittelijalle muodon mietiskeleminen on paljon helpompaa ja miellyttävämpää. Sen harjoittaminen johtaa itsetutkimukseen, joka muodostuu todellisuuden seulomisesta epätodellisesta.

Mitä hyötyä on pitää kiinni totuudesta, kun olet täynnä vastaan vaikuttavia (kieltäviä) seikkoja?

Itsetutkimus johtaa suoraa päätä oivallukseen poistamalla esteet, jotka saavat sinut ajattelemaan, ettei Itseä ole jo oivallettu.²⁴³

Mietiskely on erilaista etsijän kehitysasteen mukaisesti. Jos joku on siihen valmis, hän voi suoraan pitää kiinni ajattelijasta ja ajattelija sulautuu silloin automaattisesti alkulähteeseensä, puhtaaseen tietoisuuteen.

Jos joku ei voi suoraan tarttua ajattelijaan, hänen täytyy mietiskellä Jumalaa ja aikaa myöten samasta yksilöstä on tullut riittävän puhdas pitämään kiinni

241M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 144-5.

242Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 738-9.

243M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 261.

ajattelijasta ja sulautumaan absoluuttiseen olemiseen.²⁴⁴

Mietiskely on mahdollista vain kun ego pysyy mukana. On sekä ego että kohde, jota mietiskellään. Sen vuoksi menetelmä on epäsuora, koska Itse on yksi ainut. Etsimällä egoa, joka on alkulähteessään, ego häviää. Se, mitä jää jäljelle, on Itse. Tämä menetelmä on suora menetelmä.²⁴⁵

K: *Ei näytä löytyvän mitään keinoa mennä sisäänpäin mietiskelyn tavalla.*

V: Missä muulla me olemme nyt? Todellinen olemisemme on sitä.

K: *Jos on niin, olemme siitä tietämättömiä.*

V: Mistä tietämättömiä ja kenellä on tietämättömyyttä? Jos on tietämättömän Itsestä, onko olemassa kaksi minää?

K: *Kahta minää ei ole. Rajallisuuden tunnetta ei voi kiistää. Rajallisuuksista johtuen...*

V: Rajallisuus on vain mielessä. Tunsitko sitä syväunessa? Olet unessa olemassa. Et kiellä olevasi olemassa silloin. Sama Itse on tässä ja nyt valvetilassa. Nyt sanot, että on rajoituksia. Se, mitä nyt on tapahtunut, on, että on eroavaisuuksia näiden kahden tilan välillä. Eroavaisuudet johtuvat mielestä. Unessa ei ollut mieltä, kun taas nyt se on aktiivinen. Itse on olemassa myös, kun mieltä ei ole.

K: *Vaikka sen ymmärtää, sitä ei oivalla.*

V: Se onnistuu aikaa myöten mietiskelyllä.

K: *Mietiskely tapahtuu mielellä. Kuinka se voi tappaa mielen Itsen paljastamiseksi?*

V: Mietiskely on takertumista yhteen ajatukseen. Tämä ainut ajatus pitää muut ajatukset poissa. Mielen häiriö ('sekamelska') on merkinä sen heikkoudesta. Jatkuvalle mietiskelyllä se saavuttaa lujuuutta, toisin sanoen, vaeltelevan ajattelun heikkous antaa tilaa pysyvälle, ajattelusta vapaalle pohjalle. Tämä ajattelusta vapaa lakeus on Itse. Mieli puhtaudessa on Itse.

K: *Mitä on dhyana [mietiskely]?*

V: Se on pysymistä omana Itsenä ilman, että poikkeaa millään tavoin omasta todellisesta luonteestaan ja ilman, että tuntee mietiskelevänsä.

K: *Mikä on dhyanan ja samadhin välinen ero?*

V: *Dhyana saavutetaan harkitulla mentaalilla ponnistuksella.*

244M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 429.

245Kuten edellä, s. 145.

Samadhissa ei ole sellaista ponnistusta.

K: *Mitä tekijöitä tarkataan dhyanassa?*

V: Hänen, joka vakiintuu Itseensä [*atmanishthaan*], on tärkeää huomata, ettei hän vähimmässäkään määrin käänny syrjään tästä sulautumisesta. Poike-
tessaan todellisesta luonteestaan, hän saattaa nähdä edessään kirkkaita säteilyjä tai
kuulla epätavallisia ääniä tai pitää sisä- tai ulkopuolellaan tapahtuvien jumalten il-
mestymisten näkyjä todellisina. Hänen ei tulisi mennä niiden vuoksi harhaan ja
unohtaa itsensä.²⁴⁶

K: *Kuinka mietiskelyä täytyy harjoittaa?*

V: Mietiskely on, toden puhuakseni, *atmanishthaa* [olla kiinnittyneenä
Itseksi]. Mutta kun ajatukset ylittävät mielen ja tehdään ponnistus niiden eliminoi-
miseksi, ponnistusta tavallisesti kutsutaan mietiskelyksi. *Atmanishtha* on todelli-
nen luonteesi. Pysy sellaisena kuin olet. Se on päämäärä.

K: *Mutta ajatuksia nousee. Onko ponnistuksemme tarkoitus vain
hankkiutua eroon ajatuksista.*

V: Kyllä. Kohdistamalla mietiskelyn yhteen ajatukseen, muut ajatuk-
sen pysyvät poissa. Mietiskely on vaikutukseltaan torjuva vain mikäli se pitää aja-
tukset poissa.

K: *Sanotaan, 'atma samstham manah krtva' [kiinnittää mieli Itseen].
Mutta Itse on käsittämätön.*

V: Miksi haluat ollenkaan mietiskellä? Koska haluat tehdä niin, sinulle
sanotaan, *'atma samstham manah krtva'*. Mikset pysy sellaisena kuin olet mietis-
kelemättä? Mikä on tämä *'manah'* [mieli]? Kun kaikki ajatukset tuhotaan, siitä tu-
lee *'atma samstha'* [kiinnittynyt Itseen].

K: *Jos annetaan muoto, voin mietiskellä sitä ja muut ajatukset tuhou-
tuvat. Mutta Itse on muodoton.*

V: Muotojen ja konkreettisten esineiden mietiskelemisen sanotaan ole-
van *dhyanaa*, kun taas Itsen tutkiminen on *vicharaa* [tutkimista] tai
nididhyasanaa [olemisen keskeytymätöntä tietoisuutta].²⁴⁷

K: *Dhyanassa on enemmän mielihyvää kuin aistillisissa nautinnoissa.
Silti mieli juoksee jälkimmäisten perään eikä etsi edellistä. Missä vika?*

V: Mielihyvä tai kipu ovat vain mielen näkökantoja. Meidän perus-

246S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 13.

247M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 256-7.

luontomme on onnellisuus. Mutta olemme unohtaneet Itsen ja kuvittelemme, että ruumis tai mieli on Itse. Tämä väärä samaistus synnyttää kärsimyksen. Mitä on tehtävissä? Tämä mentaalinen taipumus on hyvin vanha ja jatkunut läpi lukemattomien menneiden syntymien. Siksi siitä on kasvanut hyvin vahva. Sen täytyy poistua ennen kuin perimmäinen luontomme, onnellisuus, pitää puoliaan.²⁴⁸

K: *Kuinka dhyanaa harjoitetaan – silmät auki vai kiinni?*

V: Sitä voidaan tehdä kummallakin tavalla. Asian ydin on, että mielen täytyy olla sisäänpäin kääntyneenä ja pitää tavoittelussaan aktiivisena. Joskus tapahtuu, että kun silmät ovat kiinni, ajatukset ryntäävät esiin suurella voimalla. Saattaa myös olla vaikeaa kääntää mieli sisäänpäin, kun silmät ovat auki. Mieleltä vaaditaan voimaa tehdä niin. Mieli pilaantuu, kun se majoittaa kohteita. Muutoin se on puhdas. *Dhyanassa* päätehtävänä on pitää mieli aktiivisena omassa tavoittelussaan ilman että se ottaa sisäänsä ulkoisia vaikutelmia tai ajattelee muita asioita.²⁴⁹

K: *Bhagavan, aina kun mietiskelen, tunnen suurta kuumotusta päässäni ja jos jatkan eteenpäin, koko ruumiini palaa. Mikä avuksi?*

V: Jos keskittyminen kohdistuu aivoihin, seurauksena on kuumuuden tunnetta ja jopa päänsärkyä. Keskittyminen täytyy kohdistaa Sydämeen, joka on viileä ja virkistävä. Rentoudu ja mietiskelysi muuttuu helpoksi. Pidä mielesi vaakaana torjumalla hellävaroen kaikkia tunkeileviä ajatuksia, mutta ilman pinnistystä. Pian sinä onnistut.²⁵⁰

K: *Kuinka estän itseäni nukahtamasta mietiskelyssä?*

V: Jos yrität estää nukahtamista, se merkitsee, että ajattelet mietiskelyssä, jota pitää välttää. Mutta jos luiskahdat uneen mietiskelyn aikana, mietiskely jatkuu unen aikana ja sen jälkeen. Silti, koska se on ajatus, unesta täytyy päästä eroon, sillä lopullinen luonnollinen tila täytyy saavuttaa tietoisesti *jagratissa* [valvetilassa] ilman häiritsevää ajatusta. Valveillaolo ja nukkuminen ovat pelkkiä kuvia synnyinmaan, ajattelusta vapaan tilan valkokankaalla. Jääkööt ne huomioimatta.²⁵¹

K: *Mitä tulisi mietiskellä?*

248M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 514.

249Kuten edellä, s. 66.

250S.Cohen, *Guru Ramana*, s. 73-4.

251Kuten edellä, s. 76.

V: Mitä hyvänsä mistä pidät.

K: *Sivan, Vishnun ja gayatrin sanotaan olevan yhtä tehokkaita. Mitä niistä minun tulisi mietiskellä?*

V: Kenestä pidät eniten. Niiden vaikutusvoima on samanlainen. Mutta sinun tulisi tarttua yhteen.

K: *Kuinka mietiskelen?*

V: Keskity siihen, josta pidät eniten. Jos yksi ajatus hallitsee, kaikki muut ajatukset lykkääntyvät ja lopulta tuhoutuvat. Niin kauan kun erilaisuutta on jäljellä, on huonoja ajatuksia. Kun rakkauden kohde säilyy, vain hyvät ajatukset hallitsevat aluetta. Sen vuoksi tartu vain yhteen ajatukseen. *Dhyana* on tärkein harjoitus.

Dhyana merkitsee taistelua. Niin pian kuin aloitat mietiskelyn, muut ajatukset kerääntyvät yhteen, haalivat voimaa ja yrittävät upottaa yksittäisen ajatuksen, johon yrität tarttua. Hyvän ajatuksen täytyy asteittain saada voimaa toistuvilla harjoituksilla. Sen jälkeen kun se on kasvanut vahvaksi, muut ajatukset pannaan tuleen. Tämä on se kuninkaallinen taistelu, joka aina tapahtuu mietiskelyssä.

Ihminen haluaa päästä eroon kärsimyksestä. Se edellyttää mielenrauhaa, joka merkitsee kaikenlaisista ajatuksista johtuvan levottomuuden poissaoloa. Mielenrauha saavutetaan vain *dhyanalla*.²⁵²

K: *Koska Bhagavan sanoo, että Itse voi toimia missä tahansa keskuk- sessa eli chakrassa samalla kun se istuu Sydämessä, eikö ole mahdollista, että harjoittamalla voimakasta keskittymistä kulmakarvojen väliin, tästä keskuksesta voi tulla Itsen istuin?*

V: Jokainen käsitys Itsen istuimesta on teoreettinen, jos kohdistat huomiosi paikkaan ruumiissa. Sinä pidät itseäsi subjektina, näkijänä ja paikkaa, johon kohdistat huomiosi, tulee nähty kohde. Tämä on pelkkää *bhavanaa* [mentaalista kuvittelua]. Kun, päinvastoin, näet itse näkijän, sinä sulaudut Itseen ja sinusta tulee yhtä sen kanssa. Se on Sydän.

K: *Onko kulmakarvojen väliin keskittyminen suositeltavaa?*

V: Kaikenlaisen *dhyana*-harjoituksen lopullinen tulos on, että kohde, johon etsijä kohdistaa mielensä, lakkaa olemasta erilainen ja erillään subjektista. Ne, subjekti (näkijä) ja objekti (nähty), tulevat ainoaksi Itseksi ja se on Sydän.

K: *Miksi Sri Bhagavan ei ohjaa meitä harjoittamaan keskittymistä jo-*

²⁵²M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 337.

honkin tiettyyn keskukseen eli chakraan?

V: *Yoga Sastra* sanoo, että *sahasrara* [aivoihin paikannettava *chakra*] tai aivot on Itsen istuin. *Purusha Sukta* kertoo, että Sydän on sen istuin. Jotta *sadhaka* kykenisi välttämään kaikki mahdolliset epäilykset, pyydän häntä tarttumaan 'minuuden' tai 'olevuuden' langan tai johtolangan päästä kiinni ja seuraamaan sitä sen alkulähteeseen. Koska, ensinnäkin, kenenkään ei ole mahdollista elätellä mitään epäilyjä tästä 'minä'-käsitteestä. Toiseksi, olivatpa käyttöön ottamasi keinot mitkä hyvänsä, lopullinen maali on 'olevuuden' alkulähteen oivallus, joka (lähde) on kokemuksesi ensimmäinen perusta.

Jos sen vuoksi harjoitat itsetutkimusta, sinä saavutat Sydämen, joka on Itse.²⁵³

K: *Harjoitan hathajoogaa ja mietiskelen myös 'Minä olen Brahman'. Kun olen tehnyt tätä mietiskelyä muutaman hetken, vallitsee tyhjiys, aivot kuumelevat ja herää kuoleman pelko. Mitä pitäisi tehdä?*

V: 'Minä olen *Brahman*' on vain ajatus. Kuka sen sanoo? *Brahman* itse ei sitä sano. Mitä tarvetta sillä on sitä sanoa? Eikä todellinen 'minä' voi sanoa niin. Sillä 'minä' pysyy aina *Brahmanina*. Sen sanominen on vain ajatus. Kenen ajatus se on? Kaikki ajatukset ovat lähtöisin epätodellisesta 'minästä', joka on 'minä'-ajatus. Pysy ajattelematta. Niin kauan kun on ajattelua, on pelkoa.

K: *Kun jatkan sen ajattelemista tapahtuu muistamattomuutta, aivot kuumelevat ja minä pelkään.*

V: Kyllä, mieli keskittyy aivoihin ja siksi saat kuumuuden tunteen siellä. Se johtuu 'minä'-ajatuksesta. Kun 'minä'-ajatus ilmestyy, kuolemanpelko ilmestyy samanaikaisesti. Unohtamiseen viitaten, niin kauan kun on ajattelua, on unohtamista. Ensinnä siellä on ajatus 'Minä olen *Brahman*', sitten seuraa unohtaminen. Unohtaminen ja ajattelu ovat vain 'minä'-ajatusta. Takerru siihen ja se katoaa kuin aave. Se, mitä jää tähteesi, on todellinen 'minä' ja se on Itse.

'Minä olen *Brahman*' on keskittymisen apuna, koska se pitää muut ajatukset poissa. Kun tämä ainut ajatus yksin säilyy, huomaa kenen ajatus se on. Sen havaitaan olevan lähtöisin 'minästä'. Mistä on 'minä'-ajatus lähtöisin? Tutki sitä, 'minä'-ajatus katoaa ja korkein Itse loistaa esiin itsestään. Enempää ponnistusta ei tarvita.

Kun ainut todellinen 'minä' yksin jää jäljelle, sen ei tarvitse sanoa 'Minä

253T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 81-2.

olen *Brahman*'. Täytyykö ihmisen jatkuvasti toistaa 'Minä olen ihminen'? Ellei häntä haasteta, miksi hänen pitäisi esitellä itseään ihmiseksi? Erehtyykö kukaan luulemaan itseään eläimeksi, jotta hänen pitäisi sanoa, 'Ei, en ole eläin, olen ihminen'? Samalla lailla, koska *Brahman* tai 'minä' on ainut olemassa oleva todellisuus, ei ole ketään, joka sen haastaisi ja niinpä ei ole mitään tarvetta toistaa 'Minä olen *Brahman*'.²⁵⁴

K: *Miksi pitäisi valita tämä itsehypnoosi ajattelemalla käsittämätöntä ydintä. Miksei valita muita menetelmiä kuten liekin tuijottamista, hengityksen pidättämistä, musiikin kuuntelua, sisäisen äänen kuuntelua, pyhän om-tavun tai muiden mantrojen toistamista?*

V: Liekintuijotus turruttaa mielen ja aiheuttaa tilapäisesti tahdon halvaantumisen, mutta se ei tuota pysyvää hyötyä. Hengityksen hallinta lamauttaa tahdon tilapäisesti, mutta se ei ole pysyvää. Sama koskee äänien kuuntelemista, jollei *mantra* ole pyhä ja tuota korkeamman voiman apua puhdistamaan ja ylentämään ajatuksia.²⁵⁵

K: *Meitä opastetaan keskittymään otsalla olevaan kulmakarvojen väliseen pisteeseen. Onko se oikein?*

V: Jokainen on tietoinen – 'Minä olen'. Jättäen sivuun tämän tietoisuuden, hän menee etsimään Jumalaa. Mitä hyötyä on huomionsa kohdistamisesta kulmakarvojen väliin? On pelkkää typeryyttä sanoa, että Jumala on kulmakarvojen välissä. Sellaisen opastuksen tavoitteena on auttaa mieltä keskittymään. Se on yksi voimallisista menetelmistä hillitä mieltä ja torjua sen hajoamista. Se ohjataan pakolla yhteen kanavaan. Se on apuna keskittymisessä.

Mutta paras menetelmä oivallukseen on tutkimus 'Kuka minä olen?' Nykyinen ongelma on mielellä ja se täytyy poistaa vain mielen avulla.²⁵⁶

K: *En keskity ruumiissa aina samaan keskukseen. Joskus huomaan helpommaksi keskittyä yhteen keskukseen, toisinaan taas toiseen. Ja joskus, kun keskityn yhteen keskukseen, ajatus siirtyy omasta halustaan ja kiinnittyy itsestään toiseen. Miksi näin?*

V: Se saattaa johtua aiemmista harjoituksistasi. Mutta joka tapauksessa on epäolennaista mihin keskukseen keskityt, sillä todellinen Sydän on jokaises-

254M. Venakataramiah, kuten edellä, s. 169-70.

255Kuten edellä, s. 28.

256Kuten edellä, s. 518-9.

sa keskuksessa ja jopa ruumiin ulkopuolella. Keskitytpä mihin osaan ruumista tahansa tai mihin tahansa ulkoiseen kohteeseen, Sydän on siellä.

K: *Voiko yhdellä hetkellä keskittyä yhteen keskukseseen ja toisella toiseen vai tulisiko jatkuvasti keskittyä samaan keskukseseen?*

V: Kuten juuri sanoin, ei ole väliä mihin keskityt, koska keskittyminen on vain keino luopua ajatuksista. Keskitytpä mihin tahansa keskukseseen tai kohteeseen, hän, joka keskittyy, on aina sama.²⁵⁷

K: *Jotkut sanovat, että mietiskelyn tulisi kohdistua vai paljain silmin näkyviin kohteisiin. Saattaa olla tuhoisaa, jos joku jatkuvasti pyrkii tappamaan mielen.*

V: Kenelle se on tuhoisaa? Voiko onnettomuutta olla Itsestä erillään?

Eheä 'Minä-Minä' on ääretön valtameri. Ego, 'minä'-ajatus pysyy vain kuplana sen pinnalla ja sitä kutsutaan *jivaksi* tai erilliseksi sieluksi. Myös kupla on vettä ja kun se puhkeaa, se sekoittuu valtameriin. Kun se säilyy kuplana, se on silti osa valtameriä. Tämän yksinkertaisen totuuden tietämättömyydestä johtuen opetetaan eri uskontokuntien alaisuudessa lukemattomia menetelmiä, kuten joogaa, *bhaktia*, *karmaa*, ja jokaista vuorostaan monine eri muotoineen suurella taidolla ja hyvin yksityiskohtaisesti vain houkuttelemaan etsijöitä ja hämmentämään heidän mieliään. Samasta syystä johtuen ovat myös uskonnot ja lahkot ja dogmit. Mitä varten ne kaikki ovat? Vain Itsen tuntemiseksi. Ne ovat apuja ja harjoituksia, jotka on tarkoitettu Itsen tuntemiseksi.

Aistein havaituista kohteista puhutaan välittömänä tietona [*pratyaksha*]. Voiko mikään olla niin suoraa kuin Itse – aina koettua ilman aistien apua? Aistihavainnot voivat olla vain epäsuoraa tietoa eivätkä suoraa. Vain ihmisen oma tietoisuus on suoraa tietoa ja se on kaikkien yhteinen tieto. Ei tarvita mitään apua oman Itsen tuntemiseksi.²⁵⁸

257D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 243.

258M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 88.

KAPPALE 11

Mantrat ja japa

Mantra on sana tai fraasi, jonka Guru antaa oppilaalle tavallisesti osana vihkimisriittiä. Jos Gurulle on kertynyt voimaa oivalluksensa tai mietiskelynsä seurauksena, osa tästä voimasta siirtyy *mantraan*. Jos oppilas toistaa sanaa jatkuvasti, Gurun voima herää sillä tavalla, että se auttaa oppilasta kehittymään kohti Itseoivalluksen päämäärää. Sri Ramana piti tätä menettelytapaa kelvollisena, mutta antoi itse hyvin harvoin *mantraa* eikä koskaan käyttänyt niitä osana vihkimyseremoniaa. Hän, toisaalta, puhui hyvin paljon *namajapan* (Jumalan nimen jatkuvan toistamisen) harjoittamisesta ja kannatti sitä hyödyllisenä apuna heille, jotka seurasivat antautumisen polkua.

Kappaleessa 7 ilmaistiin, että antautumista Jumalalle tai Itselle harjoitettaisiin tehokkaasti olemalla koko ajan tietoinen, ettei ole yksilöllistä 'minää' toimimassa ja ajattelemassa, vaan vain 'korkeampi voima', joka vastaa kaikista maailman toimista. Sri Ramana suositti *japaa* tehokkaana tapana kehittää tätä asennetta, sillä se syrjäytti yksilön ja maailman tietoisuuden tämän korkeamman voiman jatkuvalla tietoisuudella.

Sen varhaisimmilla tasoilla Jumalan nimen toistaminen on vain keskittymisen ja mietiskelyn harjoitusta, mutta jatkuvalla harjoittelulla saavutetaan taso, jossa toistaminen etenee vaivattomasti, automaattisesti ja tauotta. Tätä tasoa ei saavuteta pelkällä keskittymisellä, vaan täydellisellä antautumisella sille jumaluudelle, jonka nimeä toistetaan: 'Käyttäessään Jumalan nimeä, ihmisen on kutsuttava häntä kaivaten ja antauduttava hänelle varauksettomasti. Vain sellaisen antautumisen jälkeen on Jumalan nimi yhtä ihmisen kanssa.'²⁵⁹

Kun Sri Ramana puhui tästä esittämästään *japan* tilasta, sillä oli lähes mystinen ulottuvuus hänen ajatuksiinsa. Hän saattoi puhua Jumalan nimen identtisyys-

²⁵⁹T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 25.

destä Itseen ja samalla hän saattoi jopa sanoa, että kun Itse oivalletaan, Jumalan nimi toistuu itsestään vaivattomasti ja jatkuvasti Sydämässä.

Tämä lopullinen tila saavutetaan vasta kun *japan* harjoitus sulautuu itsensä huomioimisen harjoitukseen. Sri Ramana kuvaili useasti tämän siirtymisen välttämättömyyttä lainaamalla 1300-luvun Maharashta-pyhimyksen, Namdevin sanoja: 'Kaikkialle levittäytyvän Nimen luonteen voi ymmärtää vain, kun tunnistaa oman 'minänsä'. Kun omaa nimeään ei tunnista, on mahdotonta saada kaikkialle levittäytyvää Nimeä.'²⁶⁰ Tämä lainaus on lähtöisin lyhyestä teoksesta, jolle Namdev antoi nimeksi *The Philosophy of the Divine Name* ja koko teksti on Sri Ramanan vastauksissa myöhemmin tässä kappaleessa. Hän mainitsi sen ensi kerran vuonna 1937 ja elämänsä viimeiset viisitoista vuotta hän piti sen kopiota pienessä kirjahyllyssä vuoteensa vieressä. Hän luki sitä jatkuvasti ääneen, kun vierailijat kysyivät häneltä *japan* luonteesta ja hyödystä ja koska hän puhui useita kertoja siitä hyväksyvästi, on sopivaa olettaa, että hän tuki täysin sen sisältöä.

K: *Minun harjoitukseni on ollut Jumalan nimen jatkuvaa toistamista sisäänhengityksen aikana ja Sai Baban nimen toistamista uloshengityksen aikana. Yhtä aikaa sen kanssa näen aina Sai Baban muodon. Nyt, tulisiko minun jatkaa vai muuttaa menetelmää, sillä jokin sisälläni sanoo, että jos takerrun nimeen ja muotoon, en koskaan pääse nimen ja muodon yli? Mutta en ymmärrä mitä muuta tehdä, jos luovun nimestä ja muodosta. Voisiko Bhagavan valaista minulle tätä seikkaa?*

V: Voit jatkaa nykyistä menetelmääsi. Kun *japasta* tulee jatkuvaa, kaikki muut ajatukset lakkaavat ja ihminen on omassa todellisessa luonnossaan, joka on *japa* tai *dhyana*. Me käännämme mieleemme ulospäin maailman asioihin emmekä siksi ole tietoisia, että todellinen luontemme on aina *japa*. Kun *japan* tai *dhyanan*, kuten sitä kutsumme, jatkuvalla ponnistuksella estämme mieltämme ajattelemasta muita asioita, silloin se, mitä jää jäljelle, on todellinen luontomme, joka on *japa*.

Niin kauan kun ajattelet, että olet nimi ja muoto, et voi paeta nimeä ja muotoa *japassakaan*. Kun oivallat, ettet ole nimi ja muoto, silloin nimi ja muoto putoavat pois itsestään. Muuta ponnistusta ei vaadita. *Japa* ja *dhyana* tulevat luonnollisesti ja itsestään selvänä asiana johtamaan siihen. *Japan*, mitä nyt pidetään

²⁶⁰M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 417.

keinona, huomataan silloin olevan päämäärä. Nimi ja Jumala eivät eroa toisistaan. Tämä osoitetaan selvästi Namdevin opetuksissa.²⁶¹

1. Nimi täyttää tiiviisti taivaan ja alimmat alueet ja koko maailmankaikkeuden. Kuka voi kertoa kuinka syvälle alemmille alueille ja kuinka korkealle taivasiin se ulottuu. Tietämätön käy läpi 84 *lakh* [8,4 milj.] lajin syntymää, tietämättä asioiden olemusta. Namdev sanoo, että Nimi on kuolematon. Muotoja on äärettömästi, mutta Nimi on kaikkea tätä.
2. Nimi itse on Muoto. Nimellä ja Muodolla ei ole eroavaisuutta. Jumala ilmestyi ja otti Nimen ja Muodon. Tästä Nimestä *Vedat* vakuuttivat. Pidä varasi, Nimen takana ei ole *mantraa*. He, jotka sanovat muuta, ovat tietämättömiä. Namdev sanoo, että Nimi on Keshava [Jumala]. Tämän tietävät vain Herran rakastavat palvojat.
3. Kaikkialle levittäytyvät Nimen voi ymmärtää vain, kun tunnistaa oman 'minänsä'. Kun omaa nimeään ei tunnista, on mahdotonta saada kaikkialle levittäytyvää Nimeä. Kun tuntee itsensä, silloin huomaa Nimen kaikkialla. Nähdä Nimi Nimetystä erillään luo harhan. Namdev sanoo, 'Kysy Pyhimyksiltä'.
4. Kukaan ei voi oivaltaa Nimeä harjoittamalla tietoa, mietiskelyä tai itsekuureja. Antaudu ensin Gurusi jalkoihin ja opi tuntemaan, että 'minä' itse on se Nimi. Sen jälkeen kun olet löytänyt tämän 'minän' alkulähteen, yhdistä yksilöllisyytesi tähän ykseyteen, joka on itsestään olemassa ja vailla kaikkea kaksinaisuutta. Se, joka leviää *dvaitan* [kaksinaisuuden] ja *dvaitatitan* [sen, joka on kaksinaisuuden takana] taakse, se Nimi on tullut kolmeen maailmaan. Nimi on *Parabrahman*, jossa ei ole kaksinaisuudesta syntyvää toimintaa.²⁶²

Sama ajatus löytyy myös Raamatusta: 'Alussa oli Sana ja Sana oli Jumalan kanssa ja Sana oli Jumala.'²⁶³

K: *Niinpä Jumalan todellinen nimi paljastuu lopulta itsetutkimuksella?*

261D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 146-7.

262M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 416-7.

263D. Mudaliar, kuten edellä, s. 147.

V: Koska sinä itse olet *japan* muoto, jos tunnet oman luontosi tutkimalla kuka sinä olet, mikä ihme se onkaan! *Japa*, jota on aiemmin tehty ponnistuksella, jatkuu silloin väsymättä ja vaivattomasti Sydämessä.²⁶⁴

K: *Kuinka kauan japaa tulisi jatkaa? Tulisiko samanaikaisesti keskittyä myös Jumalan kuvaan?*

V: *Japa* on paljon tärkeämpää kuin ulkonainen muoto. Sitä täytyy tehdä kunnes siitä tulee luonnollista. Se alkaa ponnistuksella ja jatkuu kunnes se tapahtuu itsestään. Kun se on luonnollista, sitä kutsutaan oivallukseksi.

Japaa voidaan tehdä vaikka harjoitetaan muita töitä. Se, mikä on, on ainut todellisuus. Sen vastineena voi olla muoto, *japa*, *mantra*, *vichara* tai mikä tahansa yritys saavuttaa todellisuus. Lopulta ne kaikki muuttuvat täksi yhdeksi ainoaksi todellisuudeksi. *Bhakti*, *vichara* ja *japa* ovat vain meidän ponnistuksemme eri muotoja, joilla pidämme epätodellisuuden poissa. Epätodellisuus on nykyisyyden pakkomielle, mutta todellinen luontomme on todellisuus. Me pysymme vahvasti epätodellisuudessa, toisin sanoen, kiintyneinä ajatuksiin ja maallisiin toimiin. Niiden lopettaminen paljastaa totuuden. Meidän yrityksemme kohdistetaan niiden poissa pitämiseen ja tämä tapahtuu ajattelemalla vain todellisuutta. Vaikka se on meidän todellinen luonteemme, näyttää ikään kuin siltä, että me ajattelemme sitä samalla kun teemme näitä harjoituksia. Se, mitä teemme, merkitsee todellisuudessa esteiden poistamista todellisen olemisemme paljastamiseksi.

K: *Seuraako yrityksistämme varmasti onnistuminen?*

V: Oivallus on luonteemme. Se ei ole mitään uutta, joka saavutetaan. Se, mikä on uutta, ei voi olla ikuista. Siksi ei ole tarpeen epäillä voiko ihminen menettää tai löytää Itsen.²⁶⁵

K: *Onko hyväksi tehdä japaa, kun tiedämme, että Itsetutkimus on jostain todellista?*

V: Kaikki menetelmät ovat hyviä, sillä ne johtavat asteittain tutkimukseen. *Japa* on meidän todellinen luonteemme. Kun oivallamme Itsen, silloin *japa* jatkuu ilman ponnistusta. Se, mikä on yhdellä tasolla keino, muuttuu toisella tasolla maaliksi. Kun ponnistukseton pysyvä *japa* jatkuu, se on oivallus.²⁶⁶

K: *En tunne pyhiä kirjoituksia ja huomaan itsetutkimuksen menetel-*

264Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 707.

265M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 376.

266D. Mudaliar, kuten edellä, s. 210.

män itselleni liian vaikeaksi. Olen seitsenlapsisen perheen äiti ja minulla on paljon kotihommia ja ne jättävät minulle hyvin vähän aikaa mietiskelylle. Pyydän Bhagavanian antamaan minulle jonkin yksinkertaisen ja helpon menetelmän.

V: Pyhien kirjoitusten oppiminen ja tunteminen eivät ole tarpeen Itsen tuntemiseksi, samoin kuin kukaan ei tarvitse peiliä huomatakseen itsensä. Kaikkea tietoa tarvitaan lopulta vain ei-Itsestä luopumiseksi. Eivät taloustyöt eikä lapsista huolehtiminen ole välttämättä este. Jos kykenet vähintään sanomaan jatkuvasti 'minä, minä' itsellesi mentaalisesti kuten neuvottiin kirjassa *Who am I?* '...jos joku tauotta ajattelee "minä, minä", se johtaa siihen tilaan [Itseen].' Jatka sen toistamista samalla kun teet mitä työtä hyvänsä, istuitpa, seisoiipa tai kävelit. 'Minä' on Jumalan nimi. Se on ensimmäinen ja suurin kaikista *mantraista*. Jopa *om* on siihen verrattuna kakkossijalla.²⁶⁷

K: *Mieltä hallittaessa, kumpi näistä kahdesta on parempi, ajapa [sanattoman] mantran vai omkarin ['omin' äänen] japan suorittaminen?*

V: Mikä on ajatuksesi sanattomasta ja tahattomasta *japasta* [*ajapasta*]? Onko se *ajapaa*, jos toistat suullasi jatkuvasti '*soham, soham*' ['minä olen hän, minä olen hän']? *Ajapa* tarkoittaa todellisuudessa sitä *japaa*, joka jatkuu tahattomasti ilman että sitä lausutaan suulla. Tätä todellista merkitystä tietämättä ihmiset ajattelevat, että se tarkoittaa sanojen '*soham, soham*' suullista toistamista satojatuhausia kertoja laskemalla niitä sormin tai helminauhalla.

Ennen *japan* aloittamista säädellään hengityksen hallintaa. Se tarkoittaa, tee ensin *pranayamaa* [hengityksen hallintaa] ja ala sitten toistaa *mantraa*. *Pranayama* tarkoittaa ensinnä suun sulkemista, eikö totta? Jos, hengitys lopettamalla, ruumiin viittä elementtiä pidetään alhaalla ja hallitaan, se mitä jää jäljelle, on todellinen Itse. Tämä Itse toistaa aina itsekseen '*aham, aham*' [minä, minä]. Se on *ajapaa*. Kun tietää tämän, kuinka se, jota toistetaan suulla, voi olla *ajapaa*? Todellisen Itsen näky, joka (Itse) suorittaa *japaa* omasta halustaan tahattomasti ja loppumattomana virtana kuin jatkuvasti valuva öljy, on *ajapaa, gayatria* ja kaikkea.

Jos tiedät kuka se on, joka tekee *japaa*, sinä tiedät mitä *japa* on. Jos etsit ja yrität saada selville kuka se on, joka tekee *japaa*, tästä *japasta* itsestään tulee Itse.

K: *Onko suullisesti toistetusta japasta mitään hyötyä?*

V: Kuka sanoi ettei ole hyötyä? Sellainen *japa* on keino *chitta*

²⁶⁷D. Mudaliar, kuten edellä, s. 229.

suddhiin [mielen puhdistamiseen]. Kun *japaa* tehdään toistuvasti, ponnistus kehittyy ja ennemmin tai myöhemmin se johtaa oikealle polulle. Hyvää tai huonoa, tehdään mitä hyvänsä, se ei koskaan mene hukkaan. Vain erilaisuuksista ja jokaisen hyödyistä ja haitoista täytyy kertoa huolestuneen henkilön kehitystasoa seuraten.²⁶⁸

K: *Onko mentaalinen japa parempaa kuin äänellinen japa?*

V: Ääneen lausuttu *japa* koostuu äänistä. Ääni syntyy ajatuksista, sillä ihmisen täytyy ensin ajatella ennen kuin hän ilmaisee ajatukset sanoina. Ajatukset muodostavat mielen. Sen vuoksi mentaalinen *japa* on parempaa kuin äänellinen.

K: *Tulisiko meidän mietiskellä japa ja toistaa sitä myös ääneen?*

V: Kun *japasta* tulee mentaalista, mihin ääntä tarvitaan?

Japa, kun siitä tulee mentaalista, muuttuu mietiskelyksi. *Dhyana*, mietiskely ja mentaalinen *japa* ovat yhtä. Kun ajatukset lakkaavat olemasta summittaisia ja yksi ajatus jatkaa olemassaoloaan sulkemalla pois muut, sitä sanotaan mietiskelyksi. *Japan* tai *dhyanan* päämääränä on lukuisten ajatusten pois sulkeminen ja itsensä rajoittaminen yhteen ainoaan ajatukseen. Sitten myös tämä ajatus katoaa alkulähteeseensä – absoluuttiseen tietoisuuteen. Itse, mieli sitoutuu *japaan* ja sulautuu sitten omaan alkulähteeseensä.

K: *Mielen sanotaan olevan lähtöisin aivoista.*

V: Missä aivot ovat? Ne ovat ruumiissa. Minä sanon, että ruumis itse on mielen heijaste. Sinä puhut aivoista, kun ajattelet ruumista. Mieli on se, joka luo ruumiin, siinä olevat aivot ja varmistaa myös, että aivot ovat sen istuin.

K: *Sri Bhagavan on sanonut, että japa täytyy jäljittää sen alkulähteelle. Eikö tässä tarkoiteta mieltä?*

V: Kaikki nämä ovat vain mielen toimintaa. *Japa* auttaa mieltä kiinnittymään yhteen ajatukseen. Kaikkia muita ajatuksia täytyy ensinnäkin pitää toissijaisina kunnes ne katoavat. Kun siitä tulee mentaalista, sitä kutsutaan *dhyanaksi*. *Dhyana* on sinun todellinen luotosi. Sitä kuitenkin kutsutaan *dhyanaksi*, koska se tehdään ponnistuksella. Ponnistus on tarpeen niin kauan kun ajatukset ovat summittaisia. Koska olet muiden ajatusten keskellä, sinä kutsut ainoan ajatuksen jatkumista mietiskelyksi tai *dhyanaksi*. Jos tämä *dhyana* muuttuu ponnistuksettomaksi, sen huomataan olevan todellinen luotosi.²⁶⁹

268S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 202-3.

269M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 296.

K: *Ihmiset antavat Jumalalle joitakin nimiä ja sanovat, että nimi on pyhä ja että nimen toistaminen tuottaa hyötyä yksilölle. Voiko se olla totta?*

V: Miksei? Sinä annat nimeä, johon vastaat. Mutta ruumiisi ei syntynyt niin, että tämä nimi oli siihen jo kirjoitettu eikä se sanonut, että sillä oli syntyessään sellainen ja sellainen nimi. Ja kuitenkin sinulle on annettu nimi ja sinä vastaat tuohon nimeen, koska samaistat itsesi tuohon nimeen. Siksi nimi tarkoittaa jotain eikä se ole pelkkää kuvittelua. Samalla lailla, Jumalan nimi on tehokas. Nimen toistaminen on muistikuva siitä, mitä se tarkoittaa. Tästä johtuvat sen hyödyt.²⁷⁰

K: *Kun teen japaa tunnin tai kauemmin, vajoan unen kaltaiseen tilaan. Kun herään, huomaan japani keskeytyneen. Niinpä yritän uudelleen.*

V: 'Unen kaltaiseen', aivan oikein. Se on luonnollinen tila. Koska samaistat nyt itsesi egoon, ajattelet, että luonnollinen tila on jotain, joka keskeyttää työsi. Niinpä sinun täytyy kokea se toistuvasti ennen kuin oivallat, että se on sinun luonnollinen tilasi. Tulet huomaamaan, että *japa* on epäolennaista, mutta silti se jatkuu automaattisesti. Nykyinen epäilysi johtuu väärästä samaistuksesta, nimittäin itsesi samaistamisesta mieleen, joka tekee *japaa*. *Japa* merkitsee takertumista yhteen ajatukseen muiden ajatusten poissulkemiseksi. Tämä on sen tarkoitus. Se johtaa *dhyanaan*, joka päättyy Itseoivallukseen eli *jnanaan*.

K: *Kuinka minun tulisi harjoittaa japaa?*

V: Sinun ei tulisi lausua Jumalan nimeä mekaanisesti ja pinnallisesti vailla antautumisen tunnetta.²⁷¹

K: *Niinpä mekaaninen toistaminen on hedelmätöntä?*

V: Ankaraa tautia ei paranneta vain toistamalla lääkkeen nimeä, vaan juomalla lääkettä. Samalla lailla, syntymän ja kuoleman siteet eivät häviä pelkällä usean *mahavakyan* kuten 'Minä olen Siva' toistamisella. Sen sijaan, että haluaisit toistaa 'Minä olen korkein', pysy korkeimpana itse. Syntymän ja kuoleman kärsimys ei häviä toistamalla ääneen lukemattomia kertoja 'Minä olen se', vaan vain pysymällä sinä.²⁷²

K: *Voiko kukaan saada mitään hyötyä toistamalla pyhiä tavuja [mantroja], joita on sattumalta saanut käyttöönsä?*

270M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 507-8.

271T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 25.

272Muruganar, kuten edellä, säkeet 710, 709.

V: Ei. Hänet täytyy valmistaa ja perehdyttää sellaisiin *mantroiin*. Tätä kuvastaa tarina kuninkaasta ja hänen ministeristään. Kuningas vieraili pääministerinsä luona tämän asunnolla. Hänelle kerrottiin, että pääministeri oli toistamassa salaisia tavuja. Kuningas odotti häntä ja kysyi sitten mitä *mantraa* hän oli toistanut. Pääministeri sanoi, että se oli kaikkein pyhin, *gayatri*. Kuningas pyysi häntä selittämään sen, mutta tämä tunnusti kykenemättömyytensä sen selittämiseen. Myöhemmin kuningas oppi sen joltain toiselta ja tavattuaan ministerin myöhemmin, lausui hänelle *gayatrin* ja halusi tietää oliko se oikea. Ministeri sanoi, että *mantra* oli oikea, mutta ettei kuninkaalla ollut oikeutta lausua sitä. Kuninkaan pyytäessä selitystä, ministeri kutsui lähellä olleen palvelijansa ja käski tämän pidättää kuninkaan. Käskyä ei toteltu. Ministeri toisti käskyn ilman tulosta. Silloin kuningas raivostui ja määräsi saman miehen pidättämään ministerin, minkä tämä oitis tekikin. Ministeri nauroi ja sanoi, että siinä oli kuninkaan vaatima selitys. 'Kuinka niin?' kysyi kuningas. Ministeri selitti: 'Käsky oli sama ja samoin täytäntöönpanija, mutta valta oli erilainen. Kun minä käskin, mitään ei tapahtunut, mutta kun te käskitte, sillä oli heti vaikutusta. Sama pätee *mantroiin*.'²⁷³

K: *Olen oppinut, että mantrajapa on hyvin tehokas harjoitus.*

V: Itse on kaikista *mantr*oista suurin – se jatkuu automaattisesti ja iäti. Jos olet tietoinen tästä sisäisestä *mantrasta*, sinun tulisi valita se tietoisesti *japana*, johon osallistutaan ponnistuksella muiden ajatusten ehkäisemiseksi. Sen jatkuvalle huomioimisella sinä tulet lopulta tietoiseksi sisäisestä *mantrasta*, joka on oivalluksen tila ja on vaivaton. Lujuus tässä tietoisuudessa pitää sinut jatkuvasti ja ponnistuksetta virtauksessa kytkeydyitpä kuinka paljon hyvänsä muuhun toimintaan.²⁷⁴ *Mantr*oja toistamalla mieli saadaan hallintaan. Sitten *mantrasta* tulee yhtä mielen ja myös *pranan* [energian, joka pitää ruumiista huolta] kanssa.

Kun *mantran* tavut tulevat yhdeksi *pranan* kanssa, sitä kutsutaan *dhyanaksi* ja kun *dhyanasta* tulee syvää ja lujaa, se johtaa *sahaja sthitiin* [luonnolliseen tilaan].²⁷⁵

K: *Olen saanut mantran. Ihmiset pelottelevat minua sanomalla, että sen toistamisella saattaa olla odottamattomia seurauksia. Se on vain pranava [om]. Niinpä etsin neuvoa. Voinko toistaa sitä? Uskon siihen melkoisesti.*

273M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 2-3. Myös oma käänös, *Kaikkiallinen Henki*, s. 15.

274S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 75-6.

275G. Muni, *Sri Ramana Gita*, jae 7, säkeet 10, 11.

V: Ehdottomasti, sitä tulisi toistaa luottamuksella.

K: *Toimiiko se itsestään vai voitteko ystävällisesti antaa minulle lisää opastusta?*

V: *Mantrajapan* päämääränä on oivaltaa, että sama *japa* on jo jatkumassa itsessä jopa ilman ponnistusta. Suullisesta *japasta* tulee mentaalista ja mentaalinen *japa* paljastaa lopulta olevansa ikuinen. Se *mantra* on ihmisen todellinen luonto. Se on myös oivalluksen tila.

K: *Voiko samadhin autuuden saavuttaa näin?*

V: *Japasta* tulee mentaalista ja se paljastaa lopulta itsensä Itsenä. Se on *samadhi*.²⁷⁶

276M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 508.

KAPPALE 12

Eläminen maailmassa

Hindulaisuudessa on vakiintunut traditio, joka säätaa neljaa elämänjaksoa (*asramaa*) vakavalle henkiselie etsijälle:

1. *Brahmacharya* (naimattomana opiskelu). Ennen naimisiin menoa tapahtuva, pitkään kestävä pyhien kirjoitusten opiskelu, yleensä opastuksessa, joka perustuu vedalaiseen tietämykseen.
2. *Grihastha* (avioliitto ja perhe). Opiskelunsa lopettamisen jälkeen etsijän odotetaan menevän naimisiin ja täyttävän tunnollisesti työ- ja kotivelvollisuutensa, mutta kiintymättä niihin.
3. *Vanaprastha* (metsäerakko). Kun kaikki perhevelvollisuudet on täytetty (joka yleensä tarkoitti sitä, että lapset olivat menneet naimisiin) etsijä saattoi vetäytyä yksinäiseen paikkaan ja omistautua päätoimisesti mietiskelelyyn.
4. *Sannyasa* (vaelteleva munkki). Lopullisessa tilassa etsijä luopuu täysin maailmasta ja hänestä tulee vaelteleva kerjäläismunkki. Koska hänellä ei ole materiaalisia tai taloudellisia esteitä, *sannyasa* on teoreettisesti luopunut kaikista kiintymyksistä, jotka aiemmin estivät hänen kehitystään kohti itseoivallusta.

Tätä arvostettua rakennelmaa kannatteli se yleinen intialainen uskomus, että oli välttämätöntä hylätä oma perheensä ja viettää mietiskelevää elämää selibaatissa askeettisuudessa, jos joku oli vakavasti kiinnostunut oivaltamaan Itsen. Sri Ramanalta kysyttiin usein tästä uskomuksesta, mutta aina hän kieltäytyi hyväksymästä sitä. Hän kieltäytyi jatkuvasti antamasta seuraajilleen lupaa luopua maallisista velvollisuuksistaan mietiskelevän elämän hyväksi ja hän aina vakuutti,

että oivallus oli täysin jokaisen saavutettavissa, riippumatta heidän fyysisistä olosuhteistaan. Sen sijaan, että olisi opastanut fyysiseen luopumiseen, hän kertoi kaikille oppilailleen, että heille olisi hengellisesti paljon tuloksellisempaa, jos he vapautuisivat normaaleista tehtävistään ja velvollisuuksistaan sillä tietoisuudella, ettei ollut olemassa yksilöllistä 'minää', joka suorittaa tai hyväksyy vastuun töistä, jotka ruumis suorittaa. Hän uskoi lujasti, että mentaalisen asenteella oli suurempi hyöty hengellisessä toiminnassa kuin fyysisillä olosuhteilla ja hän taivutteli itsepintaisesti kaikkia kysyjä, joista tuntui, että heidän elinympäristönsä manipulointi, kuinka pieni tahansa, olisi hengellisesti hyödyllinen.

Ainoat fyysiset muutokset, joita hän koskaan hyväksyi, oli ruokailu. Hän hyväksyi laajalle levinneen hindulaisen ruokailuteorian, joka vaati, että käytetyn ruuan tyyppi vaikutti ajatusten määrään ja laatuun ja hän suositteli kasvisruuan kohtuullista käyttöä henkisen harjoituksen kaikkein hyödyllisimpänä apuna.

Hindulainen ruokailuteoria, jonka Sri Ramana hyväksyi, jakautuu eri ruokiin mentaalisen tasonsa mukaisesti, jota ne saavat aikaan:

1. *Sattva* (puhtaus tai tasapaino). Maitotuotteita, hedelmiä, kasviksia ja viljoja pidetään *sattvisina* ruokina. Ruoka, joka koostuu pääosin näistä tuotteista, auttaa etsijää saavuttamaan tyynen, hiljaisen mielen.
2. *Rajas* (aktiivisuus). *Rajaiset* ruuat sisältävät lihaa, kalaa ja voimakkaita mausteita kuten chilit, sipulit ja valkosipuli. Näiden ruokien nauttiminen tuottaa yliaktiivisen mielen.
3. *Tamas* (verkkaisuus). Ruuat, jotka ovat pilaantuneita, väljähtyneitä tai käymisen tuotteita (esim. alkoholi) luokitellaan *tamaisiksi*. Näiden ruokien käyttö johtaa mielen tunteettomiin, apaattisiin tiloihin, jotka estävät selkeän, päättäväisen harkinnan.

K: *Minulla on suuri halu sanoutua irti virasta ja pysyä jatkuvasti Sri Bhagavanin seurassa.*

V: Bhagavan on aina kanssasi, sinussa ja sinä olet itse Bhagavan. Tämän oivaltamiseksi sinun ei ole tarpeen erota työstäsi tai poistua kotoa. Luopuminen ei merkitse näennäistä luopumista asuista, perhesiteistä, kodista, jne., vaan halusta, mieltymyksistä ja kiintymyksestä luopumista. Ei ole mitään tarvetta erota työstäsi, alistu vain Jumalalle, kaikkien kuormien kantajalle. Hän, joka luopuu ha-

luista, itse asiassa sulautuu maailmaan ja levittää rakkauttaan koko maailman-kaikkeuteen. Rakkauden ja hellyyden levittäminen olisi paljon parempi termi Jumalan todelliselle palvojalle kuin luopuminen, sillä hän, joka luopuu välittömästi siteistä, itse asiassa ulottaa hellyyden ja rakkauden sidokset muuhun maailmaan yli kastien, uskontojen ja rotujen. *Sannyasi*, joka näennäisesti heittää pois vaatteensa ja jättää kotinsa, ei tee niin vastenmielisyydestä lähimpiä sukulaisiaan kohtaan, vaan koska hänen rakkautensa leviäminen muita kohtaan ympäröi häntä. Kun tämä laajentuminen tulee, hänestä ei tunnu, että hän pakenee kotoaan, sen sijaan hän putoaa siitä pois kuin kypsä hedelmä puusta. Siihen saakka olisi typerää jättää kotinsa tai työnsä.²⁷⁷

K: *Kuinka grihastha [talonomistaja] menestyy mokshan [vapautumisen] hankkeessa? Eikö hänestä pitäisi ehdottomasti tulla kerjäläismunkki vapautumisen saavuttamiseksi?*

V: Miksi ajattelet olevasi *grihastha*? Samanlaiset ajatukset, että olet *sannyasi* [vaelteleva munkki] vaivaavat sinua vaikka päädyt *sannyasiksi*. Jatkatko talonpitäjänä vai luovutko siitä ja menet metsään, sinun mielesi vaivaa sinua. Ego on ajattelun alkulähde. Se luo ruumiin ja maailman ja saa sinut ajattelemaan, että olet *grihastha*. Jos luovut, se korvaa *grihasthan* ajatuksen *sannyasan* ajatuksella ja kotiympäristön metsäympäristöllä. Mutta mentaaliset esteet ovat aina sinussa. Ne jopa kasvavat isommiksi uudessa ympäristössä. Ympäristön vaihdoksesta ei ole mitään apua. Ainut este on mieli ja se täytyy voittaa sekä kotona että metsässä. Jos voit tehdä sen metsässä, mikset myös kotona? Siksi, miksi vaihtaa ympäristöä? Voit ponnistella jo nyt, ympäristöstä riippumatta.

K: *Onko mahdollista nauttia samadhista [totuuden tietoisuudesta] vaikka on kiirettä maallisissa hommissa?*

V: Tunne 'Minä työskentelen' on este. Kysy itseltäsi 'Kuka työskentelee?' Muista kuka olet. Silloin työ ei sinua sido, se tapahtuu itsestään. Älä tee ponnistusta tehdäksesi työtä tai luopuaksesi siitä; sinun ponnistuksesi on side. Mikä on määrätty tapahtumaan, se tapahtuu. Jos kohtalonasi on olla työtön, työtä et voi saada vaikka sitä metsästä. Jos kohtalonasi on tehdä työtä, et voi sitä välttää ja sinut pakotetaan sitä tekemään. Niinpä jätä se korkeammalle voimalle; et voi luopua tai säilyttää niin kuin itse päätät.

K: *Bhagavan sanoi eilen, että samalla kun ihminen harjoittaa Juma-*

277R. Swarnagiri, *Crumbs from his Table*, s. 43.

lan etsintää 'sisäpuolella', 'ulkoinen' maailma jatkuu automaattisesti. Sri Chaitanyan elämässä sanotaan, että silloin kun hän luennoi oppilailleen, hän todellisuudessa etsi Krishnaa sisäpuolella ja unohti koko ruumiinsa ja jatkoi vain puhumistaan Krishnasta. Tämä herättää epäilyn, että voiko työn jättää huoletta itselleen. Tulisiko ihmisen pitää osa huomiostaan fyysisessä työssä?

V: Itse on kaikki. Oletko Itsestä erillään? Vai voiko työ jatkua ilman Itseä? Itse on universaali, niinpä kaikki työt jatkuvat rasiatpa itseäsi niiden tekemisellä vai et. Työ jatkuu itsestään. Niinpä Krishna kertoi Arjunalle, että hänen ei tarvitse kantaa huolta Kauravanien tappamisesta, koska heidät oli jo Jumalan toimesta surmattu. Ei ollut hänen tehtävänsä päättää työskennellä ja murehtia siitä, vaan sallia oman luontonsa toteuttaa korkeamman voiman tahdon.

K: *Mutta työ saattaa kärsiä jos en keskity siihen.*

V: Itseen keskittyminen merkitsee työhön keskittymistä. Koska samaistat itsesi ruumiiseen, ajattelet, että työ on sinun tekemääsi. Mutta ruumis ja sen toimet, sisältäen myös tämän työn, eivät ole Itsestä erillään. Mitä sillä on väliä keskitytkö työhön vai et? Kun kävelet paikasta toiseen, et keskity askeliin, joita otat ja silti huomaat hetken päästä olevasi perillä. Huomaat kuinka kävelemisen toiminta jatkuu ilman että kiinnität siihen huomiota. Sama koskee muita töitä.²⁷⁸

K: *Jos joku pitää Itseä mielessä, toimiiko hän aina oikein?*

V: Niiden pitäisi olla. Kuitenkin, sellainen henkilö ei ole huolissaan toimintojen oikeasta tai väärästä. Hän toimintansa ovat Jumalan ja siksi oikein.

K: *Kuinka mieleni voi olla tyyni, jos minun täytyy käyttää sitä enemmän kuin muut? Haluan mennä yksinäisyyteen ja luopua rehtorin työstä.*

V: Ei. Voit pysyä siellä missä olet ja jatkaa työtä. Mikä on se pohjavirta, joka elävöittää mieltä, sallii sen tehdä kaiken tämän työn? Se on Itse. Niinpä se on toimiesi todellinen alkulähde. Ole yksinkertaisesti tietoinen siitä työsi aikana äläkä unohda sitä. Mietiskele mielesi taustalla vieläpä työsi aikana. Tehden sitä, älä pidä kiirettä, ota oma aikasi. Pidä oman todellisen luontosi muistoa elossa vaikka työskentelet, ja ilman kiirettä, joka saa sinut unohtamaan. Ole harkitseva. Harjoita mietiskelyä mielen tyynnyttämiseksi ja herätä sitä tulemaan tietoiseksi omasta todellisesta suhteestaan Itseen, joka edistää sitä. Älä kuvittele, että se olet sinä, joka tekee työtä. Ajattele, että se on alla oleva virta, joka sitä tekee. Samaista itsesi virtaan. Jos työskentelet kiirehtimättä, muistellen, sinun työsi tai palvelusi ei

²⁷⁸T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 7-8.

tarvitse olla este.²⁷⁹

K: *Eikö varhaisimmilla tasoilla olisi hyödyksi, jos ihminen etsisi yksinäisyyttä ja luopuisi ulkoisista velvollisuuksistaan elämässä?*

V: Luopuminen on aina mielessä, ei metsään menemisessä tai yksinäisissä paikoissa tai omista velvollisuuksistaan luopumisessa. Tärkein asia, mikä täytyy huomata, on, että mieli ei käänny ulospäin, vaan sisäänpäin. Se ei todellakaan riipu ihmisestä meneekö hän tähän tai tuohon paikkaan tai luopuuko hän velvollisuuksistaan vai ei. Kaikki nämä tapahtumat tulevat kohtalon mukaisesti. Kaikki tapahtumat, jotka ruumis käy läpi, määrätään, kun se ensi kerran tulee ole-massaoloon. Ei riipu sinusta hyväksytkö vai hylkäätkö ne. Sinun ainoa vapautesi on kääntää mielesi sisäänpäin ja lopettaa aktiivisuudet siellä.

K: *Mutta eikö ole mahdollista tehdä jotain, josta on apua erityisesti aloittelijalle, rakentamalla kuin aita nuoren puun ympärille? Esimerkiksi, eivätkö kirjat sano, että siitä on apua, kun tekee pyhiinvaellusmatkoja pyhäinjäännöksille tai saa sat-sangan?*

V: Kuka sanoi, ettei niistä ole apua? Sellaiset asiat eivät vain riipu sinusta, kun taas mielesi kääntäminen sisäänpäin riippuu. Monet ihmiset haluavat tehdä pyhiinvaelluksen tai *sat-sangan*, jotka mainitsit, mutta saavatko he kaikki sen?

K: *Miksi vain sisäänpäin kääntyminen on jätetty meille eikä mitään ulkoisia asioita?*

V: Jos tahdot mennä perusasioihin, sinun täytyy tutkia kuka sinä olet ja saada selville kuka on se, jolla on vapaus tai kohtalo. Kuka sinä olet ja miksi sait tämän ruumiin, jolla on näitä rajoituksia?²⁸⁰

K: *Onko yksinäisyys tarpeen vicharassa?*

V: Yksinäisyyttä on kaikkialla. Yksilö on aina yksin. Hänen tehtävänsä on selvittää se sisällään, ei etsiä sitä ulkopuoleltaan.²⁸¹

Yksinäisyys on ihmisen mielessä. Joku saattaa olla maailman vilinässä ja säilyttää mielen tyyneyden. Sellainen on yksinäisyydessä. Toinen pysyy metsässä, muttei silti pysty hallitsemaan mieltään. Sellaisen ei voida sanoa olevan yksinäisyydessä. Mies, joka on kiinni haluissaan, ei voi saada yksinäisyyttä olipa hän

279P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 130-1.

280S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 211-12.

281M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 50.

missä hyvänsä, kun taas riippumaton ihminen on aina yksin.

K: *Niinpä sitten, joku saattaa osallistua työhön ja olla vapaana halusta ja pitää yllä yksinäisyyttä. Onko niin?*

V: Kyllä. Kiintymyksellä tehty työ on kahle, kun taas kiintymättömyydellä tehty työ ei vaikuta tekijään. Hän, joka työskentelee näin, on, vaikka työskenteleekin, yksinäisyydessä.²⁸²

K: *Jokapäiväinen elämämme ei sovi yhteen sellaisten ponnistusten kanssa.*

V: Miksi ajattelet olevasi aktiivinen? Ota karkeaksi esimerkiksi saapumisesi tänne. Lähdit kotoasi vaunuissa, nousit junaan, saavuit täällä rautatieasemalle, nousit vaunuihin siellä ja löysit itsesi tästä ashramista. Kun sinulta kysytään, sinä sanot, että matkustit tänne kaukaa kotikaupungistasi. Onko se totta? Eikö ole tosiasia, että pysyit sellaisena kuin olit ja tapahtui vain kuljetusvälineiden liikennettä koko matkan? Samalla lailla kuin nuo liikkeet sekoitetaan sinun omiksesi, samoin ovat myös muut aktiivisuudet. Ne eivät ole omiasi, ne ovat Jumalan toimia.²⁸³

K: *Kuinka voidaan aktiivisuuden [nivritti] lopettaminen ja mielenrauha saavuttaa keskellä kodinhoidon velvollisuuksia, jotka ovat luonteeltaan jatkuvaa aktiivisuutta?*

V: Koska viisaan miehen toiminnat ovat olemassa vain muiden silmissä eikä hänen omissaan, vaikka hän saattaa vaikuttaa uppoutuneelta tehtäviin, hän ei todellisuudessa tee mitään. Siksi hänen aktiivisuutensa ei seiso hänen toimimattomuutensa ja mielenrauhansa tiellä. Sillä hän tietää totuuden, että kaikki toiminnot tapahtuvat vain hänen läsnä ollessaan ja että hän ei tee mitään. Joten hän pysyy kaikkien aktiivisuuksien tapahtumien hiljaisena todistajana.²⁸⁴

K: *Onko länsimaisten vaikeampi kääntyä sisäänpäin?*

V: Kyllä, he ovat *rajaisia* [mentaalisesti yliaktiivisia] ja heidän energiansa kulkee ulospäin. Meidän täytyy olla sisäisesti hiljaa unohtamatta Itseä, ja sitten voimme ulkoisesti jatkaa aktiivisuutta. Voiko mies, joka lavalla näyttölee naisen roolia, unohtaa, että hän mies? Samalla lailla, myös meidän täytyy näyttellä osaamme elämän lavalla, mutta emme saa samaistaa itseämme noihin rooleihin.

282M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 15.

283Kuten edellä, s. 80.

284S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 17.

K: *Kuinka ihminen voi poistaa toisten henkisen laiskuuden?*

V: Oletko poistanut omasi? Käännä tutkimuksesi Itseäsi kohti. Voima, joka saadaan aikaan sisälläsi, tehoaa myös muihin.²⁸⁵

K: *Mutta kuinka voin auttaa toista hänen ongelmassaan, hänen vaikeuksissaan?*

V: Mitä on tämä puhe muista – on olemassa vai yksi. Yritä oivaltaa, ettei ole olemassa minua, ei sinua, ei häntä, vaan vain yksi Itse, joka on kaikki. Jos uskot toisen ongelmaan, uskot johonkin Itsen ulkopuolella. Autat häntä parhaiten oivaltamalla kaiken ykseyden ennemmin kuin ulkopuolisella toiminnalla.²⁸⁶

K: *Puollatteko seksuaalista pidättyvyyttä?*

V: Todellinen *brahmachari* [selibatisti] on hän, joka asuu *Brahmanissa*. Silloin ei ole enää kysymys haluista.

K: *Sri Aurobindon Ashramissa on ankara sääntö, että naimisissa olevien pariskuntien sallitaan asua siellä sillä edellytyksellä, ettei heillä ole seksuaalista kanssakäymistä.*

V: Mitä hyötyä tästä on? Jos se on olemassa mielessä, mitä hyötyä on pakottaa ihmisiä pidättyvyyteen?

K: *Onko avioliitto henkisen kehityksen este?*

V: Isännän elämä ei ole este, mutta isännän kaikkein tärkein työ on harjoittaa itsehillintää. Jos hänellä on vahva halu korkeampaan elämään, silloin seksuaalinen halu rauhoittuu. Kun mieli tuhoutuu, myös muut halut tuhoutuvat.²⁸⁷

K: *Olen syyllistynyt seksuaaliseen syntiin.*

V: Vaikka oletkin, sillä ei ole väliä niin kauan kun et ajattele jälkikäteen, että olet tehnyt niin. Itse ei ole tietoinen mistään synneistä ja seksuaalinen luopuminen on sisäistä, ei pelkästään ruumiista luopumista.

K: *Naapurin nuoren naisen rintojen näkeminen saa minut valtaansa ja minua viettelee usein aviorikoksen teko hänen kanssaan. Mitä minun pitäisi tehdä?*

V: Olet aina puhdas. Aistisi ja ruumiisi ovat ne, jotka saavat sinut valtaansa ja jotka sinä sekoitat todelliseen Itseesi. Niinpä tiedä ensiksi kuka vallataan

285P. Brunton, kuten edellä, s. 123-4.

286Kuten edellä, s. 133.

287Kuten edellä, s. 43. Kysymys Sri Aurobindon ashramista tulee kirjan alkuperäisestä käsikirjoituksesta. Se poistettiin julkaistusta versiosta.

ja kuka valtaa. Mutta vaikka tekisit aviorikoksen, älä ajattele sitä jälkeenpäin, koska olet itse aina puhdas. Et ole synnintekijä.²⁸⁸

K: *Kuinka juurimme pois seksuaalisen ajattelumme?*

V: Juurimalla pois väärän ajattelun, että ruumis on Itse. Itsellä ei ole sukupuolta. Ole Itse ja silloin ei ole sukupuoliongelmia.

K: *Voiko paasto parantaa seksuaalisesta halusta?*

V: Kyllä, mutta vain tilapäisesti. Mentaalisesta paastosta on todellista apua. Paasto itsessään ei ole päämäärä. Henkisen kehityksen täytyy kulkea sen rinnalla. Täydellinen paasto tekee mielestä liian heikon. Hengellistä etsintää täytyy pitää yllä paaston aikana, jotta siitä on hengellistä hyötyä.²⁸⁹

K: *Voiko paastoamalla kehittyä henkisesti?*

V: Paaston tulisi olla pääosin mentaalista [ajatuksista pidättymistä]. Pelkkä ruuasta pidättäminen ei tee hyvää, se jopa kiihottaa mieltä. Henkistä kehittymistä tapahtuu mieluummin säännöllisellä syömisellä. Mutta jos, kuukauden paaston aikana, saavutetaan hengellinen näkemys, silloin ehkä noin kymmenen päivän kuluttua paaston lopettamisesta (jos se keskeytetään oikein ja sitä seuraa järkevä syöminen), mielestä tulee puhdas ja vakaa ja se pysyy niin.²⁹⁰

Alkuaikoina, kun olin saapunut tänne, silmäni olivat kiinni ja olin niin syväälle imeytynyt mietiskelyyn, että tuskin tiesin oliko päivä vai yö. Minulla ei ollut ruokaa enkä nukkunut. Kun ruumiissa on liikettä, tarvitset ruokaa. Jos sinulla on ruokaa, tarvitset unta. Jos ei ole liikettä, et tarvitse unta. Elämän ylläpitämiseksi tarvitaan hyvin vähän ruokaa. Se oli minun kokemukseni. Joillakin oli tapana tarjota minulle lasillinen nestemäistä ruokaa aina kun avasin silmäni. Se oli kaikki mitä söin. Mutta muistakaa yksi asia: vaikka joku on imeytynyt tilaan, jossa mieli on liikkumaton, ei ole mahdollista kokonaan luopua unesta ja ruuasta. Kun ruumis ja mieli suorittavat normaaleja elämäntehtäviä, ruumis hoipertelee jos luovutaan ruuasta ja unesta.

On olemassa erilaisia teorioita siitä kuinka paljon *sadhakan* tulisi syödä ja kuinka paljon nukkua. Jotkut sanovat, että on terveellistä mennä vuoteeseen klo 22.00 ja nousta ylös klo 02.00. Tämän mukaan neljä tuntia riittää. Jotkut sanovat, että neljän tunnin uni ei riitä, vaan että sen pitäisi olla kuusi tuntia. Se perustuu

288P. Brunton, kuten edellä, s. 139-40.

289Kuten edellä, s. 31.

290'Who' *Maha Yoga*, s. 204.

siihen, että unta ja ruokaa ei tulisi ottaa kohtuuttomasti. Jos haluat repiä toisen pois täysin, sinun mielesi kohdistuu aina niihin. Siksi *sadhakan* tulisi tehdä kaikkea kohtuullisesti.²⁹¹

Ei haittaa vaikka syö kolmesta neljään kertaa päivässä. Mutta älä vaan sano, 'Haluan tämän kaltaista ruokaa enkä sen kaltaista' jne. Sitä paitsi, sinä otat nämä ruuat kahdentoista tunnin valveillaolosi aikana, kun taas et syö kahdentoista nukkumatuntisi aikana. Johtaako uni sinut *muktiin*? On väärin olettaa, että toimettomuus johtaa ihmisen *muktiin*.²⁹²

K: *Entäpä ruokavalio?*

V: Ruoka vaikuttaa mieleen. Harjoitettiinpa minkäläistä joogaa hyvänsä, vegetarismi on välttämätöntä, koska se tekee mielestä paljon *satvisemmän* [puhtaamman ja tasapainoisemman].

K: *Voiko ihminen saavuttaa hengellisen valaistumisen, jos hän syö liharuokia?*

V: Kyllä, mutta luovu niistä asteittain ja totuta itsesi *satviseen* ruokaan. Silti, kun kerran olet saavuttanut valaistumisen, sillä ei ole mitään väliä mitä syöt, koska suurelle tulelle on merkityksetöntä mitä polttoainetta siihen lisätään.²⁹³

K: *Me eurooppalaiset olemme tottuneet tiettyyn ruokavalioon ja ruokavalion muutos vaikuttaa terveytemme ja heikentää mieltä. Eikö ole tarpeen pitää yllä fyysistä terveyttä?*

V: Hyvin tarpeellista. Mitä heikompi ruumis, sitä vahvemmaksi mieli kasvaa.

K: *Tavallisen ruokamme puuttuessa terveytemme kärsii ja mieli menettää voimaansa.*

V: Mitä tarkoitat mielen voimalla?

K: *Voimaa tuhota maalliset kiintymykset.*

V: Ruuan laatu vaikuttaa mieleen. Mieli käyttää ravintonaan syötyä ruokaa.

K: *Ihanko totta! Kuinka sitten eurooppalaiset voivat sopeutua pelkkään *satviseen* ruokaan?*

V: Tottumus on vain mukautumista ympäristöön. Mieli on se, joka

291S. Nagamma, kuten edellä, s. 175-6.

292P. Brunton, kuten edellä, s. 32.

293Kuten edellä, s. 62.

vaikuttaa. Tosiasia on, että mieli on totutettu pitämään tiettyjä ruokia maistuvina ja hyvinä. Ruoka-aineeksi saadaan yhtä hyvin sekä kasvisruuvista että ei-kasvisruuvista. Mutta mieli haluaa sellaista ruokaa, mihin se on totunut ja mitä se pitää maukkaana.

K: *Onko oivaltaneella ihmisellä mitään rajoituksia ruuan suhteen?*

V: Ei. Hän on vakaa eikä hänen syömänsä ruoka vaikuta häneen.

K: *Eikö liharuuan valmistaminen ole elämän tappamista?*

V: *Ahimsa* [väkivallattomuus] on ensimmäisenä joogien itsekurin säännöissä.

K: *Jopa kasveilla on elämä.*

V: Samoin laatoilla, joilla istutte!

K: *Pystymmekö vähitellen totuttamaan itsemme kasvisruokaan?*

V: Kyllä. Näin se menee.²⁹⁴

K: *Onko vaaratonta jatkaa tupakointia?*

V: Ei, koska tupakka on myrkyä. On parempi tehdä ilman sitä. On hyvä, että olet luopunut tupakoinnista. Tupakka orjuuttaa ihmisiä eivätkä he voi luopua siitä. Mutta tupakka antaa vain hetkellistä piristystä, josta täytyy seurata reaktio, että sitä täytyy saada lisää. Se ei ole myöskään hyväksi mietiskelyn harjoitukseen.

K: *Suosittelletteko te, että lihasta ja alkoholijuomista olisi luovuttava?*

V: On toivottavaa, että niistä luovutaan, koska tämä pidättyminen on hyödyllinen apu aloittelijalle. Niistä luopumisen vaikeus ei tule siitä, että ne ovat todella tarpeellisia, vaan pelkästään siitä, että ne ovat tulleet käyttöömmä tapana ja tottumuksena.²⁹⁵

K: *Noin yleisesti ottaen, mitkä ovat ne käyttäytymissäännöt, joita harkinnan tulisi seurata?*

V: Kohtuullisuutta ruuassa, nukkumisessa ja puheessa.²⁹⁶

294M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 20.

295P. Brunton, kuten edellä, s. 11-12.

296S. Natanananda, kuten edellä, s. 14.

KAPPALE 13

Jooga

Joogan harjoittajat pyrkivät yhteyteen Itsen (yoga merkitsee sanskritin kielessä yhteen liittymistä) kanssa käymällä läpi erikoisia mentaalisia ja fyysisiä harjoituksia. Useimmat näistä harjoituksista voidaan jäljittää Patanjalin *Yoga Sutriin*, jotka kirjoitettiin n. 2000 vuotta sitten. Patanjalin menetelmä, joka tunnetaan *rajajoogana*, pitää sisällään kahdeksan selvästi toisistaan erottuvaa tasoa ja harjoitusta.

1. *Yama* Elämänohjeet suhteessa muihin – karttaa valehtelua, varkautta, toisen vahingoittamista, aistillisuutta ja ahneutta.
2. *Niyama* Oma käyttäytyminen – puhtaus, tyyneys, askeettisuus, opiskelu ja antaumus.
3. *Asana* Venyttämällä, taivuttamalla, tasapainottamalla ja istumalla tehtäviä harjoituksia. Nämä harjoituksen tunnetaan tänä päivänä yhteisellä nimellä *hathajooga*.
4. *Pranayama* Hengitysharjoituksia, joiden tavoitteena on mielen hallinta.
5. *Pratyahara* Huomion poisvetäminen ruumiista ja aisteista.
6. *Dharana* Mielen keskittäminen.
7. *Dhyana* Mietiskely.
8. *Samadhi* Todellisuuden keskeytymätön mietiskely.

Suurimman osan näistä harjoituksista voi löytää muista hengellisistä menetelmistä. Ainoita poikkeuksia ovat *hathajooga* ja *pranayama* ja nämä ovat ne, jotka antavat *rajajoogalle* sen luonteenomaisen piirteen. Kun vierailijat kysyivät Sri Ramanalta näistä harjoituksista, hän yleensä kritisoi *hathajoogaa* sen pakkomiellestä ruumiiseen. Hänen opetustensa keskeisin oletus oli, että hengelliset ongel-

mat voidaan ratkaista vain hallitsemalla mieltä ja tämän vuoksi hän ei koskaan kannustanut hengellisen itsekurin harjoittajia, jotka omistautuivat ensisijaisesti ruumiin hyvinvoinnille. Hänellä oli korkeammalle asetettu näkemys *pranayamasta* (hengityksen hallinnasta) sanomalla, että se oli hyödyllinen apu heille, jotka eivät muutoin kyenneet hallitsemaan mieliään, mutta yleensä ottaen hänellä oli taipumus luokitella se aloittelijan harjoitukseksi. Hänen näkemystään *rajajoogan* muista aspekteista (kuten moraalisuus, mietiskely ja *samadhi*) käsitellään erillisissä kappaleissa.

Rajajoogan lisäksi on olemassa toinen suosittu menetelmä, jota kutsutaan *kundaliinijoogaksi*. Tämän menetelmän harjoittajat keskittyvät psyykkisiin keskuksiin (*chakroiin*) ruumiissa herättääkseen hengellisen voiman, jota he kutsuvat *kundaliiniksi*. Tämän harjoituksen päämääränä on pakottaa *kundaliini* ylös psyykkiseen kanavaan (*sushumnaan*), joka alkaa selkärangan tyvestä ja päättyy aivoihin. *Kundaliinijoogi* uskoo, että kun tämä voima saavuttaa *sahasraran* (korkeimman *chakran*, joka sijaitsee aivoissa), seuraa Itseoivallus.

Sri Ramana ei koskaan neuvonut oppilaitaan harjoittamaan *kundaliinijoogaa*, sillä hän oli sitä mieltä, että se saattoi olla vaarallista ja että se oli hyödytöntä. Hän myönsi *kundaliinivoiman* ja *chakrojen* olemassaolon, mutta sanoi, että vaikka *kundaliini* saavuttaisi *sahasraran*, se ei tuottaisi oivallusta. Lopullista oivallusta varten hän sanoi, että *kundaliinin* täytyy kulkea *sahasraran* ohi toista *nadia* (psyykkistä hermoa), jota hän kutsui *amritanadiksi* (kutsui myös *paranadiksi* tai *jivanadiksi*), pitkin alas ja Sydänkeskukseen rinnan oikealle puolelle. Koska hän vakuutti, että itsetutkimus lähettäisi automaattisesti *kundaliinin* Sydänkeskukseen, hän opetti, että erillinen joogaharjoitus oli tarpeetonta.

Itse saavutetaan etsimällä egon alkuperää ja kaivautumalla Sydämeen. Tämä on Itseoivalluksen suora menetelmä. Hänen, joka ottaa sen käyttöön, ei tarvitse huolehtia *nadeista*, aivokeskuksesta (*sahasrarasta*), *sushumnasta*, *paranadista*, *kundaliinista*, *pranayamasta* tai kuudesta keskuksesta (*chakrasta*).²⁹⁷

Edellä mainittujen harjoitusten lisäksi hindulaisuus sisältää vielä yhden joogan, jota kutsutaan *karmajoogaksi*, toiminnan joogaksi. Tämän menetelmän

297M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 576.

harjoittajien päämääränä on kehittyä henkisesti epäitsekkäällä palvelulla ja auttamalla muita. Vaikka siitä puhutaan paljon *Bhagavad Gitassa*, Sri Ramana yleensä kehotti seuraajiaan luopumaan tästä polusta, koska se edellytti 'minän' olemassaoloa, joka meni suorittamaan hyviä tekoja ja 'muita ihmisiä', jotka olivat avun tarpeessa. Hän rohkaisi siihen vain, jos hänestä tuntui, että tietty seuraaja oli kykenevän seuraamaan *jnanan*, *bhaktin* tai *rajajoogan* polkua.

Jos totuudenetsijä on mielenlaadultaan sopimaton harjoittamaan kahta ensimmäistä menetelmää [*jnanaa* ja *bhaktia*] ja kolmas menetelmä [*jooga*] ei sovellu hänelle hänen ikänsä vuoksi, hänen tulee kokeilla *karma margaa* [*karmajoogan* polkua]. Tällä tavoin hänen jalommat taipumuksensa kehittyvät ja hän saa persoonatonta iloa. Tällä tavoin hän tulee ajan oloon soveliaaksi harjoittamaan jotakin noista ensin mainituista menetelmistä.²⁹⁸

Sri Ramana painotti, että menestyäkseen *karmajoogin* täytyy olla vapaana käsityksestä, että hän itse auttaa muita ja että hänen täytyy olla myös riippumaton ja välinpitämätön toimintojensa seurauksista. Vaikka hän harvoin antoi *karmajoogalle* enempää kuin laimean kannatuksen, hän silti tunnusti, että kummatkin näistä ehdoista täytyisivät, jos kaikki toiminta suoritettaisiin ilman 'Minä olen tekijä'-ajatusta.

K: *Jooga tarkoittaa liittymistä. Minä ihmettelen kenen liittymistä kehen?*

V: Täsmälleen. Jooga edellyttää aiempaa jakautumista ja se merkitsee, että yksi liittyy myöhemmin toiseen. Mutta kenen on liiyyttävä ja kehen? Sinä olet etsijä, etsien liittymistä johonkin. Jos sinä otaksut tämän, silloin sen jonkin täytyy olla sinusta erillään. Mutta Itsesi on sinulle läheinen ja olet aina siitä tietoinen. Etsi sitä ja ole se. Silloin se laajenee äärettömäksi eikä ole joogan kysymystä. Kenen on erossaolo [*viyoga*]?²⁹⁹

K: *En tiedä. Onko oikeasti erossaoloa?*

V: Tutki kenelle on *viyogaa*. Se on joogaa. Jooga on kaikille poluille yhteistä. Jooga ei todellakaan ole mitään muuta kuin lakata ajattelemasta, että olet

298M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 27.

299Kuten edellä, s. 178.

Itsestä tai todellisuudesta erillään. Kaikki joogat – *karma, jnana, bhakti* ja *raja* – ovat vain erilaisia polkuja, jotka sopivat eri kehitystasoilla oleville eriluonteisille ihmisille. Kaikkien niiden päämääränä on saada ihmiset ulos pitkään vaalitusta käsityksestä, että he ovat Itsestä erillään. Ei ole kysymys liittymisestä eli joogasta, että tavallaan mennään ja liitytään johonkin, joka on jossain kaukana meistä tai meistä erillään, koska et koskaan ollut tai voi olla Itsestä erillään.³⁰⁰

K: *Mikä on joogan ja tutkimuksen välinen ero?*

V: Jooga nauttii *chitta-vritti-nirodhasta*³⁰¹ [ajatusten tukahduttamisesta] kun taas minä määrään *atmanveshanaa* [itsetutkimusta]. Tämä jälkimmäinen menetelmä on paljon käytännöllisempi. Mieli tukahdutetaan tainnuksiin tai kuin paaston seuraukseen. Mutta niin pian kuin syy kaikkoaa, mieli virkoaa, toisin sanoen, ajatukset alkavat virrata kuten ennenkin. On vain kaksi tapaa hallita mieli. Joko etsimällä sen alkulähde tai alistamalla se korkeamman voiman surmattavaksi. Antautuminen on korkeamman hallitsevan voiman olemassaolon tunnustamista. Jos alkulähdettä etsittäessä mieli kieltäytyy auttamasta, anna sen mennä ja odota sen paluuta; käännä se sitten sisäänpäin. Kukaan ei onnistu ilman kärsivällistä peräänantamattomuutta.³⁰²

K: *Onko tarpeellista hallita hengitystä?*

V: Hengityksen hallinta on vain apukeino sukeltaessa syvälle itseen. Joku voi yhtä hyvin sukeltaa hallitsemalla mieltä. Kun mieli hallitaan, hengitystä hallitaan automaattisesti. Ei tarvitse yrittää hengityksen hallintaa, mielen hallinta riittää. Hengityksen hallintaa suositellaan vain heille, jotka eivät voi hallita mieltään heti.³⁰³

K: *Milloin pitäisi tehdä pranayamaa ja miksi se on tehokasta?*

V: Kun ei tehdä tutkimusta eikä ole antaumusta, voidaan yrittää luonnollista rauhoitetta *pranayamaa* [hengityksen säännöstelyä]. Tämä tunnetaan *jooga margana* [joogan polkuna]. Jos elämä vaarantuu, koko kiinnostus keskittyy yhden asian, elämä pelastamisen ympärille. Jos hengitystä pidätetään, mielellä ei ole mahdollisuutta (eikä sitä tee) hypätä lempilapsiinsa – ulkoisiin kohteisiin. Niinpä mielessä on tauko niin kauan kun hengitystä pidätetään. Kun kaikki huomio kään-

300D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 188-9.

301 *Chitta-vritti-nirodha* on Patanjalin *Yoga Sutrien* toinen *sutra*.

302 'Who', *Maha Yoga*, s. 194.

303M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 417-18.

netään hengitykseen tai sen säännöstelyyn, muut mielenkiinnot häviävät.³⁰⁴

Hengityksen alkulähde on sama kuin mielen. Sen vuoksi toisen laantumisen johtaa toisen laantumiseen.

K: *Hiljentääkö chakroiin keskittyminen mielen?*

V: Kiinnittämällä mielensä sellaisin psyykkisiin keskuksiin kuin *sahasrara* [tuhatterälehtisen lootuksen *chakra*] joogit pysyvät pitkiä aikoja ilman että ovat tietoisia ruumiistaan. Niin kauan kun tämä tila jatkuu, he näyttävät olevan uppoutuneena jonkinlaiseen iloon. Mutta kun mieli, josta on tullut tyyni, ilmestyy ja tulee jälleen aktiiviseksi, se jatkaa maallisia ajatuksiaan. Siksi on tarpeen harjoittaa sitä sellaisten harjoitusten avulla kuin *dhyana* [mietiskely] milloin tahansa se ilmenee. Silloin se saavuttaa tilan, jossa ei ole vajoamista tai ilmestymistä.³⁰⁵

K: *Onko pranayamalla aikaansaatu mielen hallinta myös tilapäistä?*

V: Hiljaisuus kestää vain niin kauan kun hengitystä hallitaan. Niinpä se on tilapäistä. Päämääränä ei selvästikään ole *pranayama*. Se etenee *pratyaharaan* [vetäytymiseen], *dharanaan* [mielen keskittämiseen], *dhyanaan* [mietiskelyyn] ja *samadhiin*. Nuo tasot huolehtivat mielen hallinnasta. Sellainen mielen hallinta sujuu helpommin henkilöltä, joka on aiemmin harjoittanut *pranayamaa*. Sen vuoksi *pranayama* johtaa korkeammille tasoille. Koska nämä korkeammat tasot sisältävät mielen hallinnan, voidaan sanoa, että mielen hallinta on joogan perimmäinen tavoite.

Kehittynyt ihminen voi luonnostaan mennä suoraan mielen hallintaan hukkaamatta aikaansa hengityksen hallinnan harjoitukseen.³⁰⁶

K: *Pranayamassa on kolme vaihetta – uloshengitys, sisäänhengitys ja hengityksen pidättäminen. Kuinka niitä tulisi säännöstellä?*

V: Täydellinen samaistumattomuus ruumiiseen yksin on uloshengitystä [*rechakaa*]; sulautua sisäpuolelle tutkimuksen 'Kuka minä olen?' avulla yksin on sisäänhengitystä [*purakaa*]; pysyä ainoana todellisuutena 'Minä olen se' yksin on hengityksen pidättämistä [*kumbhakaa*]. Tämä on todellista *pranayamaa*.³⁰⁷

K: *Huomasin, että Maha Yogassa sanotaan, että mietiskelyn alussa*

304M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 26.

305S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 6.

306M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 134.

307Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 701.

ihminen voi seurata hengitystä, toisin sanoen sen sisään- ja uloshengitystä ja sen jälkeen kun tietty mielen hallinta saavutetaan, hän voi kaivautua Sydämeen etsimään mielen alkulähdettä. Olen kovasti kaivannut jotain sellaista käytännöllistä vihjettä. Voinko seurata tätä menetelmää? Onko se oikein?

V: Olennaista on tappaa mieli jotenkin. Heitä, joilla ei ole voimaa seurata tutkimuksen menetelmää, minä neuvon valitsemaan *pranayaman* avuksi mielen hallintaan. Tätä *pranayamaa* on kahdenlaista, hallita ja säännöstellä hengitystä tai yksinkertaisesti tarkkailla hengitystä.³⁰⁸

K: *Eikö hengityksen hallitsemiseksi rytmi 1:4:2 sisäänhengitykseen, hengityksen pidättämiseen ja uloshengitykseen ole paras?*

V: Kaikki nuo suhteet, joskus ei laskemalla säännöstellen vaan *mantra* toistamalla, ovat apukeinoja hallita mieltä. Siinä kaikki. Hengityksen seuraaminen on myös yksi *pranayaman* muoto. Sisäänhengitys, hengityksen pidättäminen ja uloshengitys on paljon väkivaltaisempaa ja saattaa olla joissakin tapauksissa vahingollista, esimerkiksi kun ei ole soveliasta Gurua opastamassa etsijää joka askeleella ja tasolla. Mutta pelkkä hengityksen seuraaminen on helppoa eikä sisällä riskejä.³⁰⁹

K: *Onko kundaliinisaktin [kundaliinivoiman] ilmestyminen mahdollista vain heille, jotka seuraavat saktin [voiman] saavuttamisen joogista polkua vai onko se mahdollista myös heille, jotka seuraavat antautumisen [bhaktin] tai rakauden [preman] polkua?*

V: Kenellä ei ole *kundaliinisaktia*? Kun tämän *saktin* todellinen luonne tunnetaan, sitä kutsutaan *akhandakara vrittiksi* [katkeamattomaksi tietoisuudeksi] tai *aham sphuranaksi* ['minän' säteilyksi]. *Kundaliinisakti* on siellä kaikkia ihmisiä varten seuraavatpa he mitä polkua tahansa. Se eroaa vain nimen mukaan.

K: *Sanotaan, että sakti ilmentää itseään viidessä olomuodossa, kymmenessä olomuodossa, sadassa olomuodossa ja tuhannessa olomuodossa. Mikä on totta; viisi vai kymmenen vai sata vai tuhat?*

V: *Saktilla* on vain yksi olomuoto. Jos sanotaan, että se ilmentää itseään useissa olomuodoissa, se on vain puhumistapa. *Sakti* on yksi ainut.

K: *Voiko jnani auttaa vain heitä, jotka seuraavat hänen polkuaan vai myös muita, jotka seuraavat muita polkuja kuten joogaa?*

308D. Mudaliar, kuten edellä, s. 32.

309Kuten edellä, s. 47.

V: Epäilemättä. Hän voi auttaa ihmisiä valitsivatpa he minkä polun tahansa. Se menee jotenkin näin. Ajattele vuorta. Sillä on useita polkuja, joita pitkin kavuta. Jos hän pyytäisi heitä kiipeämään sitä polkua, jota hän tuli, jotkut saattaisivat pitää siitä, toiset taas eivät. Jos heitä, jotka eivät pitäisi siitä polusta, vaaditaisiin kiipeämään sitä ja vain sitä polkua, he eivät kykenisi tulemaan ylös. Siksi *jnani* auttaa jokaista seuraamaan sitä polkua, jonka he itse ovat valinneet. Ihmiset, jotka ovat puolitiessä, eivät saata tietää toisten polkujen hyödyistä ja hankaluuksista, mutta hän, joka on kavunnut huipulle asti ja istuu siellä tarkkaillen toisten nousua, kykenee näkemään kaikki polut. Siksi hän kykenee neuvomaan ihmisiä, jotka ovat tulossa ylös, siirtymään hivenen tälle tai tuolle rinteelle tai varomaan ansaa. Päämäärä on kaikilla sama.³¹⁰

K: *Kuinka ihminen voi kohdistaa pranan eli elämänvoiman sushumna nadiin [psykkiseen hermoon selkärangassa] niin, että chit-jada-granthi [tietoisuuden samaistaminen ruumiiseen] voidaan irrottaa Sri Ramana Gitassa kerrotulla tavalla?*

V: Tutkimalla 'Kuka minä olen?'. Joogi saattaa nimenomaan pyrkiä nostamaan *kundaliinin* ja lähettämään sen ylös *sushumnaan*. *Jnanilla* tämä ei ole päämääränä. Mutta molemmat saavat samat tulokset, elämänvoiman nostamisen ylös *sushumnaan* ja *chit-jada-granthin* irrottamisen. *Kundaliini* on vain *atman* tai Itsen tai *saktin* toinen nimi. Me puhumme siitä ruumiin sisäpuolella olevana, koska kuvittelemme, että olemme tämän ruumiin rajoittamia. Mutta se on todellisuudessa sekä sisä- että ulkopuolella eikä ole Itsestä tai Itsen *saktista* erillään.

K: *Kuinka nadit [psykkiset hermot] kirtutaan ylös niin, että kundaliini voi mennä ylös sushumnaan?*

V: Vaikka joogilla saattaa olla oma hengityksen hallinnan menetelmä tähän tavoitteeseen, *jnanin* menetelmä on vain tutkimisen menetelmä. Kun tällä menetelmällä mieli sulautuu Itseen, *sakti* tai *kundaliini*, joka ei ole Itsestä erillään, nousee automaattisesti.³¹¹

Joogit kiinnittävät suurimman huomionsa *kundaliinin* lähettämiseen ylös *sushumnaan*, aivokeskukseen eli tuhatärähtävään lootukseen. He ilmaisevat hengellisen toteamuksen, että elämänvoima tulee ruumiiseen fontanelliin³¹² kautta

310S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 373-4.

311D. Mudaliar, kuten edellä, s. 14-15.

312Sikiön tai vauvan kallon yhteen kasvamattomien luiden välissä oleva pehmeä kohta.

ja väittävät, että koska *viyoga* [erillisuus] on tullut tätä kautta, jooga [yhtyminen] täytyy myös saada aikaan päinvastaista tietä. Siksi, he sanovat, meidän täytyy joogaharjoituksella koota *pranat* yhteen ja mennä fontanelliin joogan täydellistämiseksi. Toisaalta *jnanit* ilmaisevat, että joogi olettaa ruumiin olemassaolon ja sen erillisyyden Itsestä. Vain jos tästä erillisyyden näkökulmasta luovutaan, joogi voi ohjata ponnistuksen yhdistymiseen joogan harjoituksella.

Tosiassissa ruumis on mielessä, jolla on aivot istuimenaan. Sen, että aivot toimivat toisesta lähteestä lainaamansa valon turvin, myöntävät joogit itse fontanelliteoriassaan. *Jnani* väittää myöhemmin: jos valo lainataan, sen täytyy tulla sen luonnollisesta alkulähteestä. Mene suoraan alkulähteeseen äläkä ole riippuvainen lainatuista voimavaroista. Tämä alkulähde on Sydän, Itse.³¹³

Itse ei tule mistään muulta ja mene ruumiiseen pääläen kautta. Se on niin kuin se on, alati säteillen, alati vakaana, liikkumatta ja muuttumatta. Yksilö rajaa itsensä muuttuvaan ruumiiseen tai mieleen, joiden olemassaolo on peräisin muuttumattomasta Itsestä. Kaikki, mikä on tarpeen, on luopua tästä virheellisestä samaistuksesta ja kun se on tehty, alati loistavan Itsen huomataan olevan ainut eikaksinainen todellisuus.

Jos joku keskittyy *sahasraraan*, ei ole epäilystäkään, etteikö seurauksena ole *samadhin* hurmos. *Vasanat*, toisin sanoen piilevät mentaaliset taipumukset, eivät kuitenkaan tuhoudu. Siksi joogin on pakko herätä *samadhista*, koska orjuudesta vapautumista ei ole vielä tapahtunut. Hänen täytyy yhä yrittää juuria luontaiset *vasanansa* niin, että ne lakkaavat häiritsemästä hänen *samadhinsa* rauhaa. Niinpä hän etenee *sahasrarasta* Sydämeen *jivanadiksi* kutsuttua kanavaa pitkin, joka on ainut *sushumnan* jatke. *Sushumna* on täten kaari. Se alkaa alimmasta *chakrasta*, nousee selkäydintä pitkin aivoihin ja kääntyy sieltä alas ja päättyy Sydämeen. Kun joogi on saavuttanut Sydämen, *samadhista* tulee pysyvä. Näin me huomaamme, että Sydän on lopullinen keskus.³¹⁴

K: *Hathajoogan harjoitusten sanotaan karkottavan sairauksia tehokkaasti ja siksi niitä suositellaan tarpeellisina esivalmisteluina jnanajoogaan.*

V: Annetaan niiden, jotka niitä suosittelevat, käyttää niitä. Kaikki sairaudet tuhoutuvat tehokkaasti jatkuvalla itsetutkimuksella.³¹⁵ Jos pidät yllä sitä kä-

313M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 366.

314Kuten edellä, s. 575-6.

315R. Swarnagiri, *Crumbs from his Table*, s. 35-6.

sitystä, että ruumiin terveys on tarpeen mielen terveyttä varten, ei koskaan tule loppua ruumiin hoidosta.³¹⁶

K: *Eikö hathajooga ole tarpeellista Itsetutkimusta varten?*

V: Jokainen löytää jonkin itselleen sopivan menetelmän, piilevien taipumustensa [*purva samskara*] vuoksi.

K: *Voiko minunikäiseni toteuttaa hathajoogaa?*

V: Miksi ajattelet sitä ollenkaan? Koska ajattelet, että Itse on itsesi ulkopuolella, haluat sitä ja yrität siihen. Mutta etkö ole olemassa kaiken aikaa? Miksi jätät itsesi ja kuljet jonkun ulkopuolisen perässä?

K: *Aparoksha Anubhutissa sanotaan, että hathajooga on tarpeellinen apuväline Itsetutkimusta varten.*

V: *Hathajoogit väittävät pitävänsä ruumiin hyvässä kunnossa jotta tutkimus toteutuisi esteettömästi. Lisäksi he sanovat, että elämää tulisi pitkittää, jotta tutkimus jatkuisi onnistuneeseen päätökseen. Lisäksi heidän joukossaan on niitä, jotka käyttävät joitain lääkkeitä [*kayakalpa*] tämä päätös näköpiirissä. Heidän suosikkiesimerkinsä on, että taulun täytyy olla täydellinen ennen kuin maalaaminen alkaa. Kyllä, mutta mikä on taulu ja mikä maalaus? Heidän mukaansa ruumis on taulu ja Itsetutkimus on maalaus. Mutta eikö ruumis itse ole kuva kankaalla, Itsellä?*

K: *Mutta hathajoogasta puhutaan niin paljon apukeinona.*

V: Kyllä. Jopa suuret panditit, jotka ovat kunnolla perehtyneet *vedantaan*, jatkavat sen harjoittamista. Muuten heidän mielensä eivät tyynty. Niinpä voit sanoa, että se on hyödyllinen heille, jotka eivät kykene muuten rauhoittamaan mieltään.³¹⁷

K: *Mitä asanat [*asentoja tai istumapaikkoja*] ovat? Ovatko ne tarpeellisia?*

V: *Joogasastroissa puhutaan monista asanoista vaikutuksineen. Istumapaikkoja ovat tiikerinnahka, ruoho, jne. Asentoja ovat 'lootusasento', 'helppo asento', jne. Miksi näitä kaikkia vain itsensä tuntemiseksi? Totuus on se, että Itsetä ilmestyy ego, joka sekoittaa itsensä ruumiiseen, erehtyy pitämään maailmaa todellisena, ja sitten, egoistisella itserakkaudella peitettyinä, ajattelee hurjasti ja etsii *asanoita* [*asentoja*]. Sellainen henkilö ei ymmärrä, että hän itse on kaiken keskus*

³¹⁶'Who', kuten edellä, s. 203.

³¹⁷M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 584.

ja muodostaa täten kaiken pohjan.

Asanan [asennon] tarkoituksena on saada hänet istumaan vakaasti. Missä ja miten hän voi pysyä vakaasti paitsi omassa todellisessa tilassaan? Tämä on todellinen *asana*.³¹⁸

Pysymällä vakaana ja heilumatta tiedossa, että pohja [*asana*], jonka päällä koko maailmankaikkeus lepää, on vain Itse, joka on todellisen tiedon alue, loistava perusta, joka yksin on vakaa ja liikkumaton asento [*asana*] ylittämättömälle *samadhille*.³¹⁹

K: *Missä asanassa Bhagavan tavallisesti istuu?*

V: Missäkö *asanassa*? Sydämen *asanassa*. Missä tahansa on miellyttävää, siellä on *asanani*. Sitä kutsutaan *sukhasanaksi*, onnen *asanaksi*. Tämä Sydämen *asana* on levollinen ja tuottaa onnea. He eivät tarvitse muita *asanoita*, jotka istuutuvat tälle.³²⁰

K: *Gita näyttää korostavan karmajoogaa, sillä Arjunaa suostutellaan taisteluun. Sri Krishna itse asetti esimerkin suuresta uroteosta aktiivisen elämän kautta.*

V: *Gita* alkaa sanomalla, että sinä et ole ruumis etkä sen vuoksi *karta* [tekijä].

K: *Mikä on tarkoitus?*

V: Se tarkoittaa, että pitäisi toimia ajattelematta että on tekijä. Toiminnot jatkuvat jopa egottomassa tilassa. Jokainen henkilö on ilmestynyt tiettyä tarkoitusta varten ja tämä tarkoitus toteutuu ajattelipa itse olevansa tekijä vai ei.

K: *Mitä on karmajooga? Onko se kiintymättömyyttä karmaan [toimintaan] vai sen hedelmiin?*

V: Karmajooga on sitä joogaa, jossa henkilö ei anasta itselleen tekijänä olemisen virkaa. Kaikki toiminnot jatkuvat itsestään.

K: *Onko se kiintymättömyyttä toiminnan hedelmiin?*

V: Kysymys ilmestyy vain jos on tekijä. Kaikissa pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että sinun ei tulisi ajatella itseäsi tekijänä.

K: *Niinpä karmajooga on 'kartritva buddhi rahita karma' – toimintaa ilman tekijyyden tunnetta.*

318M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 532.

319Muruganar, kuten edellä, säe 690.

320S. Nagamma, kuten edellä, s. 179.

V: Kyllä. Täsmälleen niin.

K: Gita opettaa, että aktiivista elämää tulisi olla alusta loppuun.

V: Kyllä, tekijätöntä toimintaa.³²¹

K: *Jos joku pysyy hiljaa, kuinka toiminta jatkuu? Missä on tilaa karmajoogalle?*

V: Ymmärtäkäämme ensiksi mitä *karma* on, kenen *karmaa* se on ja kuka on tekijä. Analysoimalla ne ja tekemällä tutkimusmatka niiden totuuteen, ihmistä velvoitetaan pysymään Itsenä rauhassa. Jopa tästä tilasta huolimatta toiminnot jatkuvat edelleen.

K: *Kuinka toiminnot voivat jatkuu, jos minä en toimi?*

V: Kuka tämän kysymyksen esittää? Onko se Itse vai joku toinen? Huolestuttavatko toiminnot Itseä?

K: *Ei, eivät Itseä. Se on joku toinen, Itsestä erillään.*

V: Näin on selvää, että Itseä eivät toiminnot huolestuta ja niinpä kysymystä ei ilmesty.³²²

K: *Haluan tehdä karmajoogaa. Kuinka voin auttaa toisia?*

V: Kuka on sinulta avun tarpeessa? Kuka on 'minä', joka aikoo auttaa muita? Selvitä ensin tämä asia ja silloin kaikki pannaan kuntoon itsestään.³²³

K: *Mitä tarkoittaa 'oivalla Itse'? Auttaako oivallukseni muita?*

V: Kyllä ja se on parasta mahdollista apua, jota voit toisille tarjota. Mutta todellisuudessa ei ole ketään toista, jota auttaa. Oivaltanut näkee vain Itsen, samalla lailla kuin kultaseppä näkee vain kullan, kun arvioi kullasta tehtyjä koruja. Kun samaistat itsesi ruumiiseen, nimiä ja muotoja ilmenee. Mutta kun ylität ruumistietoisuuden, myös muut katoavat. Oivaltanut ei näe maailmaa itsestään erillään.

K: *Eikö olisi parempi, jos pyhimykset menisivät ihmisten joukkoon auttaakseen heitä?*

V: Ei ole muita, joiden joukkoon mennä. Itse on ainut todellisuus.³²⁴

Pyhimykset auttavat maailmaa pelkästään olemalla todellinen Itse. Ihmisen paras tapa auttaa maailmaa on saavuttaa egoton tila. Jos olet halukas autta-

321M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 599-600.

322Kuten edellä, s. 414.

323R. Swarnagiri, kuten edellä, s. 30-1.

324T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 34.

maan maailmaa, mutta ajattelet, ettet voi tehdä niin saavuttamalla egottoman tilan, luovuta silloin Jumalalle kaikki maailman huolet, omasi mukaan lukien.³²⁵

K: *Tulisiko minun yrittää auttaa kärsivää maailmaa?*

V: Voima, joka on luonut sinut, on myös luonut maailman. Jos se pystyy huolehtimaan sinusta, se pystyy samalla lailla huolehtimaan myös maailmasta. Jos Jumala on luonut maailman, on hänen tehtävänsä pitää siitä huolta, ei sinun.³²⁶

K: *Onko swaraj [valtiollisen itsenäisyyden] halu oikein?*

V: Sellainen halu alkaa epäilemättä itsekkyydestä. Silti käytännön työ päämäärän saavuttamiseksi laajentaa elämäkatsomusta niin, että yksilöllisyys sulautuu valtioon. Sellainen yksilöllisyyden sulautuminen on toivottavaa ja siitä seuraava karma on *nishkamaa* [epäitsestä].

K: *Jos swaraj saavutetaan pitkien ponnisteluiden ja valtaviin uhrausten jälkeen, eikö henkilö ole oikeutettu nauttimaan tuloksesta ja riemuitsemaan siitä?*

V: Hänen täytyy työskentelynsä aikana olla antautunut korkeammalle voimalle, jonka mahti täytyy pitää mielessä eikä koskaan päästää näkyvistään. Kuinka hän silloin voisi riemuita? Hänen ei tulisi edes välittää toimintansa tuloksesta. Vain silloin *karmasta* tulee epäitsestä.³²⁷

325'Who', kuten edellä, s. 197-8.

326T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 34.

327M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 484.

OSA VIISI

Kokemus

Todellisuuden asteita ei ole. On vain kokemisen asteita yksilölle, muttei todellisuuden. Mitä hyvänsä koetaan, kokija on yksi ja sama.³²⁸

Itse on varmasti jokaisen suora kokemus, muttei niin kuin hän kuvittelee sen olevan. Se on vain niin kuin se on.³²⁹

³²⁸M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 116-17.

³²⁹Kuten edellä, s. 123.

KAPPALE 14

Samadhi

Sanaa *samadhi* käytetään laajalti idän hengellisissä kirjoituksissa tarkoittamaan mietiskelyn kehittyntä tasoa, jossa on Itsen tietoinen kokemus tai intensiivinen häiriintymätön imeytyminen mietiskelyn kohteeseen. Mietiskelystä kuvailaan monia portaita ja alalahkoja, joilla on eri koulukunnat ja uskonnot, joista jokaisella on taipumus tuottaa heille tunnusomaisia luokkia ja sanastoja.

Sri Ramanan yleensä käyttämä luokitus jakaa erilaiset *samadhit* seuraaviin kolmiosaisiin alueisiin:

1. *Sahaja nirvikalpa samadhi*. Tämä on *jnanin* tila, joka on lopullisesti ja peruuttamattomasti tuhonnut egonsa. *Sahaja* tarkoittaa 'luonnollinen' ja *nirvikalpa* tarkoittaa 'muuttumaton'. Tässä tilassa *jnani* pystyy toimimaan luonnollisesti maailmassa kuten kuka tahansa tavallinen ihminen. Tietäen, että hän on Itse, *sahaja jnani* ei näe eroa itsensä ja muiden eikä maailman välillä. Sellaiselle henkilölle kaikki on näkymättömän Itsen ilmentymää.
2. *Kevala nirvikalpa samadhi*. Tämä tila on Itseoivalluksen alapuolella. Tässä tilassa on hetkittäinen mutta ponnistukseton Itsetietoisuus, mutta egoa ei ole vielä täysin tuhottu. Sille on luonteenomaista ruumistietoisuuden poissaolo. Vaikka hän on hetkittäin Itsetietoinen tässä tilassa, hän ei kykene tekemään aistihavaintoja tai toimimaan maailmassa. Kun ruumistietoisuus palautuu, ego ilmestyy uudelleen.
3. *Savikalpa samadhi*. Tässä tilassa Itsetietoisuus säilyy jatkuvalla ponnistuksella. *Samadhin* jatkuvuus riippuu täysin ponnistuksesta, jota pidetään yllä. Kun Itsensä huomioiminen aaltoilee, Itsetietoisuus häviää näkyvistä.

Seuraavien Sri Ramanan muotoilemien suppeiden määritelmien tulisi

maallikoille olla riittäviä oppaita *samadhin* sanastoviidakon läpi:

1. Todellisuudesta kiinni pitäminen on *samadhi*.
2. Ponnistuksella todellisuudesta kiinni pitäminen on *savikalpa samadhi*.
3. Sulautuminen todellisuuteen ja pysyminen maailmasta tietämättömänä on *nirvikalpa samadhi*.
4. Sulautuminen tietämättömyyteen ja pysyminen maailmasta tietämättömänä on uni.
5. Pysyminen alkuperäisessä, puhtaassa, luonnollisessa tilassa ilman ponnistusta on *sahaja nirvikalpa samadhi*.³³⁰

K: *Mitä on samadhi?*

V: Tila, jossa olemassaolotietoisuuden katkeamaton kokemus saavutetaan hiljaisella mielessä, yksin on *samadhi*. Se hiljainen mieli, jota koristaa rajattoman korkeimman Itsen saavuttaminen, yksin on Jumalan todellisuus.³³¹

Kun mieli on yhteydessä Itseen pimeydessä, sitä kutsutaan *nidraksi* [uneksi], toisin sanoen, mielen vajoamiseksi tietämättömyyteen. Tietoisuuteen tai valvetilaan vajoamista kutsutaan *samadhiksi*. *Samadhi* on jatkuvaa luontaisuutta Itsessä valvetilassa. *Nidra* eli uni on myös luontaisuutta Itsessä, mutta tiedostamattomassa tilassa. *Sahaja samadhissa* yhteys on jatkuvaa.

K: *Mitä ovat kevala nirvikalpa samadhi ja sahaja nirvikalpa samadhi?*

V: Mielen vajoaminen Itsessä, mutta ilman sen tuhoutumista, on *kevala nirvikalpa samadhi*. Tässä tilassa ihminen ei ole vapaa *vasanoista* ja siksi hän ei saavuta *muktia*. Vasta kun *vasanat* tuhoutuvat, hän voi saavuttaa vapauden.

K: *Milloin sahaja samadhia voi harjoittaa?*

V: Jopa aivan alusta lähtien. Vaikka joku harjoittaa *kevala nirvikalpa samadhia* vuosikausia, jos hän ei ole juurinnut *vasanoita*, hän ei saavuta vapautta.³³²

K: *Voinko saada selkeän käsityksen savikalpan ja nirvikalpan välisestä erosta?*

V: Korkeimmasta tilasta kiinni pitäminen on *samadhi*. Kun se tapah-

330M. Venkataramiah (koost.), *Taks with Sri Ramana Maharshi*, s. 357-8.

331Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 898.

332R. Swarnagiri, *Crumbs from Table*, s. 42.

tuu ponnistuksella mentaalisten häiriöiden takia, se on *savikalpa*. Kun nämä häiriöt ovat poissa, se on *nirvikalpa*. Pysyä ponnistuksetta pysyvästi alkuperäisessä tilassa on *sahaja*.³³³

K: *Onko nirvikalpa samadhi ehdottoman välttämätöntä ennen sahajan saavuttamista?*

V: Pysyminen pysyvästi kiinni missä tahansa näistä *samadheista*, joko *savikalpassa* tai *nirvikalpassa*, on *sahaja* [luonnollinen tila]. Mitä on ruumistietoisuus? Se on tuntemiseen kykenemätön ruumis plus tietoisuus. Kummankin niistä täytyy sijaita toisessa tietoisuudessa, joka on riippumaton ja välitön ja joka jää jäljelle sellaisena kuin se aina on ilman ruumistietoisuutta tai sen kanssa. Mitä sillä on väliä häviääkö ruumistietoisuus vai säilyy, kunhan pysyy kiinni tässä puhtaassa tietoisuudessa? Ruumistietoisuuden täydellisellä poissaololla on etuna tehdä *samadhista* paljon intensiivisempää, vaikkei se tee erilaisuutta korkeimman tietoon.³³⁴

K: *Onko samadhi sama kuin turiya, neljäs tila?*

V: *Samadhilla, turiyalla ja nirvikalpalla* on kaikilla sama sisällys, Itsetietoisuus. Sananmukaisesti *turiya* merkitsee neljättä tilaa, korkeinta tietoisuutta, erotuksena muista kolmesta tilasta: valveillaolosta, unennäöstä ja syväunesta. Neljäs tila on ikuinen ja muut kolme tilaa tulevat ja menevät siinä. *Turiyassa* on tietoisuus, että mieli on sulautunut omaan alkulähteeseensä, Sydämeen ja on liikkumatta siellä, vaikka joitakin ajatuksia yhä tunkeutuu siihen ja aistit ovat yhä jollain tapaa aktiivisia. *Nirvikalpassa* aistit ovat toimettomia ja ajatukset ovat täysin poissa. Siksi puhtaan tietoisuuden kokemus tässä tilassa on intensiivistä ja autuaallista. *Turiya* on saatavissa *savikalpa samadhissa*.³³⁵

K: *Mitä eroa on unessa nautitun ja turiyassa nautitun autuuden välillä?*

V: Ei ole erilaisia autuuksia. On vain yksi autuus, joka sisältää valvetilassa nautitun autuuden, kaikenlaisten olentojen autuuden alimmasta olennosta korkeimpaan Brahmaan saakka. Tämä autuus on Itsen autuutta. Autuutta, jota nautitaan tiedostamattomasti unessa, nautitaan tietoisesti *turiyassa*, siinä on ainut ero. Valvetilassa nautittu autuus on välillistä, se on todellisen autuuden liite [*upadhi*

333S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 89.

334Kuten edellä, s. 88.

335Kuten edellä, s. 87.

ananda].³³⁶

K: *Onko samadhi, rajajoogan kahdeksas tila, sama kuin samadhi, josta te puhutte?*

V: Joogan termeissä *samadhi* viittaa jonkinlaiseen transsiin ja siinä on monenlaisia *samadheja*. Mutta se *samadhi*, josta minä puhun, on erilainen. Se on *sahaja samadhi*. Siinä sinulla on *samadhana* [vakaus] ja pysyt tyynenä ja maltillisena vaikka olet aktiivinen. Sinä oivallat, että sinut saa liikkeelle syvempi todellinen Itse sisäpuolella. Sinulla ei ole harmejia, ei ahdistuksia, ei huolia, sillä alat tajuta, että mikään ei kuulu sinulle. Tiedät, että kaiken tekee jokin, jonka kanssa olet tietoisessa liitossa.

K: *Jos sahaja samadhi on paljon toivotumpi tila, eikö ole tarvetta nirvikalpa samadhiin?*

V: *Rajajoogan nirvikalpa samadhilla* saattaa olla oma hyötynsä. Mutta *jnanajoogassa* tämä *sahaja sthiti* [luonnollinen tila] tai *sahaja nishtha* [luonnollisessa tilassa pysyminen] itsessään on *nirvikalpatila*. Tässä luonnollisessa tilassa mieli on vapaana epäilyistä. Sillä ei ole tarvetta keikkua mahdollisuuksien ja todennäköisyyksien vaihtoehtojen välillä. Se ei havaitse minkäänlaisia *vikalpoja* [eroavaisuuksia]. Se on varma totuudesta, sillä se tuntee todellisuuden läsnäolon. Vaikka se on aktiivinen, se tietää, että se on aktiivinen todellisuudessa, Itsessä, korkeimmassa olennessa.³³⁷

K: *Mikä ero on syväunen, layan [transsin kaltainen tila, jossa mieli on tilapäisesti lepäämässä] ja samadhin välillä?*

V: Syväunessa mieli sulautuu, muttei tuhoudu. Se, mikä sulautuu, ilmestyy uudestaan. Se voi tapahtua myös mietiskelyssä. Mutta mieli, joka tuhoutuu, ei voi ilmestyä uudestaan. Joogin päämääränä on tuhota se eikä vaipua *layaan*. Mietiskelyn rauhan seurauksena on joskus *laya*, mutta se ei riitä. Sitä täyttyä täydentää muilla harjoituksilla mielen tuhoamiseksi. Jotkin joogit ovat menneet joogiseen *samadhiin* joutavan ajatuksen kanssa ja heränneet pitkän ajanjakson päästä saman ajatuksen jäljessä. Samanaikaisesti sukupolvet ovat vaihtuneet maailmassa. Sellainen joogi ei ole tuhonnut mieltään. Mielen todellista tuhoamista on, ettei sitä tunnisteta ikään kuin se olisi Itsestä erillään. Edes nyt mieltä ei ole. Oivalla se. Kuinka teet sen, jos et jokapäiväisissä töissä, mitkä jatkuvat automaatt-

336D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 116.

337K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. 11-12.

tisesti? Tiedä, että niiden hyväksi työskentelevä mieli ei ole todellinen, vaan vain Itsestä lähtöisin oleva aave. Näin mieli tuhotaan.³³⁸

K: *Voivatko fyysiset häiriöt vaikuttaa mietiskelijään nirvikalpa samadhin aikana? Ystäväni ja minä olemme asiasta eri mieltä.*

V: Olette molemmat oikeassa. Toinen teistä viittaa *kevalaan* ja toinen *sahaja samadhiin*. Molemmissa tapauksissa mieli imeytyy Itsen autuuteen. Edellisessä fyysiset liikkeet voivat aiheuttaa häiriöitä mietiskelijään, koska mieli ei ole täysin kuollut. Se on yhä elossa ja voi, syväunen jälkeen, olla minä hetkenä hyvänsä jälleen aktiivinen. Se on verrattavissa ämpäriin, joka, vaikka onkin täysin upoksissa veden alla, voidaan vetää ylös köydestä, joka siihen on kiinnitettynä. *Sahajassa* mieli on täysin uponnut Itseen niin kuin ämpäri, joka on köysineen päivineen täysin uponnut kaivon syvyyksiin. *Sahajassa* ei ole jäljellä mitään häiritsevää tai mitään mistä vetää takaisin maailmaan. Hänen toimensa muistuttavat lapsen toimia, joka imee äitinsä maitoa nukkuessaan ja on tuskin tietoinen ruokinnasta.³³⁹

K: *Kuinka kukaan voi toimia maailmassa sellaisessa tilassa?*

V: Hän, joka totuttaa itsensä luontevasti mietiskelyyn ja nauttii mietiskelyn autuudesta, ei kadota *samadhin* tilaansa tekipä hän mitä hyvänsä ulkoisia töitä, tulipa hänelle mitä ajatuksia tahansa. Tämä on *sahaja nirvikalpa*.³⁴⁰ *Sahaja nirvikalpa* on *nasa* [mielen täydellinen tuhoutuminen], kun taas *kevala nirvikalpa* on *laya* [mielen tilapäinen poissaolo]. Heidän, jotka ovat *layasamadhin* tilassa, täytyy aika ajoin palauttaa mieli takaisin hallintaan. Jos mieli tuhoutuu, kuten se on *sahaja samadhissa*, se ei koskaan verso uudelleen. Tekivätpä sellaiset henkilöt mitä hyvänsä, se on aivan satunnaista, he eivät koskaan vyöry alas korkeimmasta tilastaan.

He, jotka ovat *kevala nirvikalpatilassa*, eivät ole oivaltaneita, he ovat yhä etsijöitä. He, jotka ovat *sahaja nirvikalpatilassa*, ovat kuin valo tuulettomassa tilassa tai kuin rasvatyyni valtameri; toisin sanoen, heissä ei ole liikettä. He eivät saata löytää mitään, mikä on heistä itsestään erillään. Heille, jotka eivät saavuta tätä tilaa, kaikki näyttää olevan heistä itsestään erillään.³⁴¹

338M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 79.

339S. Cohen, kuten edellä, s. 89-90.

340S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 269.

341S. Nagamma, kuten edellä, s. 270.

K: *Onko kevala nirvikalpan kokemus sama kuin sahaja nirvikalpan, vaikka toinen laskeutuu siitä suhteelliseen maailmaan?*

V: Ei ole menoa ylös eikä alas – hän, joka menee ylös ja alas, ei ole todellinen. *Kevala nirvikalpassa* mentaalinen ämpäri on yhä olemassa veden alla ja se voidaan vetää siitä ylös minä hetkenä hyvänsä. *Sahaja* on kuin joki, joka yhdistyy valtameren, josta sillä ei ole paluuta. Miksi esität kaikkia näitä kysymyksiä? Jatka harjoittelua kunnes sinulla itselläsi on kokemus.³⁴²

K: *Mikä on samadhin hyöty ja säilykö ajatus silloin hengissä?*

V: Vain *samadhi* voi paljastaa totuuden. Ajatukset heittävät verhon todellisuuden ylle ja niin sitä ei oivalleta sellaisenaan missään muussa tilassa kuin *samadhissa*.

Samadhissa on vain tunne 'Minä olen' eikä ajatuksia. 'Minä olen' kokeminen on 'olla hiljaa'.

K: *Kuinka toistan samadhin tai hiljaisuuden kokemuksen, jonka saavutan täällä teidän läheisyydessänne?*

V: Sinun nykyinen kokemuksesi johtuu sen ilmapiirin vaikutuksesta, jossa löydät itsesi. Voitko saada sen tämän ilmapiirin ulkopuolella? Kokemus on puuskittaista. Siihen saakka, kunnes siitä tulee pysyvää, harjoitus on välttämätöntä.³⁴³

K: *Onko samadhi tyyneyden tai rauhan kokemus?*

V: Tyyni selkeys, joka on vailla mentaalista myllerrystä, yksin on *samadhi*, joka on vapauden luja perusta. Yrittämällä vilpittömästi tuhota petteävän mentaalisen myllerryksen, koe tämä *samadhi* levollisena tietoisuutena, joka on sisäistä selkeyttä.³⁴⁴

K: *Mitä eroa on sisäisellä ja ulkoisella samadhilla?*

V: Ulkoinen *samadhi* pitää kiinni todellisuudesta, samalla kun todistaa maailmaa ilman että reagoi siihen sisäpuolella. Siellä on rasvatyynen valtameren liikkumattomuus. Sisäisessä *samadhissa* ei ole ruumistietoisuutta.

K: *Mieli ei uppoa tähän tilaan edes sekunniksi.*

V: On välttämättä oltava luja vakaumus 'Minä olen Itse, joka ylittää mielen ja ilmiön'.

342S. Cohen, kuten edellä, s. 90.

343T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 32.

344Muruganar, kuten edellä, säe 919.

K: *Siitä huolimatta mieli paljastuu taipumattomaksi esteeksi, joka piilaa kaikki yritykset upota Itseen.*

V: Mitä sillä on väliä vaikka mieli on aktiivinen? Se on niin Itsen perustalla. Pidä kiinni Itsestä jopa mentaalisten aktiivisuuksien aikana.³⁴⁵

K: *Olen lukenut Romain Rollandin kirjasta Ramakrishnasta, että nirvikalpa samadhi on kauhea ja pelottava kokemus. Onko nirvikalpa niin pelottavaa? Onko meidän käytävä läpi kaikki nämä pelottavat mietiskelyn ja puhdistautumisen prosessit vain päätyäksemme kauhun tilaan? Muutummeko me eläviksi ruumiiksi?*

V: Ihmisillä on kaikenkarvaisia käsityksiä *nirvikalpasta*. Miksi puhua Romain Rollandista? Jos heillä, joilla ei ole *Upanishadeja* ja *vedantisia* perinteitä käytössään, on fantastisia käsityksiä *nirvikalpasta*, kuka voi syyttää länsimaisia vastaavista käsityksistä? Jotkut joogit sallivat hengitysharjoituksillaan itsensä pudota kataleptiseen tilaan, joka on syvempi kuin syväuni, jossa he ovat tietämättä mitään, ehdottomasti ei mitään, ja he ylistävät sitä *nirvikalpaksi*. Jotkut toiset ajattelevat, että heti kun tipahdat *nirvikalpaan*, sinusta tulee täysin toinen olento. Vielä jotkut toiset uskovat *nirvikalpan* olevan saavutettavissa vain transsin kautta, jossa maailmatietoisuus häviää täysin kuin pyörtymiskohtauksessa. Kaikki tämä johtuu siitä, että he tarkastelevat sitä älyllisesti.

Nirvikalpa on *chit* – ponnistukseton, muodoton tietoisuus. Mistä kauhu tulee sisään ja missä on itsenä olemisen mysteeri? Joillekin henkilöille, joiden mielistä on tullut kypsiä menneisyyden pitkien harjoitusten johdosta, *nirvikalpa* tulee äkisti kuin tulva, mutta muille se tulee heidän hengellisen harjoituksen myötä, harjoituksen, joka hitaasti kuluttaa pois häiritsevät ajatukset ja paljastaa 'Minä-Minän' puhtaan tietoisuuden valkokankaan. Sen lisäksi harjoitus palauttaa valkokankaan pysyvästi esille. Tämä on Itseovallus, *mukti* tai *sahaja samadhi*, luonnollinen, ponnistukseton tila.³⁴⁶ Pelkkä ulkoisten erilaisuuksien [*vikalpojen*] havaitsemattomuus ei ole lujan *nirvikalpan* todellista luonnetta. Tiedä, että erilaisuuksien [*vikalpojen*] nousemattomuus kuollessa mielessä yksin on todellinen *nirvikalpa*.

K: *Kun mieli alkaa rauhoittua Itseen, siellä on usein pelon tunne.*

V: Pelko ja ruumiin värähtelyt *samadhiin* mentäessä johtuvat siitä, että jäljellä on vielä hiukkasen egotietoisuutta. Mutta kun tämä kuolee täysin, jälkeä-

345M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 381-2.

346S. Cohen, kuten edellä, s. 86-7.

kään jättämättä, ihminen pysyy kuin pelkän tietoisuuden avara taivas, jossa autuus yksin vallitsee ja värinä lakkaa.³⁴⁷

K: *Onko samadhi autuaallinen vai ekstaattinen tila?*

V: *Samadhi* itsessään on vain täydellistä rauhaa. Ekstaasi tulee, kun mieli virkoo *samadhin* lopussa, muistona *samadhin* rauhasta. Antautumisessa ekstaasi tulee ensin. Se ilmenee onnen kyynelinä, hiusten pystyyn nousemisena ja äänen kangerteluna. Kun ego lopulta kuolee ja saadaan *sahaja* palkinnoksi, nämä oireet ja ekstaasit häviävät.³⁴⁸

K: *Kun samadhi oivalletaan, saavutetaan myös siddhejä [yliluonnollisia voimia]?*

V: Kun *siddhejä* esitellään, täytyy olla toisia, jotka tunnistavat ne. Tämä merkitsee, ettei hänellä, joka niitä esittää, ole *jnanaa*. Siksi *siddhit* eivät ole ajatuksenkaan arvoisia. *Jnanaan* yksin on pyrittävä ja saavuttava.³⁴⁹

K: Mandukyopanishadissa *sanotaan, että ellei samadhia, joogan kahdeksatta ja viimeistä tasoa myös koeta, vapautta [mokshaa] ei voi olla, suoritettiinpa mietiskelyä [dhyanaa] tai fyysisiä itsekureja [tapasta] kuinka paljon hyvänsä. Onko niin?*

V: Oikein ymmärrettyinä ne ovat samaa. Ei ole mitään eroa kutsutko sitä mietiskelyksi tai itsekureiksi tai sulautumiseksi tai joksikin muuksi. Se, mikä on vakaata, jatkuvaa kuin öljyn virtaus, on itsekuria, mietiskelyä ja sulautumista. Olla oma Itsensä on *samadhi*.

K: *Mutta Mandukyopanishadissa sanotaan, että samadhi täytyy ehdottomasti kokea ennen vapauden saavuttamista.*

V: Ja kuka sitten sanoo, ettei asia ole niin? Näin ei ole sanottu ainoastaan Mandukyopanishadissa, vaan kaikissa muinaisissa kirjoissa. Mutta *samadhi* on todellinen vain, jos tunnet Itsesi. Mitä hyötyä on istua jonkin aikaa hiljaa kuin eloton esine. Oleta, että saat paiseen käteesi ja se operoidaan puudutusainetta käyttäen. Et tunne silloin mitään kipua, mutta merkitseekö tämä sitä, että olit *samadhissa*? Tässä on sama juttu. Ihmisen tahtoo tietää mitä *samadhi* on. Ja kuinka voit sen tietää tuntematta Itseäsi? Jos Itse tunnetaan, *samadhi* tunnetaan auto-

347Muruganar, kuten edellä, säkeet 893, 174.

348'Who', *Maha Yoga*, s. 202-3.

349T.N. Venkataramiah, kuten edellä, s. 34.

maattisesti.³⁵⁰

Samadhi on ihmisen luonnollinen tila. Se on pohjalla kaikissa kolmessa valveen, unennäön ja syväunen tiloissa. Itse ei ole näissä tiloissa, mutta nämä tilat ovat Itsessä. Jos me saamme *samadhin* valvetilassamme, se jatkuu myös syväunessa. Tietoisuuden ja tiedostamattomuuden välinen ero kuuluu mielen alueelle, joka ylitetään todellisen Itsen tilan kautta.³⁵¹

K: *Niinpä ihmisen pitäisi aina yrittää saavuttaa samadhi?*

V: Viisaat sanovat, että se tasapainon tila, joka on ilman egoa, yksin on *mouna-samadhi* [hiljaisuuden samadhi]. Ennen kuin etsijä saavuttaa *mouna-samadhin*, tilan, jossa hän on egoton todellisuus, etsi vain 'minän' tuhoamista päämääränäsi.³⁵²

350S. Nagamma, kuten edellä, s. 239-40.

351M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 394.

352Muruganar, kuten edellä, säe 895.

KAPPALE 15

Näyt ja psyykkiset voimat

Mietiskely aiheuttaa joskus mahtavia sivuvaikutuksia; voi ilmetä jumalten näkyjä ja ajoittain yliluonnollisia voimia, sellaiset kuin selvänäköisyys ja telepatia kehittyvät. Molemmat näistä vaikutuksista voidaan tuottaa tarkoituksella. Mentaaliseen kuvaan keskittyminen saattaa joskus tuottaa näyn, varsinkin jos keskittyminen tehdään antaumuksella tai jos on suuri halu saada näkyjä. Psyykkisiä voimia (*siddhejä*) voidaan myös saada tiettyjen joogaharjoitusten avulla. Patanjalin *Joogasutrat*, joogan klassiset tekstit, luettelee useita harjoituksia, jotka nopeuttavat kahdeksan *siddhin* kehitystä, jotka vaihtelevat näkymättömyyden ja veden päällä kävelyn välillä.

Sri Ramana taivutteli seuraajiaan luopumaan tarkoituksellisesti tavoittelusta näystä tai *siddheistä* huomauttamalla, että ne olivat mielen tuotteita, jotka saattaisivat pikemminkin haitata kuin helpottaa Itseoivallusta. Jos näyt tulivat spontaanisti, hän saattoi joskus tunnustaa, että ne olivat merkinä kehityksestä, mutta tavallisesti hän lisäsi, että ne olivat 'Itseoivalluksen tason alapuolella'.³⁵³

Jos *siddhit* ilmestyivät spontaanisti, hän saattoi esitellä vaaroja, joilla saattoi tulla kiintyneeksi niihin, selittäen, että sellaiset voimat olivat enemmänkin egoa paisuttavia kuin tuhoavia ja korosti, että halu *siddheihin* ja halu Itseoivallukseen olivat toisensa poissulkevia.

Itse on kaikkein läheisin ja ikuinen oleminen, kun taas *siddhit* ovat vieraita. *Siddhit* tarvitsevat ponnistusta kun taas Itse ei. Voimat ovat mielen tavoittelomia, mielen, joka täytyy pitää valppaana, kun taas Itse oivalletaan, kun mieli tuhoutuu. Voimat ilmestyvät vain, kun ego on olemassa. Itse on egon

353M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 357.

takana ja oivalletaan, kun ego eliminoiduu.³⁵⁴

K: *Kerroin kerran Sri Bhagavanille kuinka minulla oli Sivan näky siihen aikaan kun käännyin hinduismiin. Samanlainen kokemus toistui minulle Courtallamissa. Nämä näyt olivat hetkellisiä, mutta autuaallisia. Haluaisin tietää kuinka ne saadaan pysyviksi ja jatkuviksi. Siinä, mitä näen ympärilläni, ei ole elämää ilman Sivaa. Olen niin onnellinen, kun ajattelen häntä. Olkaa niin hyvä ja kertokaa minulle kuinka tästä näystä saisi minulle pysyvän.*

V: Sinä puhut Sivan näystä. Näky edellyttää aina objektia. Tämä edellyttää subjektin olemassaoloa. Näyn arvo on sama kuin näkijän. Toisin sanoen näyn luonne on näkijän kanssa samalla tasolla. Ilmestyminen edellyttää myös häviämistä. Mikä tahansa ilmestyy, sen täytyy myös kadota. Näky ei koskaan voi olla ikuinen. Mutta Siva on ikuinen.

Näky edellyttää näkijän. Näkijä ei voi kieltää Itsen olemassaoloa. Ei ole olemassa hetkeäkään, jolloin Itse tietoisuutena ei ole olemassa eikä näkijä voi säilyä tietoisuudesta erillään. Tämä tietoisuus on ikuinen oleminen ja ainut oleminen. Näkijä ei pysty näkemään itseään. Kieltääkö hän olemassaolonsa, koska ei pysty näkemään itseään silmillä kuten näyssä? Ei. Niinpä *pratyaksha* [suora kokemus] ei merkitse näkemistä, vaan olemista.

Olla on oivaltaa. Siksi 'Minä olen se, joka Minä olen'. 'Minä olen' on Siva. Mitään muuta ei voi olla ilman häntä. Kaikella on olemisensa Sivassa ja Sivan vuoksi.

Tutki sen vuoksi 'Kuka minä olen?'. Vajoa syvälle sisälle ja pysy Itsenä. Se on Siva olemisena. Älä odota hänen näkyjensä toistumista. Mikä on sinun näkemäsi kohteen ja Sivan välinen ero? Hän on sekä näkijä että nähty. Et voi olla ilman Sivaa, sillä Siva on aina oivallettuna tässä ja nyt. Jos ajattelet, ettet ole oivaltanut häntä, olet väärässä. Tämä on Sivan oivaltamisen este. Luovu myös tästä ajatuksesta ja oivallus on siinä.

K: *Kyllä. Mutta kuinka saisin sen aikaan mahdollisimman pian?*

V: Tämä on oivaltamisen este. Voiko yksilöä olla ilman Sivaa? Jopa nyt hän on sinä. Aikaongelmaa ei ole. Jos on hetkenkään oivaltamattomuutta, kysymys oivaltamisesta voi ilmestyä. Mutta kuten asia on, et voi olla ilman häntä.

354M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 550.

Hän on jo oivallettuna, aina oivallettuna eikä koskaan oivaltamatta.³⁵⁵

K: *Toivon saavani Sri Krishnan sakshatkaran [suoran oivalluksen]. Mitä minun pitäisi tehdä sen saadakseni?*

V: Mikä on sinua ajatuksesi Sri Krishnasta ja mitä tarkoitat sakshatkaralla?

K: *Tarhoitan Sri Krishnaa, joka eli Brindavanissa ja tahdon nähdä hänet niin kuin gopit [naispalvojat] näkivät hänet.*

V: Katsos, ajattelet, että hän on inhimillinen olento tai joku, jolla on ihmisen muoto, sen ja sen poika, kun taas hän itse sanoi, 'Minä olen kaikkien olentojen Sydämessä, minä olen kaikkien elämänmuotojen alku, keskikohta ja loppu.' Hänen täytyy olla sisälläsi, kuten hän on kaiken sisällä. Hän on sinun Itsesi tai Itsesi Itse. Niinpä jos näet tämän kokonaisuuden [Itsen] tai sinulla on sakshatkara siihen, sinulla on Krishnan sakshatkara. Itsen suora oivallus ja Krishnan suora oivallus eivät voi olla erillään. Silti kulje omaa tietäsi, antaudu täysin Krishnalle ja anna hänen päättää sakshatkarasta, jota haluat.³⁵⁶

K: *Onko mahdollista puhua Iswaralle [Jumalalle] kuten Sri Ramakrishna teki?*

V: Kun voimme puhua toinen toisillemme, miksemme voisi puhua yhtä hyvin Iswaralle?

K: *Miksi sitten meille ei tapahdu niin?*

V: Se edellyttää mielen puhtautta ja lujutusta ja harjoitusta mietiskelyssä.

K: *Tuleeko Jumalasta silmin nähtävä, jos yllä olevat edellytykset ovat olemassa?*

V: Sellaiset ilmestymiset ovat yhtä todellisia kuin oma todellisuutesi. Toisin sanoen, kun samaistat itsesi ruumiiseen, kuten valvetilassa, näet karkeat esineet. Kun hienoon ruumiiseen tai mentaaliseen tasoon kuten unessa, näet kohteet samalla lailla hienoina. Kun samaistuminen on poissa syväunessa, et näe mitään. Havaitut kohteet ovat riippuvaisia näkijän tilasta. Sama koskee Jumalan ilmestyksiä.

Pitkällä harjoituksella Jumalan kuva, kuten edellä mainittiin, ilmestyy

355M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 423-5.

356D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 184-5.

unissa ja saattaa myöhemmin ilmestyä myös valvetilassa.³⁵⁷

K: *Monet vierailijat kertovat täällä minulle, että he saavat näkyjä tai ajatusvirtauksia teiltä. Olen ollut täällä viimeiset puolitoista kuukautta enkä silti ole saanut vähäisintäkään kokemusta. Johtuuko se siitä, etten ole teidän armonne arvoinen?*

V: Näkyjä ja ajatusvirtauksia saadaan mielen tilan mukaan. Se riippuu yksilöistä eikä universaalista läsnäolosta. Lisäksi, ne ovat epäolennaisia. Se, millä on merkitystä, on mielenrauha.³⁵⁸

Mitä on oivallus? Onko se nelikätkisen Jumalan, joka kantaa simpukankuorta, kiekkoa ja sauvaa, näkemistä? Vaikka Jumalan pitäisi ilmestyä siinä muodossa, kuinka oppilaan tietämättömyys tuhoutuu? Totuuden täytyy olla ikuinen oivallus. Suora havainto on iäti läsnä oleva kokemus. Jumala tunnetaan, kun hänet havaitaan suoraan. Se ei tarkoita, että hän ilmestyy palvojan edessä jossain tietyissä muodossa. Ellei oivallus ole ikuinen, se ei voi tarjota mitään hyödyllistä päämäärää. Voiko nelikätkisen Jumalan ilmestyminen olla ikuinen oivallus? Se on ilmiöllinen ja kuvitteellinen. Sillä täytyy olla näkijä. Näkijä yksin on todellinen ja ikuinen.

Ilmestykseen Jumala kuin miljoonien aurinkojen loiste. Onko se *pratyaksha* [suora kokemus]? Jumalan näkemiseksi ovat silmät ja mieli tarpeen. Se on epäsuoraa tietoa, kun taas näkijä on suoraa tietoa. Näkijä yksin on *pratyaksha*.³⁵⁹

K: *Ihmiset puhuvat Vaikunthasta, Kailasasta, Indralokasta, Chandralokasta [hindulaisia taivaita]. Ovatko ne todella olemassa?*

V: Varmasti. Voit olla täysin vakuuttunut, että ne kaikki ovat olemassa. Siellä on myös minun kaltaiseni *swami* istumassa sohvalla ja myös oppilaita istumassa hänen ympärillään. He kysyvät jotakin ja hän sanoo jotakin vastaukseksi. Kaikki on enemmän tai vähemmän tämän kaltaista. Mitä siitä? Jos joku näkee Chandralokan, hän kysyy Indralokasta ja Indralokan jälkeen Vaikunthasta ja Vaikunthan jälkeen Kailasasta, jne. ja mieli jatkaa vaelteluaan. Missä on *shanti* [rauha]? Jos *shantia* tarvitaan, ainut kunnollinen menetelmä sen turvaamiseksi on itsetutkimus. Itsetutkimuksen kautta Itseoivallus on mahdollista. Jos joku oivaltaa

357M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 355.

358Kuten edellä, s. 278-9.

359Kuten edellä, s. 442.

Itsen, hän voi nähdä kaikki nämä maailmat Itsensä sisäpuolella. Kaiken alkulähde on ihmisen oma Itse ja jos hän oivaltaa Itsen, hän ei löydä mitään Itsestä erillään. Silloin näitä kysymyksiä ei ilmesty. Saattaa olla tai olla olematta Vaikuntha tai Kailasa, mutta se on tosiasia, että sinä olet täällä, eikö totta? Kuinka olet täällä? Missä olet? Sen jälkeen kun tiedät nämä asiat, sinä voit ajatella kaikkia noita maailmoja.³⁶⁰

K: *Ovatko Patanjalin sutrissa mainitut siddhit totta vai vain hänen uniaan?*

V: Hän, joka on *Brahman* tai Itse, ei arvosta noita *siddhejä*. Patanjali itse sanoo, että ne kaikki koetaan mielellä ja että se haittaavat Itseoivallusta.

K: *Mitä sitten niin kutsutun yli-ihmisen voimista?*

V: Olivatpa voimat korkeita tai alhaisia, olivatpa mielestä tai supermielestä, ne ovat olemassa vain viittauksella häneen, jolla on voima. Ota selvää kuka se on.³⁶¹

K: *Saavutetaanko siddhit hengellisellä polulla vai ehkäisevätkö ne muktin [vapautumisen]?*

V: Korkein *siddhi* on Itsen oivallus, sillä heti kun oivallat totuuden, tietämättömyyden polku lakkaa sinua kiinnostamasta.

K: *Mitä hyötyä siddheistä sitten on?*

V: *Siddhejä* on kahdenlaisia ja tietyn tyyppinen voi hyvinkin olla kompastuskivi oivallukseen. On sanottu, että *mantralla*, joillakin huumausaineiden tuottamilla salaisilla avuilla, useilla itsekureilla tai tietyn tyyppisillä *samadheilla* voidaan saavuttaa voimia. Mutta nämä voimat eivät avusta Itsetietoon, sillä jopa silloin kun saavutat niitä, voit aivan hyvin olla tietämättömyydessä.

K: *Mikä on toisenlaista?*

V: Ne ovat voiman ja tiedon ilmentymiä, jotka ovat sinulle aivan luonnollisia, kun oivallat Itsen. Ne ovat *siddhejä*, jotka ovat ihmisen, joka on saavuttanut Itsen, normaalin ja luonnollisen *tapaksen* [hengellisen harjoituksen] tuloksia. Ne ilmestyvät omasta halustaan, ne ovat Jumalan antamia. He tulevat ihmisen kohtalon mukaisesti, mutta tulivatpa ne tai eivät, *jnania*, joka laskeutuu korkeimpaan rauhaan, ne eivät häiritse. Sillä hän tuntee Itsen ja se on horjumaton *siddhi*.

360S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 46.

361D. Mudaliar, kuten edellä, s. 232.

Mutta nämä *siddhit* eivät tule niitä yrittämällä. Kun olet oivalluksen tilassa, sinä tiedät mitä nämä voimat ovat.³⁶²

K: Käyttääkö viisas okkulttisia voimia saadakseen muut oivaltamaan Itsen vai riittääkö pelkkä hänen Itseoivalluksensa tosiasia siihen?

V: Hänen Itseoivalluksensa voima on paljon tehokkaampi kuin muiden voimien käyttö.³⁶³

Vaikka *siddhejä* sanotaan olevan useita ja erilaisia, *jnana* yksin on korkeampi kuin kaikki muut erilaiset *siddhit*, koska he, jotka ovat saavuttaneet muita *siddhejä*, haluavat *jnanaa*. Siksi tavoittele vain *jnanaa*.³⁶⁴

Vaikka voimat näyttävät olevan ihmeellisiä heille, jotka eivät niitä hallitse, silti ne ovat vain hetkellisiä. On hyödytöntä tavoitella sellaista, joka on hetkellistä. Kaikki nämä ihmeet sisältyvät yhteen muuttumattomaan Itseen.³⁶⁵

Kerjätä ahneesti hyödyttömiä okkulttisia voimia [*siddhejä*] Jumalalta, joka auliisti antaa ne itselleen, joka on kaikki, on kuin kerjäisi hyödytöntä väljähtynyttä velliiä jaloluontoiselta ihmisystävältä, joka auliisti antaa kaiken.

Sydämessä, joka sieppaa tulen yhdessä korkeimman antaumuksen roihuvan liekin kanssa, kaikki okkulttiset voimat kootaan yhteen. Silti, sydämellä, josta on tullut täydellinen saalis Herran jaloille, palvojalla ei ole mitään haluja noihin *siddheihin*. Tiedä, että jos hakijat, jotka tekevät ponnistuksia polulla kohti vapautta, asettavat sydämensä kohti okkulttisia voimia, heidän sateen orjuutensa vahvistuu enemmän ja enemmän ja siksi heidän egonsa kunnia kasvaa lisää ja lisää.

Itsen saavuttaminen [*siddhi*], joka (Itse) on täydellinen kokonaisuus, vapauden säteily, yksin on todellisen tiedon saavuttaminen, kun taas muunlaiset *siddhit*, *animasta* [kyvystä tulla atomin kokoiseksi] alkaen kuuluvat typerän mielen kuvittelemien voimien harhaluuloon.³⁶⁶

Ihmiset näkevät monia asioita, jotka ovat paljon ihmeellisempiä kuin niin sanotut *siddhit*, silti he eivät hämmästele niitä siitä yksinkertaisesta syystä, että ne esiintyvät joka päivä. Kun ihminen syntyy, hän ei ole suurempi kuin tämä pöytälamppu, mutta kun hän kasvaa ja tulee suureksi painijaksi tai maailmankuuluksi

362K. Sastri, *Sat-Darshana Bhashya*, s. 22.

363M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 552.

364Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 1212.

365M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 578.

366Muruganar, kuten edellä, säkeet 219, 221, 222, 224.

laulajaksi, puhujaksi, poliitikoksi tai viisaaksi. Ihmiset eivät pidä tätä ihmeenä, mutta he ovat ällikällä lyötyjä, jos luuranko saadaan puhumaan.³⁶⁷

K: *Itseäni on kiinnostanut metafysiikka jo yli kahdenkymmenen vuoden ajan. Mutta en ole saavuttanut ainuttakaan uutta kokemusta kuten useat muut väittävät saaneensa. Minulla ei ole selvänäköisyyden, selväkuuloisuuden, yms. voimia. Tunnen itseni suljetuksi tähän ruumiiseen enkä mitään muuta.*

V: Se on oikein. Todellisuus on ainut ja se on Itse. Kaikki muu on pelkkää siinä olevaa, sitä olevaa ja sen ilmiötä. Näkijä, kohteet ja näkeminen ovat kaikki vain Itseä. Voiko kukaan nähdä tai kuulla jättämällä Itsen sivuun? Onko sillä mitään väliä näkeekö tai kuuleeko jotain läheltä tai valtavan kaukaa? Näkemisen ja kuulemisen välineitä tarvitaan kummassakin tapauksessa ja samoin tarvitaan mieltä. Mitään niistä ei voida ohittaa kummassakaan tapauksessa. Riippuvuus on jäljellä tavalla tai toisella. Miksi sitten pitäisi lumoutua selvänäköisyydestä tai -kuuloisuudesta?

Lisäksi, se, mikä hankitaan, myös ajan myötä katoaa. Ne eivät koskaan voi olla pysyviä.³⁶⁸

K: *Eikö ole hyväksi hankkia sellaisia voimia kuin telepatia?*

V: Telepatia tai radio edellyttää jonkun, joka näkee tai kuulee kaukaa. Ne ovat kaikki samaa, kuulemista ja näkemistä. Kuuleepa läheltä tai kaukaa, se ei tee mitään eroa häneen, joka kuulee. Keskeinen tekijä on kuulija, subjekti. Ilman kuulijaa tai näkijää ei voi olla mitään kuulemista tai näkemistä. Jälkimmäiset ovat mielen toimintoja. Okkultiset voimat [*siddhit*] ovat siksi vain mielessä. Ne eivät ole Itselle luonnollisia. Se, mikä ei ole luonnollista, vaan hankittua, ei voi olla pysyvää eikä siksi ole tavoittelemisen arvoista.

Nämä *siddhit* merkitsevät laajennettuja voimia. Ihminen on rajattujen voimien riivaama ja on onneton. Tämän vuoksi hän haluaa laajentaa voimiaan niin, että voisi olla onnellinen. Mutta ajattele, että se olisi niin. Jos rajatuilla havainnoilla hän on onneton, laajennetuilla havainnoilla onnettomuuden täytyisi lisääntyä samassa suhteessa. Okkultiset voimat eivät tuo onnea kenellekään, vaan tekevät hänestä entistä onnettomamman.

Sen lisäksi, mitä varten voimat ovat? Okkultistiksi [*siddhaksi*] pyrkivä tahoo näyttää *siddhejä* niin että muut voivat arvostaa häntä. Hän tavoittelee arvos-

367S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 100.

368M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 487.

tusta ja jos sitä ei tule, hän ei ole tyytyväinen. Täytyy olla toisia, jotka häntä arvostavat. Hän saattaa jopa löytää toisen korkeampien voimien haltijan. Tämä aiheuttaa kateutta ja kasvattaa onnettomuutta.

Mikä on todellinen voima? Onko se kartuttaa menestystä vai saavuttaa rauha? Se, mikä tuottaa rauhan, on korkein täydellisyys [*siddhi*].³⁶⁹

369M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 17-18.

KAPPALE 16

Ongelmat ja kokemukset

Fyysinen kipu ja epämukavuus, sisäinen sekasorto, tunteiden häilyväisyys ja autuaallisen rauhan tilapäiset välinäytökset on usein koettu hengellisten harjoitusten sivutuotteina. Sellaiset ilmentymät eivät saata olla niin dramaattisia kuin ne, joita hahmoteltiin kahdessa edellisessä kappaleessa, mutta ne aiheuttivat suurta kiinnostusta heille, jotka niitä kokivat. He tulkitsivat niitä yleensä joko kilometripylväiksi tai esteiksi tiellä Itseen ja, riippuen siitä, mitä tulkintaa suosittiin, tekivät suuria ponnistuksia yritettäessä joko jatkaa tai ehkäistä niitä.

Sri Ramanan tapana oli väheksyä useimpien hengellisten kokemusten tärkeyttä ja jos niistä kerrottiin hänelle, hän yleensä painotti, että oli paljon tärkeämpää olla tietoinen kokijasta kuin langeta siihen ja analysoida kokemusta. Hän saattoi joskus poiketa selityksiin kokemusten syistä ja joskus hän arvioi etteivät ne olleet hyödyllisiä tai haitallisia Itsetietoisuuteen, mutta kokonaisuutena hän taivuttelei luopumaan kiinnostuksesta niihin.

Hän oli paljon avoimempi, kun palvojat pyysivät hänen neuvoaan ongelmiin, joita he olivat kohdanneet mietiskelynsä aikana. Hän kuunteli kärsivällisesti heidän valituksiaan, tarjosi rakentavia ratkaisuja ongelmiin, ja jos hänestä tuntui, että se oli tarkoituksenmukaista, yritti osoittaa heille, että Itsen näkökulmalta mitään ongelmia ei ole olemassa.

K: Minulla on ajoittain tietoisuuden värikkäitä välähdyksiä, joiden keskus on normaalin minän ulkopuolella ja jotka tuntuvat olevan kaiken kattavia. Sotkematta meitä filosofisiin käsitteisiin, kuinka Bhagavan opastaisi minua työskentelemään kohti näiden harvinaisten väläysten saamiseen, toistumiseen ja laajentumiseen? Onko abhyasa [hengellinen harjoitus] tarpeen sellaisiin kokemuksiin siirtymiseksi?

V: Sanot 'ulkopuolella': kenen suhteen sisä- tai ulkopuolella? Nämä voivat olla olemassa vai niin kauan kun on subjekti ja objekti. Kenelle taas nämä kaksi ovat? Tutkimalla tulet huomaamaan, että ne pelkistyvät vain subjektiksi. Ota selvää kuka on subjekti ja tämä tutkimus johtaa sinut puhtaaseen tietoisuuteen subjektin taakse.

Sanot 'normaali minä': normaali minä on mieli. Mieli on rajoitteiden vallassa. Mutta puhdas tietoisuus on rajoitteiden takana ja se saavutetaan tutkimalla 'Minää'.

Sanot 'saamiseen': Itse on aina paikalla. Sinun täytyy vain poistaa Itsen paljastumista estävä verho.

Sanot 'toistumiseen': kun oivallat Itsen, siitä tulee sinun suora ja välitön kokemuksesi. Se ei koskaan katoa.

Sanot 'laajentumiseen': Itsessä ei ole laajentumista, sillä se on niin kuin se aina on, ilman supistumista tai laajentumista.

Sanot 'siirtymiseksi': pysyminen Itsessä on yksinäisyyttä, koska mikään ei ole vierasta Itselle. Siirtymisen täytyy olla yhdestä paikasta tai tilasta toiseen. Ei ole yhtä eikä toista Itsestä erillään. Kun kaikki on Itseä, siirtyminen on mahdotonta ja käsittämätöntä.

Sanot '*abhyasa*': *abhyasa* on vain sisäisen rauhan häiriöiden ehkäisemistä. Olet aina luonnollisessa tilassasi teitpä *abhyasaa* tai et. Pysymisesi sellaisena kuin olet, vailla kysymyksiä tai epäilyjä, on sinun luonnollinen tilasi.³⁷⁰

K: *On ajanjaksoja, jolloin ihmiset ja esineet saavat epämääräisen, lähes läpikuultavan muodon kuten unessa. Minä lakkaan huomioimasta niitä ulkopuolelta, mutta olen passiivisesti tietoinen niiden olemassaolosta vaikken ole aktiivisesti tietoinen minkäänlaisesta yksilöllisyydestä. Mielessä on syvä hiljaisuus. Onko mieli sellaisessa tilanteessa valmiina sukeltamaan Itseen? Vai onko tämä tila sairaalloisen itsehypnoosin tulosta? Pitäisikö siihen kannustaa keinona saavuttaa hetkellinen rauha?*

V: Tietoisuus on mukana mielen hiljaisuudessa. Tämä on täsmälleen se tila, johon pyritään. Se tosiasia, että kysymys on kehittynyt tähän suuntaan ilman että oivaltaa, että se on Itse, osoittaa, että tila ei ole vakaa, vaan tilapäinen.

Sana 'sukeltamaan' on sovelias vain, jos mieli täytyy kääntää sisäänpäin tarkoituksena ehkäistä mielen ulospäin meneviä taipumuksia eikä häiriintyä niistä.

³⁷⁰T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 33.

Sellaisina hetkinä hänen täytyy sukeltaa näiden ulkoisten ilmiöiden pinnan alle. Mutta kun vallitsee syvä rauha, joka ei estä tietoisuutta, mihin tarvitsee sukeltaa?³⁷¹

K: *Kun mietiskelen, tunnen ajoittain tietyn autuuden. Tulisiko minun sellaisissa tilanteissa kysyä itseltäni 'Kuka on se, joka kokee tämän autuuden?'*

V: Jos koetaan Itsen todellista autuutta, toisin sanoen, jos mieli on todella sulautunut Itseen, sellaista epäilyä ei ilmesty ollenkaan. Kysymys itsessään osoittaa, ettei todellista autuutta saavutettu.

Kaikki epäilyt lakkaavat vain, kun epäilijä ja hänen alkuperänsä on löydetty. Ei ole mitään hyötyä poistaa epäilyjä yksi kerrallaan. Kun me selvitämme yhden epäilyn, ilmestyy toinen epäily eikä epäilyistä tule loppua. Mutta jos, etsimällä epäilijän alkulähteen, epäilijän huomataan olevan olemassa olematon, silloin kaikki epäilyt lakkaavat.

K: *Kuulen joskus sisäisiä ääniä. Mitä silloin pitäisi tehdä?*

V: Mitä hyvänsä tapahtuu, jatka itsen tutkimista kysymällä, 'Kuka kuulee näitä ääniä?' siihen asti kunnes todellisuus saavutetaan.³⁷²

K: *Joskus kun mietiskelen, tunnen autuutta ja kyyneleet herahtavat silmiini. Toisinaan taas niin ei käy. Miksi näin?*

V: Autuus on asia, joka on aina paikalla eikä se ole mitään, mikä tulee ja menee. Se, mikä tulee ja menee, on mielen luomus eikä sinun tulisi piitata siitä.

K: *Autuus saa ruumiissa aikaan fyysisen värinän, mutta kun se katoaa, tunnen itseni masentuneeksi ja haluan saada kokemuksen taas uudelleen. Miksi?*

V: Sinä myönnät, että olit paikalla kummassakin tapauksessa: silloin, kun koit autuaallisen tunteen ja silloin, kun et kokenut. Jos oivallat tämän 'sinän' oikein, noilla kokemuksilla ei ole merkitystä.

K: *Oivaltaakseen tämän autuuden, täytyy olla jotakin, johon tarttua, eikö pidäkin?*

V: Se on kaksinaisuutta, jos sinun täytyy tarttua johonkin toiseen. Mutta se, mikä on, on ainut Itse, ei kaksinaisuus. Sen vuoksi, kuka tarttuu kehenevä? Ja mikä on se, mihin tartutaan?³⁷³

371M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 314.

372D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 22.

373S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 251.

K: *Kun saavutan sadhanassani ajatuksettoman tilan, nautin tietynlaisesta mielihyvystä, mutta joskus koen myös epämääräistä pelkoa, jota en pysty oikein kuvailemaan.*

V: Koitpa mitä hyvänsä, sinun ei koskaan tulisi tyytyä siihen. Koitpa mielihyvää tai pelkoa, kysy itseltäsi kuka tuntee mielihyvää tai pelkoa ja jatka *sadhanaa* kunnes sekä mielihyvä että pelko ylitetään, kunnes kaksinaisuus lakkaa ja kunnes todellisuus yksin jää jäljelle.

Ei ole mitään väärää sellaisten asioiden tapahtumisessa tai kokemisessa, mutta sinun ei koskaan tule pysähtyä siihen. Esimerkiksi, sinun ei koskaan tule tyytyä *layan* [mielen hetkelliseen lepoon jäämiseen] mielihyvän kokemiseen, kun ajattelu tyyntyy, vaan sinun täytyy painaa päälle, kunnes kaikki kaksinaisuus katoaa.³⁷⁴

K: *Kuinka pelosta pääsee eroon?*

V: Mitä on pelko? Se on vain ajatus. Jos Itsen lisäksi ei ole mitään muuta, mitä syytä on pelkoon? Kuka näkee asiat Itsestä erillään? Ensin ilmestyy ego ja se näkee kohteet ulkoisina. Jos ego ei nouse, Itse yksin on olemassa eikä ole mitään ulkoista. Jos jokin on itselle ulkoista, se edellyttää näkijän olemassaoloa sisäpuolella. Sen etsiminen tuhoaa epäilyn ja pelon. Ei ainoastaan pelkoa, vaan myös kaikki muut ajatukset, jotka pyörivät egon ympärillä, katoavat yhdessä sen kanssa.³⁷⁵

K: *Kuinka hirmuinen kuolemanpelko ylitetään?*

V: Milloin tämä pelko tarttuu sinuun? Tuleeko se, kun et näe ruumistasi, sanokaamme, syväunessa? Se vaivaa sinua vain, kun olet täysin 'hereillä' ja havaitset maailman yhtä aikaa ruumiisi kanssa. Jos et näe niitä ja pysyt puhtaana Itsenäsi kuten syväunessa, mikään pelko ei voi koskettaa sinua.

Jos jäljität tätä pelon kohdetta, jonka menetys synnyttää sen, huomaat, että se kohde ei ole ruumis, vaan mieli, joka siinä toimii. Monet ihmiset olisivat aivan mielissään päästessään eroon tästä sairaalloisesta ruumiista ja kaikista ongelmista ja rasitteista, mitä se hänelle tuo, jos hänelle taattaisiin jatkuva tietoisuus. Se on tajuisuus, tietoisuus eikä ruumis, jonka menettämistä hän pelkää. Ihmiset rakastavat olemassaoloa, sillä se on ikuista tietoisuutta, joka on heidän oma Itsensä. Miksei sitten takerruta puhtaaseen tietoisuuteen aivan heti, vaikka ruumiissa, ja olla

374D. Mudaliar, kuten edellä, s. 193.

375M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 129.

vapaana kaikesta pelosta?³⁷⁶

K: *Kun yritän pysyä ilman kaikkia ajatuksia, nukahdan. Mitä sille pitäisi tehdä?*

V: Kun nukahdat, et voi tehdä asialle mitään. Mutta kun olet hereillä, yritä pitää kaikki ajatukset poissa. Miksi ajatella nukkumista? Jopa se on ajatus, eikö totta? Jos kykenet olemaan valveillaolosi aikana vailla ajatuksia, se riittää. Kun nukahdat, se tila, joka sinulla oli ennen nukahtamista, jatkuu, kun heräät. Sinä jatkat siitä, mihin lopetit, kun nukahdit. Niin kauan kun on ajatusten toimintaa, on myös unta. Ajatus ja uni ovat yksi ja sama asia.

Meidän ei tulisi nukkua liikaa tai olla täysin nukkumatta, vaan nukkua vain kohtuullisesti. Estääksemme itseämme nukkumasta liikaa, meidän täytyy yrittää olla ja olla vailla ajatuksia eli *chalanaa* [mielen liikettä], meidän täytyy syödä vain *sattvista* ruokaa ja sitäkin vain kohtuullisessa määrin eikä sortua liialliseen fyysiseen toimintaan. Mitä enemmän hallitsemme ajattelua, aktiivisuutta ja ruokaa, sitä enemmän kykenemme hallitsemaan unta. Mutta kohtuullisuuden tulisi olla sääntö, kuten *Gitassa* selitettiin polulla olevalle etsijälle. Uni on ensimmäinen este *sadhakoille*, kuten kirjoissa selitettiin. Toisen esteen sanotaan olevan *vikshepan* eli maailman aistinkohteet, jotka kääntävät ihmisen huomion muualle. Kolmannen sanotaan olevan *kashayan* eli mielessä olevat ajatukset juuri koetuista aistikohteista. Neljättä, *anandaa* [autuutta], kutsutaan myös esteeksi, koska siinä tilassa *anandan* alkulähteestä erillään olon tunne, joka antaa nauttijalle mahdollisuuden sanoa, 'Minä nautin *anandasta*', on läsnä. Jopa tämä täytyy ylittää. Täytyy saavuttaa *samadhin* lopullinen tila, jossa tullaan yhdeksi *anandan* eli todellisuuden kanssa. Tässä tilassa nauttijan ja nauttimisen kaksinaisuus häviää *sat-chit-anandan* eli Itsen valtamereen.³⁷⁷

K: *Niinpä ei tulisi yrittää jatkaa autuaallisia tai hurmiollisia tiloja?*

V: Mietiskelyssä viimeinen este on hurmio; sinä tunnet suurta autuutta ja onnea ja tahdot pysyä tässä hurmiossa (ekstaasissa). Älä antaudu siihen, vaan jatka eteenpäin seuraavaan tilaan, joka on suurta tyyneyttä. Tyyneys on korkeampaa kuin hurmos ja se sulautuu *samadhiin*. Kunnollista *samadhia* seuraa valveilla olevan nukkumisen tila. Tässä tilassa tiedät, että olet aina tietoinen, sillä tietoisuus on luontosi. Itse asiassa ihminen on aina *samadhissa*, mutta hän ei tiedä sitä. Sen

³⁷⁶S.Cohen, *Guru Ramana*, s. 39.

³⁷⁷D. Mudaliar, kuten edellä, s. 182.

tietämiseksi tarvitsee vain poistaa esteet.³⁷⁸

K: *Runouden, musiikin, japan, bhajanien [antaumuksellisten laulujen], kauniiden maisemien katselemisen, hengellisten säkeiden lukemisen, jne. kautta koen joskus kaikkialle levittäytyvän ykseyden todellisen tunteen. Onko tämä syvän autuaallisen hiljaisuuden tunne, jossa persoonallisella minällä ei ole sijaa, samaa kuin Sydämeen meneminen, josta Bhagavan puhuu? Johtaako näihin toimintoihin ryhtyminen syvempään samadhiin ja siten lopulta todellisuuden todelliseen näkyy?*

V: Se on onnellisuutta, kun miellyttäviä asioita esitetään mielessä. Onni on luonnostaan Itseen kuuluvaa eikä muuta onnea ole. Eikä se ole outoa ja kaukaista. Noissa tilanteissa, joita sinä pidät miellyttävinä, sinä sukellat Itseen ja se sukeltaminen tuottaa itsessä olemassa olevan autuuden. Mutta ajatusten liittämistä siihen johtuu, että se siirtää tämän autuuden salaa muihin asioihin tai tapahtumiin, vaikka tosiasiassa autuus on sinun sisälläsi. Näissä tapahtumissa sinä pulahdat Itseen, vaikkakin tiedostamattomasti. Jos teet niin tietoisesti sillä vakauksella, joka tulee kokemuksesta, että olet yhtä autuuden kanssa, joka on varsinaisesti Itse, ainut todellisuus, sinä kutsut sitä oivallukseksi. Haluan sinun sukeltavan tietoisesti Itseen, joka on Sydän.³⁷⁹

K: *Olen tehnyt sadhanaa lähes kaksikymmentä vuotta enkä havaitse kehitystä. Mitä minun tulisi tehdä? Joka aamu suunnilleen kello viisi keskityn ajatukseseen, että Itse yksin on todellinen ja kaikki muu on epätodellista. Vaikka olen tehnyt niin lähes kaksikymmentä vuotta, en pysty keskittymään kuin kaksi tai kolme minuuttia ilman että ajatukseni vaeltelevat.*

V: Ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin vetää mieli takaisin joka kerta, kun se kääntyy ulospäin ja kiinnittää se Itseen. Ei ole tarvetta mietiskelyyn tai *mantraan* tai *japaan* tai mihinkään sen kaltaiseen, koska ne ovat todellista luonnettamme. Kaikki, mitä tarvitaan, on luopua ajattelemasta muita kohteita kuin Itseä. Mietiskeleminen ei ole niin paljon Itsen ajattelemista. Se on ennemminkin luopumista ei-Itsen ajattelemisesta. Kun lakkaat ajattelemasta ulkopuolisia asioita ja estät mieltäsi menemästä ulkoisiin seikkoihin kääntämällä se sisäänpäin ja kiinnittämällä se Itseen, Itse yksin jää jäljelle.

K: *Mitä minun tulisi tehdä ylittääkseni näiden ajatusten ja halujen ve-*

378P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 43-4.

379T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 43-4.

don? Kuinka minun tulisi ohjata elämäni niin että saavuttaisin ajatusteni hallinnan?

V: Mitä lujemmin kiinnityt Itseen, sitä enemmän muut ajatukset tippuvat pois itsekseen. Mieli ei ole mitään muuta kuin nippu ajatuksia ja 'minä'-ajatus on kaikkien niiden juuri. Kun otat selvää kuka tämä 'minä' on ja saat selville mistä se tulee, kaikki ajatukset sulautuvat Itseen.

Elämän ohjaaminen, kuten esimerkiksi herääminen tiettyyn aikaan, kylpeminen, *mantran*, *japan* tekeminen, rituaalien noudattaminen, kaikki tämä on ihmisille, jotka eivät tunne vetoa itsetutkimukseen tai eivät ole siihen päteviä. Mutta heille, jotka voivat harjoittaa tätä menetelmää, kaikki säännöt ja itsekurit ovat tarpeettomia.³⁸⁰

K: *Miksei mieli toistuvista yrityksistä huolimatta käänny sisäänpäin?*

V: Se tapahtuu harjoituksella ja välinpitämättömyydellä ja se onnistuu vain pikkuhiljaa. Mieltä, joka on niin kauan ollut kuin lehmä, joka on tottunut laiduntamaan varkain toisten laitumilla, ei ole helppoa sulkea talliinsa. Kuinka paljon hyvänsä hänen hoitajansa houkuttelee häntä rehevällä ruoholla ja hienolla rehulla, hän aluksi kieltäytyy. Sitten hän ottaa hiukan, mutta hänen sisäiset taipumuksensa karata pitävät puolensa ja hän livahtaa tiehensä. Kun häntä houkuteltaan toistuvasti, hän sopeutuu talliin, kunnes lopulta, vaikka hänet päästää irti, hän ei karkaa. Sama koskee mieltä. Kun se kerran löytää sisäisen onnen, se ei harhaudu ulospäin.

K: *Johtuvatko mietiskelyn vaihtelut olosuhteista?*

V: Kyllä. Niitä on. Hetkittäin valaisu tekee mietiskelyn helpoksi. Toisinaan taas mietiskely on mahdotonta jopa toistuvasti yrittäen. Tämä johtuu kolmen *gunan* [*sattva*, *raja* ja *tamas*] toiminnasta.

K: *Vaikuttavatko ihmisen aktiivisuudet ja olosuhteet siihen?*

V: Ne eivät voi vaikuttaa siihen. Se on tekijyyden tunne – *kartritva buddhi* – joka muodostaa esteen.³⁸¹

K: *Mieleni pysyy kirkkaana kaksi tai kolme päivää ja muuttuu sameaksi seuraavina kahtena tai kolmena päivänä; ja niin se vaihtelee. Mistä se johtuu?*

V: Se on täysin luonnollista. Se on puhtauden [*sattva*], aktiivisuuden

380D. Mudaliar, kuten edellä, s. 237-8.

381M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 179.

[*rajas*] ja typeryyden [*tamas*] leikin vaihtelua. Älä tuskaile *tamasta*, vaan kun *sattva* liittyy leikkiin, takerru siihen ja käytä sitä hyväksesi parhaalla mahdollisella tavalla.³⁸²

K: *Joskus ihminen huomaa, ettei fyysinen ruumis pysy vakaana mietiskelyssä. Tulisiko hänen harjoittaa joogaa treenatakseen ruumista tässä tarkoituksessa?*

V: Se riippuu ihmisen *samskaroista* [taipumuksista]. Joku voi harjoittaa *hathajoogaa* parantaakseen ruumiinsa sairauksia, toinen voi luottaa Jumalaan niiden parantamiseksi, kolmas voi käyttää tahdonvoimaansa siihen ja neljäs voi olla niiden suhteen täysin välinpitämätön. Mutta kaikki he pysyvät järkähtämättä mietiskelyssä. Itsetutkimus on olennaisin tekijä ja kaikki loput ovat pelkkää sivuseikkoja.³⁸³

K: *Äkillinen sydämentykytys ja sitä seuraavat kovat, lyhyet ja nopeat hengitykset estävät yrityksiäni keskittyä. Silloin myös ajatukseni ryntäävät esiin ja mieli muuttuu hallitsemattomaksi. Hyvinvoinnin tilassa olen paljon tuloksellisempi ja hengitykseni rauhoittuu syvässä mietiskelyssä. Olen jo pitkään ollut halukas saamaan Sri Bhagavanin läheisyyden hyödyn mietiskelyni tulokselliselle huipenukselle ja niinpä tulin tänne suurten ponnistelujen jälkeen. Tunsin itseni täällä sairaaksi. En pystynyt mietiskelemään ja masennuin. Tein määrätietoisen ponnistuksen keskittäakseni mieleni vaikka minua vaivasivat lyhyet ja nopeat hengitykset. Vaikka se oli osittain hyödyllistä, se ei minua tyydyttänyt. Täältä poistumiseni aika lähestyy. Tunnen itseni yhä masentuneemmaksi kun ajattelen täältä lähtemistä. Täällä havaitsen ihmisten saavuttavan hallissa rauhan mietiskelemällä kun taas minua ei siunata sellaisella rauhalla. Tällä on masentava vaikutus minuun.*

V: Tämä ajatus, 'En kykene keskittymään', on itsessään este. Miksi tämän ajatuksen pitäisi ilmestyä?

K: *Voiko ihminen pysyä kaikki kaksikymmentäneljä tuntia ilman että ajatukset ilmestyvät? Pitäisikö minun olla mietiskelemättä?*

V: Mitä taas on 'tuntia'? Se on käsite. Jokainen kysymyksesi on ajattelun kehoitus.

Mikä hyvänsä ajatus ilmestyy, älä anna se viedä sinua mukanaan. Tulet tietoiseksi ruumiista, kun unohdat Itsen. Mutta voitko unohtaa Itseä? Kun olet kerran

382M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 55.

383Kuten edellä, s. 549.

Itse, niin kuinka voit sen unohtaa? Täytyy olla kaksi itseä, jotta toinen voi unohtaa toisen. Se on järjetöntä. Niinpä Itse ei masennu eikä ole epätäydellinen. Se on iäti onnellinen. Päinvastainen tunne on pelkkä ajatus, jossa itsessään ei itse asiassa ole kestävyyttä. Pysy erossa ajatuksista. Miksi pitäisi yrittää mietiskelyä? Olemalla Itse, pysyy aina oivaltaneena. Ole vain vapaana ajatuksista.

Sinä ajattelet ettei terveydentilasi salli sinun mietiskellä. Tämä masennus täytyy jäljittää sen alkuperään. Alkuperä on ruumiin virheellinen samaistaminen Itseen. Sairaus ei ole Itsen, se koskee ruumista. Mutta ruumis ei tule ja sano, että se on sairauden vaivaama. Se olet sinä, joka sanot niin. Miksi? Koska olet virheel- lisesti samaistanut itsesi ruumiiseen. Ruumis itse on ajatus. Ole niin kuin todella olet. Ei ole mitään syytä olla masentunut.³⁸⁴

K: *Oletan, että mietiskelyn aikana on joitain häiriöitä, kuten hyttysten pistot. Tulisiko pysyä mietiskelyssä ja yrittää kestää pistot ja olla välittämättä keskeytyksistä vai tulisiko hyttynet ajaa pois ja jatkaa sitten mietiskelyä?*

V: Sinun täytyy tehdä niin kuin sinusta tuntuu mukavimmalta. Sinä et saavuta *muktia* yksinkertaisesti ajamalla ne pois. Kysymys on siitä, että saavuttaa yksipisteisyyden ja saavuttaa sitten *mano-nasan* [mielen tuhoutumisen]. Se, teitpä sen istumalla paikallaan hyttysten pistäessä vai ajatko ne pois, jätetään sinulle. Jos olet täysin imeytynyt mietiskelyysi, et ole tietoinen siitä, kun hyttynet sinua pistävät. Ennen kuin saavutat sen tilan, mikset ajaisi niitä pois?³⁸⁵

K: *Mietiskelyä harjoittavien ihmisten sanotaan saavan uusia sairauksia; joka tapauksessa tunnen jonkinlaista kipua selässä ja rinnan etupuolella. Tämän sanotaan olevan Jumalan testi. Voisiko Bhagavan selittää tätä ja sanoa pitääkö se paikkansa?*

V: Sinun ulkopuolellasi ei ole Bhagavana ja siksi mitään testiä ei ole määrätty. Se, jonka sinä uskot olevan testi tai uusi sairaus, joka on seurausta hengellisistä harjoituksista, on todellisuudessa raskaus, joka on nyt herättänyt eloon hermosti ja viisi aistiasi. Mieltä, joka on tähän asti toiminut *nadien* [hermojen] kautta aistiakseen ulkoisia kohteita, pitämällä yllä linkkiä itsensä ja havaintovälien välillä, vaaditaan nyt väistymään linkistä ja tämä vieroittamisen toiminta aiheuttaa luonnollisesti siihen kuuluvaa raskautta, venähdystä tai katkeamista kiipuineen. Jotkut kutsuvat sitä sairaudeksi, toiset Jumalan testiksi. Kaikki nämä ki-

384M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 435-7.

385D. Mudaliar, kuten edellä, s. 198.

vut katoavat, jos jatkat mietiskelyäsi uhraten ajattelusi pelkästään ymmärtämään Itseäsi tai Itseoivallusta. Ei ole suurempaa parannuskeinoa kuin tämä jatkuva joo-ga eli liittyminen Jumalaan eli *atmaniin*. Kipu on väistämätöntä *vasanoiden* [mentaalisten taipumusten] raakkaamisen seurauksena, jotka sinulla on ollut jo niin kauan.³⁸⁶

K: *Mikä on paras tapa kohdella haluja ja vasanoita niistä eroon pääsemiseksi – tyydyttää vai nujertaa ne?*

V: Jos halusta pääsee eroon tyydyttämällä se, sellaisen halun tyydyttämistä ei ole vaivaa. Mutta haluja ei yleensä tuhota tyydyttämällä. Jos yrität juuria sen tällä tavoin, se on samaa kuin yrittäisit hillitä tulta kaatamalla siihen spriitä. Toisaalta kunnollinen parannuskeino ei ole pakolla nujertaminen, koska sellainen tukahduttamisen tapana on tulla ennemmin tai myöhemmin halujen valtavaan ulos purkaukseen ei-toivottuine seurauksineen. Kunnollinen tapa päästä eroon halusta on selvittää 'Kuka saa halun? Mikä on sen alkulähde?' Kun tämä löytyy, halu juuritaan ylös eikä se koskaan ilmesty tai kasva uudestaan. Pienet halut, kuten halu syödä, juoda, nukkua ja luonnolliset tarpeet (wc) vaikka ne voidaan luokitella halujen joukkoon, voit huoletta tyydyttää. Ne eivät kiinnitä *vasanoita* mieleesi, vaatien uuden syntymän. Ne toiminnot ovat elämän kulun kannalta välttämättömiä eivätkä ne ole kehitettävissä tai jätettävissä *vasanoiden* eli taipumusten jälkeen. Yleisenä sääntönä, sen vuoksi, ei ole haittaa, jos tyydyttää halun, jossa tyydytys ei johda lisähaluihin luomalla *vasanoita* mieleen.³⁸⁷

K: *Onko mietiskelyn harjoituksessa omakohtaisen kokemuksen alueella olemassa mitään ennusmerkkiä, jotka osoittaisivat etsijän kehityksen kohti Itseoivallusta?*

V: Ei-toivottujen ajatusten poissaolon aste ja yhteen ajatukseen keskittymisen aste ovat mittoja, joilla arvioida kehitystä.³⁸⁸

386R. Swarnagiri, *Crumbs from his Table*, s. 36.

387D. Mudaliar, kuten edellä, s. 169-70.

388M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 394.

OSA KUUSI

Teoria

Kaikki metafyyinen keskustelu on hyödytöntä ellei se saa meitä etsimään sisäpuolelta Itseä aidon todellisuuden vuoksi.

Kaikki kiistat luomisesta, maailmankaikkeuden luonteesta, kehityksestä, Jumalan tarkoituksesta, jne. ovat hyödyttömiä. Ne eivät edistä todellista onneamme. Ihmiset yrittävät selvittää asioita, jotka ovat heidän ulkopuolellaan ennen kuin yrittävät selvittää 'Kuka minä olen?'. Vain jälkimmäisellä tavalla voidaan onni tavoittaa.³⁸⁹

389P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 195.

KAPPALE 17

Luomisteoriat ja maailman todellisuus

Sri Ramanalla oli hyvin vähän tai ei ollenkaan kiinnostusta hengellisyyden teoreettiseen puoleen. Hänen ensisijainen huolenaiheensa oli herättää ihmiset Itsetietoisuuteen ja päästäkseen tämän päämäärän, hän aina vakuutti, että harjoitus oli paljon tärkeämpää kuin spekulointi. Hän lannisti teoreettiset kysymykset joko pysymällä hiljaa, kun niistä kysyttiin tai pyytämällä kysyjää etsimään sen 'minän' alkulähteen, joka esitti kysymyksen. Välillä hän saattoi heltyä ja antaa yksityiskohtaisia selityksiä useisiin filosofisiin näkökulmiin, mutta jos hänen kysyjänsä pitivät liian kauan itsepintaisesti kiinni uteluistaan tai jos keskustelu kääntyi kohti hyödyttömiä intellektualismia³⁹⁰, hän saattoi vaihtaa aihetta ja kääntää kysyjänsä huomion kohti paljon käytännöllisempiä asioita.

Monet näistä filosofisista keskusteluista keskittyivät fyysisen maailman luonteen ja alkuperän ympärille, koska Sri Ramanalla tiedettiin olevan näkemyksiä, jotka olivat täysin ristiriidassa maailman tervejärkisen näkemyksen kanssa. Kuten useimmat muutkin aihepiirit, hän räätälöi lausuntonsa myötäilemällä ymmärryksen eri tasoja, joita hän kohtasi kysyjissään, mutta jopa silloin lähes kaikki hänen ajatuksensa olivat niiden fyysisen todellisuuden käsitysten mullistavia kumoamisia, joita useimmat ihmiset vaalivat.

Hän valitsi kolme eri näkökulmaa, kun hän puhui fyysisen maailman luonteesta. Hän puolsi kaikkia niitä eri aikaan, mutta hänen aihetta koskevien yleisten huomautustensa mukaan on täysin selvää, että hän piti vain kahta ensimmäistä alla annettua teoriaa joko totena tai hyödyllisinä.

1. *Ajata vada* (ei-kausallisuuden³⁹¹ teoria). Tämä on ikivanha hindulainen oppi-

³⁹⁰Älyn varaan rakentamista.

³⁹¹'Syysuhteettomuuden'

suunta, joka toteaa, että maailman luomista ei ole koskaan tapahtunut. Se torjuu täysin kaiken syysuhteisuuden fyysisessä maailmassa. Sri Ramana hyväksyi tämän näkemyksen sanomalla, että *jnanin* kokemus on, että mitään ei koskaan tule olemassaoloon tai lakkaa olemasta, koska Itse yksin on olemassa ainoana muuttumattomana todellisuutena. Tämän teorian seurauksena aika, tila, syy ja vaikutus, kaikkien luomisteorioiden olennaiset elementit, ovat olemassa vain *ajnanien* mielissä ja että Itsen kokemus paljastaa niiden olemattomuuden.

Tämä teoria ei kiistä maailman todellisuutta, vaan vain luomisprosessin, joka toi sen olemassaoloon. Puhuessaan omasta kokemuksestaan Sri Ramana sanoi, että *jnani* on tietoinen, että maailma on todellinen, ei aineen ja energian vuorovaikutteisessa kokoonpanossa, vaan Itsen syytä vaille olevana ilmentymänä. Hän laajensi tätä sanomalla, että koska tämän ilmentymän todellinen luonne tai perusta on identtinen Itsen olemisen kanssa, se pakosta ottaa osaa sen todellisuuteen. Toisin sanoen, maailma ei ole *jnanille* todellinen vain siksi, että se ilmenee, vaan ainoastaan siksi, että ilmentymän todellinen luonne on Itsestä erottamaton.

Ajnani toisaalta on täysin tietämätön maailman yhteisestä luonteesta ja alkulähteestä ja sen seurauksena hänen mielensä rakentaa erillisten, keskenään vuorovaikutteisten esineiden harhaisen maailman tulkitsemalla itsepintaisesti väärin aistivaikutelmat, joita se vastaanottaa. Sri Ramana huomautti, että tällä maailman näkemistävällä ei ole enempää todellisuutta kuin unella, koska se heijastaa mielen luomuksen Itsen todellisuuden päälle. Hän vetää yhteen *jnanin* ja *ajnanin* näkökulmien eron sanomalla, että maailma on epätodellinen, jos mieli hahmottaa sen toisistaan erillään olevien esineiden kokoelmaksi ja todellinen, kun se koetaan suoraan ilmiönä Itsessä.

2. *Drishti-srishti vada*. Jos hänen kysyjänsä havaitsivat *ajatan* eli ei-kausaliiteetin ajatuksen mahdottomaksi sisäistää, hän saattoi opettaa heille, että maailma tulee olemassaoloon yhtä aikaa 'minä'-ajatuksen ilmestymisen kanssa ja että se lakkaa olemasta, kun 'minä'-ajatus on poissa. Tämä teoria tunnetaan *drishti-srishtinä* eli yhtäaikaisena luomisena ja se sanoo, itse asiassa, että maailma, joka ilmenee *ajnanille*, on sen mielen tuote, joka sen havaitsee ja että mielen ollessa poissa, se lakkaa olemasta. Teoria on totta

niin kauan kun mieli luo kuvitteellisen maailman itselleen, mutta Itsen näkökannalta kuvitteellinen 'minä' luomassa kuvitteellista maailmaa ei ole luomista ollenkaan ja niinpä *ajatan* oppi ei tuhoudu. Vaikka Sri Ramana joskus sanoi, että *drishti-srishti* ei ollut lopullinen totuus luomisesta, hän kehotti seuraajiaan hyväksymään sen toimivana oletuksena. Hän perusteli tätä ilmiötä sanomalla, että jos ihminen kykenee johdonmukaisesti tarkastelemaan maailmaa mielen epätodellisen luomuksena, silloin se menettää vetovoimansa ja sitä on helpompi pitää 'minä'-ajatuksen häiritsemättömänä tietoisuutena.

3. *Srishti-drishti vada* (asteittainen luominen). Tämä on maalaisjärkinen näkemys, joka uskoo, että maailma on ulkokohtainen todellisuus, jota hallitsevat syyn ja seurauksen lait, joita pitkin pystytään palaamaan luomisen ensimmäiseen tapahtumaan. Se sisältää käytännössä kaikki länsimaiset aiheita koskevat ajatukset 'suuren pamauksen' teoriasta Raamatun luomiskertomukseen. Sri Ramana käytti tämän luonteista teoriaa vain, kun hän puhui sellaisille kysyjille, jotka eivät kyenneet hyväksymään *ajata-* ja *drishti-srishti*-teorioiden näkemyksiä. Jopa silloin hänellä oli tapana huomauttaa, että sellaisia teorioita ei tulisi ottaa liian vakavasti, sillä ne oli luotu ainoastaan tyydyttämään älyllistä uteliaisuutta.

K: *Kuinka srishti [luominen] tapahtui? Jotkut sanovat, että se on ennalta määrätty. Toiset sanovat, että se on Jumalan leelaa eli leikkiä. Mikä on totuus?*

V: Kirjoissa annetaan erilaisia kertomuksia. Mutta onko luomista olemassa? Vain jos on luomista, meidän täytyy selittää kuinka se tapahtuu. Me emme tiedä kaikista näistä teorioista, mutta me tiedämme, että olemme olemassa. Miksei tuntee 'minää' ja huomata sitten onko luomista?³⁹²

K: *Sri Sankarachryan vedantassa maailman luomisen periaate hyväksytään aloittelijoille, mutta kehittyneemmille pannaan luomattomuuden periaate etusijalle. Mikä on teidän näkemyksenne?*

V: 'Ei ole olemassa häviämistä tai luomista eikä ketään orjuudessa eikä ketään tekemässä hengellisiä harjoituksia. Ketään ei ole haluamassa vapautumista eikä yhtään vapautunutta. Tämä on absoluuttinen totuus.' Tämä käy ilmi

392D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 132.

Gaudapadan *karikan* toisesta kappaleesta. Hän, joka vakiintuu Itseen, näkee tämän todellisuuden tietämisensä kautta.³⁹³

K: *Eikö Itse ole tämän ympärillämme näkemän maailman syy?*

V: Itse ilmenee itse lukemattomien nimien ja muotojen maailmana. Silti, Itse ei toimi vaikuttavana syynä [*nimitta karanana*], luoden, pitäen yllä ja tuhota sitä. Älä kysy 'Miksi Itsen hämmennys, kun se ei tiedä totuutta, että se itse ilmenee maailmana, ilmestyy?' Jos sen sijaan tutkit, 'Kenelle tämä hämmennys ilmestyy?', saat selville, ettei sellaista hämmennystä koskaan ollut olemassa Itsessä.³⁹⁴

K: *Te tunnutte olevan advaita vedantan ajataopin kannattaja.*

V: En opeta vain *ajataoppia*. Minä hyväksyn kaikki koulukunnat. Sama totuus on ilmaistavissa eri tavoin kuulijan käsityskyvyn mukaan. *Ajataoppi* sanoo, 'Mitään muuta ei ole olemassa kuin ainut todellisuus. Ei ole syntymää tai kuolemaa, ei ilmestystä tai katoamista, ei etsijää, ei orjuutta, ei vapautumista. Ainoa ykseys yksin on olemassa.' Sellaiselle, jonka on vaikea käsittää tätä totuutta ja joka kysyy, 'Kuinka voimme ummistaa silmämme tältä kiinteältä maailmalta, jonka näemme ympärillämme?' huomautetaan unen kokemuksesta ja heille kerrotaan, 'Kaikki, mitä näet, riippuu näkijästä. Nähtyä ei ole näkijästä erillään.' Tätä kutsutaan *drishti-srishti vadaksi* eli perusteluksi, että ihminen ensin luo ulos mielestään ja näkee sitten sen, mitä mieli on luonut. Jotkut eivät voi käsittää edes tätä ja he jatkavat vastaväitteitään seuraavilla käsitteillä, 'Unikokemus on lyhyt, kun taas maailma on aina olemassa. Unikokemus rajoittuu minuun. Mutta maailmaa ei tunne ja näe ainoastaan minä, vaan niin monet muut. Me emme voi kutsua sellaista maailmaa olemattomaksi.' Kun ihmiset jankuttavat tällä tavoin, heille voidaan esittää *srishti-drishti*-teoria, esimerkiksi, 'Ensin Jumala loi ne ja ne asiat niistä ja niistä elementeistä ja sitten luotiin jotain muuta, jne.' Vain sellainen tyydyttää tämän luokan. Muutoin heidän mielensä eivät ole tyytyväisiä ja he kysyvät itseltään, 'Kuinka voi koko maantieto, kaikki kartat, kaikki tieteet, tähdet, planeetat ja niitä hallitsevat tai niihin liittyvät säännöt ja kaikki tieto olla täyttä puppua?' Sellaisille on parasta sanoa, 'Kyllä, Jumala loi kaiken tämän ja niinpä sinä näet sen.'

K: *Mutta kaikki tämä ei voi olla totta. Vain yksi oppi voi olla totta.*

V: Kaikki nämä teoriat on sovitettu oppilaan kyvyn mukaiseksi. Abso-

393S. Madhavatirtha, 'Conversations with the Maharshi', *The Mountain Path*, 1980, nid. 17, s. 211.

394Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 85-6.

luuttinen voi olla vain yksi.³⁹⁵

Vedanta sanoo, että maailmankaikkeus ponnahtaa näkyviin yhdessä näkijän kanssa ja ettei yksityiskohtaista luomisen prosessia ole. Tämän sanotaan olevan *yugapat-srishti* [yhtäkkinen luominen]. Se on täysin samanlainen kuin luomukset unessa, jossa kokija ilmestyy yhtä aikaa kokemiensa asioiden kanssa. Kun tämä kerrotaan, jotkut ihmiset eivät ole tyytyväisiä, sillä he ovat juurtuneet syvälle ulkokohtaiseen tietoon. He yrittävät saada selville kuinka yhtäkkistä luomista voi olla. He väittävät, että vaikutusta täytyy edeltää syy. Lyhyesti sanoen, he haluavat selityksen maailman olemassaololle, jonka he näkevät ympärillään. Sitten *srutiit* [pyhät kirjoitukset] yrittävät tyydyttää heidän uteliaisuuttaan luomisen teorioilla. Tätä luomisen kohteena olemisen menetelmää kutsutaan *krama-srishtiksi* [asteittaiseksi luomisiksi]. Mutta todellinen etsijä on täysin tyytyväinen *yugapat-srishtiin*, yhtäkkiseen luomiseen.³⁹⁶

K: *Mikä on luomisen tarkoitus?*

V: Sen tarkoituksena on herättää tämä kysymys. Tutkimalla vastausta tähän kysymykseen ja lopuksi pysymällä kaiken korkeimmassa tai pikemminkin alkuperäisessä alkulähteessä, Itsessä. Tutkimus muuttuu Itsen etsinnäksi ja se päättyy vasta kun ei-Itse siivilöidään pois ja Itse oivalletaan puhtaudessaan ja loistossaan.³⁹⁷

Luomisen teorioita saattaa olla lukematon määrä. Kaikki ne laajenevat ulkoisesti. Niille ei ole mitään rajaa, sillä aika ja paikka ovat rajattomia. Ne ovat kuitenkin vain mielessä. Jos käsität mielen, aika ja paikka ylitetään ja Itse oivalletaan.

Luomista selitetään tieteellisesti tai loogisesti omaksi tyydytykseksi. Mutta onko sille olemassa mitään loppua? Sellaisia selityksiä kutsutaan *krama-srishteiksi* [asteittaisiksi luomisiksi]. Toisaalta, *drishti-srishti* [yhtäkkinen luominen] on *yugapat-srishti*. Ilman näkijää ei ole mitään nähtävää. Löydä näkijä ja luomakunta sisältyy häneen. Miksi katsella ulospäin ja selvittää jatkuvasti ilmiöitä, jotka ovat loputtomia?³⁹⁸

K: *Vedat sisältävät ristiriitaisia selityksiä kosmologiasta. Yhdessä pai-*

395D. Mudaliar, kuten edellä, s. 149.

396M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 612-13.

397Kuten edellä, s. 341.

398Kuten edellä, s. 354.

kassa eetterin sanotaan olevan ensimmäinen luomus; toisessa taas elämänvoiman; jossain muualla taas jonkin muun; veden taas toisessa, jne. Kuinka kaikki nämä sovitetään yhteen? Eivätkö nämä heikennä Vedojen uskottavuutta?

V: Eri näkijät näkivät totuuden eri näkökulmia ei aikoina, jokaisen korostaessa yhtä näkemystä. Miksi olet huolissasi heidän ristiriitaisista lausunnoistaan? Vedojen keskeisin päämäärä on opettaa meille katoamattoman *atmanin* luonnetta ja osoittaa meille, että me olemme se.

K: *Siihen osaan olen tyytyväinen.*

V: Kohtele loppua silloin *artha vadana* [lisäargumentteina] tai selityksinä heille, jotka tietämättömyytensä tähden yrittävät selvittää asioiden syntyä.³⁹⁹

K: *Muodostan osan luomakuntaa ja niin pysyn riippuvaisena. En voi ratkaista luomisen arvoitusta ellen tule riippumattomaksi. Siitä huolimatta kysyn Bhagavanilta, eikö hän voisi vastata ongelmasta minulle?*

V: Kyllä. Se on Bhagavan, joka sanoo, 'Tule riippumattomaksi ja ratkaise arvoitus itse. On sinun tehtäväsi tehdä se.' Vielä, missä olet nyt, kun esität tämän kysymyksen? Oletko maailmassa vai onko maailma sinussa? Sinun täytyy myöntää, ettei maailmaa havaita nukkuessasi vaikket voi kieltää omaa olemassaoloasi silloin. Maailma ilmestyy kun heräät. Niinpä missä se on? Selvästikin maailma on sinun ajatuksesi. Ajatukset ovat sinun heijastuksiasi. 'Minä' on ensimmäinen luotu ja sitten maailma. Maailma on 'minän' luoma, joka ('minä') puolestaan nousee Itsestä. Maailman luomisen arvoitus ratkeaa, jos ratkaiset 'minän' luomisen. Niinpä sanon, löydä Itsesi.

Vielä, tuleeko maailma ja kysyy sinulta ”Miksi 'minä' olen olemassa? Kuinka 'minut' luotiin?” Se olet sinä, joka esittää kysymyksen. Kysyjän täytyy todeta maailman ja itsensä välinen suhde. Hänen täytyy myöntää, että maailma on hänen omaa kuvitteluaan. Kuka sen kuvittelee? Löytäköön hän taas 'minän' ja sitten Itsen. Lisäksi, kaikki tieteelliset ja teologiset selitykset eivät ole sopuosoituksia. Sellaisten teorioiden erilaisuus osoittaa selvästi, että on hyödytöntä etsiä sellaisia selityksiä. Sellaiset selitykset ovat puhtaasti mentaalisia tai älyllisiä eivätkä mitään muuta. Silti ne kaikki ovat totta yksilön näkökulman kannalta. Oivalluksen tilassa ei ole luomista. Kun joku näkee maailman, hän ei näe itseään. Kun joku näkee Itsen, maailmaa ei nähdä. Niinpä näe Itse ja oivalla, ettei luomista ole ollut.⁴⁰⁰

³⁹⁹M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 36-7.

⁴⁰⁰Kuten edellä, s. 432.

K: *'Brahman on todellinen. Maailma [jagat] on harhaa' on Sri Sankaracharyan säkeen runko. Silti toiset sanovat, 'Maailma on todellisuus.' Kumpi pitää paikkansa?*

V: Molemmat lausunnot ovat totta. Ne viittaavat kehityksen eri tasoihin ja lausutaan eri näkökulmista. Hakija [*abhyasi*] aloittaa sillä määritelmällä, että se, mikä on todellista, on aina olemassa. Sitten hän hylkää maailman epätodellisena, koska se muuttuu. Lopulta etsijä saavuttaa Itsen ja havaitsee siellä valitsevan ykseyden. Silloin, sen, mikä aiemmin hylättiin epätodellisena, huomataan olevan osa ykseyttä. Todellisuuteen sulautuneena maailma on myös todellinen. Itseoivalluksessa on vain oleminen eikä mitään muuta kuin oleminen.⁴⁰¹

K: *Sri Bhagavan sanoo usein, että maya [harha] ja todellisuus ovat yhtä. Kuinka näin voi olla?*

V: Sankaran näkemyksiä *mayasta* kritisoiitiin ilman ymmärrystä. Hän sanoi, että

1. *Brahman* on todellinen,
2. maailmankaikkeus on epätodellinen, ja
3. Maailmankaikkeus on *Brahman*.

Hän ei pysähtynyt toiseen, sillä kolmas selittää kaksi ensimmäistä. Hän tarkoittaa, että maailmankaikkeus on todellinen, jos se havaitaan Itsenä ja epätodellinen, jos se havaitaan Itsestä erillään. Sen vuoksi *maya* ja todellisuus ovat yksi ja sama.⁴⁰²

K: *Niinpä maailma ei oikeasti ole harhaa?*

V: Hengellisen etsijän tasolta sinun on pakko sanoa, että maailma on illuusio. Muuta tietä ei ole. Kun ihminen unohtaa, että hän *Brahman*, joka on todellinen, pysyvä ja kaikkialla läsnä oleva ja harhautuu ajattelemaan, että hän on ruumis maailmankaikkeudessa, joka on täynnä ruumiita, jotka ovat väliaikaisia, ja raataa tämän harhan kynsissä, sinun täytyy muistuttaa häntä siitä, että maailma on epätodellinen ja harhaa. Miksi? Koska hänen ilmestyksensä, joka on unohtanut oman Itsensä, oleskelee ulkoisena, materiaalisena maailmankaikkeutena. Se ei käänny sisäänpäin itsetutkimukseen ellet juurruta häneen sitä, että koko tämä ul-

401M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 41.

402S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 65.

koinen, aineellinen maailmankaikkeus on epätodellista. Kun hän lopulta oivaltaa oman Itsensä, hän tietää, että mitään muuta ei ole olemassa kuin hänen oma Itsensä ja hän tulee näkemään koko maailmankaikkeuden *Brahmanina*. Maailmankaikkeutta ei ole ilman Itseä. Niin kauan kun ihminen ei näe Itseä, joka on kaiken alkuperä, vaan katselee ulkoista maailmaa todellisena ja pysyvänä, sinun täytyy kertoa hänelle, että koko tämä ulkoinen maailmankaikkeus on harhaa. Sinä et voi sitä auttaa. Ota paperia. Me näemme vain kirjoituksen eikä kukaan huomaa paperia, jolle se on kirjoitettu. Paperi on, olipa siihen kirjoitettu tai ei. Heille, jotka katselevat kirjoitusta todellisena, sinun täytyy sanoa, että se on epätodellista, harhaa, koska se lepää paperilla. Viisas katselee sekä paperia että kirjoitusta yhtenä. Niin myös *Brahmania* ja maailmankaikkeutta.⁴⁰³

K: *Niinpä maailmankaikkeus on todellinen, kun se koetaan Itsenä ja epätodellinen, kun se nähdään erillisinä niminä ja muotoina?*

V: Samalla lailla kuin savu kätkee tulen, tietoisuuden loistavan valon peittää nimien ja muotojen joukko, maailma. Kun armeliaan jumalaisen armon toimesta mielestä tulee puhdas, maailman luonnetta ei tunneta harhaisina muotoina vaan vain todellisuutena.

Vain ne ihmiset, joiden mielet ovat vapaana *mayan* pahoista voimista, ovat luopuneet maailman tiedosta ja ovat siitä erillään ja ovat sitä kautta saavuttaneet omaloisteisen korkeimman todellisuuden tiedon, voivat tietää oikein lausunnon 'Maailma on todellinen' merkityksen. Jos hänen näkemyksensä on muuttunut todellisen tiedon luonteiseksi, viiden elementin maailma, joka alkaa eetteristä [*akasasta*], on todellinen, ollen korkein todellisuus, joka on tiedon luonne.

Tämän tyhjän maailman alkuperäinen tila, jota hämmentävät ja täyttävät monet nimet ja muodot, on autuus, joka on yksi, aivan kuten monivärisen riikin-kukon munankeltuainen on vain yksi. Tiedä tämä totuus pysymällä Itsen tilassa.⁴⁰⁴

K: *En voi sanoa, että se selvisi minulle. Onko maailma, jonka näemme, tunnemme ja aistimme niin monin tavoin, kuin unta, harhaa?*

V: Sinulla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä maailma epätodellisena, jos etsit totuutta ja vain totuutta.

K: *Miksi on niin?*

V: Siitä yksinkertaisesta syystä, että ellet luovu ajatuksesta, että maail-

403S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 94.

404Muruganar, kuten edellä, säkeet 49, 50, 51, 52, 57.

ma on todellinen, mielesi pyrkii aina siihen. Jos pidät ilmiötä todellisena, et koskaan tunne todellista itseäsi, vaikka yksin se on todellinen, joka on olemassa. Tätä asiaa kuvailee käärmettä vastaava köysi. Sinä saatat harhautua luulemaan, että pätkä köyttä on käärme. Koska kuvittelet, että köysi on käärme, et voi nähdä köyttä köytenä. Olemattomasta käärmeestä tulee sinulle todellinen, samalla kun todellinen köysi näyttää täysin olemattomalta sellaisena (köytenä).

K: *Alustavasti on helppo hyväksyä, ettei maailma ole pohjimmiltaan todellinen, mutta on vaikeaa olla siinä vakaumuksessa, että se on oikeasti epätodellinen.*

V: Samalla tavoin on sinun unimaailmasi todellinen, kun näet unta. Niin kauan kun unesi kestää, kaikki, mitä näet ja tunnet siinä, on todellista.

K: *Eikö maailma sitten ole sen parempi kuin uni?*

V: Mitä väärää on todellisuudentunteessa, joka sinulla on, kun näet unta? Saatat nähdä unta jostain täysin mahdottomasta, esimerkiksi, käyt miellyttävän keskustelun kuolleen isäsi kanssa. Aivan hetken saatat epäillä unta sanoen itsellesi, 'Eikö hän ollut kuollut?', mutta jotenkin mielesi sovittaa itsensä uninäkyyn ja henkilö on käytännössä elävä unen tarkoitusta varten. Kun herään, sanot nukku-neesi raskaasti ja niinpä olet tietoinen itsestäsi syväunessa, kun taas sinulla ei ole pienintäkään tietoa maailman olemassaolosta silloin. Jopa nyt, kun olet hereillä, onko maailma se, joka sanoo 'Minä olen todellinen' vai oletko se sinä?

K: *Tietysti se olen minä, mutta minä sanon sen maailmasta.*

V: No niin, se maailma, jonka sanot oleva todellinen, pilkkaa sinua etsimään todistusta omasta todellisuudestaan, samalla kun olet tietämätön omasta todellisuudestasi.

Sinä haluat tavalla tai toisella säilyttää sitä, että maailma on todellinen. Mikä on todellisuuden mitta? Se yksin on todellinen, joka on olemassa itsestään, joka itse tuo itsensä ilmi ja joka on ikuinen ja muuttumaton.

Onko maailma olemassa omatoimisesti? Onko sitä koskaan havaittu ilman mielen apua? Unessa ei ole mieltä eikä maailmaa. Heräämisen jälkeen on sekä mieli että maailma. Mitä tämä muuttumaton samanaikaisuus merkitsee? Olet perehtynyt induktiivisen logiikan periaatteisiin, joita pidetään tieteellisen tutkimuksen perustana. Miksi et päättelä tätä maailman todellisuuden kysymystä noiden logiikan hyväksytyjen periaatteiden valossa?

Itsestäsi voit sanoa 'Minä olen olemassa'. Toisin sanoen, olemassaolosi ei

ole pelkkä olemassaolo, se on olemassaolo, josta olet tietoinen. Itse asiassa olemassaolo aivan sama kuin tietoisuus.

K: *Maailma ei ehkä ole tietoinen itsestään, mutta on silti olemassa.*

V: Tietoisuus on aina Itsetietoisuus. Jos olet tietoinen jostakin, olet pohjimmiltaan (samalla) tietoinen itsestäsi. Itseään tiedostamaton olemassaolo on sanonnaltaan ristiriitainen. Se ei ole ollenkaan olemassaolo. Se on pelkkä yhdistetty olemassaolo, kun taas todellinen olemassaolo, *sat*, ei ole ominaisuus, se on olemus. Se on *vastu* [todellisuus]. Siksi todellisuus tunnetaan *sat-chitinä*, olemassaolo-tietoisuutena eikä koskaan pelkkänä toisen poissulkevana. Maailma ei ole olemassa omatoimisesti eikä ole tietoinen omasta olemassaolostaan. Kuinka voit sanoa, että sellainen maailma on todellinen?

Ja mikä on maailman luonne? Se on ikuista muuttumista, jatkuvaa, loputonta vuota. Riippuvainen, itseään tiedostamaton, alati muuttuva maailma ei voi olla todellinen.⁴⁰⁵

K: *Ovatko maailman nimet ja muodot todellisia?*

V: Et saata löytää niitä perustasta [*adhishtanasta*] erillään. Jos yrität päästä käsiksi nimeen ja muotoon, löydät vain todellisuuden. Saavuta siksi tieto tästä, joka on kaiken aikaa todellinen.

K: *Miksi valveillaolo näyttää niin todelliselta?*

V: Me näemme niin paljon valkokankaalla, mutta se ei ole todellista. Mikään muu siinä ei ole todellista paitsi valkokangas. Samalla tavoin valvetilassa, mitään muuta ei ole kuin *adhishtana*. Maailman tieto on maailman tuntijan tietoa [*jagrat-prama on jagrat-pramatan pramaa*]. Molemmat katoavat unessa.

K: *Miksi me havaitsemme maailmassa sellaista pysyvyyttä ja muuttumattomuutta?*

V: Se johtuu vääristä ajatuksista. Kun joku sanoo, että hän kylpi kahdesti samassa joessa, hän on väärässä, koska kun hän kylpi toisen kerran, joki ei ollut sama kuin silloin, kun hän kylpi ensimmäisen kerran. Katsoessaan kahdesti liekin kirkkautta ihminen sanoo, että hän näkee saman liekin, mutta tämä liekki muuttuu koko ajan. Valvetila on samanlainen. Muuttumaton ulkonäkö on havaintovirhe.

K: *Missä on virhe?*

V: *Pramatassa* [tietäjässä].

405T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 63-7.

K: *Kuinka tietäjä kehittyi?*

V: Havaintovirheen vuoksi. Tosiasiassa tietäjä ja hänen harhahavaintonsa ilmestyvät yhtä aikaa ja kun Itsetuntemus saavutetaan, ne katoavat yhtä aikaa.

K: *Mistä tietäjä ja hänen harhahavaintonsa kehittyivät?*

V: Kuka esittää kysymyksen?

K: *Minä.*

V: Tutki sitä 'minää' ja kaikki ongelmasi selviävät. Juuri samalla tavoin kuin unessa väärä tieto, tietäjä ja tiedetty ilmestyvät, valvetilassa toimii sama prosessi. Molemmista tiloista tuntemalla tämän 'minän' sinä tunnet kaiken eikä mitään tiedettävää jää jäljelle. Syväunessa tietäjä, tietäminen ja tiedetty ovat pois. Samalla tavoin todellisen 'minän' kokemisen aikaan niitä ei ole olemassa. Mitä hyvänsä näet tapahtuvan valvetilassa, tapahtuu vain tietäjälle ja koska tietäjä on epätodellinen, tosiasiassa mitään ei koskaan tapahdu.⁴⁰⁶

K: *Onko se valo, joka antaa 'minä'-tunteen henkilöllisyyden ja maailman tuntemisen, tietämättömyys vai chit, tietoisuus?*

V: Se on vain *chitin* heijastunutta valoa, joka saa 'minän' uskomaan itsensä olevan muista erillään. Tämä *chitin* heijastunut valo saa 'minän' luomaan kohteita, mutta tälle heijasteelle täytyy olla pinta, jolla heijastukset tapahtuvat.

K: *Mikä on tämä pinta?*

V: Itseoivalluksessa huomaat, ettei heijastusta ja pintaa, jolla se tapahtuu, itse asiassa ole olemassa, vaan että molemmat ovat yksi ja sama *chit*. Siinä on maailma, joka edellyttää olemassaololleen olinpaikkaa ja valo, joka tekee sen havaittavaksi. Molemmat ilmestyvät yhtä aikaa. Sen vuoksi fyysinen olemassaolo ja havainto riippuvat mielen valosta, joka (mieli) heijastuu Itsestä. Juuri samalla tavoin kuin elokuvat saadaan näkymään heijastetulla valolla ja vain pimeässä, samalla lailla maailman kuvat ovat havaittavissa vain Itsen valossa, joka heijastuu *avidyan* [tietämättömyyden] pimeydessä. Maailmaa ei voida havaita tietämättömyyden täydellisessä pimeydessä, kuten syväunessa eikä Itsen täydellisessä valossa, kuten Itseoivalluksessa eli *samadhissa*.

406S. Madhavatirtha, 'Conversations with Bhagavan', *The Mountain Path*, 1981, nid. 18, s. 154-5.

KAPPALE 18

Jälleensyntymä

Monet uskonnot ovat rakentaneet yksityiskohtaisia teorioita, joiden tarkoituksena on selittää, mitä tapahtuu yksittäiselle sielulle ruumiin kuoleman jälkeen. Jotkut väittävät, että sielu menee taivaaseen tai helvettiin, kun taas toiset väittävät, että se syntyy uudelleen uuteen ruumiiseen.

Sri Ramana opetti, että kaikki sellaiset teoriat perustuvat virheelliseen oletukseen, että yksilöllinen minä eli sielu on todellinen; kun tämä harha havaitaan, koko kuolemanjälkeisen elämän teorioiden rakennelma romahtaa. Itsen näkökulmalta ei ole olemassa syntymää tai kuolemaa, taivasta tai helvettiä eikä jälleensyntymää.

Keskustellessaan heidän kanssa, jotka eivät kyenneet omaksumaan tästä totuudesta johtuvia johtopäätöksiä, Sri Ramana saattoi joskus myöntää, että jälleensyntyminen oli olemassa. Vastatessaan sellaisille ihmisille, hän saattoi sanoa, että jos ihminen kuvittelee, että henkilökohtainen minä oli todellinen, silloin tämä kuviteltu minä saattoi yhä olla olemassa kuoleman jälkeen ja että aikanaan se samaistuisi uuteen ruumiiseen ja uuteen elämään. Koko prosessi, hän sanoi, nojautui mielen tapaan samaistaa itsensä ruumiiseen. Kun mielen rajaava harha ylitetään, samaistuminen ruumiiseen häviää ja kaikkien kuoleman ja jälleensyntymän teorioiden huomataan olevan käyttökeltottomia.

K: *Onko jälleensyntymä totta?*

V: Jälleensyntymää on olemassa vain niin kauan kun on tietämättömyyttä. Tosiasiassa jälleensyntymää ei ole ollenkaan, ei nyt eikä aiemmin. Eikä tule olemaan tämän jälkeen. Tämä on totuus.

K: *Voiko joogi tuntea edelliset elämänsä?*

V: Tunnetko nykyisen elämäsi, kun haluat tietää menneet? Tutki ny-

kyistä, silloin loppu selviää sen jälkeen. Jopa nykyisen rajallisen tietomme kanssa sinä kärsit niin paljon. Miksi sinun pitäisi rasittaa itseäsi enemmällä tiedolla? Eikö se ole kärsimyksen lisäämistä?⁴⁰⁷

Kun kyetään näkemään Itsen korkeimman tilan näkemyksen kautta, huomataan sen harhan, että syntymä tapahtuu tähän kangastuksen kaltaiseen valhe- maailmaan, olevan ainoastaan egoistisesta tietämättömyydestä johtuvaa ruumiin samaistamista 'minään'. Niiden joukossa, joiden mieliä hallitsee Itsen muistamattomuus, he, jotka syntyvät, kuolevat ja he, jotka kuolevat, syntyvät uudestaan. Mutta tiedä, että nuo, joiden mielet ovat kuolleet, tunnettuaan loistavan korkeimman todellisuuden, pysyvät vain siellä siinä todellisuuden ylennetyssä tilassa vail- la syntymää ja kuolemaa. Unohtamalla Itsen, luulla ruumista Itseksi, ottaa luke- mattomia syntymiä ja lopulta tuntea Itse ja olla Itse on täsmälleen samaa kuin he- rätä unesta, jossa on vaellellut ympäri maailmaa.⁴⁰⁸

K: *Kuinka kauan ihmiseltä kestää kuolemasta jälleensyntymään? Ta- pahtuuko se välittömästi vai joskus myöhemmin?*

V: Sinä et tiedä mitä olit ennen syntymää, mutta haluat tietää mitä olet kuoleman jälkeen. Tiedätkö mitä olet nyt?

Syntymä ja kuolema koskevat ruumista. Sinä samaistat Itsen ruumiiseen. Se on väärää samaistumista. Uskot, että ruumis on syntynyt ja kuolee ja sotket ruumiiseen liittyvän ilmiön Itseen. Tunne todellinen olemisesi eikä näitä kysy- myksiä ilmesty.

Syntymä ja kuolema mainitaan vain, jotta sinä tutkisit kysymystä ja huo- maisit, ettei ole syntymiä eikä jälleensyntymiä. Ne liittyvät ruumiiseen eivätkä It- seen. Tunne Itse ja äläkä anna epäilyjen aiheuttaa häiriöitä.⁴⁰⁹

K: *Eivätkö ihmisen toiminnat vaikuta hänen tuleviin syntymiinsä?*

V: Oletko nyt syntynyt? Miksi ajattelet muita syntymiä? Tosiasia on, ettei syntymää ja kuolemaa ole. Anna hänen, joka on syntynyt, ajatella kuolemaa ja lievityksiä siihen.⁴¹⁰

K: *Mitä ihmiselle tapahtuu kuoleman jälkeen?*

V: Sitoudu nykyiseen elämään. Tulevaisuus pitää huolta itsestään. Älä

407T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 41.

408Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 874, 1122, Bhagavan 9.

409M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 235.

410Kuten edellä, s. 13.

kanna huolta huomisesta. Tilasta ennen luomista ja luomisen prosessista kerrotaan pyhissä kirjoituksissa, jotta tuntisit nykyisyyden. Koska sanot, että olet syntynyt, he sanovat, kyllä, ja lisäävät, että Jumala loi sinut.

Mutta näetkö Jumalaa tai mitään muuta, kun nuket? Jos Jumala on todellinen, miksei hän loista myös unessasi? Sinä olet aina, sinä olet sama nyt kuten olit unessa. Sinä et ole eri kuin se, joka oli unessa. Mutta miksi pitäisi olla eroja tunteissa tai kokemuksissa näiden kahden tilan välillä?

Esititkö nukkuessasi kysymyksiä, jotka koskivat syntymistä? Kysyitkö sitten 'Minne menen kuolemani jälkeen?' Miksi sitten kysellä niitä valvetilassa? Kyselkään syntynyt syntymäänsä ja parannuskeinoa, sen syytä ja lopullisia seuraamuksia.⁴¹¹

K: *Mitä jivasta [yksilöstä] tulee kuoleman jälkeen?*

V: Kysymys ei ole sovelias nyt elävälle *jivalle*. Esittäköön kuollut *jiva* minulle kysymyksen, jos hän tahtoo. Sillä välin ratkaiskoon ruumiillistunut *jiva* nykyisen ongelmansa ja tutkikoon kuka hän on. Silloin sellaiset epäilyt lakkaavat.⁴¹²

K: *Onko buddhalainen näkemys, ettei ole olemassa mitään jatkuvaa, erillisen yksilöllisen sielun käsitettä vastaavaa oliota, oikea vai ei? Onko se hindulaisen jälleensyntyvän minän opin kanssa sopusoinnussa? Onko sielu jatkuva olio, joka syntyy uudelleen ja uudelleen hinduopin mukaisesti vai onko se pelkkä mentaalisten taipumusten – samskaroiden – kasauma?*

V: Todellinen Itse on keskeytymätön ja välitön. Jälleensyntyvä ego kuuluu alemmalle tasolle, nimittäin, ajattelun tasolle. Se ylitetään Itseoivalluksella.

Jälleensyntyvät johtuvat valeversoista. Siksi buddhalaiset eivät hyväksy niitä. Nykyinen tietämättömyyden tila johtuu tietoisuuden [*chitin*] samaistumisesta tiedostamattomaan [*jadaan*] ruumiiseen.⁴¹³

K: *Emmekö me mene taivaaseen [svargaan] toimintamme seurauksena?*

V: Se on yhtä totta kuin nykyinen olemassaolo. Mutta jos tutkimme kuka me olemme ja löydämme Itsen, mitä tarvetta on ajatella taivasta?

411M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 191-2.

412Kuten edellä, s. 55.

413Kuten edellä, s. 121.

K: *Tulisiko minun yrittää paeta jälleensyntymää?*

V: Kyllä. Tutki kuka on syntynyt ja kenellä nyt on olemassaolon ongelma. Kun nuket, ajatteletko jälleensyntymiä tai edes nykyistä olemassaoloa? Niinpä tutki mistä nykyinen ongelma ilmestyy ja siinä kohdassa löydät ratkaisun. Tulet huomaamaan, ettei ole syntymää, ei nykyistä ongelmaa tai onnettomuutta. Itse on kaikki ja kaikki on autuutta. Jopa nyt olemme vapaat jälleensyntymästä, niinpä miksi hermoilla sen kurjuudesta?⁴¹⁴

K: *Onko jälleensyntymää?*

V: Tiedätkö mitä syntymä on?

K: *Oi totta kai, tiedän, että olen nyt olemassa, mutta haluan tietää olenko tulevaisuudessa olemassa.*

V: Mennyt!...Nykyinen!...Tuleva!...

K: *Kyllä, tämä päivä on eilisen, menneen, tulosta ja huomisen, tuleva, on tämän päivän, nykyisen, tulosta. Olenko oikeassa?*

V: Ei ole mennyttä eikä tulevaa. On vain nykyisyys. Eilinen oli nykyisyyttä kun koit sen ja myös huomisen on nykyisyyttä, kun koet sen. Siksi, kokemus tapahtuu vain nykyisyydessä ja kokemuksen lisäksi ei ole olemassa mitään.

K: *Ovatko sitten mennyt ja tuleva pelkkää kuvittelua?*

V: Kyllä. Jopa nykyisyys on pelkkää kuvittelua, sillä ajan tunne on puhtaasti mentaalinen. Tila on samalla lailla mentaalinen. Siksi syntymä ja kuolema, jotka tapahtuvat ajassa ja paikassa, eivät voi olla muuta kuin kuvittelua.⁴¹⁵

K: *Mikä on tanhan, elämänjanon, jälleensyntymänjanon syy?*

V: Todellinen jälleensyntymä on kuolemista egosta hengeksi. Tämä on Jeesuksen ristiinnaulitsemisen merkitys. Mitä hyvänsä samaistuksia ruumiiseen on olemassa, ruumis on aina saatavilla, joko tämä tai joku toinen, kunnes ruumistunne katoaa sulautumalla alkulähteeseen – henkeen eli Itseen. Kivi, joka singotaan ylöspäin, pysyy jatkuvassa liikkeessä siihen asti, kunnes se palaa alkulähteeseensä, maahan ja pysähtyy. Päänsärky jatkuu tuottamalla huolta, kunnes päänvaivaa edeltänyt tila saadaan takaisin.

Elämänjano on sisäisenä elämän perusluonteessa, joka on absoluuttinen olemassaolo – *sat*. Vaikka onkin luonteeltaan tuhoutumaton, samaistamalla se virheellisesti sen tuhoutuvaan välikappaleeseen, ruumiiseen, tietoisuus omaksuu vir-

414M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 40.

415S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 44.

heellisen käsityksen omasta tuhoutumisestaan. Tämän virheellisen samaistuksen vuoksi se yrittää ikuistaa ruumiin ja siitä seuraa syntymien sarja. Mutta kestävätpä nämä ruumiit kuinka kauan hyvänsä, ne lopulta loppuvat ja antavat tilaa Itselle, joka yksin on iäti olemassa.

K: *Kyllä, 'Luovu elämästäsi, jos tahdot elää', sanoo H. P. Blavatskyn Hiljaisuuden Ääni.*

V: Luovu väärästä samaistuksesta ja muista, että ruumis ei voi olla olemassa ilman Itseä, kun taas Itse voi olla olemassa ilman ruumista. Tosiasiassa se on aina ilman sitä.

K: Erään ystäväni mielessä *on juuri nyt herännyt epäily. Hän (nainen) on juuri kuullut, että ihminen saattaa syntyä eläimenä jossain toisessa elämässä, joka on vastoin sitä mitä teosofia on hänelle opettanut.*

V: Antaa hänen, joka ottaa vastaan syntymän, kysyä tämän kysymyksen. Tutki ensin kuka on se, joka syntyy ja onko todellista syntymää ja kuolemaa olemassa. Tulet huomaamaan, että syntymä liittyy egoon, joka on mielen illuusio.⁴¹⁶

K: *Onko ihmisen mahdollista syntyä uudelleen alempana eläimenä?*

V: Kyllä. Se on mahdollista kuten Jada Bharatassa kuvaillaan – hengellinen tarina, jossa kuninkaallinen viisas syntyi uudelleen kauriina.

K: *Onko henkilö kykenevä hengelliseen harjoitukseen eläimen ruumiissa?*

V: Se ei ole mahdotonta, vaikka se on erittäin harvinaista.⁴¹⁷ Ei ole totta, että ihmisenä syntyminen on välttämättä kaikkein korkein ja että oivalluksen voi saavuttaa vain olemalla ihminen. Jopa eläin voi saavuttaa Itseoivalluksen.⁴¹⁸

K: *Teosofia mainitsee kuoleman ja jälleensyntymän väliksi viidestäkymmenestä vuodesta kymmeneentuhanteen vuoteen. Miksi on niin?*

V: Ei ole mittauksen tasoja yhden tietoisuustilan suhteesta toiseen. Kaikki sellaiset mitat ovat hypoteettisia. On totta, että joiltakin henkilöiltä vaatii enemmän aikaa ja toisilta vähemmän. Mutta täytyy selkeästi ymmärtää, että se ei ole sielu, joka tulee ja menee, vaan se on vain yksilön ajatteleva mieli, joka saa sen näyttämään tekevän niin. Toimiipa mieli millä tasolla hyvänsä, se luo itselleen

416S. Cohen, kuten edellä, s. 41-2.

417M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 164.

418D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 263.

ruumiin; fyysisellä tasolla fyysisen ruumiin ja unimaailmassa uniruumiin, joka kastuu unen sateessa ja sairastuu unen sairauteen. Fyysisen ruumiin kuoleman jälkeen mieli pysyy jonkin aikaa toimettomana, kuten syväunessa, kun se pysyy maailmattomana ja siksi ruumiittomana. Mutta pian siitä tulee taas aktiivinen uudessa maailmassa ja uudessa ruumiissa – taivaallisessa – kunnes se ottaa toisen ruumiin niin kutsutussa 'jälleensyntymässä'. Mutta *jnani*, Itseioivaltanut ihminen, jonka mieli on jo lakannut toimimasta, pysyy kuoleman vaikuttamattomissa. *Jnanin* mieli on lakannut olemasta; se on pudonnut pois eikä koskaan ilmesty enää aiheuttamaan syntymiä ja kuolemia. Harhojen kahle on katkaistu häneltä iäksi.

Nyt pitäisi olla selvää, ettei ole todellista syntymää eikä todellista kuolemaa. Mieli on se, joka luo ja pitää yllä todellisuuden harhaa tässä prosessissa, kunnes Itseioivallus sen tuhoaa.⁴¹⁹

K: *Eikö kuolema hävitä henkilön yksilöllisyyttä niin ettei jälleensyntymää voi olla, aivan samoin kuin joet laskeutuvat valtameriin menettävät yksilöllisyytensä?*

V: Mutta kun vedet haihtuvat ja palaavat sateena vuorille, ne jälleen virtaavat jokien muodossa ja valuvat valtameriin. Samoin myös yksilöt menettävät unen aikana erillisyytensä ja silti palaavat yksilöinä *samskaroiden* eli menneiden taipumustensa mukaisesti. Sama koskee myös kuolemaa – *samskaroiden* täyttämän henkilön yksilöllisyys ei katoa.

K: *Kuinka näin voi olla?*

V: Huomaa kuinka puu, jonka oksat on katkottu, kasvaa jälleen. Niin kauan kun puun juuret pysyvät vahingoittumattomia, puu jatkaa kasvuaan. Samalla lailla *samskarat*, jotka ovat vain vajonneet kuolemassa Sydämeen, mutta eivät ole tämän vuoksi tuhoutuneet, aiheuttavat aikanaan uuden syntymän. Tämä on syy miksi *jivat* [yksilöt] syntyvät uudelleen.

K: *Kuinka lukemattomat jivat ja koko maailmankaikkeus, jonka ne tuottavat, itävät sellaisista hienoista samskaroista, jotka ovat vajonneet Sydämeen?*

V: Juuri kuten suuri banaanipuu itää pienestä siemenestä, samoin *jivat* ja koko maailmankaikkeus nimeen ja muotoineen itävät hienoista *samskaroista*.⁴²⁰

419S. Cohen, kuten edellä, s. 40.

420T.N. Venkataraman, kuten edellä, s. 27.

K: *Kuinka jiva siirtyy yhdestä ruumiista toiseen?*

V: Kun joku alkaa kuolla, alkaa raskas hengitys; se tarkoittaa, että hän on menettänyt tietoisuutensa kuolevasta ruumiista. Samalla mieli takertuu toiseen ruumiiseen ja heiluu edestakaisin näiden kahden välillä, kunnes kiinnitys on täysin siirtynyt uuteen ruumiiseen. Samaan aikaan esiintyy äkillisiä rajuja hengityksiä ja se tarkoittaa, että mieli heilahtaa takaisin kuolevaan ruumiiseen. Mielen ylimenovaihe on jossain määrin kuin unta.⁴²¹

K: *Kuinka pitkä on ihmisen kuoleman ja jälleensyntymän välinen aika?*

V: Se saattaa olla lyhyt tai pitkä. Mutta *jnani* ei käy läpi mitään sellaisia muutoksia; hän sulautuu universaaliin olemiseen.

Jotkut sanovat, että he, jotka kuoleman jälkeen siirtyvät valon polulle, eivät synny uudestaan, kun taas he, jotka kuoleman jälkeen valitsevat pimeyden polun, syntyvät uudelleen sen jälkeen kun ovat nauttineet *karman* hedelmistä hienoissa ruumiissaan.

Jotkut sanovat, että jos jonkun ansiot ja viat ovat yhtä suuria, he syntyvät heti taas tänne. Jos ansiot ylittävät viat, hienot ruumiit menevät taivaaseen ja he syntyvät sitten taas tänne; jos viat ylittävät ansiot, he menevät helvettiin ja syntyvät myöhemmin taas tänne.

Yogabrashtalle [hänelle, joka on livennyt joogan polulta] sanotaan käyvän samoin. Kaikkia näitä kuvataan *sastroissa*. Mutta tosiasiallisesti syntymää ja kuolemaa ei ole. Ihminen pysyy vain sinä mikä hän todella on. Tämä on ainut totuus.⁴²²

K: *Tunnen tämän hyvin hämmäntäväksi. Ovatko sekä syntymät että kuolemat täysin epätodellisia?*

V: Jos on olemassa syntymä, täytyy olla, ei ainoastaan yksi, vaan koko sarja jälleensyntymiä. Miksi ja kuinka sait tämän syntymän? Samasta syystä ja samalla tavoin sinulla täytyy olla sarja syntymiä. Mutta jos kysyt kenellä on syntymä ja koskevatko syntyminen ja kuoleminen sinua vai jotakin sinusta erillään olevaa, silloin oivallat totuuden ja totuus polttaa kaiken *karman* ja vapauttaa sinut kaikista syntymistä. Kirjat kuvaavat havainnollisesti kuinka kaikki *sanchita karma* [edellisissä syntymissä koottu *karma*], joka vaatii lukemattomia elämiä tyhjentäykseen, syttyy palamaan ja palaa poroksi *jnanan* pienestä kipinästä aivan kuten

⁴²¹'Who', *Maha Yoga*, s. 196.

⁴²²M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 531.

vuorellinen tykinruutia syttyy palamaan tulen pienestä kipinästä. Egon syytä on koko maailma ja lukemattomat tieteet, joiden tutkimukset niin suurenmoisesti sekoittavat tuntomerkit, ja jos ego häviää tutkimalla, kaikki tämä romahtaa välittömästi ja todellisuus eli Itse yksin jää jäljelle.⁴²³

K: *Tarkoitatteko, etten ole koskaan edes syntynyt?*

V: Kyllä, sinä ajattelet nyt, että olet ruumis ja sekoitat siksi itsesi sen syntymään ja kuolemaan. Mutta sinä et ole ruumis eikä sinulla ole syntymää eikä kuolemaa.

K: *Niinpä te ette kannata jälleensyntymän teoriaa?*

V: En. Toisaalta haluan poistaa sinun sekaannuksesi siitä, että tulet syntymään uudestaan. Se olet sinä, joka ajattelee, että synnyt uudestaan.

Huomaa keneltä kysymys ilmestyy. Ellei kysyjää löydetä, sellaisiin kysymyksiin ei lopulta koskaan voida vastata.⁴²⁴

423D. Mudaliar, kuten edellä, s. 221.

424M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 602.

KAPPALE 19

Jumalan luonne

Ensisilmäyksellä Sri Ramanan lausunnot Jumalasta näyttävät olevan täynnä ristiriitaisuuksia; yhdessä tilaisuudessa hän saattaa sanoa, että Jumala ei koskaan tee mitään ja toisessa tilaisuudessa, että mitään ei tapahdu ilman hänen tahtoaan. Joskus hän saattoi sanoa, että Jumala on pelkkä ajatus mielessä, kun taas toisinaan hän sanoi, että Jumala on ainut olemassa oleva todellisuus.

Nämä ristiriitaiset lausunnot heijastavat paljolti niitä ymmärryksen erilaisia tasoja, joita hän kohtasi kysyjissään. Heille, jotka palvoivat henkilökohtaista Jumalaa, annettiin usein antropomorfisia⁴²⁵ selityksiä. Heille kerrottiin, että Jumala loi maailman, että hän pitää siitä huolta jumalaisen voimansa avulla, että hän pitää huolta kaikkien sen asukkaiden tarpeista ja ettei mitään tapahdu vasten hänen tahtoaan. Toisaalta, heille, joita sellainen teoria ei houkutellut, kerrottiin, että kaikki sellaiset ajatukset Jumalasta ja hänen voimastaan olivat mentaalisia luomuksia, jotka vain estivät sen Jumalan todellisen kokemisen, joka on sisäisenä kaikissa.

Hänen opetustensa korkeimmalla tasolla termit kuin 'Jumala' ja 'Itse' ovat läsnä olevan todellisuuden synonyymejä, joka paljastuu Itseoivalluksella. Täten Itsen oivallus on Jumalan oivallus; se ei ole Jumalan kokemus, mieluummin se on ymmärrystä, että ihminen on Jumala. Puhuttaessa tältä perimmäiseltä tasolta, Sri Ramanan lausunnot Jumalasta voidaan kiteyttää seuraavalla tavalla:

1. Hän läsnä oleva ja muodoton; hän on puhdas oleminen ja puhdas tietoisuus.
2. Ilmentymät ilmestyvät hänessä ja hänen voimansa kautta, mutta hän ei ole sen luoja. Jumala ei koskaan toimi, hän vain on. Hänellä ei ole tahtoa eikä halua.

⁴²⁵Ihmisen kaltaisia.

3. Yksilöllisyys on harha, että emme ole yhtä Jumalan kanssa; kun harha karkotetaan, se, mitä jää jäljelle, on Jumala.

Alemmalla tasolla hän puhui *Iswarasta*, joka on hindulainen nimi korkeimmalle persoonalliselle Jumalalle. Hän sanoi, että *Iswara* on olemassa todellisenä kokonaisuutena vain niin kauan kun ihminen on yksittäinen henkilö. Kun yksilöllisyys säilyy, on olemassa Jumala, joka ohjaa maailmankaikkeuden tapahtumia; yksilöllisyyden poissa ollessa, *Iswara* on olemassa olematon.

Iswaran lisäksi hinduismilla on monia jumaluuksia, jotka muistuttavat muinaisnorjalaisen ja kreikkalaisen mytologian jumalia ja demoneja. Sellaiset jumaluudet ovat yleisen hinduismien keskeisenä piirteenä ja niiden todellisuus hyväksytään yhä laajasti. Sri Ramana yllätti monia ihmisiä sanomalla, että sellaiset olennot olivat yhtä todellisia kuin ihmiset, jotka uskoivat niihin. Hän myönsi, että oivalluksen jälkeen he jakoivat saman kohtalon kuin *Iswara*, mutta ennen sitä hän tuntui arvostavan heitä vanhempina toimihenkilöinä kosmologisessa hierarkiassa, jotka pitivät huolta maailman tehtävistä.

K: *Jumalaa kuvataan sekä ilmentymänä että ilmentymättömänä. Edellisessä hänen sanotaan sisältyvän maailmaan olemisensä osana. Jos asia on niin, meidän tulisi osana maailmaa tuntea hänet helposti ilmentyneessä muodossa.*

V: Tunne itsesi ennen kuin yrität ratkaista Jumalan ja maailman luonteen.

K: *Tarkoittako itsensä tunteminen Jumalan tuntemista?*

V: Kyllä, Jumala on sisälläsi.

K: *Silloin, mikä seisoo itseni tai Jumalan tuntemisen tiellä?*

V: Vaelteleva mielesi ja vääristyneet tapasi.

K: *Onko Jumala persoonallinen?*

V: Kyllä, hän on aina ensimmäinen persoona, minä, joka aina seisoo edessäsi. Koska asetat maalliset asiat etusijalle, Jumala näyttää siirtyneen takalalle. Jos luovut kaikesta muusta ja etsit vain häntä, hän yksin jää jäljelle 'minänä', Itsenä.⁴²⁶

K: *Onko Jumala Itsestä erillään?*

V: Itse on Jumala. 'Minä olen' on Jumala. Tämä kysymys ilmestyy,

426T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 132.

koska sinä pidät kiinni ego-itsestä. Sitä ei ilmesty, jos pidät kiinni todellisesta Itsestä. Sillä todellinen Itse ei kysy eikä voi kysyä mitään. Jos Jumala on Itsestä erillään, hänen täytyy olla Itsetön ('Minätön') Jumala, joka on järjenvastaista.⁴²⁷ Jumala, joka näyttää olevan olemassa olematon, on todellisuudessa yksin olemassa, kun taas yksilö, joka näyttää olevan olemassa, on iäti olemassa olematon. Viisaat sanovat, että tila, jossa ihminen näin tietää oman olemassa olemattomuutensa [*sunyan*], yksin on loistava korkein tieto.⁴²⁸ Nyt sinä ajattelet, että olet yksilö, että on maailmankaikkeus ja että Jumala on kosmoksen takana. Niinpä siinä on mukana erillisyyden ajatus. Tämän ajatuksen täytyy hävitä. Sillä Jumala ei ole sinusta tai kosmoksesta erillään. Myös *Gita* sanoo:

Itse olen Minä, Oi Unen Herra,
Jokaisen luodun sydämessä kätkeytyä.
Jokaisen muodon koitto ja kohokohta
Minä olen, samoin sen viimeinen tuomio.

Näin Jumala ei ole ainoastaan jokaisen sydämessä, hän on kaiken tuki, hän on kaiken alkulähde, heidän asuinpaikkansa ja heidän loppunsa. Kaikki lähtee hänestä, kaikella on asuinpaikkansa hänessä ja lopulta kaikki päättyy häneen. Siksi hän ei ole erillään.

K: *Kuinka meidän on ymmärrettävä tämä Gitan tekstinkohta: 'Tämä koko kosmos muodostuu hiukkasesta minua.'*

V: Se ei tarkoita, että pieni pala Jumalaa eroaa hänestä ja muodostaa maailmankaikkeuden. Hänen *saktinsa* [voimansa] toimii. Yhden sellaisen toiminnan vaiheen seurauksena kosmos ilmestyy. Samalla lailla, *Purusha Suktan* lausunto, 'Kaikki olennot muodostavat yhden hänen jaloistaan', ei tarkoita, että *Brahmanilla* on useita osia.

K: *Ymmärrän sen. Brahman ei varmasti ole jaollinen.*

V: Niinpä tosiasia on, että *Brahman* on kaikki ja pysyy jakautumattomana. Se on aina oivallettuna, mutta ihminen ei ole tästä tietoinen. Hänen täytyy tulla tuntemaan tämä. Tieto merkitsee niiden esteiden ylittämistä, jotka estävät sen ikuisen totuuden paljastumista, että Itse on sama kuin *Brahman*. Yhteen koottuna

⁴²⁷M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 333.

⁴²⁸Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 867.

esteet muodostavat käsityksen erillisyydestä yksilönä.⁴²⁹

K: *Onko Jumala sama kuin Itse?*

V: Itsen tuntevat kaikki, mutta eivät selvästi. Olet aina olemassa. Oleminen on Itse. 'Minä olen' on Jumalan nimi. Kaikista Jumalan määritelmistä mikään ei ole niin hyvin kohdalleen osuva kuin Raamatun lause 'Minä olen se, joka Minä olen' Toisen Mooseksen kirjan 3. luvusta. On myös muita lausuntoja kuten *Brahmaivaham* [*Brahman* olen Minä], *aham Brahmasmi* [Minä olen *Brahman*] ja *soham* [Minä olen hän]. Mutta mikään niistä ei ole niin suora kuin nimi Jehovah, joka tarkoittaa 'Minä olen'. Ehdoton oleminen on mikä on. Se on Itse. Se on Jumala. Itsen tuntemalla Jumala tunnetaan. Tosiasiassa Jumala ei ole mikään muu kuin Itse.⁴³⁰

K: *Jumala näytetään tunnettavan monilla nimillä. Onko mikään niistä perusteltu?*

V: Jumalan useiden tuhansien nimien joukossa mikään nimi ei sovellu Jumalalle, joka asuu Sydämessä vailla ajattelua, niin vilpittömästi, osuvasti ja kauniisti kuin nimi 'Minä' tai 'Minä olen'. Kaikista tunnetuista Jumalan nimistä, Jumalan nimi 'Minä-Minä' yksin kaikuu voitonriemuisasti, kun ego tuhoutuu, nousten äänettömänä, korkeimpana sanana [*mouna-para-vakina*] niiden Sydäntilassa, joiden tarkkaavaisuus on Itseen päin kääntynyt. Vaikka joku keskeytyksettä mietiskelee tätä nimeä 'Minä-Minä' kiinnittäen huomionsa 'minä'-tunteeseen, se ottaa hänet mukaansa ja sukeltaa hänet alkulähteeseen, josta ajatus nousee, tuhoten egon, alkion, joka liittyy ruumiiseen.⁴³¹

K: *Mikä on Jumalan ja maailman välinen suhde? Onko hän sen luoja ja ylläpitäjä?*

V: Kaikenlaiset tuntevat ja tuntemiseen kykenemättömät olennot suorittavat toimiaan vain pelkän auringon läsnäolossa, joka nousee taivaalle vailla tahtoa. Samalla lailla toiminnot tapahtuvat Herran toimesta ilman mitään tahtoa tai halua hänen puoleltaan. Pelkässä auringon läsnäolossa suurentava linssi sytyttää tulen, lootuksennuput kukkivat, vesililjat sulkeutuvat ja kaikki lukemattomat luontokappaleet suorittavat toimiaan ja lepäävät. Maailmojen suurten joukkojen järjestystä pitää yllä pelkkä Jumalan läsnäolo samalla tavoin kuin silmäneula liikkuu

429M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 610-11.

430Kuten edellä, s. 149.

431Muruganar, kuten edellä, säkeet 714-16.

magneetin edessä ja kuten kuukivi luovuttaa vettä, vesililja kukkii ja lootus sulkeutuu kuun edessä.

Pelkässä Jumalan läsnäolossa, jolla ei ole pienintäkään tahtoa, elävät olennot, jotka toimittelevat lukemattomia asioitaan, sen jälkeen, kun ovat astuneet useille poluille, joita pitkin he ovat raahautuneet oman *karmansa* mukaiseen suuntaan, he lopulta tajuavat toiminnan hyödyttömyyden, kääntyvät takaisin Itseen ja saavuttavat vapauden.

Elävien olentojen toiminnat eivät varmasti mene ja vaikuta Jumalaan, joka ylittää mielen, samalla tavoin kuin maailman toimet eivät vaikuta aurinkoon ja samoin kuin helposti havaittavien neljän elementin [maan, veden, tulen ja ilman] ominaisuudet eivät vaikuta rajattomaan avaruuteen.⁴³²

K: *Miksi samsara – luominen ja ilmeneminen äärellisenä – on niin täynnä surua ja paha?*

V: Jumalan tahto!

K: *Miksi Jumala tahtoo niin?*

V: Se on käsittämätöntä. Mitään ominaisuutta ei voida katsoa liittyvän siihen voimaan – ei halua, ei mitään saavutettavaa päämäärää voida väittää tälle ainoalle äärettömälle, kaikkitietävälle ja kaikkivoimaiselle olennot. Jumalaa eivät kosketa toiminnat, jotka tapahtuvat hänen läheisyydessään. Vertaa aurinkoa ja maailman tapahtumia. Ei ole mitään mieltä panna yhdelle vastuuta ja motiivia ennen kuin siitä tulee monta.⁴³³

K: *Tapahtuuko kaikki Jumalan tahdosta?*

V: Kenenkään ei ole mahdollista tehdä mitään vastoin Jumalan määrystä, jolla on kyky tehdä kaikkea. Siksi hiljaa pysyminen Jumalan jaloissa, luopumalla kaikista ilkeän, puutteellisen ja harhaanjohtavan mielen levottomuuksista, on parasta.⁴³⁴

K: *Onko olemassa erillistä olentoa Iswaraa [persoonallinen Jumala], joka on hyveiden palkitsija ja syntien rankaisija? Onko Jumalaa olemassa?*

V: Kyllä.

K: *Millainen hän on?*

V: *Iswaralla on yksilöllisyys mielessä ja ruumiissa, jotka ovat katoa-*

432Muruganar, kuten edellä, säkeet 105-9.

433M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 31-2.

434Muruganar, kuten edellä, säe 1191.

vaisia, mutta samanaikaisesti hänellä on myös tuonpuoleinen tietoisuus ja vapaus sisäisesti.

Iswara, persoonallinen Jumala, maailmankaikkeuden korkein luoja on oikeasti olemassa. Mutta tämä on totta vain niiden näkökannalta, jotka eivät ole oivaltaneet totuutta, noiden ihmisten, jotka uskovat yksittäisten sielujen todellisuuteen. Absoluuttiselta näkökannalta viisas ei voi hyväksyä mitään muuta olemassaoloa kuin persoonattoman Itsen, ainoan ja muodottoman.

Iswaralla on fyysinen ruumis, muoto ja nimi, mutta se ei ole niin karkea kuin tämä maallinen ruumis. Se voidaan nähdä ilmestyksinä palvojan luomassa muodossa. Jumalan nimiä ja muotoja on lukuisia ja moninaisia ja ne vaihtelevat uskonnon mukaan. Hänen olemuksensa on sama kuin meidän, todellisen Itsen ollessa vain yksi ja ilman muotoa. Siksi muodot, jotka hän ottaa, ovat vain luomuksia eli ilmiöitä.

Iswara on läsnä jokaisessa henkilössä ja jokaisessa esineessä läpi maailmankaikkeuden. Kaikkien esineiden ja olentojen kokonaisuus muodostaa Jumalan. On olemassa voima, jonka pienestä murto-osasta on tullut koko tämä maailmankaikkeus ja loppu on varastossa. Sekä tämä varastovoima että ilmennyt voima aineellisena maailmana yhdessä muodostavat *Iswaran*.⁴³⁵

K: *Niinpä pohjimmiltaan Iswara ei ole todellinen?*

V: *Iswaran* olemassaolo riippuu meidän ymmärryksestämme *Iswarasta*. Tietäkäämme ensin kenen käsite hän on. Käsite johtuu vain hänestä, joka muodostaa itselleen käsitteen. Tutki kuka olet ja muut ongelmat ratkeavat itsestään.⁴³⁶

Iswara, Jumala, luoja, persoonallinen Jumala, on epätodellisten muotojen viimeinen jäljellä oleva. Vain ehdoton oleminen on todellinen. Siksi ei vain maailma, ei vain ego, vaan myös persoonallinen Jumala ovat epätodellisia. Meidän täytyy löytää ehdoton – ei mitään vähempää.⁴³⁷

K: *Te sanotte, että jopa korkein Jumala on yhä vain ajatus. Tarkoittaako se sitä, että Jumalaa ei ole?*

V: En, *Iswara* on olemassa.⁴³⁸

435P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 7, 8, 10.

436M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 268.

437P. Brunton, kuten edellä, s. 180-1.

438Kuten edellä, s. 187.

K: *Onko hän olemassa missään tietyssä paikassa tai muodossa?*

V: Jos yksilö on muoto, jopa Itsellä, alkulähteellä, joka on Herra, näyttää myös olevan muoto. Jos sillä ei ole muotoa, koska silloin siellä ei voi olla tietoa muista asioista, voiko lausunto, että Jumalalla on muoto, olla oikein? Jumala ottaa jokaisen muodon, jonka palvoja kuvittelee toistuvalla ajattelulla jatkuvassa mietiskelyssä. Vaikka hän näin ottaa loputtomasti nimiä, todellinen muodoton tietoisuus yksin on Jumala.

Hänen alueeseensa viitaten, Jumala ei asu missään muussa paikassa kuin Sydämessä. Johtuu harhasta, jonka aiheuttaa ego, ajatus 'Minä olen ruumis', että Jumalan valtakunnan kuvitellaan olevan muualla. Ole varma, että Sydän on Jumalan valtakunta.⁴³⁹

Tiedä, että sinä olet täydellinen, loistava valo, joka ei ainoastaan tee Jumalan valtakunnan olemassaoloa mahdolliseksi, vaan sallii sen myös näkyvän jonain ihmeellisenä taivaana. Tämän tietäminen yksin on *jnanaa*. Siksi Jumalan valtakunta on sisäpuolellasi. *Turiyatitan* [neljän tilan tulla puolen, t.s. Itse] rajoittamaton tila, joka loistaa yhtäkkiä, kaikessa täyteydessään, korkealle kehittyneen etsijän Sydämen sisällä mielen täydellisen imeytyneisyyden tilan aikana, ikään kuin tuoreena ja aiemmin tuntemattomana kokemuksena, on harvoin saavutettu ja todellinen *Siva-loka* [Jumalan valtakunta], joka loistaa Itsen valon toimesta.⁴⁴⁰

K: *Sanotaan, että jiva [yksilö] on harhan pahojen vaikutusten alainen, sellaista kuin rajallinen näkökyky ja tieto, kun taas Iswaralla on kaikkialle levittäytyvä näkökyky ja tieto. Eikö myös Iswaran tulisi hylätä tietyt ominaisuutensa kuten kaikkialle levittäytyvän näkökykynsä ja tietonsa? Myös ne ovat harhoja, vai ovatko?*

V: Onko se sinun epäilysi? Hylkää ensin oma rajoittunut näkökykysi ja sitten sinulla on riittävästi aikaa ajatella *Iswaran* kaikkialle levittäytyvää näkökykyä ja tietoa. Pääse ensin eroon omasta rajallisesta tiedostasi. Miksi annat huolta *Iswarasta*? Hän pitää huolen itsestään. Eikö hän ole saanut yhtä paljon kapasiteettia kuin me? Miksi meidän pitäisi kantaa huolta siitä omistaako hän kaikkialle levittäytyvän näkökykyn ja tiedon vai ei? On todella suurenmoinen asia, jos

439Luukas 17: 20-21: Ja kun fariseukset kysyivät häneltä, milloin Jumalan valtakunta oli tuleva, vastasi hän heille ja sanoi: "Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, eikä voida sanoa: 'Katso, täällä se on', tahi: 'Tuolla!'; sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä".

440Murugar, kuten edellä, säkeet 1098, 1099, 194, 195, 196.

pystymme huolehtimaan itsestämme.⁴⁴¹

K: *Mutta tietääkö Jumala kaiken?*

V: *Vedat* ilmoittavat Jumalan olevan kaikkietävä vain heille, jotka tietämättöminä ajattelevat olevansa vähän tietäviä ihmisiä. Mutta jos ihminen saavuttaa ja tuntee itsensä sellaisena kuin hän todella on, hän huomaa, ettei Jumala tiedä mitään, koska hänen luontonsa on alati-todellinen kokonaisuus, mitä lukuun ottamatta ei ole olemassa mitään tiedettävää.⁴⁴²

K: *Miksi uskonnot puhuvat Jumalista, taivaasta, helvetistä, jne.?*

V: Saadaksean ihmiset tajuamaan, että ne ovat verrattavissa tähän maailmaan ja että Itse yksin on todellinen. Uskonnot ovat etsijän näkökannan mukaisia.⁴⁴³

K: *Ovatko Vishnu, Siva, jne. olemassa?*

V: Yksittäisen ihmissielut eivät ole ainoita tunnettuja olentoja.⁴⁴⁴

K: *Ja heidän pyhät alueensa Kailasa tai Vaikuntha, ovatko ne todellisia?*

V: Yhtä todellisia kuin sinä olet tässä ruumiissa.

K: *Onko heillä havaittava olemassaolo, kuten ruumis? Vai ovatko he fiktioita kuten jäniksen sarvi?*

V: He kyllä ovat olemassa.

K: *Jos on niin, heidän täytyy olla jossain. Missä he ovat?*

V: Henkilöt, jotka ovat nähneet heitä, sanovat, että he ovat olemassa jossakin. Niinpä meidän täytyy hyväksyä heidän lausuntonsa.

K: *Missä he ovat olemassa?*

V: Sinussa.

K: *Silloin se on vain ajatus, jonka voin luoda ja hallita?*

V: Kaikki on sen kaltaista.

K: *Mutta voin luoda puhtaan kuvitelman, kuten esimerkiksi jäniksen sarvi tai osittaisen totuuden, esimerkiksi kangastuksen, samalla kun on myös olemassa tosiasioita kuvittelustani riippumatta. Ovatko Jumalat Iswara tai Vishnu olemassa näin?*

441S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 148.

442Muruganar, kuten edellä, säe 930.

443M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 127.

444P. Brunton, kuten edellä, s. 7.

V: Kyllä.

K: *Onko Jumala pralayan*⁴⁴⁵ [kosmisen hajoamisen] alainen?

V: Miksi? Kun ihminen tulee Itsestä tietoiseksi, hän ylittää kosmisen hajoamisen ja vapautuu. Miksei Iswara, joka on äärettömän paljon viisaampi ja kykenevämpi?

K: *Ovatko devat [enkelit] ja pisachat [paholaiset] olemassa samalla lailla?*

V: Kyllä.⁴⁴⁶

K: *Nämä jumaluudet, missä suhteessa ne ovat Itseen?*

V: Siva, Ganapati ja muut jumaluudet kuten Brahma ovat olemassa ihmisen näkökulmalta; toisin sanoen, jos pidät henkilökohtaista minääsi todellisena, silloin myös he ovat olemassa. Samoin kuin hallinnolla on korkeita toimeenpanevia virkamiehiään pitämässä yllä hallintoa, samoin on luojalla. Mutta Itsen näkökannalta kaikki nämä jumalat ovat harhaa ja täytyy niineen sulauttaa ainoaan todellisuuteen.⁴⁴⁷

K: *Kun palvon Jumalaa nimenä ja muotona, minua kiusaa ajatus siitä teenkö väärin kun teen niin, sillä se on rajattoman rajaamista ja muodon antamista muodottomalle. Samaan aikaan minusta tuntuu, etten ole uskollisuudessani vakaapalvomaan Jumalaa ilman muotoa.*

V: Niin kauan kun vastaat nimeen, mitä vastustusta sille olisi, jos palvot Jumalaa nimenä ja muotona? Palvo Jumalaa muotona tai ilman muotoa siihen saakka kunnes tiedät kuka sinä olet.⁴⁴⁸

K: *Minusta tuntuu vaikealta uskoa persoonalliseen Jumalaan. Tosi-asiassa pidän sitä mahdottomana. Mutta voin uskoa persoonattomaan Jumalaan, jumalaiseen voimaan, joka säätää ja ohjaa maailmaa ja minulle olisi suureksi avuksi, jopa lääkintätyössäni, jos tämä uskoni lisääntyisi. Saisinko tietää kuinka lisätä tätä uskoa?*

V: Usko koskee tuntemattomia asioita, mutta Itse on itsestään selvä. Jopa suurin egoisti ei voi kieltää omaa olemassaoloaan, toisin sanoen, ei voi kiel-

445Hindulaisen mytologian mukaan koko ilmennyt maailmankaikkeus imeytyy aika ajoin ilmenevämmättömään *Brahmaniin*. Tämä imeytyminen tunnetaan *pralayana*.

446M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 34-5.

447P. Brunton, kuten edellä, s. 186.

448R. Swarnagiri, *Crumbs from his Table*, s. 44.

tää Itseä. Voit kutsua perimmäistä todellisuutta millä nimellä hyvänsä ja sanoa, että sinä uskot siihen tai rakastat sitä, mutta kuka on hän, jolla ei ole uskoa omaan olemassaolonsa tai rakasta itseään? Tämä johtuu siitä, että usko ja rakkaus ovat omaa todellista luontoasi.⁴⁴⁹

K: *Eikö minulla pitäisi olla mitään ajatusta Jumalasta?*

V: Vain niin kauan kun on muita ajatuksia Sydämessä, siellä voi olla oman mielen kehittämä Jumala-ajatus. Jopa tämän kaikkien muiden ajatusten tuhoamisen vuoksi olleen Jumala-ajatuksen tuhoutuminen yksin on ajatukseton ajatus, joka on todellinen Jumala-ajatus.⁴⁵⁰

449D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 242-3.

450Muruganar, kuten edellä, säe 1207.

KAPPALE 20

Kärsimys ja moraali

Teistisiin teorioihin sisältyvät paradoksit ovat sitoneet länsimaisten teologioiden ja filosofien mieliä vuosisatojen ajan. Esimerkiksi, jos Jumala on täydellinen, miksi maailmassa on pahuutta? Miksi kaikkivaltias Jumala sallii kärsimyksen, kun hänellä on voima lopettaa se kertaheitolla?

Sri Ramana vältti sellaiset kompakysymykset kertomalla, että maailma, Jumala ja yksilö, joka kärsii, ovat kaikki mielen keksintöjä.

Kaikki uskonnot pitävät selviönä kolmea perustekijää, maailmaa, sielua ja Jumalaa. Se sanominen, että yksi perustekijä yksin ilmenee kolmena perustekijänä tai että kolme perustekijää ovat aina kolme perustekijää, on mahdollista vain niin kauan kun ego on olemassa.⁴⁵¹

Sen sijaan, että olisi määritellyt kärsimyksen johtuvan väärin tekojen seurauksista tai Jumalan tahdosta, Sri Ramana opetti, että se ilmenee vain, koska me kuvittelemme, että olemme erillisiä yksilöitä, jotka ovat vuorovaikutussuhteissa toisiinsa ja maailmaan. Hän sanoi, että väärät teot yhdistävät kärsimykseen ja niitä on siksi vältettävä, mutta ne eivät ole sen alkuperäinen syy. Mieli on se, joka luo erillisyyden harhan ja mieli on se, joka kärsii harhaisten keksintöjensä seurauksista. Kärsimys on näin ollen erottelevan mielen tuote ja seuraus; kun mieli tuhotaan, kärsimyksen huomataan olevan olemassa olemattoman.

Monet kysyjät saattoivat liittyä tähän ajatukseen yksilön tasolla, mutta heidän oli vaikea hyväksyä sitä, että kaikki kärsimys maailmassa oli olemassa vain sen henkilön mielessä, joka sen havaitsi. Sri Ramana oli tästä täysin peräänantamaton ja hän sanoi toistuvasti, että jos ihminen oivaltaa Itsen, hän tulee tietämään,

451S. Om (käänt.), *'Ulladu Narpadu – Kalivenba', The Mountain Path*, 1981, nid. 18, s. 218.

että kaikki kärsimys, eikä ainoastaan hänen omansa, on olemassa olematonta. Viedäkseen tämän ajatuksen johdonmukaiseen ratkaisuun, Sri Ramana sanoi usein, että kaikkein vaikuttavin tapa poistaa muiden ihmisten kärsimys oli oivaltaa Itse.

Tätä näkökulmaa ei tule tulkita niin, että se tarkoittaa sitä, että Sri Ramana kehotti seuraajiaan ummistamaan silmänsä toisten ihmisten kärsimyksiltä. Paljon käytännöllisemmällä tasolla hän sanoi, että ennen Itseoivallusta ihmisen tulisi hyväksyä toisten ihmisten kärsimysten todellisuus ja ryhtyä toimenpiteisiin sen helpottamiseksi milloin tahansa hän kohtaa sitä. Kuitenkin, hän huomautti myös, että sellaiset auttamistyöt voivat olla hengellisesti hyödyllisiä vain, jos ne tehdään ilman tunnetta, 'autan toisia ihmisiä, jotka ovat onnettomampia kuin minä' ja ilman tunnetta, 'Minä suoritan näitä tekoja'.

Ylipäättään kysymys siitä, mitä ihmisen pitäisi tai ei pitäisi tehdä maailmassa, kiinnosti Sri Ramanaa hyvin vähän. Hän piti yllä sitä näkemystä, että tavalliset käsitykset oikeasta ja väärästä olivat mielen tekemiä arvoarvostelmia (käsitteellistämisiä) ja että kun mieli lakkaa olemasta, myös ajatukset oikeasta ja väärästä lakkaavat. Tämän vuoksi hän puhui harvoin moraalisuuden yleisistä säännöistä ja aina kun häntä painostettiin tarjoamaan näkemystä niistä, hän yleensä väisti ongelman sanomalla, että ainut 'oikea toiminta' oli löytää Itse.

K: *Minkä te ajattelette olevan maailman kärsimyksen syynä? Ja miten me voimme auttaa sen muuttumista (a) yksilöinä, (b) yhteisesti?*

V: Oivalla todellinen Itse. Siinä on kaikki mikä on tarpeen.⁴⁵²

K: *Voinko koskaan oivaltaa Itsen autuutta tässä rajoituksia täynnä olevassa elämässä?*

V: Itsen autuus on aina kanssasi ja löydät sen itse, jos etsit sitä vakavasti. Kärsimyksesi syy ei ole ulkopuolellasi olevassa elämässä, se on sinussa ego-na. Sinä asetat itsellesi rajoituksia ja rimpuilet sitten turhaan ylittääksesi ne. Kaikki onnettomuus johtuu egosta; sen mukana tulevat kaikki huolesi. Mitä se sinua hyödyttää arvioida elämän tapahtumia kärsimyksen syyksi, joka todellisuudessa on sinussa? Mitä onnea voit saada itsesi ulkopuolella olevista asioista? Kun saat sen, kuinka kauan se kestää?

Jos voisit kieltäytyä tunnustamasta egoa ja kärventää sen jättämällä sen

452M. Venkataramiah (koost.), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 120.

vaille huomiota, olisit vapaa. Jos hyväksyt sen, se asettaa sinulle rajoituksia ja heittää sinut turhaan kamppailuun niiden ylittämiseksi. Olemalla Itse, joka sinä todella olet, on ainut keino oivaltaa autuus, joka on iäti sinun.⁴⁵³

K: *Jos orjuutta tai vapautta ei todellisuudessa ole olemassa, mistä nykyinen ilon ja surun kokemus johtuu?*

V: Ne näyttävät todellisilta vain silloin kun ihminen kääntyy pois omasta todellisesta luonnostaan. Niitä ei oikeasti ole olemassa.⁴⁵⁴

K: *Luotiinko maailma onnea vai kärsimistä varten?*

V: Luomakunta ei ole hyvä eikä paha; se on niin kuin se on. Ihmismieli on se, joka panee sen päälle kaikenlaisia rakennelmia, nähden asiat omalta näkökulmaltaan ja tulkiten ne miellyttämään omia intressejä. Nainen on vain nainen, yksi mieli kutsuu häntä 'äidiksi', toinen 'siskoksi' ja taas toinen 'tädiksi', jne. Mies rakastaa naisia, vihaa käärmeitä ja on välinpitämätön tienvarren heinistä ja kivistä. Nämä arvoarvostelmat (käsitteellistämiset) ovat syynä kaikkeen maailman kärsimykseen. Luomakunta on kuin peepul-puu⁴⁵⁵; linnut tulevat syömään sen hedelmiä tai yöpyvät sen oksistossa, ihmiset viilentävät itseään sen varjossa, mutta jotkut saattavat hirttää itsensä siihen. Silti puu jatkaa hiljaista elämäänsä piittaamatta ja tietämättä mitään tapahtumista, joihin se oli joutunut. Ihmismieli on se, joka luo omat vaikeutensa ja huutaa sitten apua. Onko Jumala niin puolueellinen, että antaa yhdelle rauhan ja toiselle murhetta? Luomakunnassa on tilaa kaikelle, mutta ihminen kieltäytyy näkemästä hyvää, tervettä ja kaunista. Sen sijaan hän jatkaa marinaa kuin nälkäinen ihminen, joka istuu herkullisen aterian ääressä ja joka, sen sijaan että ojentaisi kätensä tyydyttääkseen nälkensä, jatkaa valitustaan, 'Kenen syytä se on, Jumalan vai ihmisen?'⁴⁵⁶

K: *Jos Jumala on kaikki, miksi yksilö kärsii hänen toimistaan? Onko se toiminta, missä yksilö joutuu kärsimään, hänen aiheuttamansa?*

V: Hän, joka ajattelee, että hän on tekijä, on myös kärsijä.

K: *Mutta toiminnat ovat Jumalan aiheuttamia ja yksilö on vain hänen työväliseensä?*

V: Tätä logiikkaa käytetään vain silloin kun ihminen kärsii, mutta ei

453T.N. Venkataraman (julk.), *Maharshi's Gospel*, s. 51-2.

454S. Natanananda, *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 27.

455Temppeleviikuna.

456S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 47-8.

silloin kun hän riemuitsee. Jos tämä näkemys vallitsee aina, ei ole myöskään kärsimystä.

K: *Milloin kärsimys lakkaa?*

V: Ei ennen kuin yksilöllisyys katoaa. Jos sekä hyvät että pahat toiminnot ovat hänen, miksi sinun pitäisi ajatella, että nautinnot ja kärsimykset ovat vain sinun? Hän, joka tekee hyvää tai paha, myös nauttii onnesta tai kärsii tuskasta. Jätä se äläkä laita kärsimystä itsellesi.⁴⁵⁷

K: *Kuinka voitte sanoa, että kärsimystä ei ole olemassa? Näen sitä kaikkialla.*

V: Ihmisen oma todellisuus, joka loistaa jokaisen sisällä Sydämenä, on itsessään loppumattoman autuuden valtameri. Siksi niin kuin taivaan epätodellinen sinisyys, kärsimystä ei tosiasiaassa ole olemassa, vaan ainoastaan pelkässä kuvittelussa. Koska ihmisen oma todellisuus, joka on *jnanan* aurinko, jota ei voi lähestyä tietämättömyyden pimeään harhakuvitelman vuoksi, itse loistaa onnellisuutena, kärsimys ei ole mitään muuta kuin epätodellisen yksilöllisyyden tunteen luomaa harhaa. Totuuden mukaisesti kukaan ei ole koskaan kokenut sellaista asiaa minään muuna kuin epätodellisenä harhana. Jos ihminen tutkii tarkasti omaa Itseään, joka on autuus, hänen elämässään ei ole mitään kärsimystä. Ihminen kärsii siitä ajatuksesta, että ruumis, joka hän ei koskaan ole, on 'minä'; kärsimys johtuu täysin tästä harhasta.⁴⁵⁸

K: *Minä kärsin sekä mielessä että ruumiissa. Syntymästäni lähtien minulla ei koskaan ole ollut onnea. Kuulin, että äitini kärsi myös siitä lähtien kun alkoi odottaa minua. Miksi minä kärsin näin? En ole tehnyt syntiä tässä elämässä. Johtuuko tämä kaikki edellisten elämien synneistä?*

V: Sinä sanot, että mieli ja ruumis kärsivät. Mutta asettavatko ne kysymyksen? Kuka on kysyjä? Eikö se ole hän, joka on mielen ja ruumiin takana? Sinä sanot, että ruumis kärsii tässä elämässä ja kysyt onko tämän syynä edellinen elämä. Jos asia on niin, silloin sen elämän syynä on sitä edeltänyt elämä, jne. Niinpä, niin kuin siemenen ja idun tapauksessa, syy-seuraussuhteisilla sarjoilla ei ole loppua. On sanottava, että kaikilla elämillä on ensimmäisenä syynä tietämättömyys. Se sama tietämättömyys on läsnä jopa nyt, muotoillen tämän kysymyksen. Tämä tietämättömyys täytyy poistaa *jnanalla*.

457M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 368-9.

458Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säkeet 952-4.

'Miksi ja kenelle tämä kärsimys tuli?' Jos kysyt näin, tulet huomaamaan, että 'minä' on erillään mielestä ja ruumista, että Itse on ainut ikuinen oleminen ja että se on ikuinen autuus. Se on *jnanaa*.⁴⁵⁹

K: *Minulla on loputtomasti huolia; minulla ei ole rauhaa, vaikkei minulla ole mitään halua olla onnellinen.*

V: Vaikuttavatko nämä huolet sinuun nukkuessa?

K: *Ei, sitä ne eivät tee.*

V: Oletko sinä sama mies nyt vai oletko eri kuin hän, joka nukkui vaila huolia?

K: *Kyllä, olen sama henkilö.*

V: Silloin nuo huolet eivät varmasti kuulu sinulle. On oma vikasi, jos oletat, että ne ovat sinun.⁴⁶⁰

K: *Kun me koemme surua ja valitamme ja vetoamme teihin kirjeellä tai mentaalisesti rukouksella, eikö teissä herää tunnetta, että mikä harmi, että lapsenne kärsii tällä tavoin?*

V: Jos joku tuntisi näin, hän ei olisi *jnani*.⁴⁶¹

K: *Näemme kärsimystä maailmassa. Ihminen on nälissään. Se on fyysinen todellisuus ja sellaisena se on hänelle hyvin todellinen. Onko meidän kutsuttava sitä uneksi ja oltava välinpitämättömänä hänen kärsimyksensä?*

V: *Jnanan eli todellisuuden näkökannalta se kärsimys, josta puhuit, on varmasti unta samoin kuin on maailma, josta kärsimys on äärettömän pieni osa. Unessa tunnet myös itse nälkää. Näet muiden kärsivän nälkää. Ruokit itsesi ja säälistä muita kohtaan, jotka kärsivät nälkää, ruokit myös heidät. Niin kauan kun unesi kestää, kaikkien noiden nälkäisten kärsimykset ovat juuri niin todellisia kuin mitä sinä nyt ajattelet kärsimyksestä, jonka näet maailmassa. Vain silloin, kun heräät unesta, sinä huomaat, että kärsimys unessa oli epätodellista. Olet saattanut syödä itsesi täyteen ja mennä nukkumaan. Näet unta, että teet töitä lujasti ja pitkään auringon paahteessa koko päivän, väsyvät ja tulet nälkäiseksi ja haluat syödä paljon. Sitten heräät ja huomaat että mahasi on täysi etkä ole hievahtanutkaan sängystäsi. Mutta tämä ei tarkoita sitä, että vaikka olet unessa, sinä voit toimia ikään kuin kärsimys, jota tunnet, ei olisi todellista. Unen nälkä täytyy tyydyttää unen*

459M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 593-4.

460'Who', *Maha Yoga*, s. 192.

461D. Mudaliar, *My Reminiscences*, s. 98-9.

ruualla. Unessasi niin nälkäisinä tapaamillesi tovereille sinun täytyy tarjota ruokaa siinä unessa. Et voi koskaan sekoittaa toisiinsa kahta tilaa, unta ja valvetilaa. Ennen kuin saavutat *jnanan* tilan ja näin heräät ulos tästä *mayasta*, sinun täytyy tehdä sosiaalista työtä poistamalla kärsimystä aina kun näet sitä. Mutta jopa silloin sinun täytyy tehdä sitä, kuten meille sanotaan, ilman *ahamkaraa*, joka on vailla tunnetta 'Minä olen tekijä', vaan tunteella, 'Minä olen Herran työväline.' Samoin sinun ei tule olla omahyväinen ja ajatella, 'Minä autan itseäni alempiarvoista ihmistä. Hän tarvitsee apua. Minun on mahdollista auttaa. Olen ylempiarvoinen ja hän alempi.' Sinun täytyy auttaa ihmistä keinona palvoa Jumalaa siinä ihmisessä. Kaikki sellainen palvelu onkin Itsesi palvelemista, eikä kenenkään muun. Et auta ketään toista, vaan autat vain itseäsi.⁴⁶²

K: *Niiden henkilöiden tapauksessa, jotka eivät kykene pitkään mietiskelyyn, eikö riitä, että he sitoutuvat tekemään hyvää toisille?*

V: Kyllä, se riittää. Hyvän ajatus tahtoo olla heidän sydämessään. Se riittää. Hyvä, Jumala, rakkaus, ovat kaikki sama asia. Jos ihminen kohdistaa jatkuvasti ajatuksensa johonkin näistä, se riittää. Kaiken mietiskelyn tarkoituksena on pitää kaikki muut ajatukset poissa.⁴⁶³

K: *Niinpä ihmisen tulisi yrittää parantaa tuskaa, vaikka hän tietää, että pohjimmiltaan se on olemassa olematon?*

V: Ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan aikaa, jolloin kaikki ovat täysin onnellisia tai rikkaita tai viisaita tai terveitä. Tosiasiassa millään näistä termeistä ei ole mitään merkitystä paitsi niin kauan kun sen vastakohta on olemassa. Mutta se ei merkitse sitä, että kun kohtaat jonkun, joka on onnettomampi tai kurjempi kuin sinä itse, sinun ei tulisi tuntee myötätuntua häntä kohtaan tai pyrkiä helpottamaan hänen elämäänsä niin hyvin kun voit. Päinvastoin, sinun täytyy rakastaa ja auttaa kaikkia, sillä vain sillä tavoin voit auttaa itseäsi. Kun pyrit vähentämään jonkun lähimmäisen tai toisen ihmisen kärsimystä, onnistuivatpa ponnistuksesi tai eivät, sinä itse kehityt henkisesti varsinkin, jos sellaista palvelua tehdään omia etujaan valvomatta (välinpitämättömästi), ei egoistisella tunteella 'Minä teen tätä', vaan mielenlaadulla, 'Jumala tekee minusta tämän palvelun kanavan; hän on tekijä ja minä olen työväline.'⁴⁶⁴

462D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 80-1.

463Kuten edellä, s. 286.

464D. Mudaliar, 1970, kuten edellä, s. 94-5.

Jos ihminen tietää, että kaikki, mitä hän antaa toisille, annetaan vain itselle, kuka toden totta ei olisi hyveellinen henkilö eikä suorittaisi antamisen hyvän-
tahtoisia tekoja toisille? Koska jokainen on ihmisen omaa Itseä, tekipä kuka ta-
hansa mitä hyvänsä kenelle tahansa, se on vain itselleen tekemistä.⁴⁶⁵

K: *Laajalle levinneet sairaudet aiheuttavat vahinkoa maailmassa, kuten esimerkiksi nälänhätä ja rutto. Mistä syystä nämä asiat tapahtuvat?*

V: Kenelle tämä kaikki näkyy?

K: *Se ei riitä. Minä näen kärsimystä kaikkialla.*

V: Et ole tietoinen maailmasta ja sen kärsimyksistä, kun nuket, vaan olet tietoinen niistä vain valvetilassasi. Jatka siinä tilassa, jossa ne eivät vaivanneet sinua. Toisin sanoen, kun et ole tietoinen maailmasta, sen kärsimykset eivät vaivaa sinua. Kun pysyt Itsenä, kuten unessa, maailma ja sen kärsimykset eivät vaivaa sinua. Katso sen vuoksi sisäänpäin. Näe (löydä) Itse! Silloin päättyvät maailma ja sen kärsimykset.

K: *Mutta se on itsekkyyttä.*

V: Maailma ei ole ulkopuolinen. Koska samaistat itsesi virheellisesti ruumiiseen, näet maailman ulkopuolella ja sen kärsimykset tulevat sinun näkyviisi. Mutta ne eivät ole todellisia. Etsi todellisuutta ja hankkiudu eroon tästä epäto-
dellisesta tunteesta.

K: *On olemassa suuria ihmisiä ja yhteiskunnallisia työläisiä, jotka eivät kykene ratkaisemaan maailman kärsimyksen ongelmaa.*

V: He ovat egokeskeisiä ja se selittää heidän kykenemättömyytensä. Jos he pysyisivät Itsessä, he olisivat toisenlaisia.

K: *Mikseivät mahatmat autaa?*

V: Mistä tiedät, etteivät he auta? *Mahatmoiden* hiljaisuus ylittää kaikki julkiset puheet, fyysisen toiminnan ja taloudellisen avun. He saavat enemmän aikaa kuin muut.

K: *Mitä me voimme tehdä parantaaksemme maailman tilaa?*

V: Jos te pysytte vapaana kärsimyksestä, kärsimystä ei ole missään. Nykyinen ongelmanne johtuu siitä, että näette maailman ulkopuolisena ja ajattelette, että siellä on kärsimystä. Mutta sekä maailma että kärsimys ovat teidän sisälänne. Jos katsotte sisäänpäin, ei ole mitään kärsimystä.

K: *Jumala on täydellinen. Miksi hän loi maailman, joka on epätäydell-*

465Muruganar, kuten edellä, säkeet 807, 808.

linen? Teko vastaa tekijänsä luonnetta. Mutta tässä ei käy niin.

V: Kuka on se, joka esittää kysymyksen?

K: *Minä – yksilö.*

V: Oletko Jumalasta erillään, kun esität tämän kysymyksen?

Niin kauan kun pidät itseäsi ruumiina, näet maailman ulkopuolisena ja epätäydellisyys ilmenee sinulle. Jumala on täydellinen. Myös hänen työnsä on täydellistä. Mutta sinä näet sen epätäydellisenä väärän samaistumisesi vuoksi.

K: *Miksi Itse ilmenee tänä viheliäisenä maailmana?*

V: Jotta voisit etsiä sitä. Silmäsi eivät voi nähdä itseään. Laita peili niiden eteen ja ne näkevät itsensä. Sama koskee luomakuntaa.

'Näe ensin itsesi ja näe sen jälkeen koko maailma Itsenä.'

K: *Niinpä se johtaa tähän – että minun tulisi aina katsoa sisäänpäin.*

V: Kyllä.

K: *Eikö minun tulisi nähdä maailmaa ollenkaan?*

V: Sinua ei neuvota sulkemaan silmiäsi maailmalta. Sinun on vain 'Nähtävä itseni ensin ja sen jälkeen nähtävä koko maailma Itsenä.' Jos pidät itseäsi ruumiina, maailma näyttää olevan ulkopuolella. Jos olet Itse, maailma ilmenee *Brahmanina*.⁴⁶⁶

K: *Mikä on paras tapa työskennellä maailmanrauhan hyväksi?*

V: Mitä on maailma? Mitä on rauha ja kuka on työskentelijä? Maailmaa ei ole, kun nukut ja muodostaa mielesi heijasteen *jagratissasi* [valvetilassasi]. Siksi se on ajatus eikä mitään muuta. Rauha on häiriön poissaoloa. Häiriö johtuu yksilössä ilmenevistä ajatuksista, joka (yksilö) on vain egon nousemista puhtaasta tietoisuudesta.

Rauhan aikaansaaminen merkitsee ajatuksista vapaana olemista ja pysymistä puhtaana tietoisuutena. Jos ihminen pysyy itse rauhassa, rauha vallitsee kaikkialla.

K: *Jos on kysymys jonkin tekemisestä, jota hän pitää vääränä ja sen kautta pelastaa jonkun toisen suurelta vääryydeltä, pitäisikö se tehdä vai pidättäytyä tekemästä?*

V: Mikä on oikein ja väärin? Ei ole mitään normia, jonka mukaan tuomita jokin oikeaksi ja jokin toinen vääräksi. Mielipiteet vaihtelevat yksilön luonteen ja olosuhteiden mukaan. Ja ne taas ovat ajatuksia eivätkä mitään muuta. Älä

466M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 226-8.

kanna niistä huolta, vaan pääse sen sijaan irti ajatuksista. Jos pysyt aina oikeassa (todellisessa), silloin oikeus vallitsee maailmassa.⁴⁶⁷

K: *Eikö oikea käyttäytyminen riitä turvaamaan pelastuksen?*

V: Pelastumista kenelle? Kuka haluaa pelastuksen? Ja mitä on oikea käyttäytyminen? Mitä on käyttäytyminen? Kuka tuomitsee sen, mikä on oikein ja mikä väärin? Edellisten *samskaroiden* mukaisesti jokainen pitää jotakin oikeana. Vasta kun todellisuus tunnetaan, voidaan totuus oikeasta ja väärästä tietää. Paras suunta on se, että ottaa selville kuka haluaa tämän pelastuksen. Jäljittämällä tätä 'kukaa' eli egoa sen ensimmäiseen lähteeseen on oikeaa käyttäytymistä jokaiselle.

K: *Eikö oikean käyttäytymisen [nitya karmojen] harjoittaminen johda pelastukseen? Useat kirjat ilmoittavat, että se johtaa.*

V: Niin kirjoissa sanotaan. Kuka kieltää sen, että hyvä käyttäytyminen on hyvää tai että se lopulta johtaa päämäärään? Hyvä käyttäytyminen eli *sat karma* puhdistaa *chittan* eli mielen ja antaa sinulle *chitta suddhin* [puhtaan mielen]. Puhdas mieli saavuttaa *jnanan*, joka on se, mitä tarkoitetaan pelastumisella. Niinpä, lopulta, *jnana* täytyy saavuttaa, toisin sanoen, egoa täytyy jäljittää sen alkulähteeseen. Mutta heille, joita tämä ei miellytä, meidän täytyy sanoa, että *sat karmat* johtavat *chitta suddhiin* ja *chitta suddhi* johtaa oikeaan tietoon eli *jnanaan* ja tämä vuorostaan antaa pelastukseen.⁴⁶⁸

K: *Entäs motiivit? Eivätkö toimintojen suorittamisen vaikuttimet ole tärkeitä?*

V: Mitä hyvänsä tehdään rakastavasti, oikeamielisellä puhtaudella ja mielenrauhalla, on hyvää toimintaa. Kaikki mitä tehdään halun tahralla ja kiihkön täyttämällä mielellä luokitellaan huonoksi toiminnaksi. Älä tee mitään hyvää tekoa [*karmaa*] huonoilla keinoilla, ajatellen 'Riittää, jos se kantaa hyvää hedelmää'. Koska, jos keinot ovat huonoja, jopa hyvät toimet osoittautuvat huonoiksi. Siksi jopa toimintojen tekemisen tapojen tulisi olla puhtaat.⁴⁶⁹

K: *Sankara sanoo, että kaikki ovat vapaita, eivätkä sidottuja, ja että meidän kaikkien tulisi mennä takaisin Jumalaan, josta me olemme tulleet ulos kuin kipinät tulesta. Miksi emme silloin voisi tehdä kaikenlaisia syntejä?*

V: On kyllä totta, ettemme ole sidottuja ja että todellisella Itsellä ei ole

467M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 428.

468D. Mudaliar, 1977, kuten edellä, s. 304-5.

469Muruganar, kuten edellä, säkeet 574, 573.

orjuutta. On totta, että te lopulta palaatte takaisin alkulähteeseen. Mutta samaan aikaan, jos teette syntejä, kuten niitä kutsutte, teidän on pakko kohdata sellaisten syntien seuraukset. Ette voi paeta niitä. Jos mies hakkaa sinua, voitko silloin sanoa, 'Olen vapaa, minua eivät sido nämä hakkaamiset enkä tunne mitään kipua. Jatkakoon hakkaamista.' Jos voit tuntea näin, voit tehdä ihan mitä haluat. Mitä hyödyttävät pelkät huulilta päästetyt sanat, 'Olen vapaa'?⁴⁷⁰

K: *Sanotaan, että koko maailmankaikkeus on Jumalan tietoisuuden leikkiä ja että kaikki on täynnä Brahmania. Miksi meidän sitten pitäisi sanoa, että huonosta tottumuksista ja huonoista tavoista tulisi luopua?*

V: Oleta, että ihmisruumiin sisällä on jonkinlainen vamma. Jos jätät sen hoitamatta siinä käsityksessä, että se on vain pieni osa ruumista, se aiheuttaa kipua koko ruumiiseen. Jos se ei parane normaalilla hoidolla, lääkärin täytyy tulla käymään, leikata veitsellä vaivaava osa irti ja poistaa epäpuhtaudet. Jos sairasta osaa ei leikata irti, se märkii. Jos sinä et laastaroi sitä toimenpiteen jälkeen, se tuottaa visvaa. Sama koskee käyttäytymistä. Huonot tavat ja sopimaton käyttäytyminen ovat kuin vamma ruumiissa. Jokaiseen sairauteen täytyy tarjota asianmukaista hoitoa.⁴⁷¹

K: *Niinpä ihmisen tulisi pitää kiinni tavanomaisista käyttäytymissäännöistä?*

V: Siihen saakka, kun itsekuria varten määrätyt säännöt [*niyamat*] auttavat ihmistä huomattavassa määrin, ne ovat hyväksymisen ja noudattamisen arvoisia. Mutta jos niiden huomataan estävän todellisen tiedon etsimisen ylempiä voimia harjoitusta, luovu niistä välittömästi riittämättöminä.⁴⁷²

470D. Mudaliar, 1977, kuten edellä, s. 258.

471S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 151-2.

472Muruganar, kuten edellä, säe 791.

KAPPALE 21

Karma, kohtalo ja vapaa tahto

Karman teoria on yhteistä monille itämaisille uskonnoille. Kaikkein suosituimmassa muodossaan se toteaa, että on olemassa universaali tilinpito, jonka mukaisesti jokaisen yksilön täytyy kokea kaiken toimintansa [*karmansa*] seuraukset; hyvä toiminta tuottaa hyviä tuloksia ja huonot teot tuottavat väistämättä kärsimystä hänelle, joka niitä tekee. Lisäksi teoria toteaa, että tekojen seurauksia [tunnetaan myös *karmoina*] ei välttämättä tarvitse kokea nykyisessä elämässä, niitä voidaan kantaa tuleviin elämiin. Sen vuoksi edellytetään useita *karman* alaosastoja. Seuraava luokittelu, jota Sri Ramana käytti, on yhteistä monille hindulaisen ajattelun koulukunnille:

1. *Sanchita karma*. Edellisissä elämissä kertyneiden *karmisten* velkojen varasto.
2. *Prarabdha karma*. Se osa *sanchita karmaa*, joka toimii nykyisessä elämässä. Koska *karman* laki tarkoittaa lainalaisuutta ihmisen toiminnoissa, *prarabdha* käännetään usein kohtaloksi.
3. *Agami karma*. Nykyisen elämän aikana kertynyt uusi *karma*, jota kannetaan tuleviin elämiin.

Sri Ramana hyväksyi *karman* lakien sitovuuden, mutta sanoi, että ne olivat käytettävissä vain niin kauan kun ihminen kuvitteli, että hän oli Itsestä erillään. Tällä tasolla (*ajnanin* tasolla) hän sanoi, että yksilöt käyvät läpi edeltä määrättyjä tekojen ja kokemusten sarjoja, jotka kaikki ovat menneiden tekojen ja ajatusten seurauksia. Joskus hän jopa sanoi, että ihmisen elämän jokainen teko ja kokemus päätetään syntymässä ja että ainut vapaus, mitä hänellä on, on oivaltaa, ettei kukaan toimi eikä kukaan koe. Kuitenkin, heti kun ihminen oivaltaa Itsen, ei ole ke-

tään jäljellä, joka kokisi toimintojen seuraukset ja niin koko *karmisten* lakien järjestelmästä tulee hyödytön.

Sri Ramana piti *karman* lakia Jumalan tahdon ilmentymänä. Hän sanoi, että ennen Itseoivallusta on olemassa persoonallinen Jumala, *Iswara*, joka hallitsee jokaisen henkilön kohtaloa. *Iswara* on se, joka on säätänyt, että jokaisen täytyy kärsiä tekojensa seuraukset ja *Iswara* on se, joka valitsee toimintojen sarjat, jotka jokaisen on käytävä läpi jokaisena elinaikanaan. Kukaan ei voi paeta *Iswaran* tuomiovaltaa silloin, kun hän yhä samaistuu ruumiin toimintoihin. Ainut tapa vapautua hänen vallastaan on ylittää *karma* täydellisesti oivaltamalla Itse.

K: *Onko mahdollista voittaa prarabdha karma, jonka sanotaan kestävän ruumiin kuolemaan saakka, vaikka ruumis on olemassa?*

V: Kyllä. Jos agentti, josta *karma* johtuu, nimittäin ego, joka on tullut olemassaoloon ruumiin ja Itsen väliin, sulautuu alkulähteeseensä ja menettää muotonsa, niin kuinka silloin voi *karma*, joka siitä johtuu, säilyä? Kun ei ole 'minää', ei ole *karmaa*.⁴⁷³

K: *Sanotaan, että prarabdha karma on vain pieni murto-osa siitä karmasta, joka on koottu edellisissä elämissä. Onko se totta?*

V: Ihminen on saattanut tehdä monia *karmoja* edellisissä syntymissään. Vain muutama niistä valitaan tähän syntymään ja hän voi nauttia niiden hedelmistä tässä syntymässä. Se on kuin kalvoesitys, jossa esittäjä valitsee muutamia kalvoja esitelläkseen aikaansaannoksensa, loput kalvot varastoidaan seuraaviin esityksiin. Kaikki tämä *karma* voidaan tuhota saavuttamalla Itsen tieto. Erilaiset *karmat* ovat kalvoja, *karmat* ovat edellisten kokemusten tulosta ja mieli on heijastin. Heijastin täytyy tuhota niin, ettei ole seuraavaa heijastusta eikä tulevia syntymiä eikä kuolemia.⁴⁷⁴

K: *Kuka on esittäjä? Mikä on se mekanismi, joka valitsee pienen osuuden sanchita karmaa ja päättää sitten, että se koetaan prarabdha karmana?*

V: Yksilöiden on kärsittävä omat *karmansa*, mutta *Iswara* onnistuu tekemään parhaansa heidän *karmoistaan* omaan tarkoitukseensa. Jumala käsittelee *karman* hedelmiä, muttei lisää siihen mitään eikä poista siitä mitään. Ihmisen alitajunta on hyvän ja huonon *karman* varasto. *Iswara* valitsee tästä varastosta sen,

473S. Natanananda, *Spiritual Instructions of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, s. 21.

474C. Aiyer, 'Quotations from the Maharshi', *The Mountain Path*, 1982, nid. 19, s. 23.

minkä hän kulloinkin näkee parhaiten sopivan ihmisen henkiselle kehitykselle, olipa se miellyttävää tai tuskallista. Näin siinä ei ole mitään sattumanvaraista.⁴⁷⁵

K: Upadesa Saramissa *te sanotte, että karma kantaa hedelmää Jumalan [kartan] määräyksestä. Tarkoittaako tämä sitä, että me niitämme karman seuraukset pelkästään siksi, että Jumala tahtoo sitä?*

V: Tässä säkeessä *karta* [Jumala] tarkoittaa *Iswaraa*. Hän on se, joka jakaa tekojen hedelmät jokaiselle henkilölle heidän *karmansa* mukaan. Se merkitsee, että hän on *Brahmanin* ilmentymä. Todellinen *Brahman* on ilmenemätön ja liikkumaton. Ilmennyt *Brahman* on se, jota kutsutaan *Iswaraksi*. Hän antaa hedelmän jokaiselle henkilölle hänen toimiensa [*karmansa*] mukaan. Se merkitsee, että *Iswara* on vain asiamies ja että hän maksaa palkat tehdyn työn mukaan. Siinä kaikki. Ilman tätä *Iswaran saktia* [voimaa] tätä *karmaa* ei tapahtuisi. Siksi *karman* sanotaan olevan omillaan, liikuntakyvytön.⁴⁷⁶

K: *Nykyiset kokemukset ovat edellisen karman tulosta. Jos me tiedämme entiset virheemme, voimme korjata ne.*

V: Jos joku virhe korjataan, jäljellä on vielä koko *sanchita karma* edellisistä syntymistä, jonka tarkoitus on antaa sinulle lukemattomia syntymiä. Mitä enemmän karsit kasvia, sitä villimmin se kasvaa. Mitä enemmän korjaat *karmaasi*, sitä enemmän sitä karttuu. Etsi *karman* juuri ja katkaise se.⁴⁷⁷

K: *Tarkoittaako karman teoria sitä, että maailma on toiminnan ja vaikutuksen tulosta? Jos on niin, niin minkä toiminnan ja vaikutuksen?*

V: Ennen oivallusta on *karmaa*, joka on toimintaa ja vaikutusta. Oivalluksen jälkeen ei ole *karmaa* eikä maailmaa.⁴⁷⁸

K: *Jos minä en ole ruumis, miksi olen vastuussa hyvien ja pahojen tekojeni seurauksista?*

V: Jos et ole ruumis eikä sinulla ole ajatusta 'Minä olen tekijä', hyvien tai huonojen tekojesi seuraukset eivät vaikuta sinuun. Miksi sanot teoista, joita ruumis suorittaa, 'Minä teen tätä' tai 'Minä tein sitä'? Niin kauan kun samaistat itsesi tällä tavoin ruumiiseen, sinuun vaikuttavat tekojen seuraukset, toisin sanoen,

475P. Brunton, *Conscious Immortality*, s. 135. Yksi osa tätä lainausta oli epähuomiossa jäänyt pois julkaistusta versiosta. Tässä esitetty lainaus otettiin suoraan kirjan käsikirjoituksesta.

476S. Nagamma, *Letters from Sri Ramanasramam*, s. 78.

477M. Venkataramiah, *Talks with Sri Ramana Maharshi*, s. 470.

478Kuten edellä, s. 462.

samalla kun samaistat itsesi ruumiiseen, sinä kokoat hyvää ja huonoa *karmaa*.

K: *Mutta koska en ole ruumis, en ole oikeasti vastuussa hyvien tai huonojen tekojen seurauksista.*

V: Jos et ole, miksi vaivaat päätäsi kysymyksellä?⁴⁷⁹

K: *Joissakin paikoissa sanotaan, että ihmisen ponnistus on kaiken voiman lähde ja että se voi jopa ylittää karman. Toisaalla sanotaan, että se on kaikki jumalaista armoa. Minulle ei ole selvää kumpi niistä on oikein.*

V: Kyllä, jotkin filosofiset koulukunnat sanovat, ettei ole muuta Jumalaa kuin edellisen syntymän *karmat*, että edellisessä syntymässä tehty *karma* tunnetaan pyhien kirjoitusten mukaan *purushakarana* [ihmisen ponnistuksena], että entiset ja nykyiset *karmat* kohtaavat nokkakolaritaistelussa kuin pässit ja että heikompi tuhoutuu. Tämän vuoksi nämä ihmiset sanovat, että *purushakaranaa* tulisi vahvistaa. Jos kysyt sellaisilta ihmisiltä mikä on *karman* alkukoti, he sanovat, että sellaista kysymystä ei ilmesty, sillä se on kuin ikuinen kysymys, 'Kumpi oli ensin, siemen vai puu?'

Sellaiset väitteet kuin nämä ovat pelkkiä riitoja, jotka eivät koskaan voi päästä lopulliseen totuuteen. Siksi sanon, että tutki ensin kuka sinä olet. Jos joku kysyy 'Kuka minä olen? Kuka sai tämän elämän *doshan* [virheen]?', 'minä' tyynyy ja hän oivaltaa Itsen. Jos hän tekee tämän oikein, *doshan* ajatus häviää ja rauha saavutetaan. Miksi edes saavutetaan? Itse pysyy sellaisena kuin se on.⁴⁸⁰

Karman ydin on tuntea oma totuutensa tutkimalla 'Kuka olen minä, tekijä, joka alkaa tehdä *karmoja*?' Ellei *karmo*jen tekijää, egoa, hävitetä tutkimalla, korkeimman autuuden täydellistä rauhaa, mikä on *karmajoogan* tulosta, ei voida saavuttaa.⁴⁸¹

K: *Voivatko ihmiset hävittää väärrien tekojensa seuraukset tekemällä mantroja tai japaa vai onko heidän välttämättä kohdattava ne?*

V: Jos ei ole tunnetta 'Minä olen tekemässä *japaa*', ihmiseen liittyneet väärät teot eivät tartu häneen. Jos hän tuntee 'Minä olen tekemässä *japaa*', huonojen tekojen seuraukset jatkavat olemassaoloaan.

K: *Eikö punya [hyveellisistä teoista kertynyt ansio] hävitä papaa [huonoista teoista kertynyttä haittaa]?*

479D. Mudaliar, *Day by Day with Bhagavan*, s. 222.

480S. Nagamma, kuten edellä, s. 171.

481Muruganar, *Guru Vachaka Kovai*, säe 703.

V: Niin kauan kun on tunne 'Minä olen tekemässä', ihmisen täytyy kokea toimintojensa seuraukset, olivatpa ne hyviä tai huonoja. Kuinka on mahdollista hävittää yhtä tekoa toisella? Kun tunne 'Minä olen tekemässä' häviää, mikään ei vaikuta ihmiseen. Ellei hän oivalla Itseä, tunne 'Olen tekemässä' ei koskaan katoa. Mihin hän, joka oivaltaa Itsen, tarvitsee *japaa*? Mihin tarvitaan *tapasta*? *Prarabdhan* voiman tähden elämä jatkaa kulkuaan, mutta hän, joka on oivaltanut Itsen, ei kaipaa mitään.

Prarabdhakarmassa on kolme kategoriaa, *ichha*, *anichha* ja *parechha* [henkilökohtaisesti haluttu, ilman halua ja toisten halusta johtuva]. Hänelle, joka on oivaltanut Itsen, ei ole *ichha-prarabdhaa*, mutta muut kaksi, *anichha* ja *parechha*, jäävät jäljelle. Mitä hyvänsä *jnani* tekee, hän tekee sen vain toisille. Jos on asioita, jotka hänen on tehtävä toisille, hän tekee ne, mutta seuraukset eivät vaikuta häneen. Olivatpa teot mitä hyvänsä, jota sellaiset ihmiset tekevät, niihin ei liity *punyaa* eikä *papaa*. Vaan he tekevät vain sen, mikä on maailmassa hyväksytyjen normien mukaan sopivaa – eikä mitään muuta.⁴⁸²

He, jotka tietävät, että se, mitä heidän on koettava tässä elämässä, on vain sitä, mikä on tarkoitettu heille heidän *prarabdhasaan*, eivät koskaan huolestu siitä, mitä kokevat. Tiedä, että kaikki se, mitä hän kokee, työnnetään hänelle tahtoopahan hän sitä tai ei.⁴⁸³

K: *Oivaltaneella ei ole enää karmaa. Hän ei ole karmansa sitoma. Miksi hänen silti pitäisi pysyä ruumiissaan?*

V: Kuka esittää tämän kysymyksen? Onko hän oivaltanut vai *ajnani*? Miksi sinun pitäisi pohtia mitä *jnani* tekee tai että miksi hän tekee jotakin? Huolehdi itsestäsi. Sinulla on nyt käsitys, että olet ruumis ja siitä johtuen sinä ajattele, että myös *jnanilla* on ruumis. Sanooko *jnani*, että hänellä on ruumis? Sinusta saattaa näyttää, että hänellä on ruumis ja että hän tekee asioita ruumiilla kuten toiset, mutta hän tietää itse, että on ruumiiton. Palanut köysi näyttää yhä köydeltä, mutta sitä ei voi käyttää köytenä, jos yrität sitoa sillä jotakin. *Jnani* on kuin se – hän saattaa näyttää samanlaiselta kuin muut ihmiset, mutta tämä on vain ulkoinen olomuoto. Niin kauan kun ihminen samaistaa itsensä ruumiiseen, tätä on vaikea ymmärtää. Siksi joskus sellaisiin kysymyksiin vastataan, '*Jnanin* ruumis jatkaa olemassaoloaan niin kauan kun *prarabdha* toimii ja kun *prarabdha* käytetään lop-

482S. Nagamma, kuten edellä, s. 65.

483Muruganar, kuten edellä, säe 150.

puun, se putoaa pois.' Yksi vertaus, mitä tässä yhteydessä käytetään, on lentoonsa ammuttu nuoli, joka jatkaa matkaansa ja iskeytyy maaliinsa. Mutta todellisuudessa *jnani* on ylittänyt kaikki *karmansa*, jotka sisältävät myös *prarabdhakarman* eikä häntä sido ruumis tai sen *karmat*.⁴⁸⁴

Heille ei ole olemassa edes rahtustakaan *prarabdhaa*, jotka keskeytyksettä tarkkaavat tietoisuuden tilaa, joka aina loistaa 'Minun olemisena', joka ei rajoitu valtavaan fyysiseen avaruuteen ja joka levittäytyy kaikkialle rajattomasti. Vain sellaista merkitsee muinainen sanonta, 'Ei ole olemassa kohtaloa heille, jotka saavuttavat tai kokevat taivaat'.⁴⁸⁵

K: *Jos jokin tulee minulle suunnittelematta tai ilman että työskenteläsen hyväksi ja nautin siitä, eihän siitä tule mitään huonoja seurauksia?*

V: Asia ei ole niin. Jokaisella teolla täytyy olla seurauksensa. Jos jokin tulee sinun reitillesi *prarabdhan* johdosta, et voi sille mitään. Jos otat mitä tulee, ilman erityistä kiintymystä ja vailla halua saada sitä lisää tai sen toistumista, se ei tuota sinulle harmia johtamalla uusiin syntymiin. Toisaalta, jos nautit siitä suurella kiintymyksellä ja haluat tietysti sitä lisää, se sitoo sinut yhä uusiin syntymiin.⁴⁸⁶

K: *Astrologisen tieteen mukaan tulevien tapahtumien ennusteet on luettavissa horoskoopista. Onko tämä totta?*

V: Niin kauan kun sinulla on egoismin tunne, kaikki se on totta. Kun tämä egoismi tuhoutuu, kaikki se on epätodellista.

K: *Tarkoittako tämä sitä, että astrologia ei olisi totta niiden kohdalla, joiden egoismi tuhoutuu?*

V: Kuka jäi jäljelle sanomaan, ettei se olisi totta? Näkemistä on vain, jos on joku, joka näkee. Niiden tapauksessa, joiden egoismi tuhoutunut, vaikka he näyttävät näkevän, todellisuudessa he eivät näe.⁴⁸⁷

Kohtalo on menneen toiminnan tulosta. Se koskee ruumista. Anna ruumiin toimia niin kuin sille sopii. Miksi sinä liityt siihen mukaan? Miksi sinä kiinnität siihen huomiota? Tapahtuupa mitä hyvänsä, se tapahtuu ihmisen menneiden tekojen, jumalaisen tahdon ja muiden tekijöiden seurauksena.⁴⁸⁸

484D. Mudaliar, kuten edellä, s. 295-6.

485Muruganar, kuten edellä, säe 697.

486D. Mudaliar, *My Reminiscences*, s. 63.

487S. Nagamma, kuten edellä, s. 347-8.

488M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 159-60.

K: *Nykyisyyden sanotaan johtuvan menneisyyden karmasta. Voimmeko ylittää menneisyyden karman nyt omalla vapaalla tahdollamme?*

V: Ota selvää mitä nykyisyys on. Jos teet tämän, ymmärrät mikä esiin-tyy menneenä tai tulevana tai millä on menneisyys tai tulevaisuus, mikä on aina läsnä ja aina vapaa ja mihin menneisyys tai tulevaisuus tai mikään menneisyyden karma ei vaikuta.⁴⁸⁹

K: *Onko vapaata tahtoa olemassa?*

V: Kenenkä tahto se on? Niin kauan kun on olemassa tekijyyden tunne, on nautinnon ja henkilökohtaisen tahdon tunne. Mutta jos tämä tunne häviää *vicharan* harjoituksella, jumalainen tahto tulee toimimaan ja ohjaamaan tapahtumien kulkua. Kohtalo ylitetään *jnanalla*, Itsetuntemuksella, joka on tahdon ja kohtalon tuolla puolen.⁴⁹⁰

K: *Voin ymmärtää, että silmin nähtävät tapahtumat ihmisen elämässä, kuten hänen maansa, kansalaisuutensa, perheensä, uransa tai ammattinsa, avioliittonsa, kuolemansa, jne. ovat kaikki hänen karmansa ennalta määräämiä, mutta voiko olla niin, että hänen elämänsä yksityiskohdat, aivan pienimmästä lähtien, ovat kaikki määrätty? Nyt, esimerkiksi, laitan tämän viuhkan, joka on kädessäni, lattialle. Voiko olla niin, että oli jo ennalta määrätty, että sinä ja sinä päivänä, sinä ja sinä tuntina, minun pitäisi liikuttaa viuhkaa näin ja panna se maahan täällä?*

V: Ilman muuta. Mitä hyvänsä tämän ruumiin on tehtävä ja mitä hyvänsä kokemuksia sen on käytävä läpi, oli jo päätetty, kun se tuli olemassaoloon.

K: *Onko ihmisellä silloin mitään vapaata tahtoa ja vastuuta omista toimistaan?*

V: Ainoa vapaus, mitä ihmisellä on, on pyrkiä saavuttamaan ja saavuttaa *jnana*, jolla hän kykenee olemaan samaistumatta ruumiiseen. Ruumis kulkee läpi tekojen, jotka *prarabdha* väistämättä aiheuttaa. Ihmisen ei tarvitse samaistua ruumiiseen tai kiintyä sen toimintojen hedelmiin, tai hän voi irrottautua siitä ja olla pelkkä sen toimintojen todistaja.⁴⁹¹

K: *Niinpä vapaa tahto on uskomus (myytti)?*

V: Vapaa tahto liittyy yksilöllisyyden alueeseen. Niin kauan kun yksi-

489D. Mudaliar, 1977, kuten edellä, s. 75.

490S. Cohen, *Guru Ramana*, s. 50.

491D. Mudaliar, 1970, kuten edellä, s. 90-1.

öllisyys jatkuu, on vapaata tahtoa. Kaikki pyhät kirjoitukset perustuvat tähän tosiseikkaan ja ne neuvovat kohdistamaan vapaan tahdon oikeaan uomaan.

Tutki kenelle vapaalla tahdolla tai kohtalolla on merkitystä. Tutki mistä ne tulevat ja pysy niiden alkulähteessä. Jos teet niin, ne molemmat ylitetään. Tämä on näistä kysymyksistä keskustelemisen ainoa tarkoitus. Kenelle nämä kysymykset ilmestyvät? Ota selvää ja ole rauhassa.⁴⁹²

K: *Jos on niin, että se, mikä on määrätty tapahtumaan, tapahtuu, onko rukouksesta tai ponnistelusta mitään hyötyä vai pitäisikö meidän pysyä joutilaina?*

V: On vain kaksi tapaa, joilla päästään kohtalon herraksi tai siitä riippumattomaksi. Toinen on tutkia kenellä tämä kohtalo on ja huomata, että vain ego on kohtalon sitoma eikä Itse ja että egoa ei ole olemassa. Toinen tapa on tappaa ego antautumalla täysin Herralle oivaltamalla oma avuttomuutensa ja sanomalla koko ajan, 'En minä, vaan sinä, Oi Herra', luopumalla kaikesta 'minä'- ja 'minun'-tunteesta ja jättämällä Herralle kaiken, mitä hän tahtoo sinulle tehdä. Antaumusta ei koskaan voida pitää täydellisenä niin kauan kun palvoja tahtoo sitä tai tätä Herralta. Todellinen antautuja on Jumalan rakastaja rakkauden tähden eikä minkään muun, ei edes vapauden lähdän. Toisin sanoen, egon täydelliseksi pois pyyhkimiseksi on tarpeen voittaa kohtalo, saavutatpa tämän pois pyyhkimisen itsetutkimuksella tai *bhaktimargalla*.⁴⁹³

492M. Venkataramiah, kuten edellä, s. 393.

493D. Mudaliar, 1977, kuten edellä, s. 230.

Lähdeluettelo

- **Abhishiktananda** (1979), *The Secret of Arunachala*, New Delhi, ISPCK.
- **Aiyes C.S.** (1982), 'Quotations from the Maharshi', *The Mountain Path*, nid. 19, s. 23.
- **Brunton P.** (1980), *A Seach in Secret India*, Bombay, BI Publications.
- **Brunton P.** (1984), *Conscious Immortality*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Cohen S.** (1980), *Guru Ramana*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Mahadvatirtha S.** (1980), 'Conversations with the Maharshi', *The Mountain Path*, nid. 17, s. 211.
- **Mahadvatirtha S.** (1981), 'Conversations with the Maharshi', *The Mountain Path*, nid. 18, s. 153-5.
- **Mudaliar D.** (1970), *My Reminiscences*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Mudaliar D.** (1977), *Day by Day with Bhagavan*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Muni G.** (1977), *Sri Ramana Gita*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Muruganar**, *Guru Vachaka Kovai*, **Sadhu Omin** julkaisematon käännös, Tiruvannamalai.
- **Nagamma S.** (1973), *Letters from Sri Ramanasramam*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Natanananda S.** (1974), *Spiritual Instruction of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, Tiruvannamalai, Sri Rammanasramam.
- **Om S.** (1980), *Guru Vachaka Kovai (Urai)*, New Delhi, Sri Ramana Kendra.
- **Om S.** (1981a), *The Path of Sri Ramana, Part One*, Varkala, Kerala, Sri Ramana Kshetra.
- **Om S.** (käänt.), *The Original Writings of Sri Ramana*, julkaisematon käännös.
- **Osborne A.** (edit.) (1972), *The Collected Works of Ramana Maharshi*, London, Rider and Company.
- **Osborne A.** (1979), *Ramana Maharshi and the Path of Self Knowledgee*, Bombay, BI Publications.
- **Sastri K.** (1957), *Sat-Darshana Bhashya*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Spenser M.** (1982), 'Sri Bhagavan's letter to Ganapati Muni', *The Mountain Path*, nid. 19, s. 95-101.
- **Swarnagiri R.** (1981), *Crumbs from his Table*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Venkataraman T.N.** (julk.) (1979), *Maharshi's Gospel*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **Venkataramiah M.** (koost.) (1978), *Talks with Sri Ramana Maharshi*, (Keskustelut), Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.
- **'Who'** (1973), *Maha Yoga*, Tiruvannamalai, Sri Ramanasramam.

Kaikki Sri Ramanasramamin julkaisemat kirjat on saatavissa Sri Ramanasramam,
Tiruvannamalai, 606603, S. India.

Hakemisto

- abhyasa*, 73, 185-6
advaita, 79, 199
agami karma, 235
aham Brahmasmi, katso 'Minä olen Brahman'
ahamkara, 55
aham sphurana, 160
aham vritti, katso 'minä'-ajatus
ahimsa, 154
aika, 37-8, 88, 114, 209, 211; katso myös Itse on ajan ja tilan tuolla puolen
ajapa, 140
ajata vada, 196-8
ajatukset, hylkääminen, 65
ajnana, 35, 42, 59
ajnani, 33, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 197
alistuminen, 91-101, 109, 112, 114, 136, 138, 158, 164, 242; on samaa kuin itsetutkimus, 91, 93, 95-6
alkoholi, käyttö, 146
amritanadi, 156
ananda, 13, 21, 22, 171; katso myös Itse onnena
antautuminen, 52, 92, 98, 100, 114; katso myös *bhakti*; rakkaus;
Aparoksha Anubhuti, 163
Arjuna, 148, 164
armo, 36, 94, 99, 103, 105, 108, 109, 112, 113, 114, 115, 119, 122, 123
Arunachala, 6, 7, 108
asana, 155, 163-4
Ashtangahridayam, 87
asramat, 145
astrologia, 240

atma, 15, 39, 58, 61, 194, 201; katso myös Itse

atma swarupa, 30; katso myös *swarupa*

Aurobindo (Sri), 108

Aurobindon Asrami (Sri), 76, 151

avidya, 31, 35, 206

baddha, 41

Bhagavad Gita, 96, 156, 163, 189, 217

Bhagavata (Sri), 36, 99

bhakti, 91, 95, 98, 242; katso myös antautuminen; rakkaus; alistuminen

bheda bhava, 36

Blavatsky H. P., 210

bliss, katso *ananda*

brahmachari, 151

brahmacharya, 145

Brahman, 14, 15, 22, 39, 42, 66, 79, 82, 133, 134, 180, 183, 201, 217, 232, 234, 237; katso myös 'Minä olen Brahman'

Brahma-swarupa, 15; katso myös *swarupa*

Brindavan, 178

buddhi, 55

Buddhismi, 209

chakrat, 132, 133, 156, 158

Chandraloka, 180

Chaitanya, 147

chit-jada-granthi, 59, 160

chittam, 55

chitta-vritti-nirodha, 73

Dakshinamurti, 116, 118, 119, 121, 122

Dattatreya, 109, 112

dehatma buddhi, 17, 44, 54, 60, 61, 62, 193, 207, 208, 209, 210, 214, 228

devat, 223

dharana, 155, 158

dhyana, katso mietiskely

diksha, 118, 122

drishti-srishti vada, 197, 198, 199, 200

ego, 17, 18, 30-1, 35, 56, 57, 59, 69, 76, 78, 118, 143, 156, 168, 177, 188, 210, 214, 220, 225, 230, 232, 233, 241, 242; tuhoaminen, 60, 94, 218; toiminta, 59; 'minä'-ajatuksena, 36, 55; *jnanin*, 41-2; suhde Itseen, 20, 21, 30, 33, 35, 36, 69; ruumiit, 56

ei-Itse, 25, 30, 139, 191, 200

Gaudapada, 199

gayatri, 132, 141

Guru, 103-15, 118, 123, 124; armo katso armo; tarpeellisuus, 104, 159

hathajooga, 133, 155, 161, 162

hieno ruumis, 56, 57

Hiljaisuuden Ääni, 210

hiljaisuus, 25, 78, 85, 159, 169, 172

Itse: yksin on olemassa, 24, 33, 42, 54, 188; koetaan koko ajan, 23, 25, 29, 36, 38, 75, 86, 110, 161; tietäminen, 16, 24-39, 77, 185; olemisena, 31, 78, 127, 164, 167, 178, 201, 228; ajan ja paikan tuolla puolen, 37-8, 88, 114, 193, 197, 200, 209-10; tietoisuutena, 27, 44, 59, 60, 69, 142, 178, 204; täsmennyt, 13; on ikuinen, 83, 177; on alati läsnä, 16, 115; olemassaolona, 30, 31, 36, 37, 52, 129, 210; muistamattomuus, 31, 34, 60, 99, 193, 201, 208; Jumalana, 30, 105, 112, 215, 216, 217; *Guruna*, 104, 105, 106, 110, 112, 114, 115; onnena eli autuutena, 22, 37, 130, 187, 189, 193, 202, 209, 226, 227, 228; Sydämenä, 22-3, 87-90, 133; 'Minänä', 30, 36, 39, 60, 62, 65, 69, 77, 78, 83, 133, 134, 135, 175, 216, 218; tietämättömyys, 34, 75, 104, 114, 128; tieto, 17, 30, 31, 61, 78, 99, 118, 182, 183, 241; rakkautena, 98; luonto, 13-23; ei mistään erillään, 18, 27, 33, 38, 115, 128, 148, 151; oivalluksen esteet, 34, 76; on ainut tosiasia, 73, 83, 164, 183; rauhana, katso rauha; oivallus, 16, 17, 24, 25, 33, 36, 37, 42, 45, 53, 54, 61, 63, 73, 76, 98, 99, 100, 110, 128, 137, 139, 144, 145, 156, 164, 177, 178, 179, 180, 182, 194, 201,

206, 209, 211, 226; hiljaisuutena, 17; todistajana, 20
itsensä huomioiminen, 63, 92, 126, 148, 168
itsetutkimus, 127, 128, 130, 133, 138, 139, 149, 156, 157, 160, 161, 162, 186, 187, 191, 234, 239, 242; katso myös 'Kuka minä olen?'; väärinkäsitykset, 79-90; välttämättömyys, 55, 56-9, 61-2; harjoitus, 54-5, 56, 63-78, 79-90; tarkoitus, 76; on muita menetelmiä korkeampi, 61, 62, 83, 85, 134; teoria, 53-62; milloin tehdä, 64, 66-8, 77
itse, yksilöllinen, katso mieli; ego; 'minä'-ajatus

Indraloka, 180

Iswara, 45, 97, 112, 179, 215-6, 220-1, 223, 236

Jada Bharata, 210

Janaka, 62

japa, 85, 92, 136-44, 191, 239

Jeesuksen ristiinnaulitseminen, 210

Jehovah, 217

jiva, 34, 55, 87, 106, 209, 213, 221

jivanadi, 156, 161

jivanmukti, 48, 49

jnana, 10, 35, 39, 40, 47, 49, 52, 57, 66, 182, 214, 221, 228, 229, 233

jnana-drishti, 38

jnani, 10, 18, 28, 40-50, 93, 94, 95, 121, 160, 161, 228, 239, 242; toiminta, 44-5, 49; toimii vain toisille, 48; kuoleman jälkeinen tila, 49, 121, 211, 213; ei ole ruumis, 45; ei ole tekijä, 47, 240; unet, 43; on Sydän, 41-2; on kuin peili, 48; ei ole mieltä, 44; hänen erilaisuuksiensa havaitseminen, 47-8; hänen maailman havaitsemisensa, 42, 164, 196-7; hänen tasa-arvon tunteensa, 48

jooga, 68, 125, 155-65, 170, 175, 192, 194

Joogasutrat, 177

Jumala, 14, 77, 83, 85, 91-101, 104, 105, 134, 142, 143, 146, 148, 164, 179, 180, 182, 193-4, 215-224, 225, 227, 229, 230, 232, 233, 236, 237; katso myös *Iswara*; Itse Jumalana

Jumalaisen Nimen Filosofia, 137
jälleensyntymä, 207-14, 240-1
jälleensyntymä eläimenä, 211

Kailasa, 180, 223

Kaivalya, 110

kaksinaisuus, 16, 97, 187

karkea ruumis (keho), 56

karma, 44, 50, 97, 163, 165, 214, 235-241

karmajooga, 156-7, 163-5, 239

kausaallinen ruumis, 56, 57

keskittyminen, 110, 130, 133, 134, 135, 138-9, 158; katso myös mietiskely

kevala nirvikalpa samadhi, 168-72

koham, katso 'Kuka minä olen?'

kohtalo, 149, 154, 182, 241-2

kokemus, 167, 185

kosminen mieli, 60

kosminen tietoisuus, 26

krama-srishti, 200

Krishna, 99, 147, 163, 178

Krishnamurti J., 109

'Kuka minä olen?', 62, 63, 65, 66, 68, 70, 76, 79, 81, 82, 85, 86, 89, 99, 128, 160, 178, 195, 239; katso myös itsetutkimus

kumbhaka, 159

kundaliini, 156, 159, 160

kärsimys, 225-30

laya, 171, 188

leela, 31-3, 198

luomisteoriat, 164, 195, 197-200, 208, 218, 220

luonnollinen tila, katso *sahaja sthiti*

luopuminen, 146, 147, 149

maailma, todellisuus, katso mieli, maailma ei ole muuta kuin; katso myös

maailman todellisuus

mahavakyat, 143

Maha Yoga, 159

manana, 35

Mandukyopanishad, 175-6

manolaya, 70-2

manonasa, 71, 193

mantra, 77, 79, 82, 85, 134, 136, 138, 139, 141, 143-4, 159, 182, 191, 239

maya, 33, 34, 35, 201, 202

mieli, 94, 99, 129, 130, 148, 149, 152, 153, 154, 158, 160, 169, 171, 172, 174, 177, 179, 183, 186, 187, 192, 194, 211, 213, 224; hallinta, 72, 157, 158; tuhoaminen, 60; eliminointi, 36, 73, 171, 225; luonne, 21, 34, 36, 53, 55-6, 57, 59, 60, 64, 70, 72, 73, 77, 129, 130, 142; olemassa olemattomuus, 53, 56, 70, 73, 171, 210; Itse-tiedon esteenä, 61, 147, 216; maailma ei ole mitään muuta kuin, 38, 73, 161, 197, 200-4, 214, 225, 232

mietiskely, 61, 66, 68, 83, 89, 100, 105, 106, 125-35, 137, 142, 153, 155, 158, 159, 171, 174, 175, 179, 191, 193, 229

'**Minä**', on Jumalan nimi, 141, 217-8; toistaminen, 55, 139; Itsenä, katso Itse 'minänä'; katso myös 'minä olen'

'**Minä**-ajatus, 17, 28, 42, 53, 54-5, 56, 57, 59, 63-4, 65, 66, 72, 75, 77, 81, 82, 83, 86, 91, 92, 121, 133, 135

'**Minä olen**', 52, 61, 89, 94, 134, 172, 178, 217, 218

'**Minä olen Brahman**', 79, 83, 85, 127, 133, 217

'**Minä olen**-tunne, 41, 57, 133

'**Minä en ole ruumis**'-ajatus, katso *dehatma buddhi*

'**Minä en ole tekijä**', 97, 145-6, 147, 148, 151, 157, 163, 192, 226

moraali, 233-4

mouna, katso hiljaisuus

mukta, 41

mukti, katso vapautuminen

nadi, 156, 160, 194

Namdev, 137, 138

nasa, 172

neti-neti, 79, 82
nididhyasana, 35
Nimi ja muoto, 21, 108, 164, 204
nivritti, 151
niyama, 155, 234
näkijä ja nähty, 16, 43, 69, 180, 183, 199
näyt, 177-80, 220

oivallus, katso Itseoivallus
ojas sthana, 87
olemassaolo, katso Itse olemassaolona: katso myös Itse olemisena
oleminen (olento), 27, 29, 30, 31, 77, 95, 178; katso myös Itse olemisena;
 Itse olemassaolona
onnellisuus, katso *ananda*; katso myös Itse onnellisuutena
orjuus, 18, 25, 34, 48, 94, 182, 226, 233

paasto, 152-3
paikka, 37, 114, 210
palvonta, 98, 99, 224, 229
Panchadasi, 20
paranadi, 156
Patanjali, 48, 177, 180
pelko, 187, 188
ponnistus, 64, 65, 114, 142
prajnana, 42
pralaya, 223
pramada, 60; katso myös Itse, muistamattomuus
prana, 144, 160, 161, 200
pranayama, 141, 155, 158, 159
prarabdha, 44, 235, 236, 239, 240
pratyahara, 155, 158
pratyaksha, 135, 178, 180
puraka, 159
Purusha Sukta, 133, 217

Raamattu, 138

rajajooga, 155, 157, 170, 171

rajas, 41, 42, 146, 151, 192

rakkaus, 97, 146, 147, 224, 229, 242; katso myös Itse rakkautena

Ramakrishna, 179

rauha, 22, 25, 38, 70, 106, 113, 132, 151, 174, 175, 179, 184, 232

rechaka, 159

Rolland Romain, 174

ruokavalio, 146, 152

sadguru, katso Guru

sadhana, 36, 61, 62, 76, 86, 100, 187, 191

Sadhana Panchakam, 96

sahaja nirvikalpa samadhi, 168-74

sahaja sthiti, 15, 38, 142, 143, 176, 186

sahasrara, 133, 156, 160, 161

sakti, 159-60, 217, 237

samadhi, 103, 123, 129, 144, 147, 155, 158, 161, 162, 168-76, 182, 189, 206

samsara, 60, 218

samskarat, 18, 35, 162, 211-3, 233

sanchita karma, 214, 235, 236, 237

sankalpat, 42

Sankara, 49, 96, 124, 198, 233

sannyasa, 145

sannyasi, 145, 147

sat-chit-ananda, 13, 21-2, 66, 75, 108, 128, 189, 204

sat-sanga, 116, 117, 122-4, 149

sattva, 146, 153, 189, 192

savikalpa samadhi, 168-70

seksuaalisuus, 151-2

Shirdi Sai Baba, 110, 137

siddhit, 175, 177, 180-4

Siva, 7, 127, 178, 223

Siva-loka, 221

sivoham, 85

soham, 85, 92, 141, 217

Sokrates, 37

sosiaalityö, 229

sravana, 35

Sri Ramana Gita, 126, 160

srishhti-drishti vada, 198, 199

sushumna, 156, 160, 161

swaraj, 164

swarupa, 15, 17, 66, 98, 108

Swarupananda, 119

Sydän, 14, 34, 59, 65, 75, 78, 80, 87-90, 124, 125, 130, 132, 133, 134, 137, 138, 159, 161, 163, 179, 189, 191, 213, 217, 218, 221, 224, 227; *Brahmanina*, 23; keskuksena, 22-3, 87; tietoisuutena, 22; Sydänkeskus, 80-1, 87-90, 156; mietiskeleminen, 81; 'minä'-ajatuksen alkulähteenä, 89; katso myös *hridayam*

syväuni, 57, 70, 72, 73, 89, 129, 130-2, 142, 153, 188; valveillaolo, unenäkö ja, katso tietoisuuden kolme tilaa

tamas, 41, 42, 146, 192

Tattvaraya, 119

Teosofinen Seura, 105

Teosofia, 210, 211

tieto, Itse-tieto katso Itse; katso myös *jnana*

tietoisuuden kolme tilaa, 15, 18-21, 26-8, 43-4, 81, 125, 132, 176, 202-4, 208, 230

tietoisuus, 15, 20, 22, 26-7, 34, 41, 44, 60, 69, 78, 88, 170, 175, 176, 185, 186, 188, 189, 201, 205-6, 209, 221, 232, 240; katso myös Itse tietoisuutena; tietoisuuden kolme tilaa

tietäminen, 15-6, 27, 28, 35, 60, 69, 77, 134, 144, 175, 188; katso myös Itse tietämisenä

tietämättömyys, Itsen, katso Itse; katso myös *avidya*

todellisuus, 15, 62, 167, 172, 183, 200, 204, 208, 224, 227, 228; katso myös Itse on ainut todellisuus; maailman, 42, 197, 200-5, 220; katso myös mieli, maailma ei ole muuta kuin

todistaja, 20, 151, 174

tupakointi, 154

turiya, 14, 20, 43, 170

turiya avastha, katso *turiya*

turiyatita, 15, 43, 221

tyyneys, 15, 17, 99, 116-23, 176, 218

Ulladu Narpadu Anubandham, 117

uni, katso tietoisuuden kolme tilaa

Upadesa Saram, 89, 236

Upanishadit, 23, 109

Vaikuntha, 180, 223

vairagya, 66, 100, 101

Valveillaolo, unennäkö ja syväuni, katso tietoisuuden kolme tilaa

vapaa tahto, 241-2

vapautuminen, 18, 25-6, 33, 48-9, 153, 175, 180, 183, 193, 226

vasanat, 25, 34, 65, 66, 76, 92, 123, 161, 169, 194

vedanta, 79, 162, 198, 200

Vedat, 200, 223

vertaus kaulakoruun, 38

vertaus kultaseppään, 33, 164

vertaus kymmenestä hölmöläisestä, 28-9

vertaus köydestä ja käärmeestä, 202

vertaus valkokankaasta, 18, 33, 42, 205

vichara, katso itsetutkimus

videha mukta, 48, 49

Vidyaranya, 20

vihkimys, katso *diksha*

vijnanamayakosa, 42

Vivekachudamani, 49

Vivekananda (Swami), 118
vrittii, 57

Yama, 155
yksilöllisyys, 41-2, 53-4, 211, 227, 228, 242
yksinäisyys, 149
yoga bhrashta, 213
yoga nidra, 71
Yoga Vasishtha, 56
yugapat-srishiti, 200

Sivunumerot saattavat olla 1-2 sivua pielessä, sillä niitä ei ole yksityiskohtaisesti tarkastettu. Työskentelyn nopeuttamiseksi paikat on arvioitu sen jälkeen kun on ensin tarkastettu n. 20 paikkaa läpi kirjan. Etsivä löytää!!!

Sanasto

- *advaita* Ei-kaksinaisuus, myös vedantan filosofian alajaos
- *ahamkara* Ego
- *aham-vritti* 'Minä'-ajatus
- *ajapa* Jumalan nimen puhumaton ja äänetön toistaminen
- *ajata* Syyssuhteettomuus: katso kappaleen 21 johdantoa
- *ajnana* Tietämätön, *jnanan* vastakohta
- *ajnani* Hän, joka ei ole oivaltanut Itseä
- *ananda* Autuus
- *Aparoksha Anubhuti* Itseoivalluksen teos, jota pidetään Sankaran kirjoittamana
- *Arjuna* *Krishna* opetusten vastaanottaja Bhagavad Gitassa
- *Arunachala* Eteläintialainen pyhä vuori, jossa Sri Ramana vietti koko aikuiselämänsä
- *asana* Asento tai paikka: katso kappaleen 13 johdantoa
- *atman* Itse
- *atma-vichara* Itsetutkimus
- *avidya* Tietämättömyys
- **Bhagavad Gita** Mahabharatan osa, jossa *Krishna*, Vishnun inkarnaationa, antaa opetusta Arjunalle
- **Bhagavata** Kutsutaan myös Bhagavatamiksi: puranilainen teos, joka kertoo jotakin *Krishnan* elämästä ja opetuksista
- *bhakta* Palvoja
- *bhakti* Palvonta
- **Blavatsky H.P.** Venäläinen okkultisti, Teosofian perustaja
- *Brahma* Hindulainen Jumala, joka on maailmankaikkeuden luoja; hän on yksi hinduismin kolmesta pääjumalasta
- *Brahma-jnana* *Brahmanin* tieto

- **Brahman** Hinduismien persoonaton absoluutti
- **Brindavan** Pohjoisintialainen paikka, jossa *Krishna* kerran eli
- **Chaitanya** 1500-luvun hindulainen pyhimys, joka tunnetaan *Krishnan* palvojana
- **chakrat** Ruumiin psyykkisiä keskuksia: katso kappaleen 13 johdantoa
- **chit** Tietoisuus
- **Courtallam** Pieni kaupunki Etelä-Intiassa
- **Dattatreya** Viisas, jonka nimi mainitaan useissa puranoissa; hänen elinajastaan ja -paikastaan tiedetään hyvin vähän, mutta advaitista teosta Avadhuta Gita pidetään hänen tekemänään
- **dehatma buddhi** Ajatus 'Minä olen ruumis'
- **dhyana** Mietiskely
- **diksha** Initiaatio (vihkimys)
- **Ganapati** Elefanttipäinen hindulainen Jumala; hän on Sivan poika
- **Ganesa** Katso Ganapati
- **Gaudapada** Sankaran Gurun Guru, ajatan varhainen edustaja ja Mandukyopanishadin kuuluisan kommentin (*karikan*) kirjoittaja
- **gayatri** Kaikkein tunnetuin vedäinen *mantra* – 'Valistakoon tämä suloinen, täysi valo (Jumala) meitä, jotka mietiskelemme häntä.'
- **Gita** Katso Bhagavad Gita
- **gunat** Koko ilmenemisen kolme ominaisuutta – *sattva*, *rajas* ja *tamas*: katso kappaleen 12 johdantoa
- **Iswara** Hinduismien korkein persoonallinen Jumala
- **Janaka** Intialainen kuningas: hänen Itseoivalluksensa selostus löytyy Ashtavakra Gitasta
- **japa** Sananmukaisesti 'mumina', mutta *nama-japan* lyhennyksessä muodossa se tarkoittaa Jumalan nimen toistamista
- **jivan mukta** Eläessään vapautunut

- *jivan mukti* Vapaus, jonka elämänsä aikana vapautunut kokee
- *jnana* Itsen tieto: katso kappaleen 1 johdantoa
- *jnana drishti* Tiedon näkökyky
- *jnani* Hän, joka on oivaltanut Itsen
- *Kailasa* Himalajan pyhä vuori, jossa Sivan oletetaan asuvan
- *kaivalya* Ykseyden tila
- *Kaivalya* Koko nimi on Kaivalya Navaneeta ja se on tamilinkielinen teksti advaitasta
- *karika* Katso Gaudapada
- *karma* Siinä on kolme päämerkitystä:

- (1) toiminta,
- (2) toiminnan seuraukset,
- (3) kohtalo:

- **Kauravat** katso kappaleen 21 johdantoa
Mahabharatalainen suku, jotka olivat Pandavoiden päävastustajia; Arjuna oli yksi Pandavoista ja *Krishnan* tuella Kauravat tuhottiin
- *kevala* Ykseys
- *Krishna* Vishnun inkarnaatio (*avatara*)
- *kundaliini* Jooginen voima: katso kappaleen 13 johdantoa
- *laya* Sananmukaisesti se merkitsee 'hajoamista', mutta kun Sri Ramana käytti sitä, hän viittasi transsinkaltaiseen tilaan, jossa mieli on tilapäisesti levossa
- *leela* Jumalan leikki
- *mahatma* Suuri sielu, suuri ihminen tai pyhimys
- *mahavakyat* Sananmukaisesti se merkitsee 'suurenmoisia lausuntoja'; aivan erityisesti se viittaa neljään upanisadiseen ominaisuuteen, jotka vahvistavat Itsen todellisuuden:

- (1) 'Se sinä olet',

- (2) 'Minä olen *Brahman*',
 (3) 'Tämä Itse on *Brahman*',
 (4) '*Prajnana* (tietoisuus) on *Brahman*'

- **Maha Yoga** Sri Ramanan opetusten kirja: katso lähdeluettelosta
- **Malayalam** Yksi Etelä-Intian arkikielistä
- **Mandukyopanishad** Yksi pääupanishadeista
- **mantrat** Pyhät sanat, jotka *Guru* antaa oppilaalle: katso kappaleen 8 johdantoa
- **maya** Harha
- **moksha** Vapautuminen
- **mouna** Hiljaisuus
- **muktat** Vapautuneet
- **mukti** Vapautuminen
- **nirvikalpa** Ei eroavaisuuksia; *nirvikalpa samadhi* on *samadhi*, jossa eroavaisuuksia ei havaita: katso kappaleen 14 johdantoa
- **Parabrahman** Korkein *Brahman*
- **Panchadasi** Advaita vedantan teos 1300-luvulta
- **papa** Synti, eli huonojen toimien huonot seuraukset
- **Patanjali** Joogasutrien kirjoittaja ja rajajoogan perustaja
- **prana** Elämänvoima, joka pitää yllä ruumista
- **pranava** *Mantra om*
- **punya** Hyvin tekojen tuottama ansio
- **Purusha Sukta** Rig Veda:n osa: Rig Veda on vanhin hindulainen pyhä kirjoitus
- **rajas** Aktiivisuus
- **rajajooga** Patanjalin kehittämä joogajärjestelmä: '*raja*' merkitsee sananmukaisesti 'kuninkaallista'
- **Ramakrishna** 1800-luvun bengalilainen pyhimys
- **Ramanasramam** Ashrami, joka kasvoi Sri Ramanan ympärille
- **sadhaka** Kirjoitetaan myös *sadhak*: hengellinen etsijä
- **sadhana** Sananmukaisesti se käännetään 'keino', mutta paljon yleisemmin se merkitsee 'henkistä harjoitusta'

- **Sadhana Panchakam** Sankaran tekemäksi määritelty teos, joka antaa ohjeita hengelliselle etsijälle
- *sadhu* Jalo henkilö tai hengellinen etsijä. Silti, Sri Ramana käytti tätä usein termiä arvonimenä jollekin, joka on oivaltanut Itsen
- *sahaja* Luonnollinen
- *sakti* Voima
- *samadhi* Sri Ramana käytti tätä termiä tarkoittamaan tilaa, jossa jollakin on Itsen suora kokemus: katso kappaleen 14 johdantoa
- *samskarat* Luontaiset taipumukset
- **Sankara** Kutsutaan myös nimellä Sankaracharya: 1700-luvun uskonnollinen uudistaja ja filosofi. Hän oli ensimmäinen, joka teki advaita vedantaa tunnetuksi
- *sastrat* Pyhiä kirjoituksia
- *sat* Oleminen
- *sat-chit-ananda* Oleminen-tietoisuus-autuus
- *sat-sanga* Liittymistä olevaan tai, vaihtoehtoisesti, olla Itsen oivaltaneen henkilön läheisyydessä
- *sattvic* Puhdas: katso kappaleen 12 johdantoa
- *savikalpa* Sananmukaisesti 'eroavaisuuksien kera': Sri Ramana käytti tätä termiä ilmaisemaan sitä *samadhin* tasoa, jonka joku saavuttaa jatkuvalla ponnistuksella. Katso kappaleen 14 johdantoa
- **Shirdi Sai Baba** Omalaatuinen ja karismaattinen henkinen opettaja, joka tunnetaan laajalti yliluonnollisten voimiensa vuoksi. Hän kuoli vuonna 1918
- *siddhit* Yliluonnolliset voimat
- **Siva** Yksi hindulaisten pääjumaluuksista. Sri Ramana käytti sanaa myös Itsen synonyyminä
- *shloka* Sanskritinkielisen pyhän kirjoituksen säe
- *soham* Vahvistus 'Minä olen hän'
- **Sri, Srimad** Kunnioittavia etuliitteitä
- *sushumna* Selkäydinkanava: katso kappaleen 13 johdantoa

- ***swarupa*** Todellinen muoto tai todellinen luonne
- **Swarupanand** 1600-luvun tamililainen *Guru*
- ***tamas*** Vastahakoisuus tai velttous
- **Tamil** Eteläintialainen kieli, Sri Ramanan äidinkieli
- ***tapas*** Tavallisesti tämä merkitsee mietiskelyä, johon liittyy henkilökohtaisen itsensä kieltämisen tai ruumiillisen nöyryyttämisen harjoitusta. Kuitenkin, *tapaksella* on monia muita merkityksiä kuten katumus, uskonnolliset itsekurit ja kiihko.
- **Tattvaraya** Swarupanandan oppilas, 1600-luvun tamililainen *Guru* ja usean tamilinkielisen filosofisen teoksen kirjoittaja
- **Teosofinen Seura** Madam Blavatskyn 1800-luvulla perustama yhteisö, joka tutkii ihmisessä piilossa olevia voimia ja tukee universaalia veljeyttä
- **Tiruvannamalai** Kaupunki, joka on noin 1,5 km. etäisyydellä Sri Ramanan ashramista
- ***turiya*** Neljäs tila
- ***turyatita*** Ylittää neljännen
- ***upadesa*** Opetukset
- **Upadesa Saram** Sri Ramanan kirjoittama kolmikymmensäkeinen sanskritinkielinen runo
- **Upanishadit** Vedojen päätösosat (ne ensisijaiset pyhät kirjoituksen, joiden arvoaltaan hinduismi perustuu). Upanishadit ovat tekstejä, joista koko vadantan filosofia juontuu
- ***vada*** Teoria
- **Vaikuntha** Vishnun taivas
- ***vasanat*** Mentaaliset taipimukset
- ***vedanta*** Metafyysinen filosofia, joka juontuu upanishadisista teksteistä
- **Vedat** Neljä kokoelmaa pyhiä kirjoituksia, jotka ovat ajalta 2000 – 500 ennen ajanlaskumme alkua ja jotka ovat useimmille hinduilla lopullisen arvovallan lähde

- **Vellore** Kaupunki, joka on noin 80 km. Sri Ramanan ashramista pohjoiseen
- *vichara* Itsetutkimus
- *videha mukti* Vapautuminen kuoleman hetkellä
- **Vidyaranya** Panchadasin, 1300-luvun advaitisen teoksen, kirjoittaja
- **Vishnu** Yksi hinduismiin kolmesta pääjumaluudesta. Vishnu syntyy ajoittain uudestaan ihmisen muodossa
- **Vivekachudamani** Advaitinen teos, jota pidetään Sankaran kirjoittamana. Nykyään useimmat oppineet ajattelevat, että se kirjoitettiin vähintään 200 vuotta hänen kuolemansa jälkeen
- *vritti* Muunnos, tavallisesti mentaalinen muunnos
- *Kuka minä olen?* Yksi Sri Ramanan varhain kirjoittamista teoksista, joka perustuu muutamiin vastauksiin, joita hän antoi vuonna 1901
- **Yama** Hindulainen kuoleman Jumala
- **Yoga Vasishtha** Advaitinen teksti, jota pidetään Valmikin kirjoittamana, jossa viisas Vasishtha vastaa Raman esittämiin kysymyksiin, joka (Rama) oli Vishnun inkarnaatio
- **Joogasastrat** Joogan pyhät kirjoitukset
- *yugapat-srishti* Yhtäkkäinen luominen